

Danielle Steel _ Sığınak

Bana kendimi güvende hissettiren, beni mutlu edip seven ve benim de kendilerini çok sevdiğim, inanılmaz, harika çocuklarım Beatrix, Trevor, Todd, Sam, Victoria, Vanessa, Maxx, Zara ve Nick'e, birbiriniz için her zaman güvenli bir liman, bir sığınak olmanız dileğiyle.

Ve, "Ey! Melekler!" meleği:

Randy, Bob, Jill, Cody, Paul, Tony, Younes,
Jane ve John'a.

bütün sevgimle, d. s.

TANRININ ELİ

Ürkü, heyecan,
dehşet duygusuyla hep, günü gelir gideriz
tanrının yitik ruhlarına, unutulmuş, üşümüş, kırgın, pis, arada bir
de
temiz,
yeni çıkmış sokaklara, henüz kirlenmemiş
saçları Fransız örgüsü, ya da yeni tıraş edilmiş yüzü,
bir ay geçmez görürüz günlerin alıp götürdüğünü, yüzler aynı
yüzler değildir artık,
lime limedir giysiler, ruhlar başlamıştır paralanmaya, gömlekler
pabuçlar
gözler gibi... kiliseye giderim yola çıkmadan önce,
dua ederim onlar için arenaya çıkacak
matadorlar gibi, asla bilinemez
ne getirecek gece, paylaşma mı
umutsuzluk mu, tehlike mi, ölüm mü yoksa onlara
ya da bize, sessiz ve içten yakarışımın
ardından

yola koyuluruz sonunda, kahkahalar çanlar gibi
yankılanır çevremizde, gözlerimiz biz yüzleri, bedenleri,
bizi arayan gözleri, artık tanıyorlar, gelirler koşarak biz ne zaman
ne zaman insek arabalardan, arkamızda ağır torbaları
sürükleyerek bir gün daha kazandırmak
için onlara,
yağmurda bir gece daha,
bir saat daha... soğukta.
yakardım sizin için...
neredeydiniz? biliyordum geleceğinizi! yağmurda gömlekleri
bedenlerine yapışmış, acıları ve sevinçleri
bizimkilere karışmış, umut konvoyuyuz biz, ne kadar umut,
ölçemeyiz,
elleri ellerimize değer, bakışları gözlerimizin derinliklerine akar.
tanrı sizi korusun,
yürüyüp giderlerken sesler bir şarkıdır inceden.
sokaklarda bir yaşamı paylaşırlar bir an için, bizimle, bir bacağı, bir
kolu, bir gözü,
bir zamanı, biz koyulurken yolumuza
kazınırlar belleğimize
ebediyen, yüzü kirden kabuk bağlamış
küçük kız, sağanak yağmurda tek
bacaklı oğlan, annesi çırpınıyordur
onu görebilsem diye, başını önüne eğmiş hıçkıra hıçkıra ağlayan
adam,
öyle güçsüz ki alamıyor torbayı
elimizden, sonra ötekiler, bizi ürkütenler, sinsice,
kollayarak yaklaşanlar, kararsız kalanlar, üstümüze mi atılsın, pay
mı alsın, emin olamayanlar, saldırsın mı,
teşekkür mü etsin, gözleri gözlerimize değer
elleri ellerimize... yaşamları yaşamlarımıza karışır,
tıpkı ötekiler gibi, değiştirilemez, ölçülemez,
sonunda, en sonunda güven bizim tek bağımız, tek umudu onların,
tek kalkanımız bizim biteviye
biteviye

karşılaştırken onlarla, gece ilerliyor, yüzlerin sonu yok, görünürdeki
umutsuzluğu gecenin
aralanıyor
umudun doğduğu
o kısacık anda, bir torba kalın giysi, bir paket yiyecek, bir el feneri,
bir uyku tulumu, oyun kâğıtları
ve birkaç yara bandı, geri verilen onurun simgesi, hiç farklı değil
duygulan
bizimkinden, ama sonunda bi yüz o perişan
kavurucu gözleriyle indirir yüreğinize, paramparça eder zamanı, ta
ki biz de onlar kadar parçalanmış
oluncaya dek, onlar kadar bütün ya da, artık hiç fark yok aramızda,
gözleri gözlerimi ararken
aynıyız biz, izin verecek mi içimizden biriymiş gibi
ona sahip çıkmama, yoksa öldürecek mi beni, umut
yakalayamayacağı kadar
uzak mı ona...
bizim için neden yapıyorsun bunu? çünkü sizi seviyorum
demek isterim hep, ama asla bulamam sözcükleri, umudum,
inancım
yetmez bu kadarına, uzatırım torbayı
ve yanında yüreğimi. Ve her zaman, birkaç sevinçli yüzden sonra
o yüz gelir, hepsinin en perişanı,
o denli yakındır ki ölüme konuşamaz bile,
işte bu sonuncusu
benimdir her zaman, içimde kendimle birlikte
eve götürürüm onu, üzüntünün tacı
başındadır hâlâ, yüzü dağılmıştır, hepsinin en kirlisi
en ürkütücüsü, durup bana bakar öylece,
kımıldamadan, gözleri gözlerimi delerek, bazen yıkık, aynı
zamanda uğursuzlukla
ve umutsuzca, yürüdüğünü görürüm, üzerime gelir doğruca,
kaçmak isterim,
kaçamam, istemem kaçmayı,

göze alamam, yüzleşirim korkuyla, dururuz göz göze, duyumsarız
birbirimizin

korkusunu, gözyaşları gibi

karişırız tek bir yüzde, işte o zaman anlar

o zaman hatırlarım, bu benim son şansım olsaydı eğer,

tanrıya dokunmak, ona ulaşmak,

ve karşılığında onun dokunuşuna

erişmek için, ona sevgimi saygımı

kanıtlamak için son şansım olsaydı eğer,

kaçar mıydım? dururum yerimde, hatırlayarak tanrının birçok
kılıkta

geldiğini, birçok yüzle,

kötü kokularla, hatta belki

öfkeli gözlerle, uzatırım torbayı, artık cesurca değil

soluk soluğa sadece, bu karanlık geceye niçin

ve kimin için geldiğimi hatırlayarak... ölüm asılı dururken

aramızda eşit ve yalnız

bekleriz karşılıklı, sonunda o

uzanıp alır torbayı, fısıldar giderken

tanrı seni korusun, ve sessizce ve utkulu

dönerken evlerimize, ben bir kez daha anlarım, tanrının elinin bir

kez daha dokunduğunu bize...

SİĞINAK

Parçalanmıştı, onarıldı, senin hayalin

benim sığınağım bedenindeki dikişler,

yara izlerim, bizi sevmiş

olanların mirası, utkularımız ve yenilgilerimiz yavaşça yaklaşıyor

birbirine, öykülerimiz tek bir öyküde

buluşuyor,

uzanmışken

kış güneşi

altında,

parçalanmış

değilim artık, bir bütünüm

sonunda, bir antik vazo

güzelliğinde, artık yanıt beklemiyor
hayatın gizleri, ve sen dostum,
sevgili dostum, ellerim avcunun içinde,
iyileşirken biz, başlıyor yeniden
hayat,

hiç bitmeyecek bir aşkın ve sevincin şarkısı.

KUZEY KALİFORNİYA'DA, SAHİLİN UZUN YAYI BOYUNCA
rüzgârın estiği ve ince kumları bir bulut halinde havaya savurduğu
şu serin, sisli, sözümona yaz günlerinden biriydi. Kırmızı şort ve
beyaz eşofman üstü giymiş küçük bir kız, köpeği suyun
kenarındaki yosunları koklarken, yüzü rüzgâra dönük olarak
kumsal boyunca güneye doğru ağır adımlarla yürüyordu.

Küçük kızın kısa kesilmiş, kıvrırcık, kızıl saçları, yanık kahveye
çalan bal rengi gözleri vardı, yüzü çilliydi ve çocukları tanıyanlar
onun on-on iki yaşlarında olduğunu tahmin edebilirdi. Sıska
bacaklı, zarif yapılı, ufak tefek bir kızdı. Köpek de çikolata renkli
bir Lab'di. ikisi ağır adımlarla, özel mülk olan alandan diğer uçtaki
halk plajına doğru yürüyorlardı. O gün sahilde hemen hiç kimse
yoktu, hava çok soğuktu. Ama kız buna aldırmıyor, köpek de
rüzgârın savurduğu kumlara arada sırada havlayıp sonra yine
suyun kenarına yöneliyordu. Köpek bir yengeç görünce birden
geriye sıçradı, öfkeyle havladı ve küçük kız güldü. Kızla köpeğin
çok iyi dost oldukları belliydi. Birlikte yürüyüş tarzlarından,
yalnızlıktan ve sakın yerlerden hoşlandıkları anlaşılıyordu, insan
onların bu şekilde daha önce de sık sık yürüdüklerini tahmin
edebilirdi. Böylece uzun süre yan yana yürüdüler.

Sahilde bazı günler, temmuzda bekleneceği gibi sıcak ve güneşli
olurdu, ama her zaman öyle değildi. Sis bastırdığında hava hep
yağmurlu ve soğuk olurdu. Sisin dalgaların üzerinden ve Golden
Gate köprüsünün direkleri arasından yaklaştığını görebilirdiniz.

Köprü bazen plajdan görülebilirdi. Safe Harbour, San

! ? | * -t

i î

Francisco'nun otuz beş dakika kuzeyindeydi, arazisinin yarıdan
çoğu da tüm sahil boyunca kum tepeliklerinin hemen arkasına inşa

edilmiş evlere ait ortak özel mülktü. Kapıda, içinde bir güvenlik görevlisi olan bir bekçi kulübesi, istenmeyen kişilerin buraya girişini önlerdi. Kumsala sahil evlerinden başka giriş yolu yoktu. Diğer uçta halka açık bir plaj vardı, oradaki bir sıra daha basit ev ve barakadan da kumsala ulaşmak mümkündü. Sıcak, güneşli günlerde halk plajı kalabalık olur, insan kaynardı. Ama genelde halk plajı bile تنها olur, kumsalın özel mülk olan ucunda ise nadiren insan görülürdü.

Çocuk kumsalın basit baraka ve kulübelerin olduğu bölümüne henüz varmıştı ki, katlanabilir bir tabureye oturmuş bir adamın, önündeki şövaleye takılı bir kartona suluboya resim yaptığını gördü. Küçük kız adama biraz uzakça bir mesafede durup onu seyrederken, köpek, rüzgârla aldığı merak uyandırıcı bir kokuyu izleyerek kum tepeciğine doğru koştu. Küçük kız ressamdan uzakta, kumların üstüne oturdu ve onun çalışmasını seyretmeye başladı. Epeyce uzağında olduğu için adam onun farkında değildi. Onu seyretmek kızın hoşuna gitmişti, rüzgârda siyah saçları dalgalanırken adamın güvenilir ve tanıdık bir havası var gibiydi. Küçük kız insanları seyretmekten hoşlanırdı, bazen yine böyle uzakta durup balıkçıları da seyreder, onların bütün hareketlerini dikkatle izlerdi. Ressam çalışırken kız orada uzun süre oturdu. Ve daha dikkatli bakınca, adamın resminde, aslında denizde olmayan tekneler bulunduğunu gördü. Epeyce sonra köpek de geri dönüp kızın yanına, kumların üstüne oturdu. Küçük kız, bakışlarını çevirmeden köpeği okşadı. Gözlerini denize dikmiş, arada bir de ressama bakıyordu.

Kız bir süre sonra adama biraz daha yaklaştı ve arkasında, yan tarafta durdu. Adam onu hâlâ fark etmemişti, ama kız şimdi resmi çok daha iyi görebiliyordu. Ressamın çalıştığı renkleri ve resimdeki günbatımını sevmişti. Köpek bu arada yorulmuş, onun bir emir vermesini beklercesine kızın yanında durmuştu. Kız bir süre sonra ressama biraz daha yaklaştı. Adam bu kez onu fark etti. Köpek zıplayarak ona kum sıçratırken, adam başını kaldırıp şaşkın gözlerle onlara baktı. Küçük kız da o zaman gördü işte. Adam

hiçbir şey söylemeden çalışmasına devam etti. Yarım saat kadar sonra, boyasına biraz su katıp başını çevirdiğinde onun hâlâ aynı yerde durup kendisini seyrettiğini görünce şaşırdı.

Birbirlerine tek söz etmediler, ama kız onu izlemeye devam etti ve sonunda kumların üstüne oturdu. Rüzgârda yere çökünce insan biraz ısınmış gibi oluyordu. Ressam da üstüne kız gibi bir eşofman üstü giymişti, ama altında kot pantolon, ayaklarında da eski spor ayakkabılar vardı. Adamın güneş yanığı yüzü hafifçe yıpranmıştı ve küçük kız, onun ellerinin güzel olduğunu fark etti. Adam hemen hemen kızın babasının yaşında, yani kırklı yaşlardaydı. Ressam onun hâlâ orada olup olmadığını anlamak için başını çevirince göz göze geldiler, ama ikisi de gülümsemedi. Adam uzun zamandır bir çocukla konuşmamıştı.

"Resim yapmayı sever misin?" Kızın hâlâ orada durması için, ressam olmak istemesi dışında bir neden düşünemiyordu. Yoksa kız şimdiye kadar sıkılırdı. Gerçekte ise küçük kız, bir yabancı olsa bile, sessizce birinin yanında olmaktan hoşlanıyordu. Nedense bu ona dostça bir şey gibi geliyordu.

"Bazen." Kız ona karşı dikkatliydi. Adam ne de olsa bir yabancıydı ve kız bu konuda kuralları bilirdi. Annesi ona yabancılarla konuşmamasını her zaman hatırlatırdı.

Adam elindeki fırçaya bakıp temizlerken, "Ne resmi yapmayı seversin?" diye sordu. Yakışıklı, keskin hatlı bir yüzü, çukurlu bir çenesi vardı. Geniş omuzları ve uzun bacaklarıyla sessiz ve güçlü bir insan görüntüsü veriyordu. Ressam taburesinde oturmasına rağmen uzun boylu olduğu belliydi.

"Köpeğimin resmini yapmayı severim. Orada tekneler yokken onların resmini nasıl yapıyorsunuz?"

Adam bu kez ona doğru dönerken gülümsedi ve tekrar göz göze geldiler. "Onları tahayyül ediyorum. Sen de denemek ister misin?" Kıza küçük bir eskiz bloknotuyla bir kurşun kalem uzattı, kızın oradan gitmeyeceği belli olmuştu. Küçük kız bir an tereddüt etti, sonra ayağa kalktı, adama doğru yürüyüp bloknotla kalemi aldı.

"Köpeğimin resmini yapabilir miyim?" Küçük kız bunu sorarken narin yüzünde ciddi bir ifade vardı. Adamın ona bloknotu vermesinden gururlanmış gibiydi.

"Elbette. Ne istiyorsan onun resmini yapabilirsin." Birbirlerine UANlfcLLfcMfcfcL

isimlerini söylemediler ve bir süre çalışarak yan yana oturdular. Küçük kız resmini çizerken gayet dikkatliydi. Köpek martıları kovalayarak yanlarından geçerken adam, "Adı ne köpeğinin?" diye sordu.

Kız gözlerini resminden kaldırmadan, "Mousse," dedi.

Adam bir an için kendi resmine bakıp kaşlarını çattı ve bir yerini düzelttikten sonra, "Moose mu? Köpeğin şu yassı boynuzlu iri geyiklere pek de benzemiyor ama olsun. Yine de iyi bir isim," dedi. "Mousse bir tatlı. Bir Fransız tatlısı, hem de çikolatalı."

Adam bu kez tatmin olmuş göründü ve, "Sanırım bu olur," diye cevap verdi. O gün için yeterince çalışmış görünüyordu. Saat dördü geçiyordu ve adam öğle saatinden beri oradaydı. Gerçekten ilgilendiği için değil de, sırf bir şey söylemiş olmak için, "Sen Fransızca biliyor musun?" diye sordu ve kızın baş salladığını görünce şaşırdı. Bu yaşta bir çocukla konuşmayalı yıllar olmuştu, ona ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ama bu sessiz kız ona çok tutarlı, güçlü bir kişilik olarak görünüyordu. Ona bir kez daha bakınca, bu küçük kızın, kızıl saçları dışında, kendi kızına da biraz benzediğini gördü. Bu yaştayken Vanessa'nın uzun sarı saçları vardı ama davranış ve duruşlarında bir benzerlik görülüyordu. Kız oturduğu yerde kendi resmine bakarken, "Annem Fran-sızdır," dedi. Mousse'un resmini yaparken her zaman aynı güçlkle karşılaşrdı, hayvanın arka bacaklarını yine iyi çizememişti. Kızın canının sıkıldığını fark eden adam elini bloknota doğru uzatıp, "Ver de bir bakalım," dedi.

Küçük kız bloknotu ona verirken, "Arka tarafını hiçbir zaman iyi yapamıyorum," dedi. ikisi şimdi bir resim öğretmeniyle öğrencisine benziyorlardı; resim, aralarında hızlı bir bağ oluşturmuştu. Ve kız onun yanında kendini çok rahat hissediyordu.

Adam ona ne yapması gerektiğini göstermeden önce, "Bak sana göstereyim... Gösterebilir miyim?" diye izin istedi. Kız başını salladı ve adam birkaç kalem darbesiyle hatayı hemen düzeltti. Ama o düzeltmeden önce bile köpek resmi oldukça iyi sayılırdı. Adam bloknotu kıza geri verip kendi resmiyle kalemini kaldırırken, "Çok iyi bir iş çıkardın," dedi.

"Resmimi düzelttiğiniz için teşekkür ederim. Bu kısmı nasıl yapacağımı asla öğrenemedim."

Adam boyalarını toplarken, "Bir dahaki sefere öğreneceksin," dedi. Hava gittikçe soğuyordu, ama ikisi de bunu fark etmemiş gibiydi. "Şimdi eve mi gidiyorsunuz?" Kızın hayal kırıklığına uğramış bir hali vardı. Onun konyak rengi gözlerine bakan adam, bu küçük kızın yalnızlık hissettiğini anlayıp duygulandı. Bu kızda olan bir şey onu etkilemişti.

"Vakit geç oldu." Dalgalar üzerindeki sis de gittikçe kalınlaşıyordu. "Buralarda mı yaşıyorsun, yoksa birini mi ziyarete geldin?" Birbirlerinin adını bilmiyorlardı ama bunun önemi yok gibiydi. "Ben buraya yaz aylarında kalmak için geldim." Kızın sesinde hiç heyecan belirtisi yoktu ve nadiren gülümsüyordu. Adam elinde olmadan meraklandı. Kız bugün öğleden sonra onun yaşamına girmiş, şimdi de aralarında garip, tanımlanamayan bir bağ oluşmuştu.

"Kumsalın sonunda mı?" Adam, küçük kızın kumsalın kuzeyinden geldiğini tahmin ediyordu. Kız başını sallayarak doğruladı. Kız ona, "Siz burada mı yaşıyorsunuz" diye sorunca, adam da ona yanıt olarak, başıyla tam arkalarındaki bungalovlardan birini işaret etti. "Siz ressam mısınız?"

Adam onun elinde sıkıca tuttuğu Mousse'un resmine bakıp gülümsedi ve, "Sanırım öyle. Sen de öylesin," diye yanıt verdi, ikisi de oradan ayrılmak istemiyor gibiydiler, ama gitmek zorunda olduklarını da biliyorlardı. Kız, annesi eve dönmeden önce gitmeliydi, yoksa başı derde girerdi. Saatlerce telefonda erkek arkadaşıyla konuşan bakıcı kıza görünmeden evden çıkıp kaçmıştı. Yeni yetme bakıcı kızın onun gitmesine pek de aldırmış etmeyeceğini

biliyordu. Çoğu zaman bakıcı kız bunun farkına bile varmaz, ancak annesinin gelip onu sormasıyla anlardı yokluğunu.

"Babam da resim yapardı." Onun "yapardı" demesi adamın dikkatini çekti ama bunun ne anlama geldiğini kestiremedi; kızın babası artık resim yapmıyor muydu, yoksa onları bırakıp gitmiş miydi? ikinci olasılık daha güçlü geldi ona. Küçük kız belki de yetişkin bir erkeğin ilgisine aç, parçalanmış bir ailenin çocuğuydu. Bunların hiçbirisi ona yabancı sayılmazdı.

"Baban ressam mı?"

Ut\ri 1CLLE 0 1

"Hayır, mühendis. Ayrıca bir şeyler icat etti o." Kız bunu söyledikten sonra içini çekti ve üzgün bir ifadeyle adama baktı.

"Sanırım artık eve gitsem iyi olacak." O sırada Mousse da onun bu sözünü bekliyormuş gibi birden ortaya çıktı ve gelip kızın yanında durdu.

"Belki seninle tekrar görüşürüz." Temmuz ayının henüz başlarıydı ve yazın bitmesine daha epeyce zaman vardı. Ama adam onu daha önce hiç görmemişti ve küçük kızın buraya pek sık gelmediğini sanıyordu. Yaşadığı evden epey uzaktı burası.

Küçük kız bu kez gözlerinde hafif bir gülümsemeye ve nazik bir ifadeyle, "Sizinle birlikte resim yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi. Kızın gözlerinde gördüğü özlem ifadesi adama dokunmuştu.

Adam içtenlikle, "Bu benim de hoşuma gitti," dedi ve nedense acemice bir şey yapıyormuş gibi hissederek elini küçük kıza uzattı.

"Pekâlâ, benim adım Matthew Bowles," dedi.

Küçük kız onun elini tutup ciddiyetle sıktı ve adam onun kibarca davranışından etkilendi. Olağanüstü bir küçük kızdı bu, adam onu tanıdığı için mutlu olmuştu. "Benim adım da Pip Mackenzie."

"ilginç bir isim. Pip mi? Bir şeyin kısaltması mı bu?"

Küçük kız bu kez yaşına daha uygun davranıp kıkırdadı ve "Evet, nefret ediyorum bundan," diye yanıt verdi. "Philippa'nın kısaltması. Bana büyükbabamın adını vermişler. Ne korkunç, değil mi?" Kız adını hiç beğenmiyormuş gibi yüzünü buruşturdu ve bu da adamın gülümsemesine neden oldu. Özellikle kıvırcık kızıl

saçları ve yüzündeki çillerle dayanılmaz bir çocuktur; adam onunla konuşmaktan zevk alıyordu. Oysa artık çocukları sevdiğinden bile emin değildi. Onları genellikle görmezden gelirdi. Ama bu küçük kız farklıydı. Onda insanı büyüleyen bir şeyler vardı.

"Aslına bakarsan ben bu isimden hoşlandım, Philippa. Belki günün birinde sen de hoşlanırsın."

"Hiç sanmıyorum. Aptal bir isim bu. Ben Pip'i daha çok seviyorum."

Adam ona bakıp gülümseyerek, "Seni tekrar gördüğüm zaman bunu hatırlarım," dedi.

ikisi de birbirinden ayrılmak istemiyor gibi oyalanıp duruyordu.

SİĞINAK

17

"Annem kente gittiğinde tekrar buraya geleceğim. Belki perşembe günü." Adam kızm bu sözleri üzerine onun evden kaçtığını ya da kimseye görünmeden sıvışıp buraya geldiğini hisseder gibi oldu, ama yanında hiç olmazsa köpeği vardı. Birden, nedense kendini ondan sorumluymuş gibi hissetti.

Adam taburesini alıp katladı, boyalarını koyduğu yıpranmış kutuyu yerden kaldırdı. Sonra, katlanmış şövaleyi bir koltuğunun altına sıkıştırdı ve uzunca bir süre birbirlerine bakıp orada durdular.

"Tekrar teşekkür ederim, Bay Bowles."

Adam âdeta üzgün bir ifadeyle, "Bana Matt de. Ben de senin ziyaretine teşekkür ederim. Güle güle Pip," dedi.

Küçük kız, elini sallayarak, "iyi günler," dedi. Rüzgârda uçuşan bir yaprak gibi oradan uzaklaşırken elini tekrar salladı, sonra da Mousse arkasında olduğu halde kumsaldan yukarıya doğru koşmaya başladı.

Adam uzun süre onun arkasından baktı. Onu tekrar görüp görmeyeceğini merak ediyor ve bunun önemli olup olmadığını düşünüyordu. Olup olacağı küçücük bir çocuktur o. Sonra, rüzgâra karşı başını eğerek kum tepesi üzerinden eski barakasına yürüdü. Kapısını hiç kilitlemezdi, içeri girip elindekileri mutfığa bıraktıktan sonra yıllardır hissetmediği bir acı hisseder gibi oldu. Bu hiç

hoşuna gitmedi. Bir kadehe şarap koyarken, kendi kendine, çocuklarla sorun bu işte, diye söylendi. Onlar tırnak arasına giren bir kıymık gibi insanın ruhuna işler, çıkardığın zaman da müthiş canın yanar. Ama belki de buna değerdı. Bu küçük kızda olağanüstü bir şeyler vardı. Kumsaldaki kızı düşünürken, gözleri yıllar önce yaptığı bir portreye, küçük kıza çok benzeyen kızın resmine kaydı. O zaman yaklaşık aynı yaşlarda olan kızı Vanessa'nın portresiy-di bu. Sonra oturma odasına geçerek kendini yıpranmış deri koltuğa attı ve dışarıya, okyanusta ilerleyen sise baktı. Ama öylece dalmış bakarken, gözünün önünde sadece, kıvrırcık, parlak kızıl saçlı, çilli ve insanın aklından bir türlü çıkmayan konyak rengi gözleriyle o küçük kız vardı.

S2

OPHELIE MACKENZIE YOLDAKİ SON VİRAJİ DA DÖNDÜ ve arabasını, küçük Safe Harbour kasabasının ana caddesine doğru sürdü. Kasabada iki restoran, bir kitapçı, bir sörf malzemesi satan dükkân, bir bakkal ve manavla bir de sanat galerisi vardı. Kadın o gün öğleden sonra kentte zor bir gün geçirmişti. Haftada iki kez gruba gitmekten nefret ediyordu, ama bunun kendisine yardımcı olduğunu da kabul etmek zorundaydı. Oraya mayıstan beri gidiyordu ve iki ay daha gidecekti. Hatta yaz boyunca toplantılara katılmayı da kabul etmiş, Pip'i de bunun için komşunun kızıyla evde bırakmıştı. Amy on altı yaşındaydı, çocuk bakıcılığı yapmak hoşuna gidiyor, ya da öyle söylüyordu, ayrıca harçlığı yetmediği için çalışıp para kazanması gerekiyordu. Ophelie'nin yardımcıya ihtiyacı vardı ve Pip de ondan hoşlanmış gibi görünüyordu. Tüm taraflar için iyi bir anlaşmaydı bu, ama şehre gitmek sadece yarım saatini ya da en çok kırk dakikasını alsa da, Ophelie haftada iki kez arabayla kente gitmekten nefret ediyordu. Kumsalla otoyol arasındaki on millik keskin dönüşler dışında yol fena sayılmazdı. Ve kayalıklar arasında, virajlı yolda tepeden okyanusu seyrederek araba sürmek onu rahatlatıyordu. Ama bugün yorgundu. Diğerlerini dinlemek bazen yorucu oluyordu, kendi sorunları da ekimden beri pek düzelmemişti. Aslına bakılırsa sorunları daha da artıyordu. Ama en azından grubun desteği, konuşabileceği birileri

vardı. Gerektiğinde onlara içini açabilir, kendini ne kadar berbat hissettiğini anlatabilirdi. Sorunlarıyla Pip'e sıkıntı

SİĞINAK

yüklemek istemiyordu. On bir yaşındaki bir çocuğa bunu yapmak ona haksızlıkmiş gibi geliyordu.

Ophelie kasabayı geçti, kısa bir süre sonra da sola dönerek Safe Harbour'ın kapılı kısmına açılan çıkmaz sokağa girdi. Çoğu insan bu sokağı gözden geçirirdi. Oysa o, bunu refleksle, sanki otomatik pilottaymış gibi yapıyordu. Bu iyi bir karar olmuştu, burası yazı geçirmek için doğru yerdi. Onun buradaki sessizliğe ve huzura ihtiyacı vardı. Yalnızlık. Sessizlik. Bazen kışı andıran, ama diğer zamanlarda sıcak ve güneşli olan havasıyla, sonsuz gibi görünen uzun kumsal ve beyaz kumlar.

Sisli ve soğuk günleri umursamıyordu. Bazen bunlar ona, kumsalın diğer sakinlerinin istediği parlak güneşli havalar ve mavi göklerden bile daha iyi geliyordu. Bazı günler evinden hiç çıkmazdı. Yatağında kalır, ya da salonun bir köşesine çekilip kitap okur gibi yapardı, ama aslında düşünür, her şeyin farklı olduğu zaman ve yerlere dalar giderdi. Ekimden öncesine... Dokuz ay olmuştu ve bu ona bir ömür gibi geliyordu.

Ophelie arabayı yavaşça kapıdan geçirirken güvenlik kulübesindeki adam ona el salladı, o da başıyla karşılık verdi. Hız kesici engellerin üzerinden geçerek dikkatle eve doğru giderken hafifçe içini çekti. Yolda bisikletle gezen birkaç çocuk, bir sürü köpek, birkaç da yaya vardı. Herkesin birbirini tanıdığı, yine de birbiriyle pek görüşmediği topluluklardan biriydi bu da. Oraya bir ay önce gelmişlerdi ve o, kimseyle tanışmamıştı. Zaten istemiyordu da. Araba yoluna girip motoru susturdu ve bir süre sessizce oturdu. Hareket edemeyecek, Pip'i göremeyecek ya da yemek pişiremeyecek kadar yorgundu, ama bunları yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Bunun tek sorumlusu, saçını tarama ya da birkaç telefon etmenin ötesinde bir şey yapmasını olanaksız kılan o sonsuz uyuşukluktu.

En azından o an için yaşamı sona ermiş gibi hissetti. Kırk iki yaşında olup otuzunda görünmesine karşın kendini yüz

yaşındaymış gibi hissediyordu. Saçları uzun, sarı, yumuşak ve kıvrıkcıktı, gözleri kızıninkiler gibi yanık konyak rengiydi. O da Pip gibi ufak tefek ve narindi. Okuldayken dansçı olarak yetişmişti. Pip'in de küçük yaşlarda baleye ilgi duymasına çalışmış, ama kızı bundan nefret et-

DANIKLLfcüLfcüL

misti. Pip baleyi zor ve sıkıcı bulmuş, alıştırıcıları sevmemiş, diğer kızların mükemmelleşme adına onca gayret gösterdiği bar çalışmalarından nefret etmişti. Dönüslere, sıçrama ya da eğilmelere de özel bir ilgi göstermemişti. Ophelie sonunda onu ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmiş, istediğini yapmasına izin vermişti. Pip bir yıl kadar binicilik dersi almış, okulda seramik dersini sevmiş, geriye kalan zamanlarında da resim yapmıştı. Pip yalnızlıktan hoşlanıyordu, yalnız başına kalıp okumak, resim yapmak, hayal kurmak ya da köpeği Mousse ile oynamak en sevdiği şeylerdi. Aslında, bazı halleriyle, çocukluğunda yalnızlıktan hoşlanmış olan annesine benziyordu. Ophelie, Pip'i de kendisi kadar yalnız başına bırakmanın iyi bir şey olup olmadığını düşünürdü hep. Ama Pip bu şekilde hayatından memnun görünüyor, annesinin ona pek dikkat etmediği zamanlarda bile kendi kendine eğlenip vakit geçirebiliyor-du. En azından dışardan bakan biri Pip'in buna aldırmadığını sanabilirdi. Oysa annesi kızıyla artık pek anlaşılamadığı için üzülüyordu. Bunu grupta da anlatmıştı. Ama Ophelie, üzerindeki uyuşukluğu bir türlü atamadığını hissediyordu. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. .

Ophelie araba anahtarlarını çantasına attı, arabadan indi ve kapıyı hızla çarpıp kapadı ama kilitlemedi. Buna hiç gerek yoktu. Eve girdiğinde Amy'nin bulaşıkları makineye koyduğunu ve meşgul olduğunu gördü. Ophelie eve geldiği zaman bu kız hep meşgul görünürdü, bu da bütün öğleden sonra hiçbir şey yapmadığını, bütün işleri son birkaç dakika içinde bitirmek istediğini gösterirdi. Burada yapılacak fazla iş yoktu zaten, iç açıcı, düzenli, bakımlı, temiz görünüşlü modern eşyalarla döşenmiş, açık renk parke zeminli ve salon boyunca uzayan büyük penceresinden okyanusun görüldüğü mükemmel bir evdi burası. Dışarıda yine modern

eşyalarla döşenmiş uzun ve dar bir veranda vardı. Bu ev tam onların istedikleri şeydi. Sakin, bakımı kolay ve güzeldi. Ophelie yorgun gözlerle, "Merhaba, Amy. Pip nerede?" diye sordu. İngilizcesinde hiç aksan yoktu, kusursuz konuşuyordu, konuşmasında Fransız kökenli olduğuna dair hiçbir belirti bulamazdınız. Sadece çok yorgun ya da sinirli olduğu zamanlarda, onu ele verebilecek bir-iki sözcük kaçırdı ağzından. "Bilmiyorum." Amy bunu söylerken boş gözlerle bakıyordu ona. Bu konuşmayı daha önce de yapmışlardı. Amy, Pip'in nerede olduğunu hiçbir zaman bilmezdi. Ve Ophelie o anda, onun her zamanki gibi cep telefonunda erkek arkadaşıyla konuşmuş olmasından kuşkulandı. Amy ne zaman onun için bakıcılık yapsa Ophelie'nin hep şikâyetçi olduğu bir şeydi bu. Özellikle de ev okyanusa yakın olduğu için, ondan, Pip'in nerede olduğunu bilmesini beklerdi. Kızının başına bir şey geleceği düşüncesi, Ophelie'nin her zaman paniğe kapılmasına neden olurdu. Amy, "Sanırım odasında kitap okuyor. Son gördüğümde oradaydı," diye cevap verdi. Aslında Pip, o sabah annesi gittikten sonra odasına hiç girmemişti. Ophelie kızının odasına gidip baktı ama doğal olarak kimseyi göremedi. Pip tam o sırada, Mousse yanı sıra hoplayıp sıçrarken, kumsaldan eve doğru koşuyordu. Ophelie mutfığa döndüğünde sinirli görünüyordu, "Kumsala mı gitti o?" diye sordu. Eskiden sinirleri çok sağlamdı ama ekimden bu yana iyice bozulmuştu. Şimdi her şey farklıydı. Amy o sırada bulaşık makinesini çalıştırmış, gitmeye hazırlanıyordu, bakmakla yükümlü olduğu küçük kızın nerelerde olduğunu hiç umursamıyor gibiydi. Gençlere özgü güven ve korkusuzluğu taşıyordu içinde. Oysa Ophelie daha deneyimliydi ve hayata güvenilemeyeceğini acı bir dersle öğrenmişti. "Sanmıyorum. Gittiyse bile bana söylemedi." On altı yaşındaki kız rahat ve kaygısız görünüyordu. Yaşadıkları sitenin güvenli olması gerektiğini ve öyle de olduğunu bildiği halde Ophelie endişeliydi, Amy'nin Pip'in evden çıkmasına göz yummasını kabul edemiyordu, çok sinirli, âdeta dehşet içindeydi. Kızının başına bir şey gelse, bir sorunu olsa ya da yolda araba çarpsa kimsenin haberi

olmayacaktı. Pip'e bir yere gideceği zaman Amy'ye haber vermesini söylemişti, ama ne kendi kızı ne de bakıcı kız onun uyarılarına kulak vermişti. Amy, "Perşembeye görüşürüz!" diye seslenip koşarak evden dışarı fırlarken, Ophelie ayakkabılarını çıkarıp verandaya çıktı, endişeli bir ifadeyle kaşlarını çatarak kumsala baktı ve onu gördü. Pip koşarak eve geliyordu, elinde de rüzgârda dalgalanıp duran bir şey vardı. Kızının elindeki şey bir kâğıt parçasına benziyordu. Ophelie birden rahatlayıp kum tepe-
LL

DANlfcLLfc MtfiL

çiğine doğru yürüdü ve kızını karşılamak için koşar adım kumsala indi. Şimdi aklına, daha basit açıklamalar yerine, olası en berbat senaryolar geliyordu. Saat beşe geliyor, hava da gittikçe soğuyordu.

Ophelie kızına el salladı, Pip nefes nefese gelip onun yanında sırtarak durdu, Mousse ise ikisinin çevresinde koşarak havlıyordu. Pip annesinin endişeli olduğunu görebiliyordu.

"Nerelerdeydin sen?" Amy'ye hâlâ kızgın olan Ophelie kaşlarını çatmıştı. Amy denen kız umutsuz vakaydı, ama Ophelie küçük kızma bakacak başka birini bulamamıştı. Ve kente giderken Pip'in yanına birini bırakmak zorundaydı.

Pip kumsalı gösterip, "Moussy'yle biraz yürüyüşe çıktım. Oraya kadar gittik," diye yanıtladı. "Dönüşümüzse sandığımdan biraz daha uzun sürdü. Moussy martıları kovalayıp durdu." Ophelie kızına bakıp gülümsedi ve sonunda rahatladı, kızı çok tatlıydı.

Ophelie bazen ona bakarken Paris'teki kendi gençliğini ve Brötanya yazlarını anımsardı. Oranın iklimi de buradakinden pek farklı değildi. Orada geçirdiği yaz aylarını çok sevmiş, bir keresinde, küçükken Pip'i de, görsün diye oraya götürmüştü.

Ophelie kızının elindeki resme benzer şeye bakıp, "Nedir bu?" diye sordu.

"Mousse'un resmini yaptım. Artık onun arka bacaklarını nasıl çizeceğimi biliyorum." Ama bunu nasıl öğrendiğini söylemedi Pip. Kumsala yalnız başına gitmesinden ve resmini düzeltse, zararsız olsa bile bir yabancıyla konuşmasından annesinin hiç

hoşlanmayacağını biliyordu. Annesi Pip'in yabancılarla konuşmaması gerektiği konusunda çok titizdi. Pip şu anda bunu bilmese de, annesi onun ne kadar güzel bir çocuk olduğunu çok iyi biliyordu.

Ophelie gülümsedi ve eğleniyormuş gibi, "Resmi yapılırken onun hiç kımıldamadan nasıl durduğunu merak ediyorum doğrusu," dedi. Gülümsediğinde, mutluyken ne kadar güzel olduğunu görmek çok kolaydı. Bir heykeltıraş elinden çıkmış kadar zarif yüz hatları, mükemmel dişleri, harika gülümsemesi ve güldüğünde âdeta dans eden gözleriyle güzel bir kadındı. Ama ekimden beri nadiren gülüyor, hatta hemen hiç gülmüyordu. Ve geceleri kendi özel dünyalarına çekiliyor, birbirleriyle hemen hiç konuşmuyorlardı. Ophelie kızım çok sevmesine karşın, artık onunla konuşacak konu bulmakta güçlük çekiyordu. Onun beceremeyeceği kadar büyük bir çaba gerektiriyordu bu. Artık her şey çok zor geliyordu ona, hatta bazen nefes almak bile, özellikle de konuşmak. Geceleri yatak odasına çekiliyor, karanlıkta yatağına uzanıp öylece kalıyordu. Pip de kendi yatak odasına gidip kapısını kapıyor, arkadaş istediğinde de köpeğini alıyordu yanına. Köpek onun sadık dostuydu.

Pip eşofman üstünün cebinden iki kabuk çıkarıp annesine uzatırken, "Sana iki deniz kabuğu buldum," dedi. "Bir tane de yassı denizkestanesi buldum ama kırıktı."

Ophelie kabukları alıp onunla beraber eve yürürken, "Onlar hemen her zaman kırıktır zaten," dedi. Pip'i görünce öpmemişti; unutmuştu bunu. Ama Pip buna alışmıştı artık. Her insani dokunuş ya da temas annesi için sanki acı verici bir şeydi. Ophelie kendi duvarlarının arkasına çekilmiş ve Pip'in on bir yıldan beri tanıdığı anne ortadan kaybolmuştu. Yerine geçen kadın dış görünüş olarak ona benziyordu ama, aslında kırılmış biriydi. Birisi gecenin karanlığında Ophelie'yi alıp götürmüş, onun yerine bir robot bırakmıştı. Annesi aynı eskisi gibi ses veriyor, hissediyor, kokuyor ve bakıyordu, görünüşünde hiçbir farklılık yoktu, ama onunla ilgili her şey değişmişti. Tüm iç yaşantısı ve mekanizması onarılamaz biçimde farklılaşmıştı ve bunu ikisi de biliyordu. Pip'in

bunu kabul etmekten başka çaresi yoktu. Ve bu konuda çok anlayışlı davranmıştı.

Pip, geçen dokuz aylık süreçte yaşıtlarına kıyasla çok akıllan-mıştı. İnsanlar ve özellikle annesi hakkında sezgilerini geliştirmiş, güçlendirmişti.

Ophelie üzgün, endişeli bir ifadeyle, "Karnın acıktı mı?" diye sordu. Akşam yemeği pişirip hazırlamak nefret ettiği, ona âdeta acı veren, hiç hoşlanmadığı bir iş olmuştu. Yemek yemekse daha da sıkıntı vericiydi. Hiç karnı acıkmıyordu, aylardır acıkmamış-tı. Dokuz aydan beri boğazlarından akşam yemeği geçmediğinden ikisi de iyice zayıflamıştı.

Pip, "Henüz acıkmadım. Bu akşam pizza yapmamı ister misin:

dedi. ikisinin de sevmediği yemeklerden biriydi bu, ama Ophelie kızının yemeğini iştahsızca didiklemesini önemsemez görünüyordu.

"Olabilir," dedi belli belirsiz, "istersen bir şeyler hazırlayabilirim." Arka arkaya dört akşam pizza hazırlamışlardı. Derin dondurucuda bir sürü pizza vardı. Ama başka ne pişirmeye kalksalar, çok küçük sonuçlar için çok büyük gayretler gerekiyor gibi geliyordu onlara. Mademki yemeyeceklerdi, pizza yapmak en kolayıydı.

Pip hafif bir sesle, "Ben hiç aç değilim," dedi. Bu konuşmayı her akşam yaparlardı. Bazen Ophelie buna rağmen tavuk kızartıp salata yapardı ama onu da yemezlerdi, dertli iştı bu. Pip fıstık ezmesi ve pizzayla yaşıyordu. Ophelie ise neredeyse hiçbir şey yemiyor, sadece bakıyordu yemeklere.

Sonunda Ophelie odasına çekilip uzandı, Pip de kendi odasına giderek Mousse'un resmini komodinin üzerindeki lambaya dayadı. Bloknottan koparılan resim kâğıdı dik duracak kadar kalındı ve Pip ona bakarken Matthew'yu düşündü. Perşembe günü onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Ondan hoşlanmıştı. Onun arka ayakları düzeltmesi sayesinde resim şimdi çok daha güzel olmuştu. Mousse bu resimde, Pip'in daha önce yaptığı resimlerdeki gibi yarı-köpek yarı-tavşan gibi değil de, gerçek bir köpek gibi görünüyordu. Matthew hiç kuşkusuz usta bir ressamdı.

Pip bir süre sonra annesinin odasına gittiğinde hava kararmıştı. Pip akşam yemeği pişirmeyi teklif edecekti ama annesi uyuyordu. Ophelie o kadar hareketsizdi ki Pip bir an için endişelenir gibi oldu, ama ona biraz daha yaklaşıncı nefes alıp verdiğini gördü. Yatağın ayakucunda duran battaniyeyi alıp onun üstünü örttü. Annesi, belki verdiği kilolar nedeniyle, belki de üzüntüsünden her zaman üşürdü. Artık daha çok uyuyordu.

Pip mutfağa döndü ve buzdolabını açtı. O akşam canı hiç de pizza istemiyordu, normal olarak zaten sadece bir parça yedi. Pizza yerine kendine fıstık ezme bir sandviç hazırladı ve televizyon izleyerek onu yedi. Mousse ayaklarının dibinde uyurken bir süre televizyon seyretti. Köpek kumsalda koştuktan yorulmuştu, hafifçe horluyordu ve ancak Pip'in televizyonu kapatıp odanın ışıklarını söndürmesiyle uyandı. Pip sessizce odasına çıktı. Küçük kız dişlerini fırçaladı, pijamasını giydi, sonra yatağına girip ışığı söndürdü. Yatakta bir süre sessizce uzanıp yine Matthew'yu düşündü, hayatın ekimden bu yana nasıl değiştiğini düşünmemeye çalışıyordu. Bir-iki dakika sonra uykuya daldı. Ophelie ise ertesi sabaha kadar uyanmadı.

I

ÇARŞAMBA, SAFE HARBOUR'DA ENDER GÖRÜLEN VE HER-kesin kendini güneşin altına atıp saatlerce keyfini sürdüğü o parlak güneşli, sıcak günlerden biriydi. Pip yatağından kalkıp pijamasıyla mutfağa gittiğinde hava iyice ısınmıştı bile. Ophelie, elinde dumanı tüten bir kahve fincanıyla mutfak masasına oturmuştu, yüzünde yorgun bir ifade vardı, iyi uyuşa bile dinlenmiş gibi görünmezdi. Uyandıktan sonra gerçeğin yıkıcı darbesinin göğsüne çarpması sadece bir saniye alırdı. Anılarını unuttuğu neşeli bir an her zaman olurdu, ama hemen ardından, her şeyi hatırladığı o acı dolu an gelirdi mutlaka. Ve bu iki an arasındaki geçitte, korkunç bir şey olmuş gibi içgüdüsel bir duyguya kapılırdı. Yataktan kalkmasıyla, uyanık olmanın kamçılayıcı etkisi onu tüketir, yorgun düşürürdü. Sabahları hiç kolay değildi.

Pip bardağına portakal suyu koyup kızartma makinesine bir dilim ekmek yerleştirirken, nazik bir ifadeyle, "İyi uyudun mu?" diye

sordu. Yemeyeceğini bildiği için annesine ekmek kızartmıyordu. Pip onun yemek yediğini artık nadiren görüyordu, hele kahvaltı ettiği hiç yoktu.

Ophelie cevap verme zahmetine girmedi. Bunun yararsız olduğunu ikisi de biliyordu. "Dün gece uyuyakalmışım, özür dilerim.

Kalkmak istedim ama olmadı. Akşam yemeği yedin mi bari?"

Ophelie üzgün, endişeli görünüyordu. Kızı için pek bir şey yapamadığını biliyordu ama bu konuda elinden bir şey gelmiyordu. Kendini kızı için hiçbir şey yapamayacak kadar berbat hissediyordu,

sanki felç olmuştu, suçluluk duygusu duymaktan başka bir şey yapamıyordu. Pip başını sallayarak yediğini belirtti. Kız kendine yemek hazırlamaktan gocunmazdı. Bu sık sık, aslında hemen her zaman olurdu. Televizyon karşısına geçip yalnız başına yemek, annesiyle yemek masasında sessizce oturmaktan çok daha iyiydi. Birbirlerine söyleyecek şeyleri aylar önce yitirmişlerdi.

Geçen kış, ev ödevi yapma bahanesiyle masadan hemen kalktığı zamanlar her şey daha kolaydı.

Kızartıcıdaki ekmek dilimi bir süre sonra küçük bir patlama sesiyle dışarı fırladı, Pip onu alıp üstüne tereyağı sürdü ve tabak bile almadan yedi. Tabağa ihtiyacı yoktu, yere düşecek kırıntıları da Mousse temizlerdi nasıl olsa. Elektrikli süpürge görevi yapan bir köpekti o. Pip verandaya çıkıp bir koltuğa oturdu, Ophelie de birkaç saniye sonra arkasından geldi.

"Andrea bugün bebeğiyle geleceğini söyledi." Pip bunu duyunca sevindi. Bebeği severdi. Andrea'nın minik oğlu William üç aylıktı ve annesinin bağımsızlık ve cesaretinin bir sembolüydü. Kadın kırk dört yaşına geldiğinde, artık hayallerindeki prensi bulup evlenemeyeceğine karar vermişti. Böylece yapay dölleme yoluna gidip nisanda doğum yapmıştı, çok güzel, tosun gibi, siyah saçlı, gülen mavi gözleri olan ve harika gülücükler saçan bir oğlu vardı şimdi. Andrea Pip'in vaftiz annesi olduğu gibi, Ophelie de bebeğin vaftiz annesiydi.

İki kadın, Ophelie on sekiz yıl önce kocasıyla Kaliforniya'ya geldiğinden beri arkadaşlıklar. Ondan önce Cambridge,

Massachusetts' te yaşamışlar ve Ted, Harvard'da fizik hocalığı yapmıştı. Onun üstün bir yetenek, bir dâhi olduğu konusunda kimsenin kuşkusu yoktu. Parlak, sessiz, biraz sakar, genellikle az konuşan, ama çok nazik, yumuşak başlı ve bir zamanlar sevmiş biriydi o. Ama zaman ve hayatın zorlukları sonunda onu katılaştırmış, hatta hayata küstürmüştü. Yıllarca hiçbir şey umduğu gibi gitmemiş, çoğu zaman beş parasız kalmıştı. Ama son beş yılda şansı dönmüştü. Buluşlarından iki tanesi ona bir servet kazandırmış, her şey kolaylaşmıştı. Ne var ki o artık kalbini ve ruhunu başkalarına açan bir insan değildi.

Ophelie'yi ve ailesini severdi Ted, bunu biliyorlardı, ya da bildiklerini söylerlerdi, ama Ted artık bunu göstermiyordu. O artık yeni tasarımlar, buluşlar ve sorunlara çözümler bulma mücadelesi içinde kaybolmuş gibiydi. Ve sonunda enerji teknolojisi alanında patentini aldığı buluşlarıyla milyonlar kazanmaya başladı. Bütün dünyada tanınan biri olmakla kalmadı, dünyaca saygı duyulan bir bilim adamı oldu. Ted nihayet gökkuşağının ucundaki altın potasını bulmuştu, ama orada bir gökkuşağı olduğunu artık hatırlamıyordu. Kendini tamamen çalışmalarına vermiş, karısını ve çocuğunu unutmuştu. Bir dâhinin tüm nitelikleri vardı onda. Ama Ophelie'nin içinde onu sevdiği konusunda en ufak kuşkusu yoktu. Tüm zorluk ve garipliklerine rağmen Ted gibisi yoktu ve aralarında her zaman güçlü bir bağ olmuştu. Ophelie bir gün sabırla içini çekip Andrea'ya, "Sanırım Bayan Beethoven'in hayatı da kolay olmamıştır," demişti. Ted'in dikenli karakteri onu âdeta bir canavar yapmış ve adam kendi dünyasına gömülmüştü. Ophelie, Ted'in yalnızlığı ve gariplikleri konusunda ona hiçbir zaman sitem etmedi, ama aralarındaki ilişkinin daha sıcak ve sevgi dolu olduğu ilk yılları arıyordu. Bazı konularda bunu Chad'ın değiştirdiğini ikisi de biliyordu. Oğullarının sorunları babayı kesin olarak değiştirmişti. Ve Ted, bunun suçlusu sanki Ophelie'ymiş gibi, oğluyla birlikte onun annesinden de uzaklaştı. Tek oğulları, küçükken zor bir bebektir ve büyük acılar ve zorlu yıllardan sonra on dördündeyken çift kutuplu psikoz tanısı konmuştu. Ama Ted o zamana kadar sadece kendini düşünerek oğlundan iyice uzaklaşmış, çocuğun

sorunları tamamen Ophelie'ye yüklenmişti. Ted kendince onları reddediyor, böylece her şeyden kurtulmuş oluyordu. Pip kızarmış ekmeğini bitirirken, "Andrea ne zaman gelecek?" diye sordu.

"Bebegi hazırlar hazırlamaz. Bu sabah geleceğini söyledi." Ophelie arkadaşının gelmesine seviniyordu. Bebek, özellikle ona hayran olan Pip için de iyi bir oyalanma fırsattı. Hem Andrea da yaşına ve tecrübesizliğine karşın oldukça kolay bir anneydi. Pip'in bebeği alıp istediği yere götürmesine, tutup öpmesine ya da beslenme sırasında ayaklarını gıdıklamasına hiç aldırmazdı. Bebek de onu çok severdi. Küçük oğlan onların yaşamına âdeta güneş ışığı getirmişti, Ophelie bile onu gördüğü zaman çok seviniyor, daha sıcak bir insan oluyordu.

Andrea'nın bebekle evde kalabilmek için başarılı avukatlık mesleğini bir yıllığına bırakması herkesi şaşırtmıştı. Kadın, bebeğiyle beraber olmaya bayılıyordu. William'a sahip olmanın şimdiye kadar yaptığı en iyi şey olduğunu, bundan bir an için bile pişmanlık duymadığını söylerdi. Herkes ona, çocuk sahibi olmanın kendisine bir erkek bulmasını engelleyeceğini söylemiş, ama o bunlara hiç önem vermemişti. Oğluyla çok mutluydu ve daha ilk günden beri, onunla olduğunda âdeta kendinden geçiyordu. Ophelie onun doğumunda bulunmuş ve bebek doğduğunda ikisi de ağlamıştı. Doğum çok kolay olmuştu. Ophelie için, kendininkinden başka gördüğü ilk doğumdu. Doktor, doğumdan hemen sonra, Andrea'ya vermesi için bebeği Ophelie'ye uzatmış, iki kadının dostluğu bu doğumla daha da güçlenmişti. Bu doğum onlar için olağanüstü, müthiş duygulandırıcı ve ikisinin de unutamayacağı bir olay olarak kaldı. Onların dostluğunu perçinleyen bir andı.

Anneyle kızı bir süre birbirleriyle konuşma zorunluluğu hissetmeden güneşte oturdular. Bir ara Ophelie, çalan telefona yanıt vermek için kalkıp içeriye girdi. Arayan Andrea idi ve bebeği doyurduğunu, hemen kumsala geleceğini söyledi. Ophelie duşa giderken, Pip mayosunu giydi ve annesine, Mousse'la birlikte plaja

gideceğini söyledi. Kırk beş dakika sonra Andrea geldiğinde, Pip hâlâ kıyıda sığ suyun içinde oynuyordu. Andrea her zamanki haliyle fırtına gibi, âdeta koşarak eve girdi. Onların gelişinden birkaç dakika sonra salonun her tarafı çocuk bezi paketleri, battaniyeler ve oyuncaklarla dolmuş, bir de salıncaklı beşik konmuştu. Ophelie kum tepeciğine çıkıp elini sallayarak Pip'i çağırdı. Birkaç dakika sonra Pip bebekle oynasırken Mousse da heyecanla havlamaya başladı. Andrea geldiğinde her zaman yaşanan bir olaydı bu. iki saat sonra bebeğe yine maması verildi ve herkes sakinleşti. Pip bir sandviç daha yedi, tekrar plaja döndü. Andrea sakin bir tavırla divana oturup portakal suyunu yudumlarken, Ophelie gülümseyerek ona baktı.

Sonra arkadaşına, âdeta kıskanarak, "Çok güzel bir bebek... ona sahip olduğun için şanslısın," dedi. Aralarında bir bebek bulunması onlara huzur ve mutluluk getiriyordu. Bu, bazı şeylerin sonu değil başlangıcı anlamına geliyordu, umutsuzluk, kayıp, keder yerine umut demektir. Andrea'nın yaşamı bir gecede onunkinin

UA1MCLLC J1CCL

tam karşısı olmuştu. Ophelie artık çoğu zaman, yaşamının sona erdiğini düşünüyordu.

"Ee, sen nasılsın bakalım? Buraya gelmek hoşuna gitti mi?" Andrea onun için her zaman endişe duyuyordu ve dokuz aydır hiç rahat değildi. Bebeği göğsüne bastırıp divana iyice yaslanırken uzun bacaklarını rahatça öne uzattı. Bedenini gizlemeye çabalamıyordu. Hayattaki yeni rolünden memnundu. Delici siyah gözleri, uzun, örgülü siyah saçlarıyla güzel bir kadındı Andrea. İş kadını ve mahkeme salonlarındaki tavırları yok olmuştu. Pembe, kolsuz bir bluz ve beyaz şort giymişti, ayakları çıplaktı ve Ophelie'den bir baş kadar uzundu. Topuklu ayakkabı giydiğinde boyu bir sekseni geçer, çarpıcı bir kadın olurdu. Bu uzun boyuna rağmen cinsel yönden çok çekiciydi.

Ophelie onun sorusunu, "Burası daha iyi," diye yanıtladı. Bu tamamen dürüstçe bir yanıt olmamakla birlikte bazı yönlerden doğrudu. En azından, kafasının içinde getirdikleri dışında, eski anıların olmadığı bir evdeydi. "Grubun bana bazen sıkıntı

verdiğini, bazen de yardımcı olduğunu düşünüyorum. Çoğu zaman, hangisi doğru bilmiyorum."

"Belki her ikisi de doğrudur. Hayattaki pek çok şey gibi bu da karışık bir torba. En azından, aynı şeyleri yaşayan insanlarla beraber oluyorsun. Biz geriye kalanlar büyük olasılıkla sizin hissettiklerinizi anlamıyoruz." Andrea'nın bunu kabul etmesi onu rahatlatmıştı. Ophelie insanların, anlamadıkları halde, onun neler hissettiğini anladıklarını söylemelerinden nefret ediyordu. Bunu nasıl söyleyebiliyorlardı? En azından Andrea bunu biliyordu.

"Belki anlamıyorsunuz. Umarım asla anlamazsınız." Andrea kucağındaki bebeğin pozisyonunu değiştirip diğer memesine alırken, Ophelie kederli bir gülümsemeyle ona baktı. Bebek memeyi hâlâ hırsla emiyordu-ama birkaç dakika sonra iyice doymak ve uykuya dalacaktı, bundan emindi Ophelie. "Pip için üzülüyorum. Onunla bir türlü ilişki kuramıyorum. Sanki uzayda bir yerlerde uçar gibiyim." Üstelik, yeryüzüne dönmeyi ne kadar çok istese ve bunu denese de başarılı olamıyordu.

"Ama sana rağmen kızın kendini iyi idare ediyor. Arada bir de olsa onunla ilişki kurmaya çalışmalısın. Çok güçlü bir çocuk o, çok zor zamanlar yaşadı, ikiniz de yaşadınız." Chad son yıllarda aile için büyük bir sorun olmuştu. Ted de kesinlikle garipliklerini sürdürüyordu. Bütün bunlara karşın Pip çok dengeli bir çocuk olmuştu, ekim ayına kadar Ophelie de öyleydi. Genç kadın, yaşadıkları trajik olaylara ve sayısız sorunlara karşın aileyi bir arada tutan yapıştırıcı rolü oynamıştı. Sonunda dizleri üstüne çökmüştü ama bu yalnızca ekimden beri böyleydi. Andrea sonunda onun yine ayağa kalkacağından emindi. Bu arada ona elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyordu.

iki kadın neredeyse yirmi yıllık arkadaşları. Ortak dostlar aracılığıyla tanışmış, çok farklı olmalarına karşın birbirlerini hemen sevmişlerdi, onları birbirine çeken de bu farklılıklardan bazılarıydı. Ophelie sessiz ve nazik bir kadındı, oysa Andrea açık konuşan, iddiacı biriydi, bazen de görüşlerini savunurken âdeta erkek gibi davranırdı. Andrea hiç kuşkusuz heteroseksüeldi, hoşlandığı bir erkekle bazen hiç düşünmeden yatabilirdi, ama hiçbir erkeğin ona

ne yapması gerektiğini söylemesine izin vermezdi. Ophelie ise tam bir kadındı, fikir ve değerlerinde hâlâ Avrupalıydı, evlilikleri boyunca kocasının sözünden çıkmamış, onu dinlemeyi aşağılanma kabul etmemişti. Andrea onu her zaman daha bağımsız, davranışlarında daha Amerikalı olma konusunda cesaretlendirmişti, ikisi de sanattan, müzikten, tiyatrodan hoşlanırlardı, birkaç kez de bir oyunun açılışı için New York'a uçmuşlardı. Andrea bir defasında onunla birlikte Fransa'ya da gitmişti. O ve Ted ona karşı çok uyumlu davranmışlardı. Bir üçlüde herkesin birbirini sevdiği ender birlikteliklerden biriydi bu. Andrea MIT'de fizik eğitimi aldıktan sonra Stanford'da hukuk fakültesine girmiş, bu nedenle de Kaliforniya'ya gelerek orada kalmıştı. Memleketi ve okula başladığı yer olan, kışları karlı Boston'a geri dönme fikrine dayanamıyordu. Kaliforniya'ya Ophelie ile Ted'den üç yıl önce gelmiş, orada kalıp yaşamaya karar vermişti. Ted onun fizik geçmişinden çok hoşlanır ve son buluşları konusunda onunla saatlerce konuşurdu. Andrea, Ted'in çalışmalarını Ophelie'den çok daha iyi anlar, o da arkadaşının bu kadar bilgili olmasından hoşlanırdı. Güç bir insan olan Ted bile, Andrea'nın, kendi çalışma alanı hakkındaki bilgilerinden etkilenirdi. Andrea, büyük şirketlerin federal hükümetle olan davalarında onları temsil ederdi ki bu da onun tartışmacı kişiliğine uygun bir işti. Avukat olması Ted'le tartışmalarında kendisine yardımcı olur ve Ted onu bu nedenle daha çok severdi. Bazı konularda Andrea onu, kendi karısından çok daha kolay yönetirdi. Ama zaten Andrea bunu kolayca yapabiliirdi, çünkü onun kaybedeceği bir şey yoktu. Ophelie, onun Ted'e söylediklerinin yarısını bile söylemeye cesaret edemezdi. Ama Andrea onunla birlikte yaşamak zorunda değildi tabii. Ted evin dâhisi gibi davranır, diğerlerinden saygı beklerdi, ama Chad buna aldırmazdı, daha on yaşındayken babasından nefret ettiğini söylemişti. Babasının küstah tavırlarından, çok zeki olduğunu söylemesinden, kendini beğenmişliğinden ve kendini üstün görme davranışından nefret ederdi. Chad da onun kadar zekiydi, ama nedense devreleri sapıtmış, bağlantıları birbirine uymamış, en azından bazı çok önemli devreleri uyum kuramamıştı.

Ted oğlunun mükemmel olmayışını asla kabul edememiş ve Ophelie'nin durumu düzeltme gayretlerine karşın ondan utanmıştı. Üstelik Chad da bunun farkındaydı. Bu durum ikisi arasında çok çirkin olayların yaşanmasına neden olmuştu. Andrea bunları da biliyordu. Sadece Pip bu çirkin olaylardan uzakta durabilmeyi başarmış, ailesini neredeyse parçalayacak olan bu didişmelerden etkilenmemişti. Pip, küçücük bir çocukken bile, hepsinin üstünde uçan minik bir peri kızı olmuş, daima onların aralarını düzeltmeye çalışmıştı. Andrea onun bu huyunu çok severdi. Pip büyüleyici bir çocuktü, şimdi de Ophelie'ye yaptığı gibi, dokunduğı her şeyi kut-sardı sanki. Annesinin ona hiçbir şey, hatta yemek bile veremeyiş-i ni anlayışla karşılaşmasının nedeni de buydu işte. O annesini, Ted ya da Chad'ın yapamayacağı bir şekilde affediyordu. Onlar, nedeni kendileri olsalar bile, Ophelie'nin zayıflıklarını anlayışla karşılayamazlardı. Hatta onu suçlu bulurlardı. Ya da en azından Ted öyle yapardı. Oysa Ophelie olaylara bu açıdan bakmıyordu ve asla da bakmamıştı. O, kocasına daima tapmış, ne yaparsa yapsın onun için mazeretler bulmuştu. Ted bilsin bilmesin, Ophelie onun için kusursuz eşti. Sadık, tutkulu, sabırlı, anlayışlı ve uzun zamandır acı çeken bir kadın... Yoksul, parasız yıllarında bile hiç yılmadan arkasında durmuş, ona destek olmuştu. Kucağındaki bebeğı uykuya dalmak üzere olan Andrea anlamlı bir ifadeyle, "Ee, oyalanmak için neler yapmayı düşünüyorsun burada bakalım?" diye sordu.

"Pek fazla bir şey yok yapacak. Kitap okumak. Uyumak. Kumsalda yürümek gibi şeyler işte."

Andrea her zamanki dobralığıyla, "Yani kaçmak," dedi. Onu kandırmak olanaksızdı.

"Çok mu korkunç bu peki? Belki şimdi ihtiyacım olan şey bu."

"Belki. Ama yakında bir yıl olacak. Bir yerden sonra dünyaya geri dönmen gerekiyor, Ophelie. Sonsuza kadar saklanamazsın ki."

Ophelie'nin yaz için ev kiraladığı Safe Harbour'ın adı bile istediğı güvenli sığınanın sembolü gibiydi. Ekim ayından, hatta çok öncesinden beri onu mahveden fırtınalardan korunacağı bir sığınak.

"Neden olmasın?" Ophelie bunu söylerken umutsuz görünüyordu ve arkadaşı yine acıdı ona. Yaklaşık bir yıldan beri acıyordu zaten. Ophelie çok sert bir darbe yemişti.

"Gizlenmek sen ya da Pip için iyi bir şey değil. Er geç onun sana ihtiyacı olacak. Sonsuza kadar yapamazsın bunu. Doğru değil bu. Yeniden yaşamaya başlamalısın. Dışarıya çıkmalı, insanlarla tanışmalı, hatta kendine bir erkek arkadaş bulmalısın. Ömrünün sonuna kadar yalnız yaşayamazsın ki." Andrea ona, bir iş bulmasını da söylemek istiyordu ama bunu söylemeye henüz cesaret edemiyordu. Ophelie hâlâ çalışacak durumda değildi zaten. Ya da yaşayacak durumda.

Ophelie dehşet içinde, "Bunu hayal bile edemem," dedi. Yanında Ted'den başka bir erkek görmeye dayanamazdı. Kafasının içinde hâlâ Ted'le evliydi, hep de öyle kalacaktı. Hayatını paylaşabileceği başka birini düşünemiyordu. Birlikte yaşamak ne kadar zor olursa olsun, onun gözünde hiç kimse Ted'le boy ölçüşemezdi.

"Tekrar ayağa kalkmak için daha önce yapacağın başka şeyler var. Saçlarını taraman çok iyi olur, en azından arada bir." Andrea'nın onu gördüğü zamanlarda Ophelie'nin saçları genellikle taranmamış, darmadağınık olurdu. Bazen günlerce iyi bir şey de giyinmezdi. Duşa girip yıkanır, çıkınca üstüne bir kot pantolonla eski bir süveter geçirir, saçlarını da taramak yerine sadece elleriyle düzeltirdi. Saçlar sadece dışarıda bir yere, sözgelimi gruba gittiğin-

S3

DANlfclXfclfcfcL

de taranırdı. Ophelie artık pek bir yere de gitmiyordu. Gitmesi için bir neden de yoktu zaten. Sadece Pip'i arabayla okula götürürken dışarı çıkıyordu ama o zaman bile taramazdı saçlarını. Andrea artık onun kendine bir çeki düzen vermesinin zamanı geldiğini düşünüyordu, bu kadarı yeterdi. Onların Safe Harbour'a gelmelerini de zaten Andrea istemiş, bu evi de tanıdığı bir emlak komisyoncusu yardımıyla o bulmuştu. Bunu yaptığına da seviniyor, Pip'le annesine bakınca iyi bir şey yaptığına inanıyordu. Ophelie bir yıldan beri ilk kez biraz daha sağlıklı görünüyordu.

Hem bu kez saçları da taranmıştı, ya da öyle duruyordu. Arkadaşı güneşte yanmış yüzüyle şimdi daha güzeldi.

"Kente dönünce ne yapacaksın? Kendini bütün kış yine eve kapatamazsın."

"Evet, kapatırım." Ophelie bunu söylerken canı sıkılmış gibi güldü. "Canım ne isterse onu yaparım." ikisi de bunun doğru olduğunu biliyordu. Ted ona büyük bir servet bırakmıştı ama Ophelie bunu hiç göstermezdi. Parasız geçen ilk yıllarıyla bir tezattı bu durum. Bir zamanlar kasvetli bir mahallede, iki odalı bir dairede bile yaşamışlardı. Çocuklar yatak odasında yatarken, Ted'le Ophelie bir çek-yatta uyurlardı. Ted garajı laboratuvara dönüştürmüştü. Çok gariptir ama, zorluklara ve parasal sıkıntılarına karşın o yıllar en mutlu yılları olmuştu. Ted meslek hayatında zirvelere tırmandığında her şey daha karmaşık olmaya başlamıştı. Başarı onun için daha büyük sıkıntılar, baskılar getirmişti.

Andrea, "Eve döndüğünde yine inzivaya çekilecek olursan mahvederim seni," diyerek tehdit etti onu. "Benimle ve William'la beraber parka geleceksin. Belki de Metropolitan'ın açılışı için New York'a gideriz." ikisi de opera severlerdi ve daha önce birkaç kez gitmişlerdi. Andrea tehditkâr bir sesle, "Gerekirse seni saçlarından tutup çeke çeke çıkaracağım evden," dedi. Bebek hafif mırıltılar çıkararak kıpırdanıp sonra tekrar uykuya dalınca, ikisi de gülümseyip bebeğe baktılar ve annesi onu göğsüne bastırıp uyumasını seyretti, o da bebek gibi bundan hoşlanıyordu.

Ophelie onun tehdidine, "Eminim yaparsın," diye karşılık verdi ve birkaç dakika sonra da Pip'le Mousse içeri girdiler. Küçük kız topladığı çakıl taşlarıyla deniz kabuklarını dikkatle kahve sehpası-

SIGINAK

35

nın üstüne bırakırken oraya bir sürü de kum döktü. Ama Pip topladıklarını gururla gösterirken Ophelie sesini çıkarmadı.

"Bunları senin için topladım Andrea. Giderken alıp evine götürebilirsin."

Andrea, "Bunu çok isterim. Kumları da alabilir miyim?" diyerek onunla şakalaştı. "Neler yaptın bu saate kadar? Orada arkadaşların mı vardı?" Andrea, Pip'le de yakından ilgilenirdi.

Pip ifadesiz bir yüzle omuz silkti. Aslında kumsalda kimseyi görmemişti. Orada nadiren insan görüyordu. Annesi kimseyle görüşmediği için yeni ailelerle de tanışmamışlardı.

"Ben buraya biraz daha sık gelip sizleri bir parça canlandırmak zorunda kalacağım galiba. Buralarda yaşayan komşu çocukları olmalı. Senin için onları bulup ortaya çıkarmalıyız."

Pip her zamanki gibi, "Ben böyle de iyiyim," dedi. Küçük kız hayatından asla şikâyet etmezdi. Bunun için bir neden yoktu. Şikâyet etmenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. Annesi şu anda yaptığından fazlasını yapamazdı. Şimdilik her şey böyle devam edecekti, işler belki günün birinde daha iyi olacaktı ama şimdilik öyle görünmüyordu. Ve Pip bunu kabul etmişti. Küçük kız, yaşına göre çok akıllıydı. Geçen dokuz ay onu daha da büyütmüş, geliştirmişti.

Andrea öğleden sonra geç saatlere kadar onlarla kaldı, ancak akşam yemeğinden önce gitti. Sis basmadan önce evine dönmek istiyordu. Ama o gidinceye kadar konuşup gülüştüler ve Pip bebekle oynayıp onu gıdıkladı. Hepsi birlikte verandada oturup güneşlendiler ve çok iyi bir gün geçirdiler. Ama Andrea ile bebek gider gitmez ev yine o eski kederli ve boş havasına büründü. Minik bebeğin varlığı öylesine güçlüydü ki, onun gitmesiyle eve sanki eskisinden de berbat bir hava hâkim olmuştu. Pip bebeğin insana hayat veren gücüne hayrandı. Onun çevresinde olmak her zaman heyecan vericiydi. Ophelie de aynı şeyleri hissediyordu. Kendi başına bir yere gitmek istemiyordu ama, Andrea'nın bu konudaki gücü hepsine yeterdi.

Ophelie, "Paralı kanaldan bir film seyretmek ister misin?" diye teklif etti. Aylardır böyle bir şey gelmemişti aklına, ama Andrea'nın gelişi ona da enerji vermiş, onu canlandırmıştı sanki.

DANIELLE STEEL

Pip sakın bir ifadeyle, "Boş ver anne. Televizyon izlerim olur biter," dedi.

"Emin misin?" Pip başını salladı ve yine ne yiyecekleri konusunda her zamanki içinden çıkılmaz soruna daldılar, ama bu akşam Ophelie hamburger ve salata hazırlamayı önerdi. Hamburgerler Pip'in sevdiğinden daha fazla kızardı ama kız bir şey söylemedi. Annesinin neşesini kaçırmak istemiyordu, ayrıca bu yemek, ikisinin de yemediği dondurulmuş pizzadan daha iyiydi. Pip hambur-gerini yiyip bitirirken annesi kendininkini didikleyip durdu ama salatasının hepsini yedi ve ilk olarak hamburgerin yarısını da bitirdi. Andrea'nın onlar üzerindeki etkisiyle işler biraz olsun yoluna girmişti.

O gece Pip yatağına yattığında, annesinin gelip üstünü örttüğünü hayal etti, ne kadar isterdi bunu. Bu durumda bunu ondan istemek biraz fazlaydı elbet, ama düşünmek bile güzeldi. Küçükken babasının gelip onun üstünü örtüşünü hatırladı, ama sonra o da yapmaz olmuştu bunu. Kimse yapmaz olmuştu. Babası eve nadiren geliyor, annesi de vaktinin çoğunu Chad'la geçiriyordu.

Hayatlarında her zaman bir dram vardı. Şu anda böyle bir şey yoktu ama Ophelie de onun yaşamından çıkmış gibi görünüyordu. Pip yalnız başına yattı yatağına. Ona iyi geceler dilemek, dua ettirmek, şarkılar söylemek ya da üstünü örtmek için kimse gelmedi. Küçük kız buna alışkındı. Ama başka bir hayatı, şimdikinden daha farklı bir dünyası olsa ve bunları yaşasa ne kadar da güzel olurdu. Annesi, yemekten hemen sonra, o daha televizyon izlerken gidip yatmıştı. Mousse gelip yatağın içinde onun yüzünü yaladı, sonra yanında yere uzanıp esnedi ve Pip onun başını okşadı.

Küçük kız uykuya dalarken kendi kendine gülümsedi. Annesinin yarın kente gideceğini biliyordu, böylece o da kumsala gidip Matthew Bowles'i tekrar görebilecekti. Bunu düşününce tekrar gülümsedi, sonra hemen uykuya daldı ve rüyasında Andrea ile bebeğini gördü.

4

PERŞEMBE YÎNE SÎSLÎ BÎR GÜNDÜ VE ANNESİ KENTE giderken Pip hâlâ yarı uykuluydu. Ophelie o gün gruba gitmeden önce bir avukatla görüşeceği için dokuzdan önce kente gitmek

zorundaydı. Amy, Pip'in kahvaltısını hazırladı ve sonra, küçük kız televizyonda çizgi film izlerken, her zamanki gibi telefonla konuşmaya başladı. Pip kumsala gitmeye karar verdiğinde vakit öğleye yaklaşıyordu. Bütün sabah gitmeyi düşünmüş, ama çok erken olmasından, ya da onu göremeyeceğinden korkmuştu. Matthew'un büyük olasılıkla öğleden sonra orada olacağını tahmin ediyordu.

Amy onun verandadan kumlara atlayıp yürümeye başladığını görünce, bir kez olsun sorumluluk duymuş gibi, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Pip dönüp masum bir ifadeyle ona baktı. "Mousse'la birlikte kumsala gidiyorum."

"Benim de gelmemi ister misin?"

Pip, "Hayır, kendim giderim, teşekkür ederim," deyince Amy yine telefonuna döndü, Ophelie'ye karşı görevini yaptığını düşünüyordu. Birkaç saniye sonra küçük kız, köpeğiyle beraber kumların üstünde hoplayıp zıplayarak sahile doğru koşuyordu. Kız bir süre koştuktan sonra gördü onu. Adam yine aynı yerde taburesine oturmuş, şövaesine bir şeyler çiziyordu. Uzaktan Mousse'un havlamasını duyunca başını çevirip Pip'e baktı. Bir gün önce şaşırtıcı bir şey olmuş, onun yokluğunu hissetmişti, şimdi kızın gülümseyen küçük, güneş yanığı yüzünü görünce rahatladı. Pip, eski bir arkadaşıyla selamlaşır gibi, "Merhaba," dedi.

H

"Merhaba. Sen ve Mousse nasılsınız bakalım?"

"İkimiz de iyiyiz. Daha önce gelecektim ama, çok erken gelirim sizin burada olmayacağınızdan korktum."

"Ben saat ondan beri buradayım." O da Pip gibi onu görememekten korkmuştu. O da aynı şekilde bu buluşmayı dört gözle beklemişti, oysa burada olacakları konusunda birbirlerine söz vermiş değillerdi. Sadece burada olmak istemişlerdi ve en iyisi de buydu. Pip resme biraz daha dikkatli bakarak, "Bir tekne daha eklemişsiniz," dedi. "Hoşuma gitti. Çok güzel." Adamın eklediği şey, gün batımına yakın duran küçük, kırmızı bir balıkçı teknesiydi ve resme daha bir güzellik katmıştı. Küçük kız bunu çok beğendi ve ressam mutlu oldu. Mousse kum tepesiğindeki çalılar arasında

kaybolurken Pip, "Bunları bu kadar güzel nasıl hayal edebiliyorsunuz?" diye sordu.

"Hayatımda pek çok tekne gördüm." Adam sevgiyle gülümsedi ona. Kız da ondan hoşlanmıştı. Aslına bakılırsa çok hoşlanmış-tı ve onun kendisine iyi bir arkadaş olacağı konusunda hiç kuşkusu yoktu. "Küçük gölde tuttuğum ufak bir yelkenlim var. Bir gün gösteririm onu sana." Tekne küçük ve eskiydi ama adam onu çok seviyordu. Bazen yalnız başına o eski, ahşap tekneye binip denize çıkıyordu. Pip'in yaşındayken başlamıştı bu merak ve o zamandan beri tekneyle denize açılmaktan hoşlanırdı. "Dün ne yaptın bakalım?" Pip'le ilgili bir şeyler öğrenmek ve ona bakmak hoşuna gidiyordu. Dahası resmini de yapmak istiyordu, ama onunla konuşmaktan o kadar hoşlanıyordu ki bu Matthew'un çok ender yaşadığı bir şeydi.

Pip önemsemiyormuş gibi, "Bebeğiyle birlikte vaftiz annem geldi dün. Bebek henüz üç aylık. Adı William, çok da güzel bir şey. Kendisini kucağıma almama izin veriyor ve kıkırdayıp duruyor. Ama babası yok," diye anlattı.

Matthew, çalışmasına biraz ara verdi ve dikkatle konuşarak, "işte bu çok kötü," dedi. "Nasıl oldu bu?"

"O evli değil. Bebeği bir bankadan ya da öyle bir yerden almış. Bilemiyorum. Karışık bir iş gibi geldi bana. Annem bunun önemli olmadığını söyledi. Babası yokmuş işte, hepsi bu kadar."

Matthew durumu küçük kızdan daha iyi anlıyordu elbet ve biraz şaşırılmıştı. Bu ona fazla modern bir şey gibi görünmüştü. Kendisi OLOIITVIN.

hâlâ geleneksel evliliklere, anne ve babalara inanıyordu. Gerçi hayatın her zaman bu şekilde yürümediğinin de bilincindeydi. Yine de genelde başlamak için iyi bir yerdi bu. Yine Pip'in babasına, eğer olduysa ne olduğunu merak etti, onun babasıyla beraber yaşamadığını sanıyor, ama sormaya da korkuyordu. Hiç gereği yokken onun canını sıkmak, ya da yaşamının gizli bölümlerini soruşturmak istemezdi. Yeni başlayan dostlukları biraz gizliliğe ve hassas noktalara dayanıyor gibiydi ve ikisi de buna saygılı olmalıydı.

Matthew ona bakarak, "Bugün de resim yapmak ister misin?" diye sordu. Kumsalda hoplayıp zıplayan küçük bir periye benziyordu kız. O kadar hafif ve kıvrak görünüyordu ki, ayakları bazen kumlara değmiyordu bile.

Pip nazik bir ifadeyle, "Evet, lütfen," deyince Matthew ona yine bir eskiz bloknotuyla bir kalem uzattı.

Matthew somut bir soru sorarak, "Bugün ne resmi yapacaksın? Yine Mousse'u mu çizeceksin yoksa? Artık arka ayaklarını da çizmeyi öğrendiğine göre bunu daha kolay yapabilirsin," deyince Pip onun resmine bakıp düşündü.

"Acaba bir tekne resmi yapabilir miyim?" Kız bunu söylerken biraz abarttığını düşündü.

"Neden yapamayasın ki? Benimkini kopyalamayı denemek ister misin? Yoksa yelkenli bir tekne mi çizmek istiyorsun? İstersen ben senin için bir tane çizeyim."

"Eğer sakıncası yoksa sizin resminizdeki tekneleri kopyalayabilirim." Küçük kız adama iş çıkarmak istemiyordu. Her zamanki huyuydu bu. Dikkatli olmaya ve başkalarının başına sorun çıkarmamaya alışıktı. Babasıyla beraberken her zaman dikkatli olmuş, bu da işine yaramıştı. Babası hiçbir zaman Chad'a kızdığı kadar kızmamıştı ona. Fakat büyük evde yaşarlarken çoğu kez kızına hiç bakmazdı. O zamanlar büroya gider, eve geç gelir ve çok seyahat ederdi babası. Kendi uçağını uçurmayı bile öğrenmişti. Hatta uçağı yeni aldığıında kızını da birkaç kez alıp uçurmuş, Chad'ın iznini alıp köpeğı getirmesini bile istemişti. Mousse ise o uçuşta çok iyi davranmıştı.

Matthew, "Resmi oradan görebiliyor musun?" diye sorunca, Pip, onun ayağına yakın oturduğu yerden başını salladı. Matthew

h
kumsala gelirken bir sandviç getirmişti ve paketi açtı. Kızın öğle vakti gelebileceğini düşünmüş, öğle yemeğini kumsalda yemeye karar vermişti. Onu kaçırmak istememişti, tabureden sandviğin yarısını ona uzattı. "Aç mısın?"

"Hayır, teşekkür ederim, Bay Bowles. Ayrıca evet, resmi rahatça görebiliyorum."

"Bana sadece Matt diyebilirsin." Kızın nezaketi hoşuna gitmişti, gülümsedi. "Öğle yemeğini yedin mi peki?"

"Hayır, ama aç değilim, teşekkür ederim." Bir süre sonra, Pip'in resmi çizerken verdiği bir bilgi Matt'i şaşırttı. Tekne resmini çizerken, ona bakmadan konuşmak Pip'e çok daha kolay geliyordu.

"Annem hiç yemek yemiyor. Yani doğru dürüst ve her zaman yemiyor. Çok zayıfladı." Pip'in, annesi için üzüldüğü belli oluyordu. Matt meraklandı.

"Peki ama neden? Hasta mıydı annen?"

"Hayır. Sadece üzgün." Bir süre hiç konuşmadan resim yapmaya devam ettiler, Matt onu daha fazla sorgulamak istemiyordu. Kızın hazır olduğunda başka şeyler de söyleyebileceğini anlamıştı. Onu aceleyle getirmesi iyi olmazdı. Onları sanki uzayda yüzen, zamandan bağımsız bir arkadaşlıktı. Matt bu kızı uzun zamandır tanıyormuş gibi bir duygu içindeydi.

Ama sonunda dayanamayıp o soruyu sordu. "Sen de üzgün muydun?" Küçük kız başını sallayarak doğruladı ama gözlerini kaldırıp bakmadı. Matt bu kez ona neden üzüldüğünü sormadı. Kızın acı anıları olduğunu hissedebiliyordu. Elini uzatıp onun saçını ya da elini okşamamak için zor tuttu kendini. Onu korkutmak ya da fazla samimi görünmek istemiyordu. "Peki, şimdi nasılsın?" Bu soru diğer seçeneklerden daha güvenli görünüyordu ve bu kez kız başını kaldırıp baktı.

"Daha iyiyim. Kumsalda daha iyi oldum. Sanırım annem de daha iyi."

"Buna sevindim. Belki annen yakında yemek yemeye de başlar."

"Vaftiz annem de öyle söyledi. O da annem için çok endişeleniyor."

Matt, "Kardeşlerin var mı, Pip?" diye sordu. Bu da oldukça güvenli bir soru gibi gelmişti ve kız başını kaldırıp ona baktığında, gözlerindeki ifadeye tamamen hazırlıksız yakalandı. Pip'in gözlerindeki üzüntü ifadesi âdeta ruhuna işledi, az kalsın taburesinden düşecekti.

"Şey... evet..." Pip biraz tereddüt etti, sonra, o üzgün ifadeli ela gözleriyle onun yüzüne bakarak ve tüm dikkatini çekerek devam etti. "Hayır... yani, bir çeşit... şey, bunu açıklamak zor. Ağabeyimin

adı Chad. On beş yaşında o. Şey... yaşındaydı yani... geçen ekim ayında bir kaza geçirdi..." Matt, aman Tanrım, diye düşündü, bunu sorduğu için kendinden nefret ediyordu, kızın annesinin neden o kadar üzgün olduğunu ve yemek yemediğini anlamıştı şimdi. Bunun acısını tahmin bile edemiyordu, ama hiçbir şey bir çocuğu kaybetmekten daha kötü olamazdı.

"Özür dilerim Pip... " Başka ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Önemli değil. O da babam gibi zekiymiş." Kızın bundan sonra söylediği şey, adamı neredeyse bitirdi ve her şeyi açıkladı.

"Babamın uçağı düştü ve ikisi de... ikisi de öldü. Uçak infilak etti."

Boğazına bir yumru tıkanmıştı Pip'in, ama bunu söylediğine memnundu. Matt'in bunu bilmesini istemişti.

Matt sonu gelmez bir an onun yüzüne bakakaldı, sonunda,

"Hepiniz için ne korkunç bir olay," diyebilirdi. "Gerçekten çok üzüldüm, Pip. Annen yine de şanslı sayılır, çünkü sen varsın."

Pip ikna olmamış gibi, düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım öyle," diye mırıldandı. "Ama annem çok üzüldü. Odasından da pek çıkmıyor." Küçük kız birkaç kez, acaba annem ben değil de Chad öldüğü için mi daha çok üzülmüyor, diye düşünmüştü. Bunu bilmesi olanaksızdı, ama soru ister istemez aklına gelmişti işte. Annesi Chad'a çok yakındı ve o ölünce mahvolmuştu.

"Ben de onun gibi olurdum." Kendi kayıpları da Matt'i neredeyse boğacaktı, ama bunlar Pip'in annesinin açılılarıyla karşılaştırılamazdı. Onun sorunları çok daha olağandı ve insanın kabul edebileceği şeylerdi. Bir kadının kocasını ve oğlunu kaybetmesi, onun başına gelenlere göre çok daha büyük bir felaketti. Bu olayın Pip'i nasıl etkilediğini de düşünebiliyordu, özellikle de annesi böyle depresyona girmişken... Nitekim Pip'in söylediklerine bakılırsa kadın o halde olmalıydı.

"Annem bu olay hakkında konuşmak için kente, bir gruba gidiyor. Ama ben bunun bir yararı olduğunu sanmıyorum. Annem orada herkesin üzgün olduğunu söylüyor." Matt'e hastalıklı bir şey gibi geliyordu bu, ama bugünlerde insanların ne dertleri varsa hemen gruplara koştuklarını da biliyordu. Yine de, yas tutmaktan mahrum bırakılmış bir grup insanın üzüntülerini, dertlerini seslendirerek

teselli bulmak istemeleri, ona çirkin ve insanı rahatlatmaktan uzak bir şey gibi geliyordu.

"Babam araştırmacıydı, mucitti. Enerjiyle ilgili şeyler yapardı. Neler yaptığını bilmiyorum ama bu işte gerçekten iyiydi. Eskiden yoksulduk. Ama ben altı yaşına bastığımda büyük bir evimiz oldu ve babam kendine bir uçak satın aldı." Kızın bu söyledikleri bazı şeyleri açıklıyordu ama babasının mesleğini tam olarak anlamamıştı Matt, yine de bu bilgiler şimdilik yeterliydi onun için. "Chad gerçekten babam gibi zekiydi. Bense daha çok anneme benziyorum."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Matt onun ima etmek istediği şeyi kabul edemezdi. Pip olağanüstü parlak, çok güzel ve rahat konuşan bir kızdı. "Sen de zekisin Pip. Çok zekisin. Annen ve baban da zeki olmalı. Sen hiç kuşkusuz zeki bir kızsın." Anlaşıldığı kadarıyla, babasının çalışma alanına daha çok ilgi gösteren daha parlak bir ağabey yüzünden bu küçük kız bir yana itilmişti. Burada bir derece şovenizmi var gibi görünüyordu ve Matt, bu küçük kıza 'Sen ikinci iyisin' ya da daha da kötüsü 'Sen ikinci derecesin' izleniminin açıkça verilmiş olmasından hiç hoşlanmadı.

Pip yine o zarif ifadesiyle, "Babamla ağabeyim çok kavga ederlerdi," diye devam etti. Küçük kız onunla konuşma ihtiyacı duyu-yormuş gibiydi, zaten annesi depresyona girmişse küçük Pip konuşacak birini bulmakta zorluk çekiyor demekti, belki sadece şu bebeği olan vaftiz annesiyle konuşabiliyordu. "Chad ondan nefret ettiğini söylemişti ama aslında etmiyordu. Bunu sadece babama kızdığı için söyledi."

Matt olanları ilk elden bilmemesine karşın, hafifçe gülümseyerek, "On beş yaşında bir çocuk bunu yapabilir," dedi. Kendi oğlunu da altı yıldan beri görmemişti Matt. Son gördüğünde Robert on iki yaşındaydı. Vanessa da on.

Pip Matt'in aklından geçenleri okuyormuş ve onları görüyormuş gibi. "Sizin çocuklarınız var mı?" diye sordu. Kendi hayatını paylaşma sırası şimdi Matt'e gelmişti.

"Evet, var." Çocuklarını altı yıldan beri görmediğini kıza söylemedi elbet. Bunun nedenini açıklamak hiç de kolay olmayabilirdi.

"Adları Vanessa ve Robert. Biri on altı, öbürü on sekiz yaşında. Yeni Zelanda'da yaşıyorlar." Çocukları dokuz yıldan fazladır oradaydılar. Sonunda ümidini kesmesi neredeyse tam üç yılını almıştı. Onların sessizliği onu ikna etmişti.

Pip şaşkın gözlerle bakarak, "Orası nerede?" diye sordu. Yeni Zelanda adını hiç duymamıştı. Ya da belki bir kez duymuştu galiba ama nerede olduğunu hatırlayamadı. Bu yerin Afrika ya da benzeri bir yerde olabileceğini düşünüyordu ama Matt'e cahilliğini göstermemeliydi.

"Buradan çok uzaklarda. Uçakla yirmi saat kadar sürer. Onlar Auckland diye bir yerde yaşıyorlar. Sanırım orada oldukça mutlular." Benim kaldıramayacağım kadar mutlu olmalılar, diye düşündü, ya da kıza itiraf edemeyeceğim kadar.

Pip, gözünden sızan bir damla gözyaşını silerek, "Onlardan ayrı olmak üzücü olmalı sizin için. Onları özlemiş olmalısınız. Ben babamı ve Chad'ı özledim," deyince Matt birden duygulandı. Bu ikinci görüşmelerinde çok şey paylaşmış, ama bir saatten fazla zaman geçtiği halde resim namına hiçbir şey çizememişlerdi. Ona, çocuklarını ne zamanlar gördüğünü sormak Pip'in aklına hiç gelmedi, çünkü onları sık sık gördüğünü düşünüyordu. Yine de çocukları çok uzakta olduğu için onun adına üzüldü.

"Ben de özlüyorum onları." Matt taburesinden kalktı ve gelip onun yanına, kumların üstüne oturdu. Pip'in çıplak minik ayakları kumlara gömülmüştü ve küçük kız başını kaldırıp üzgün bir gülümsemeyle onun yüzüne baktı.

"Çocuklarınız nasıl, yani görünüş olarak?" Matt'in onu merak etmesi gibi, kız da onları merak ediyordu. Bunu sorması çok doğaldı.

"Robert bana benzer, benim gibi siyah saçlı kahverengi gözlüdür. Vanessa ise mavi gözlü ve sarışındır. Tıpkı annesine benzer o. Sizin ailenizde senin gibi kızıl saçlı olan başka kimse var mı?" Pip utangaç bir tavırla gülümsedi ve başını iki yana salladı.

Babamın sizin gibi siyah saçları vardı, ama gözleri maviydi, Chad'ın da öyleydi. Annem ise sarışındır. Bacaklarım ince, saçlarım da kızıl olduğu için ağabeyim bana havuç derdi."

Matt onun gerçekten de havuç rengine benzeyen kırmızı renkte, kısa kıvrıkcık saçlarını hafifçe karıştırıp okşadı. "Aferin ona. Ama bence sen havuca hiç de benzemiyorsun."

Pip kendisiyle gurur duyuyormuş gibi, "Evet, benziyorum," dedi. Bu adı artık seviyordu, çünkü havuç sözcüğü ona ağabeyini hatırlatıyordu. O öldükten sonra, onun hakaret ve öfkelerini bile özler olmuştu. Tıpkı Ophelie'nin Ted'in karanlık günlerini bile özlemesi gibi. İnsanlar gittikten sonra onlarla ilgili şeyleri özlemek garipti.

Matt sonunda, üzücü konulardan yeterince söz ettiklerini ve ikisinin de artık bu işi burada kesmesi gerektiğine karar verip, "Pekâlâ, bugün resim yapacak mıyız?" diye sordu. Pip bunu duyunca rahatladı. Ona anlatmak istemişti ama bunları öyle uzun uzun konuşmak onu yine üzmüştü.

Matt tekrar taburesine otururken Pip de eskiz bloknotunu aldı, "Evet, resim yapmak istiyorum," dedi. Ondan sonraki bir-iki saat, kışkırtıcı konulara girmeden, arada sırada sadece havadan sudan söz ettiler. Artık birbirlerinin geçmişleri hakkında bir şeyler öğrendikleri için, ikisi de diğerinin yanında kendini rahat hissediyordu. Öğrendikleri bilgiler önemliydi.

Pip bir şeyler çizer, Matt de resmi üzerinde çalışırken, bir süre sonra bulutlar dağıldı, güneş ortaya çıktı ve rüzgâr kesildi. Öğleden sonra hava çok güzel olmuştu, ikisi de ancak saat beşte vaktin ne kadar geç olduğunun farkına varabildiler. Beraber oldukları sürede zaman su gibi akıp geçmişti. Matt ona saatin beşi geçtiğini söylediğinde Pip birden endişelendi.

Matt meraklanmış gibi, "Annen bu saatte dönmüş olabilir mi?" diye sordu. Masum ama üretken bir öğleden sonra yüzünden küçük kızın başının derde girmesini istemezdi. Onunla konuştuğuna memnun olmuştu. Konuşmalarının küçük kıza biraz olsun yardımcı olmasını umut ediyordu.

"Evet, olabilir. Hemen eve dönsem iyi olacak. Annem kızabilir sonra."

Matt, "Ya da endişelenir," derken, kızın annesine güven vermek için onunla beraber eve gidip gitmemeyi düşündü, ama sonra vazgeçti, Pip'in eve yabancı bir adamla gitmesi belki daha da kötü olurdu. Küçük kızın yaptığı resme baktı ve etkilendi. "Çok güzel yapmışsın, Pip. Harika bir iş çıkardın. Hadi artık evine dön. Yakında görüşürüz."

"Annem uyursa belki yarın gelebilirim. Sen yarın gelecek misin, Matt?" Küçük kız artık onunla, sanki çok eski dostlarmış gibi samimi bir ifadeyle konuşuyordu. Ama, özel yaşamlarını konuştuktan sonra, şimdi ikisi de aynı şeyi hissediyordu. Birbirleriyle ilgili öğrendikleri ve paylaştıkları bilgiler onları birbirlerine daha da yaklaştırmıştı ve bu da doğaldı.

"Ben her gün öğleden sonra buradayım. Hadi, başını derde sokma, küçük kız."

"Sokmam." Pip, havada asılı duran bir sinekkuşu gibi bir an durup ona gülümsedi, sonra elini salladı ve çizdiği resmi de alarak arkasında Mousse'la eve doğru koşmaya başladı. Kısa sürede kumsaldan uzaklaştı. Dans eder gibi bir kez daha arkasına dönüp ona tekrar el salladı, Matt de onu gözden kaybedinceye kadar uzun süre arkasından baktı, sonunda sadece ileri geri koşan köpeği görebildi.

Pip eve vardığında nefes nefeseydi, bütün yolu koşarak gelmişti. Annesi verandada oturmuş bir şeyler okuyordu ve Amy ortalarda yoktu. Ophelie başını kaldırdı ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Amy senin kumsala gittiğini söyledi. Seni hiçbir yerde göremedim, Pip. Nerelerdeydin kuzum. Bir arkadaş mı buldun?" Ona kızmamış ama endişelenmiş ve sakın olmak için zorlamıştı kendini. Kızının yabancılarla birlikte onların evine gitmesini istemiyordu, bu kuralı Pip de çok iyi bilir ve ona uyardı. Ama Pip annesinin, artık eskisinden daha fazla endişelendiğini de biliyordu.

Pip eliyle geldiği yönü gösterip, "Oraya kadar gittim," diye yanıtladı. "Bir tekne resmi yapıyordum ve saatin kaç olduğunu bilemedim. Özür dilerim, anne."

"Sakın bunu bir daha yapma, Pip. O kadar uzaklara gitmeni istemiyorum. Halk plajına gitmeni de istemiyorum. Oradaki insanların kim olduğunu asla bilemezsin." Pip ona, oradaki insanların, ya da en azından Matt'in çok iyi insanlar olduğunu söylemek istedi. Ama annesine yeni arkadaşından söz etmeye korkuyor-

du. Annesinin bunu anlamayacağını içgüdüsel olarak biliyordu. Hem annesi haklıydı. "Bundan sonra buradan uzaklaşmak yok." Çocuğun macera aramaya başladığının farkındaydı. Kızı belki de bütün gün evin etrafında dolaşıp durmaktan ya da köpekle sahile inmekten bıkmıştı. Ama Ophelie her şeye rağmen endişe içindeydi. Pip odasına giderken annesi yaptığı resmi görmek bile istemedi, aklına bile gelmedi bu. Küçük kız odasına girip resmi, daha önce yaptığı köpek resminin yanına koydu. Bu resimler ona Matt'i hatırlatıyordu ve geçirdiği güzel öğleden sonralarının anılarıydı. O adama fazla düşkün değildi elbet, ama aralarında özel bir dostluk bağı olduğu da inkâr edilemezdi.

Bir süre sonra tekrar verandaya çıkıp annesine, "Günün nasıl geçti?" diye sordu. Ama günün nasıl geçtiğini tahmin edebiliyordu. Ophelie yorgun görünüyordu. Zaten gruba gittiği zamanlar genellikle böyle olurdu.

"Fena sayılmaz." Annesi, babasından kalan mal ve mülkler konusunda görüşmek üzere avukata gitmişti. Hâlâ ödemeleri gereken bazı vergiler vardı ve sigorta ödemesinin son bölümü de gelmişti. Miras konusunun tam olarak kapanmasına biraz daha zaman vardı. Belki de uzun sürecekti bu işler. Ted her şeyini çok düzenli bir şekilde bırakmıştı ve Ophelie'nin ihtiyacından fazla parası vardı şimdi. Bu paranın büyük bölümünün zamanı gelince Pip'e kalacağını umut ediyordu. Ophelie hiçbir zaman savurgan bir kadın olmamıştı. Aslına bakılırsa, yoksul günlerinde daha mutlu olduklarını düşündüğü çok olmuştu. Ted'in başarıları, parayla beraber, daha önce hiç yaşamadıkları kadar baş ağrısı ve gerginlik getirmişti. Paranın getirdiği ve Chad'la kocasının ölümüne neden olan uçağı da unutmamalıydı.

Ophelie her gün, acı anıları, özellikle de o son günü unutmak için çırpınıp duruyordu. Yaşamını sonsuza kadar değiştiren o korkunç telefon haberi... Ve Chad'ı da uçurması için Ted'i zorlaması... Ted'in Los Angeles'ta toplantıları vardı, yalnız gitmek istemiş, ama Ophelie, onların bir süre bir arada olmalarının daha iyi olacağını söylemişti. Chad son zamanlarda biraz daha iyi davranıyordu ve annesi ikisinin birlikteliğinin iyi olacağını düşünmüştü. Oysa ikisi de bu birlikte seyahat için pek hevesli görünmemişti. Ophelie

4/

kendi arzularını tatmin etmek istediği için kendini suçluyordu. Oğulları aylardan beri nazik bir durumdaydı ve ona çok dikkat etmeleri gerekiyordu, bu nedenle onun biraz değişikliğe ihtiyacı olabileceğini düşünmüş, kendisi de Pip'le evde yalnız kalıp sakin bir gün geçirmeyi kurmuştu. Chad'la daima çok ilgilendikleri için kızına ayıracak fazla vakit bulamıyordu Ophelie. Uzun zamandır ellerine geçecek ilk fırsat olacaktı bu. Ve şimdi ellerinde kalan sadece buydu işte. Birbirlerinden başka kimseleri yoktu. Hayatları, aileleri ve mutlulukları uçup gitmiş, mahvolmuşlardı. Ted'in geride bıraktığı servet ise Ophelie'yi hiç ilgilendirmiyordu. Hayatının geriye kalanını Ted'le geçirmek ve Chad'ın yaşaması için o paranın hepsini seve seve verebilirdi.

Ted'le ilişkilerinin iyi gitmediği zamanlar olmuş, zor günler yaşamışlardı, ama Ophelie'nin ona olan sevgisi asla azalmamıştı. Chad yüzünden birkaç kez bozuşmuşlar, uzun süre dargın kalmışlardı, bu da inkâr edilemezdi. Oysa artık her şey bitmişti. Sorunlu oğulları artık huzura kavuşmuştu. Ve tüm parıltısı, sakarlığı, bilim adamlığı, mucitliği ve çekiciliğiyle Ted de onun yaşamından çekip gitmişti. Ophelie geceleri kafasında hayatlarının filmi geriye doğru oynatıp neler yaşadıklarını anlamaya çalışıyor, mutlu günlerinin tadını çıkarıyor, kötü günleri ise aceleyle geçiveriyordu. Bunu yaparken bazı şeyleri de gözden geçiriyordu. Sonunda elinde kalan şey, tüm hatalarına karşın sevdiği bir erkeğin anısı oluyordu. Onu kayıtsız şartsız sevmişti ama artık bunun önemi yoktu.

Akşam yemeği sorununu sandviçle çözümlədiler. Pip o gün hemen hiçbir şey yememesine karşın sesini çıkarmadı. Evin içinde korkunç bir sessizlik vardı. Hiç müzik dinlemezlerdi. O akşam da çok az konuştular. Pip annesinin hazırladığı hindi etli sandviçi yerken Matt'i düşündü. Yeni Zelanda'nın nerede olduğunu merak ediyor ve onun, çocuklarından çok uzakta yaşamasına üzüliyordu. Bunun ne kadar zor bir şey olduğunu düşünebiliyordu. Ona babasını ve Chad'ı anlattığı için seviniyordu, ama ağabeyinin ne kadar hasta olduğundan hiç söz etmemişti. Chad'm hastalığından söz etmesinin sadakatsizlik olacağını sanıyordu. Onun hastalığının aile içinde bir sır olarak saklandığından haberliydi. Zaten şimdi bundan söz etmenin hiçbir yararı olmazdı. Chad gitmişti.

Chad'ın hastalığı aile içinde herkeste olduğu gibi onda da derin izler bırakmıştı. Ağabeyiyle bir arada yaşamak çok zor, insanı sarsan bir şeydi. Chad babasının, kendisine ve adını bile anmak istemediğı akıl hastalığına ne kadar öfkeliendiğini biliyordu. Bunu Pip de öğrenmişti. Küçük kız bir gün, Chad hastanedeyken babasına bundan söz edince babası ona bağıırıp çağırmış, ne söylediğinin farkında olmadığını söylemişti, oysa Pip ne söylediğini biliyordu. Chad'ın ne kadar hasta olduğunu, belki babasından bile daha iyi biliyordu. Bunu Ophelie de biliyordu elbet. İçlerinde her şeyi inkâr eden, kabul etmek istemeyen kişi sadece Ted olmuştu. Onun için gerekliydi bu. Oğlunun hasta olduğunu reddetmek Ted için bir gurur meselesiydi. Başkası ne söylerse söylesin, doktorlar ona ne anlatırsa anlatsın, Ted, Ophelie'nin oğullarına karşı daha dikkatli olması, onunla ilgili olarak daha kesin kurallar koyması halinde ortada bir sorun kalmayacağını ısrarla söylerdi. Her zaman Ophelie'yi suçlar, Chad'ın hastalığını kabul etmezdi. Belirtiler ne kadar güçlü olursa olsun, Ted ısrarla görmezden gelirdi.

Hafta sonu sessiz geçti. Andrea tekrar geleceğine söz vermişti ama gelmedi. Telefon edip bebeğın soğuk aldığını söyledi. Pazar günü öğleden sonra Pip, Matt'i görme isteğine kapılmıştı. Annesi bütün öğleden sonrayı verandada uyuyarak geçirdi, Pip bir saat kadar sessizce onu seyrettikten sonra Mousse'u yanına alarak sahile gitti.

Halk plajına gitmeye niyetli değildi, sadece o tarafa doğru yürüdü, ama farkında olmadan kumsalda epeyce uzaklaşmıştı ve Matt'i görme umuduyla koşmaya başladı. Matt yine daha önceki iki sefer gördüğü eski yerindeydi. Bu kez yeni bir suluboya resme başlamıştı. Yeni resmi yine bir günbatımıydı ve içinde bir de çocuk vardı. Ufak tefek, kızıl saçlı, beyaz şort ve pembe bluz giymiş bir kız çocuğuydu bu. Onun biraz uzağında koyu kahverengi bir köpek görülüyordu.

Pip, "Bunlar biz miyiz, ben ve Mousse?" diye sorunca Matt birden irkildi, onun geldiğini görmemişti. Başını çevirip gülümsedi. Küçük kızı, hafta sonu geçtikten sonra annesi kente gittiği zaman göreceğini sanıyordu. Ama onu gördüğüne çok sevinmiş gibiydi. "Olabilir dostum. Ne güzel bir sürpriz bu." Matt tekrar gülümsedi. "Annem uyuyor, benim de yapacak bir işim yoktu gelip seni görmeyi düşündüm."

"Buna sevindim. Ama annen uyandığı zaman seni merak etmez mi?"

Pip başını iki yana salladı. Matt artık onu, her şeyi anlayacak kadar iyi tanıyordu. "Annem bazen bütün gün uyur. Sanırım bundan hoşlanıyor." Pip'in annesinin depresyon geçirdiği belliydi ama Matt artık buna şaşırıyordu. Kocasını ve oğlunu kaybeden herkes depresyon geçirirdi. Görebildiği kadarıyla tek sorun, depresyondan da büyük olan sorun, Pip'in bu yüzden konuşacak bir kjm-se bulamayıp köpeğiyle yalnız kalmasıydı.

Pip kumların üstüne oturdu ve bir süre onun resim çalışmasını izledi. Sonra kalkıp sahile gitti, deniz kabukları aramaya başladı. Mousse onun arkasından giderken Matt resmi bırakıp onlara baktı. Bazen sahilde dans eden bir orman cinini andıran, bazen de başka dünyalardan gelmiş gibi görünen bu tatlı kıza bakmak çok hoşuna gidiyordu Matt'in. Bir peri kızı gibiydi. Matt küçük kızla köpeğe öylesine dalmıştı ki, bir kadının yaklaştığını görmedi. Kadın ona birkaç metre yaklaşıp durdu, yüzünde ciddi bir ifade vardı ve Matt dönüp onun görünce birden irkildi.

"Neden kızıma bakıyorsunuz ve neden onun resmini yapıyorsunuz?" Ophelie ressamla Pip'in eve getirdiği resimler

arasındaki bağlantıyı hemen kurmuştu. Pip'i bulmak ve saatlerce kaybolduğu zamanlar ne yaptığını öğrenmek için plaja inmişti. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyordu ama, bu adamın kızın uzun süre ortadan kaybolmalarıyla bir ilgisi olduğunu tahmin etmişti, şimdi resmi de görünce bundan hiç kuşkusu kalmadı.

Matt sakın bir ifadeyle, "Harika bir kızınız var, Bayan Mackenzie, onunla gurur duymalısınız," dedi. İstedikinden de daha sakın konuşmuştu. Kadının ona çatık kaşlarla, dik dik bakmasından rahatsız olmuştu. Onun neler düşünebileceğini hissediyor ve onu ikna etmek istiyordu, ama bunu yaparsa onu daha da çok kuşkulandıracağından korkuyordu.

"Onun sadece on bir yaşında olduğunu farkında mısınız acaba?" Pip'in daha büyük olduğunu düşünmek zordu zaten. Aslında daha bile küçük görünüyordu. Fakat Ophelie bu adamın ondan

S4

DU

DANIELLE STEEL

ne istediğini düşünemiyordu ve hemen o anda, onun kötü niyetli biri olmasından kuşulanmıştı. Masum görünüşlü resmi de korkunç amacını gizlemenin bir yolu olmalıydı. Çocuk kaçıran biri ya da daha bile kötüsü olabilirdi ve Pip bunu anlayamayacak kadar masumdu.

Matt hafif bir sesle, "Evet, kendisi söyledi," dedi.

"Neden onunla konuştunuz?... hem birlikte resim de yaptınız?"

Matt ona, kızının çok yalnız olduğunu söylemek istedi ama tuttu kendini. O sırada Pip de annesinin Matt'le konuştuğunu gördü ve elinde deniz kabuklarıyla hemen onların yanına geldi. Annesinin öfkeli olup olmadığını anlamak ister gibi onun gözlerine baktı. Ama kendisinin değil de Matt'in başının dertte olduğunu hemen anladı. Annesi korkmuş ve sinirli görünüyordu ve Pip hemen Matt'i koruması gerektiğini düşündü.

Onları tanıştırap duruma biraz resmiyet ve saygınlık kazandırmak ister gibi, "Anne, bu Matt," dedi.

Matt, "Ben Matthew Bowles," diyerek elini Ophelie'ye uzattı, ama o, adamın elini sıkmadı, öfke parıltıları dolu yanık kahverengi gözlerini kızına çevirdi. Pip başına gelecekleri anlamıştı. Annesi

ona özellikle de son zamanlarda pek kızmıyordu. Ama o anda öfkeli olduğu belliydi.

"Sana yabancılarla konuşmamam söylemiştim. Bunu asla yapma dedim. Beni anlıyor musun?" Sonra yine aynı öfkeli gözlerle Matt'e dönüp, "Bu tür davranışların başka adı vardır, bayım," diye konuştu. "Ve bu adlar hiç de güzel değildir. Sözde resimlerinizi yem gibi kullanarak kumsalda gezen küçük bir kızla dostluk kuramazsınız. Eğer ona bir kez daha yaklaşırsanız polise haber vereceğim. Bunu gerçekten de yaparım!" Matt yaralanmış görünüyordu. Pip annesine çok kızmıştı ve hemen Matt'i savundu. "O benim arkadaşım, anne! Sadece birlikte resim yaptık, hepsi bu. Beni alıp bir yerlere götürmeye kalkmadı o. Onu görmek için sahile ben geldim." Ama Ophelie olup biteni daha iyi biliyor, ya da bildiğini sanıyordu. Onun gibi bir adamın Pip gibi küçük bir kızı kolayca kandırabileceğini, onu kendine yaklaştıracaklarını, sonra da Tanrı bilir neler yapacağını, ya da onu alıp nerelere götürebileceğini biliyordu.

"Buraya bir daha gelmeyeceksin, duyuyor musun beni? Tu entendes? Je t'enterdis!"*. Annesi şimdi iyice öfkelenmiş, anadilini konuşmaya başlamıştı. İkisine de bağırırken Fransız kökenini açığa vurmuştu. Öfkesi korkusundan kaynaklanıyordu ve Matt bunu anlamıştı.

Matt, "Annen haklı Pip. Yabancılarla konuşmamalısın," dedikten sonra Ophelie'ye döndü. "Özür dilerim. Canınızı sıkmak istemezdim. Emin olun aramızda sadece saygılı bir arkadaşlık oldu. Sizin endişelerinizi anlıyorum, benim de ondan biraz büyük çocuklarım var."

Ophelie kuşkulu bir ifadeyle ona bakarak, "Peki nerede onlar?" diye söylendi. Ona inanmamıştı.

Pip hemen, "Yeni Zelanda'dalar," diye atıldı, ama onun bu müdahalesi durumu hiç değiştirmede. Matt, kadının kendisine inanmadığını anlıyordu.

"Kim olduğunuzu ya da benim kızımın neden konuştuğunuzu bilmiyorum bayım, ama umarım ciddi olduğumu anlamışsınızdır.

Eğer onu cesaretlendirir ve yine gelip sizi görmesini isterseniz, hemen polise haber vereceğimden emin olabilirsiniz."

Matt sinirlenmeye başlamıştı, "Ne demek istediğinizi çok iyi anladım," dedi. Başka bir zaman olsaydı bu kadına çok daha başka şeyler söyleyebilir, sert konuşabilirdi. Kadın ona hakaretler yağdırıyordu ama Matt, annesine kaba ve sert davranıp Pip'i incitmek istemiyordu. Kadın da yaşadıklarından sonra biraz hoşgörüyü hak ediyordu ama son sözleriyle bu hoşgörünün hepsini kullanmıştı. Şimdiye kadar hiç kimse Matt'i bu tür davranışlarla suçlamamıştı. Karşısında çok öfkeli bir kadın vardı. Annesi Pip'e parmağıyla kumsalı işaret ederken küçük kız üzgün bir ifadeyle baktı. Gözleri dolmuş, gözyaşları yanaklarına süzölmeye başlamıştı, Matt o anda onu kucaklayıp göğsüne bastırmak istedi ama bunu yapamadı tabii.

Yumuşak bir sesle, "Üzölme Pip. Ben her şeyi anlıyorum," dedi. Pip hafifçe hıçkırarak, "Özür dilerim," diye kekelerken annesi ona yine kumsalı işaret etti, Mousse bile kötü şeyler olduğunu an- (*)

Duydun mu? Sana yasaklıyorum.

lamış gibi bir köşeye çekilip sinmişti. Ophelie uzanıp kızının elini tuttu ve onu kumsalda sertçe gerisingeri süröklemeye başladı. Matt onların arkasından baktı. Bu küçük kıızı çok sevmiş, ona bağlanmıştı, bir an için öfkesine yenilip kadını şöyle bir silkelemek geldi içinden. Onun endişelenmesini anlıyordu ama korkusunda haksızdı kadın; Pip'in de konuşmak için birine ihtiyaç duyduğu açıkça görülüyordu. Annesi dokuz aydır doğru dürüst yemek yemiyor olabilirdi ama sonuçta aç kalan Pip oluyordu.

Boyalarını, şövalesini topladı, taburesini katladı ve suratını asıp başını öne eğerek kulübesine yürüdü. Elindekileri kulübeye bıraktı, yelkenli teknesini alıp denize çıkmak için sahildeki küçük göle gitti. Kafasını toplamak için denize çıkmaya ihtiyacı olduğunun bilincindeydi. Denize çıkmak tüm yaşamı boyunca ona yardımcı olmuştu.

Kumsalın kapılı siteye yakın yerine geldiklerinde, Ophelie kızına, "Her kayboluşunda aynı şeyi mi yapıyordun sen?" diye sordu.

"Nasıl tanıştın o adamla?"

Pip hâlâ ağlayarak, "Onu resim yaparken gördüm," diye cevap verdi, "iyi bir insan o. Biliyorum."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun sen. O bir yabancı, sana söylediklerinin doğru olup olmadığını bilemezsin. Hiçbir şey bilmiyorsun. Senden evine gitmeni istedi mi hiç?" Annesi bunu sorarken paniğe kapılır gibi oldu. Olasılıkları düşünmek bile istemiyordu.

"Elbette istemedi. Beni öldürmeye çalışmıyordu o. Mousse'un arka bacaklarını nasıl çizeceğimi gösterdi. Hepsi bu işte. Bir de tekne resmi yapmayı öğretti. Ophelie'nin endişelendiği konu Pip'in öldürölme olasılığı değildi. Ama kızı masum bir çocuktı, kolayca kandırılabilirdi, tecavüze uğrayabilir, kaçırılabilir ya da işkence bile görebilirdi. Pip o adama bir kere güvindikten sonra adam ona istediğini yapabilirdi. Bunu düşünmek Ophelie'yi yine dehşete düşürdü. Pip'in itirazları onun için hiçbir anlam taşımıyordu. On bir yaşında bir kızdı o, hiç tanımadığı yabancı bir adamla arkadaş olmanın başına neler getirebileceğini bilmesi olanaksızdı.

Ophelie tekrar, "O adamdan uzak durmanı istiyorum," dedi.

"Yanında bir büyük olmadan evden çıkmanı yasaklıyorum. Bu dediklerimi dinlemezsen hemen kente geri döneriz."

MG1NAK

"Sen benim arkadaşşıma çok sert davrandın." Pip'in sadece kalbi kırılmış değildi, küçük kız birden öfkelenmişti. Pip şimdiye kadar sevdiği birçok insanı kaybetmişti, şimdi de Matt'i kaybediyordu. Yaz boyunca, ya da uzun zamandan beri arkadaş olduğu tek insan oydu.

"O senin arkadaşın değil, bir yabancı. Bunu sakın unutma. Hem benimle de tartışma." Sessizce yollarına devam ettiler. Eve geldiklerinde Ophelie kızını odasına gönderdi ve Andrea'yı aradı. Arkadaşı onu dinlerken, Ophelie aklı başından gitmiş gibi konuşuyordu. Andrea bütün hikâyeyi dinledikten sonra bir avukat gibi sorular sordu ona.

"Polisi arayacak mısın?"

"Bilmiyorum. Aramalı mıyım sence? Bayağı saygın biri gibi görünüyordu adam. Kıyafeti düzgündü, ama bunun bir anlamı yok tabii. Adam baltalı bir katil bile olabilir. Onun davranışlarını sınırlayıcı bir mahkeme emri çıkarabilir miyim?"

"Bunu yapmak için yeterli kanıtın yok. Adam Pip'i tehdit ya da rahatsız etmedi, kandırıp bir yerlere götürmeye kalkmadı, değil mi?"

"Pip böyle şeyler yapmadığını söylüyor. Ama daha sonra korkunç bir şey yapmak için hazırlık yapıyor olabilir." Ophelie, adamın iyi niyetli olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Pip'in tüm söylediklerine rağmen, ya da bunun yüzünden, bir tehlike seziyordu. O yaşta bir adam neden küçücük bir kızla arkadaş olsundu ki?

Andrea, düşünceli bir ifadeyle, "Umarım öyle değildir," dedi.

"Neden adamın iyi niyetli olmadığını düşünüyorsun? Sana garip bir tip gibi mi göründü?"

"Garip bir tip nasıl görünür ki? Hayır... aslında normal bir insan gibi görünüyordu. Ve bana çocukları olduğunu söyledi, ama yalan söylemiş de olabilir." Ophelie onun bir çocuk tecavüzcüsü olduğuna emindi.

"Adam belki de dostça davranmıştır."

"O yaşta bir çocuğa dostça davranması için hiçbir neden yok, özellikle de küçücük bir kıza. Pip tam olarak bu tip erkeklerin hoşlandığı yaşta, çok masum henüz. Bu adamlar böyle çocukların peşinden giderler."

54

DANIELLE STEEL

"Bunda haklısın elbet. Ama o böyle biri olmayabilir. Yakışıklı mı bari bu adam?" Andrea hattın diğer ucunda güldü, ama Ophelie çok sinirlenmiş gibiydi.

"İğrençsin sen!"

"Daha önemlisi, adamın parmağında nikâh yüzüğü var mıydı? Belki de bekârdır."

"Bunları duymak istemiyorum. Adam kızıma yakınlaşmaya çalışıyordu. Yaşı Pip'in yaşının dört katı, bunu yapmasına hiç gerek yok. Eğer dürüst bir insansa ve hele kendi çocukları da varsa bunu bilmesi gerekir. Başka bir erkek onun kızıyla konuşmaya kalksa kendisi ne hisseder acaba?"

"Bilmiyorum, neden gidip kendin sormuyorsun? Aslında bana ilginç bir adam gibi geliyor. Belki de Pip sana bir iyilik yaptı."

"Hiç de değil, kızım aslında kendini tehlikeye attı. Artık onu evden yalnız başına çıkarmayacağım. Gayet ciddiym bu konuda."

"Ona sadece bir daha oraya gitmemesini söyle yeter, seni dinleyecektir."

"Söyledim zaten. O adama da, bir daha kızıma yaklaşırsa polis çağıracağımı söyledim."

"Eğer tecavüzcü değil de dürüst bir kişiye bunu gerçekten sevmiş olmalı. Belki de senin pençelerini biraz törpülememiz gerekiyor. Senin toplum içine çıkmak için henüz hazır olmadığını sanıyorum." Matt'in dürüst bir adam olduğunu düşünmeye başlamıştı. Nedenini bilmiyordu ama, içgüdüleri Matt'in iyi bir insan olduğunu söylüyordu. Eğer öyle biriye Ophelie'nin söylediklerinden hiç hoşlanmamış olmalıydı.

"Ben toplum içine çıkmaya niyetli değilim zaten, burada kalmak istiyorum. Ama Pip'in başına korkunç şeyler gelmesini de istemiyorum elbette." Ophelie bunu söylerken sesi titriyordu ve gözlerinde korku yaşları vardı.

Andrea yumuşak bir sesle, "Seni anlıyorum," dedi. "Sen sadece ona dikkat et, belki de küçük kızın yalnızlık çekiyordun" Aralarında bir sessizlik oldu ve Ophelie hattın öbür ucunda ağlamaya başladı.

"Onun yalnızlık çektiğini biliyorum, ne var ki bu konuda bir şey yapamıyorum. Chad'la babası öldü ve ben de cansız biri gibi-
SİGINAK

55

vim. Hiçbir işe yaramıyorum, birbirimizle konuşmuyoruz bile."

Ophelie bunu biliyor, ama bir türlü kendi kara deliğinden çıkıp da bu durumu değiştiremiyordu.

Andrea nazik bir ifadeyle, "Onun neden yabancılara yanaştığını belki şimdi anlamışsındır," dedi.

Ophelie, "Anlaşılan ikisi birbirini çekiyor," derken umutsuz bir ses tonuyla konuştu. Bütün bu olanlar onu tam anlamıyla alt üst etmişti.

"Daha kötüsü de olabilirdi, Ophelie. Bence onu bir içki için eve davet edip dikkatle incelesen daha iyi olur. Gerçekten de iyi ve dürüst bir adam olabilir. Belki ondan hoşlanabilirsin bile." Ophelie onu dinlerken başını iki yana sallıyordu.

"Bütün o söylediklerimden sonra benimle konuşacağını sanmıyorum." Ama bunu yaptığı için üzgün değildi Ophelie. Onun nasıl biri olduğunu hâlâ bilmiyorlardı.

"Yarın gidip ondan özür dileyebilirsin. Çok zor günler geçirdiğini, biraz sinirli olduğunu söylersin."

"Saçmalama, bunu nasıl yaparım? Hem sonra, ya haklıysam? Belki de gerçekten bir çocuk tecavüzcüsüdür."

"O halde gitme, özür de dileme. Ama bana sorarsan o sadece sahilde resim yapan ve çocukları seven bir adam. Anladığım kadarıyla ona yaklaşan da Pip'miş."

"Ben de zaten tam bu yüzden odasına gönderdim onu."

"Zavallı yavrucuk. Bunda bir kötülük görmemiştir ki, eminim çok eğlenmiştir."

"Evet ama bundan sonra evin yakınında kalmak ve burada eğlenmek zorunda." Ophelie bunu söyledikten sonra telefonu kapadı, ama o anda, kızına hiçbir eğlence sağlamadığını fark etti. Etrafta oynayabileceği tek çocuk yoktu, hiçbir etkinlik olmuyordu, artık birlikte bir şey yaptıkları da yoktu. Birlikte çıkıp bir yere gittikleri son gün, Ted'le Chad'ın öldükleri gündü. Ophelie o günden beri kızını alıp bir yere götürmüş değildi.

Ophelie, Andrea ile konuştuktan sonra gidip kızının kapısını vurdu. Kapı kapalıydı ve açmak isteyince içerden kilitlenmiş olduğunu anladı.

"Pip?" diye seslendi, yanıt alamayınca kapıyı tekrar tıklattı.

Yine uzun bir sessizlik oldu. Sonra, gözyaşlarına boğulmuş kısık bir ses duyuldu.

"Arkadaşıma karşı çok kaba davrandın. Çok kötüydün, sevmiyorum seni anne. Git başımdan." Ophelie kapalı kapının önünde çaresiz bir tavırla durdu, ama suçluluk duygusu hissetmiyordu. Pip anlasa da anlamasa da, kızını korumakla yükümlüydü o.

Sonunda, "Özür dilerim kızım," dedi. "Ama o adamı tanımıyorsun." "Tanıyorum, iyi bir adam o. Yeni Zelanda'da çocukları bile var." Ophelie, "Belki de sana yalan söyledi," diye ısrar etti, ama kızını kilitli bir kapının arkasından ikna etmek isterken kendini aptal gibi hissetmeye başlamıştı. Pip'in ona kapıyı açmak istemediği de belliydi. Dışarı çıkmak da istemiyordu küçük kız. "Dışarı çık da konuş benimle."

"Konuşmak istemiyorum seninle. Sevmiyorum seni."

"Yemek yerken konuşalım bu konuyu kızım, istersen dışarı gidebiliriz." Kasabada iki restoran vardı ama onlar hiç gitmemişlerdi.

"Artık seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum." Ophelie söylemedi ama, içinden Pip'e dünyada annesinden başka kimsesi olmadığını hatırlatmak geldi. Onun da Pip'den başka kimsesi yoktu elbette. Sadece ikisi kalmışlardı bu dünyada. Birbirlerine düşman olamaz, birbirlerinin boğazını sıkamazlardı. Birbirlerine çok ihtiyaçları vardı.

"Kilidi neden açmıyorsun? istemiyorsan girmem içeri, ama kapıyı kilitli tutmak zorunda değilsin kızım."

Pip inatçı bir tavırla, "Kilitli kalacak işte," dedi. Küçük kız, Matt'le birlikte yaptığı Mousse resmini eline almış ağlıyordu. Matt'i şimdiden özlemişti ve annesinin, onu görmesini engellemesine izin vermeyecekti. Amy ile evde yalnız kaldığı günlerde yine gidip görecekti Matt'i. Annesinin ona söylediklerinden hiç hoşlanmamıştı. Annesi onu küçük düşürmüş, utandırmıştı.

Ophelie kızını ikna etmek için bir süre daha uğraştı, ama sonunda pes etti ve odasına çekildi. O akşam ikisi de bir şey yemedi, ama ertesi sabah Pip, çok acıktığı için odasından çıkmak zorunda kaldı. Mutfakta kendine bir tost hazırladı, bir kâse de mısır gevreği alıp tekrar odasına döndü. Kahvaltısını hazırlarken annesine tek kelime etmedi.

Matt de o gece pek uyuyamadı, küçük kızı düşünerek üzüldü durdu. Kızın annesini yumuşatmak için gidip ondan özür dilemek isterdi ama nerede yaşadıklarını bile bilmiyordu. Pip'in kendisinden uzaklaşmasını, hayatından çıkmasını hiç istemiyordu. Küçük kızı pek iyi tanımiyordu ama hemen özlemişti. Pip'le annesi arasındaki savaş o gün öğleden sonraya kadar sürdü. Akşam yemeğine de yine her zamanki gibi konuşmadan oturdular. Ama Pip'in yüzündeki ifadeyi gören annesi daha fazla dayanamadı:

"Tanrı aşkına Pip, ne var ki bu adamda? Onu tanımiyorsun bile."

"Onu tanıyorum. Onunla beraber resim yapmak hoşuma gidiyor. Yanında oturmama izin veriyor, bazen konuşuyor, bazen de hiç konuşmuyoruz. Onun yanında olmak hoşuma gidiyor işte."

"Beni endişelendiren de zaten bu işte, Pip. O adam senin baban olacak yaşta. Neden senin gibi küçük bir kızla birlikte olmaktan hoşlansın ki? Sağlıklı bir ilişki değil bu."

"Belki de çocuklarını özliyordur, bilmiyorum. Belki de beni sevdi, sanırım o da yalnızlık çekiyor." Pip bunu söylerken, tıpkı benim gibi demek istedi, ama söylemedi bunu. Küçük kız çok inatçıydı ve Matt'le arkadaşlıklarını savunmaya hazırdı.

"Gerçekten de onunla resim yapmak istiyorsan belki ben de bir gün seninle birlikte gelebilirim. Ama onun beni gördüğünde pek de mutlu olacağını sanmam." Ophelie'nin söylediklerinden sonra, Matt'in ona şövaesini fırlatmaması mucize olurdu doğrusu. Ayrıca Ophelie onu ayıpladığından da pek emin değildi. O da artık, Matt'e biraz kaba davranmış olduğunu düşünmeye başlamıştı. Adamı neredeyse bir çocuk tecavüzcüsü olmakla suçlar gibi konuşmuştu. Ama o anda kızını onun yanında görünce çok korkmuş, ne

yapacağını bilememişti. Aslında tepkisi normaldi, yine de gereğinden daha sert konuşmuştu.

Pip birden heyecanlanıp umutlandı ve, "Onu yine görebilir miyim anne?" diye sordu. "Evine asla gitmeyeceğime söz veriyorum

58

DANIELLE STEEL

sana, zaten o da böyle bir şey istemedi hiç." Pip onun gerçekten de böyle bir şey istemeyeceğini hissediyordu. Pip'i ya da kendisini hiçbir zaman böyle zor bir durumda bırakmak istemezdi Matt.

Ophelie gerçekçi bir tavırla, "Bana biraz zaman ver de düşüneyim, olanlardan sonra belki o da seni tekrar görmek istemez," dedi.

"Söylediklerimin hoşuna gittiğini hiç sanmam."

Pip heyecanla, "Senin üzgün olduğunu söylerim ona," dedi.

"Oraya belki de Amy ile birlikte gitmen daha iyi olur. Daha sonra bir gün ben de seninle beraber gelir, özür dilerim ondan. Umarım bunu hak ediyordur."

Pip'in gözleri parladı, "Teşekkür ederim anne," dedi. Arkadaşını tekrar görme hakkını kazanmıştı. Büyük bir zaferdi onun için.

Daha sonra birlikte çıkıp kumsala doğru yürüdüler. Pip kendini tutamayıp Mousse'la birlikte kumlarda koşmaya başladı. Ophelie onların arkasından giderken, Matt'i gördüğü takdirde ona ne söyleyeceğini düşünüyordu. Bunu sadece Pip için yapacaktı.

Ama Matt'in her zaman resim yaptığı yere vardıklarında kimseyi göremediler. Ortada ne Matt, ne şövalesi, ne de katlanabilir sandalyesi vardı. Matt, bir gün önce yaşadığı olaydan sonra öylesine üzülmüştü ki, güneşli havaya rağmen evinden çıkmamıştı, sessizce kitap okuyordu. Denizi çok sevdiği halde canı tekneyle açılmayı bile çekmemişti. Ophelie'yle Pip kumların üstüne oturup bir süre Matt hakkında konuştular, sonra el ele tutuşup geri döndüler. Pip uzun zamandan beri ilk kez olarak annesine bu kadar yakın olduğunu hissediyordu. Annesinin Matt'ten özür dilemek istemesine de çok sevinmişti.

Matt salonun penceresinden uzun bir süre dışarıyı seyretti.

Denizde bir balıkçı teknesi, sahilde kuşlar ve dalgalarla sürüklenip gelmiş ağaç dalları vardı. Ama Pip'le annesinin gelip orada

oturduklarını, sonra da kalkıp el ele gittiklerini göremedi. Matt pencereden bakmaya başladığında onlar çoktan gitmişlerdi ve kumsal onun hayatı gibi bomboş, terk edilmişti.

PIP ERTESİ GÜN ÖĞLEDEN BİRAZ ÖNCE AMY'YE, KUMSALA gidip bir arkadaşını göreceğini söyledi. Annesinin kabalığını unutturmak ister gibi bu kez yanına birkaç sandviç, bir de elma almıştı. Amy ona, annesinin izni olup olmadığını sorunca, küçük kız izin aldığını söyledi. Pip yiyecekleri bir kesekâğıdına koyarak evden çıktı, Matt'i bir gün önce yerinde bulamadığı için endişeliydi ve her zamanki yerinde olmasını umut ediyordu. Matt oraya her gün gittiğini söylediği için, dün neden gelmediğini merak ediyor, bunun nedeninin annesi olmamasını diliyordu. Ama onu yerinde bulup da gözlerindeki ifadeyi görünce, Matt tek söz etmeden, onun, annesine kırıldığını anladı. Olayın üzerinden iki gün geçmiş olmasına rağmen Matt mesafeli ve kırgın görünüyordu.

"Özür dilerim Matt, annem dün senden özür dilemek için buraya geldi ama sen yoktun."

Matt onun gelmiş olduğunu duyunca meraklandı, ama hiç ilgilenmiyormuş gibi, "Annen nezaket göstermiş," demekle yetindi. Kadını buraya Pip'in getirdiğini biliyordu. Pip onun için her şeyi yapabilirdi ve yapmıştı da. Matt bunu düşününce duygulandı.

"Annen seni yanımda gördüğünde sinirlendiği için üzüldüm. Buradan gittiğinizde de öfkeli miydi?"

Pip hiç düşünmeden, "Biraz," dedi, Matt'in tekrar eski haline döndüğünü görünce sevinmişti. "Seni eskisi gibi, istediğim zaman görebileceğimi söyledi annem. Sadece senin evine gidemem."

"Bu çok mantıklı. Buna nasıl razı ettin onu?" Matt küçük kızı tekrar gördüğüne çok sevinmişti. Dün gece, onun bir daha asla

ou

DANltLLtMttL

1

kendisiyle birlikte resim yapamayacağını düşünmüş, çok sıkılmış- I ti. Konuşmalarını ve Pip'in kendisine anlattıklarını özleyecekti. Bu küçük kız çok kısa bir süre içinde âdeta onun yaşamının bir parçası olmuştu. Parlak küçük bir kuş gibi kalbine girivermişti. İkisinin de

içinde derin duygusal boşluklar vardı ve onlar bu boşlukları dolduruyorlardı. Pip babasıyla ağabeyini, Matt de çocuklarını kaybetmişti.

Pip gülerek, "Kendimi odama kapadım," dedi. "Sanırım annem sonradan Çok üzüldü yaptığına. Sana karşı çok kaba davrandı, özür dilerim... eskisi gibi değil annem. Her şeye üzülüyor, bazen küçücük, aptal şeyler için sinirleniyor. Bazen de hiçbir şeye aldırıyor. Sanırım kafası biraz karışık."

Matt gülümseyerek, "Belki de travma sonrası stres altında," dedi. O gün Pip'in annesinden belli nedenlerle hoşlanmamıştı, ama kadının duygularını da anlayabiliyordu. Sadece kadın bu duygularını biraz sertçe ifade etmişti. Konuşurken birden hırçınlaşmış ve kabalaşmıştı.

Pip, kesekâğıdını açıp ona bir sandviç uzatırken, "Ne demek o?" diye sordu. Matt'in yanında kendini çok rahat hissediyordu. Onu resim yaparken seyretmekten, onunla konuşmaktan hoşlanıyordu. "Demin söylediğin şu travma şeyi... nedir o?"

Matt sandviçin üzerindeki ince kâğıdı açıp bir parça ısırды, "Teşekkür ederim," dedi. Sonra, "Travma sonrası stres," diye devam etti. "insan şoke edici bir olay yaşadıktan sonra sıkıntılı günler geçirir. Yani bir tür şoktaymış gibi yaşar. Annen belki hâlâ şokta. Ağabeyin ve baban öldüğünde korkunç bir darbe yedi mutlaka." "Bu insanlar sonradan iyileşir mi peki? Tedavi görebilir mi?" Pip bunu dokuz aydır düşünüyordu, ama soracak kimse bulamamıştı. Andrea'nın yanında kendini bu kadar rahat hissedemiyordu nedense. Matt onun arkadaşıydı, Andrea ise annesinin.

"Sanırım iyileşir, ama biraz zaman alabilir. Onlar öldüğünden bu yana biraz düzelme var mı annende?"

Pip biraz düşündükten sonra, "Biraz var gibi," dedi, ama söylediği pek de inandırıcı değil gibiydi. "Şimdi çok daha fazla uyuyor, ayrıca eskisi kadar konuşmuyor. Hemen hiç gülümsemiyor. Bütün gün de ağlamıyor ama, ilk zamanlar çok ağlardı." Pip bir an düşündü, "Ben de çok ağlardım..." dedi, ama bunu söylerken utanmış gibiydi.

"Yerinizde olsaydım ben de ağlardım. Zaten ağlamamış olsaydınız garip olurdu, Pip. Ailenizin yarısını kaybettiniz." Pip, geriye kalan da bir aileye benzemiyor, diye düşündü ama annesine bağlı-Ixgi nedeniyle söylemedi bunu.

"Annem geçen gün sana söyledikleri için gerçekten üzgün." Pip o gün annesinin davranışı yüzünden hâlâ sıkılıyordu.

Matt sakın bir tavırla, "Önemli değil," dedi. "Bazı konularda haklıydı annen. Ben sizin için gerçekten bir yabancıyım. Benim nasıl bir insan olduğumu bilmiyorsunuz. Tıpkı annenin dediği gibi, seni kandırıp kötü şeyler düşünüyor olabilirdim. Benden kuşkulananmakta haklıydı. Sen de öyle olmalıydın aslında."

"Neden? Sen bana iyi davrandın. Moussy'nin resmini yapmama yardım ettin. Güzel bir şeydi bu. Onun resmini hâlâ odamda saklıyorum."

Matt, "Nasıl görünüyor resim?" diyerek gülümsedi.

Pip de güldü, "Oldukça iyi," dedi. Matt sandviçini bitirince Pip ona elma verdi. Matt elmayı ikiye böldü ve büyük parçayı ona uzattı.

"Seni ilk gördüğüm anda iyi bir insan olduğunu anladım ben."

Matt kendini tutamayıp yine güldü. "Nasıl anladın peki?"

"Anladım işte, bir kere gözlerin güzel." Pip, onu üzgün gördüğünde, ya da çok uzaklarda olan çocuklarından söz ettiğinde duygulandığını söylemedi elbette. Matt'in bu hallerini seviyordu. Eğer çocuklarını sevmeseydi çok daha kötü olurdu tabii.

"Senin gözlerin de güzel, Pip. Bir gün senin resmini yapmak isterim. Belki de yağlıboya portreni yaparım. Ne dersin?" Matt, onu tanıdığından beri bunu düşünüyordu zaten.

"Sanırım annem de çok hoşlanır bundan. Belki de portremi ona doğum gününde hediye ederim."

"Ne zaman doğum günü?" Matt onun annesinden hâlâ pek hoşlanmıyordu ama Pip için yapabilirdi bunu. Pip'in portresini zaten yapmak istiyordu, olağanüstü bir küçük kızdı o, artık onun arkadaşıydı da.

Pip ciddi bir tavırla, "On Aralık," dedi.

Matt merakla, "Seninki ne zaman peki?" diye sordu. Pip hak-

kında daha çok şey öğrenmek istiyordu. Bu küçük kız ona kendi kızı Vanessa'yı hatırlatıyordu. Pip cesur bir kızdı ve Matt ona hayranlık duyuyordu. Annesini kandırıp özür dilemek üzere kumsala kadar getirebildiği için şimdi daha da çok seviyordu onu. Büyük bir cesaret isterdi bunu yapmak. Pazar günü gördüğü kadın ancak silah zoruyla özür dileyecek birine benziyordu. O halde Pip ona bunu silah zoruyla yaptırmış demekti.

"Benim doğum günüm ekim ayında." Babasıyla ağabeyinin ölüm tarihinden bir süre sonraydı Pip'in doğum günü.

Matt onu konuşturmak için, "Son doğum günün nasıl geçti peki?" diye sordu.

"Annemle birlikte yemeğe gittik." Pip o doğum gününün çok sıkıcı geçtiğini söylemek istemedi. Zaten annesi onun doğum gününü unutmuş gibiydi, ne parti verilmiş, ne de pasta alınmıştı. Babasıyla ağabeyinin ölümünden sonraki ilk doğum günüydü ve berbat geçmişti. Pip o günün bitmesini sabırsızlıkla beklemişti.

"Annenle sık sık dışarı çıkar mısınız?"

"Hayır. Eskiden çıkardık, babam bizi restoranlara götürmekten hoşlanırdı. Ama restoran yemekleri çok uzun sürüyor. Ben sıkılıyorum."

"Buna inanmak zor. Sen hiç de sıkılacak birine benzemiyorsun."

Pip güldü, "Senin yanında sıkılmıyorum elbette," dedi. "Seninle resim yapmaktan hoşlanıyorum."

"Ben de senin yanında çalışmaktan hoşlanıyorum." Matt bunu söyledikten sonra ona bir resim kağıdıyla bir kalem verdi. Pip de, arada bir onlara doğru dalış yapan ve Mousse kovalayınca birden yükselip uzaklaşan cesur martının resmini çizmek istedi. Ama kısa sürede bunun hiç de kolay olmadığını anladı, tekrar tekne çizmeye başladı. Matt'in yanında resimleri gittikçe gelişiyor, güzelleşiyordu. Pip sevdiği bir şeyin resmini yaparken çok güzel hatlar çiziyordu. Aynı şey Matt için de geçerliydi.

Safe Harbour'ın altın günlerinden biriydi ve güneşin altında saatlerce oturdular. Pip'in eve gitmek için hiç acelesi yoktu. Bu konuda artık yalan söylemek zorunda olmadığı için de

seviniyordu. Kumsala gidip Matt'le birlikte resim çalıştığını rahatça sleyebi-

lirdi annesine. Ayağa kalktığında saat dört buçuk olmuştu. Mousse o anda onun ayakları dibinde sessizce uzanmış yatıyordu, Pip'in ayaklandığını görünce o da sıçrayarak kalktı.

Matt gülümseyerek, "Siz ikiniz eve mi gidiyorsunuz?" diye sorunca Pip ona baktı, geri babası pek sık glmsemezdi ama gülümsediği zaman babasına o kadar benziyordu ki Matt. Babası her zaman çok ciddi bir adamdı, belki de çok zeki olmasıydı bunun nedeni. Herkes babasının dâhi olduğunu söylerdi, Pip de biliyordu bunun doğru olduğunu. Herkes babasının her yaptığını doğru kabul ederdi. Pip bazen babasının her istediğini yapabileceğini ve söyleyebileceğini sanırdı.

"Annem bu saatlerde dönüyor eve. Gruba katıldıktan sonra genellikle çok yorgun oluyor. Bazen eve gelince hemen yatıp uyur." "Onun için zor olmalı."

"Bilmiyorum, bana bir şey söylemiyor. Belki de insanlar çok ağlıyordur." Cansıkıcı bir şeydi bu. "Yarın ya da perşembe günü yine gelirim, sence bir sakıncası yoksa tabii." Pip daha önce hiç böyle bir şey sormamıştı ona, ama artık çok daha rahat konuşabiliyorlardı.

"istediğin zaman gelebilirsin, Pip, buna sevinirim. Annene de benden selam söyle." Pip başını salladı, ona teşekkür etti, sonra el sallayarak, âdeta bir kelebek gibi uçtu ve bir süre sonra gözden kayboldu. Matt onun köpeğiyle birlikte gözden kayboluşunu izledi. Bu küçük kız onun hayatına giren ender bir armağan gibiydi, tri gözleri gizem dolu, kanatlarını çırparak gelip giden küçük bir kuştu o. Pip'le konuşurken duygulanıyor, hep gülümsüyordu. O anda, Pip'in annesinin nasıl bir kadın olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Pip babasının dâhi olduğunu söylemişti. Ama Matt'in Pip'in söylediklerinden anladığı kadarıyla, adam zor, biraz da karanlık bir tipe benziyordu. Pip'in ağabeyi de olağandışı bir genç olmalıydı. Yani sıradan bir aileye benzemiyorlardı, küçük kız da zaten her yerde her zaman görülen sıradan çocuklardan değildi. Kendi çocukları da öyleydi aslında, onlar da çok iyi ve zeki

çocuklardı. En azından onları son defa gördüğünde öyleydiler. Ama şimdi bu konu üzerinde fazla durmamalıydı.

Matt kumların üstünde evine doğru yürürken, kendi çocukla-
UA1N1ELLC 3 1 EEL.

rına yaptığı gibi, Pip'i de tekneyle gezdirmekten, hatta ona yelken kullanmayı öğretmekten zevk alacağını düşündü. Vanessa bundan büyük zevk almış, Robert nedense pek hoşlanmamıştı denizden. Ama Pip'in annesine saygı duyuyordu Matt, o yüzden küçük kızı tekneyle gezdiremezdi. Kadın onu, kızını onunla denize gönderecek kadar iyi tanımıyordu. Ayrıca denizde işlerin ne zaman ters gideceği de hiç belli olmazdı. Matt bu riski göze alamazdı. Pip eve vardığında annesi kapıdan yeni giriyordu. Ophelie her zamanki gibi yine yorgun görünüyordu. Pip'e nereden geldiğini sordu.

"Matt'i görmeye gittim anne, sana selam söyledi. Bugün tekne resimleri yaptım. Martı resmi yapmak istedim ama zor geldi." Pip yaptığı resimleri mutfak masasının üstüne bıraktı. Ophelie resimlere bakınca güzel olduklarını gördü. Pip'in resimlerinin gittikçe geliştiğini, güzelleştiğini görmek şaşırtıyordu onu. Chad da güzel resim yapardı ama şimdi düşünmemeliydi bunu. Pip, "Bu akşam istersen yemeği ben hazırlayayım, anne," deyince Ophelie ilk kez olarak gülümsedi.

"Dışarı gidelim."

"Bunu yapmak zorunda değiliz." Pip annesinin çok yorgun olduğunu biliyordu, ama Ophelie bu akşam biraz daha iyi görünüyordu.

"Biraz eğleniriz. Ne dersin? Hadi, hemen çıkalım istersen." Ophelie için büyük bir adımdı bu, Pip pek fazla düşünmedi. Yarım saat sonra, kasabadaki restoranlardan birinde, Mermaid Cafe'de iki kişilik bir masada oturuyorlardı. İkisi de hamburger yiyip iki arkadaş gibi sohbet ettiler. Birlikte çıktıkları ilk akşamıydı bu. Eve döndüklerinde ikisi de mutlu, tok ve yorgundu.

Pip o gece erkenden yattı. Ertesi gün yine Matt'i görmeye gitti. Annesi gitmesine itiraz etmemiş, geri döndüğünde de memnun olmuştu. Pip her zamanki gibi resimlerini masanın üstüne bıraktı.

Bir hafta sonra elinde bir sürü resim olmuştu, çoğu da güzeldi. Matt'den çok şey öğreniyordu küçük kız.

Bir cuma sabahıydı, Pip arkadaşına yine yiyecek bir şeyler getirmiş ve her zamanki gibi Mousse'la birlikte kıyıda deniz kabuğu toplamaya başlamıştı ki, Matt bir ara ona baktığında Pip'in sıçradığını gördü. Kızın suyun içinde bir denizanası ya da yengeç gördüğünü sanarak gülümsedi ve Mousse'un havlamasını bekledi. Ama bu kez köpeğin inlediğini duyuyordu, Pip'in de kuma oturup ayağını tuttuğunu gördü.

Pip ondan epeyce uzaktaydı ama Matt sesini duyurmak için bağırarak, "iyi misin?" diye sordu. Pip başını iki yana sallayınca Matt elindeki fırçayı bırakıp tekrar ona baktı. Pip yerinden kımıldamamış, ayağa kalkmamıştı. Orada oturmuş, kımıldamadan ayağını tutuyordu. Matt onun yüzünü iyi göremiyordu. Pip sürekli ayağına bakıyormuş gibi başını öne eğmişti, köpek de inleyip duruyordu. Matt kalkıp ona doğru yürürken, kızın ayağına bir çivi batmamış olması için dua ediyordu. Sahilde kumların içinde ya da dalgaların getirdiği tahta parçalarında bir sürü paslı çivi olabiliyordu.

Ne var ki, Matt onun yanına gidince kızın ayağına çivi batmadığını, ama kırık bir cam parçası tarafından fena halde kesilmiş olduğunu gördü, ayak tabanında derin bir kesik vardı.

Pip'in ayağı kan içindeydi, kumların üstü kırmızıya boyanmıştı, Matt hemen onun yanına çöküp, "Nasıl oldu bu, Pip?" diye sordu. Kız, "Üstüne bastığım bir deniz yosununun altında cam varmış," dedi, cesur görünmeye çalışıyordu ama yüzü sapsarı olmuştu. Matt onun ayağına uzandı, "Çok acıyor mu, yavrum?" diye sordu. Pip, "Hayır, çok acımıyor," diye yalan söyledi.

"Acıdığına eminim. Dur bir bakayım." Matt kesiğin içinde cam parçası kalmadığından emin olmak istiyordu. Yara temiz gibi görünüyordu ama kesik epeyce derindi. Pip gözlerini kaldırıp endişeyle ona baktı.

"Nasıl, iyi mi?"

"Ayağını kesersem iyi olur. Onu hiç aramazsın bile." Küçük kız canının çok yanmasına rağmen güldü. Ama korkmuş

görünüyordu. Matt, onu kaldırıp kucaklarken, "Tek ayakla da resim yapabilirsin, canım," dedi. Pip tüy kadar hafifti ve görüldüğünden de küçüktü. Matt yaranın içine kum kaçırmak istemiyordu ama kız belki de kaçırmış olabilirdi. Matt'in aklına o anda, Pip'in annesinin onun evine gitmemesi konusundaki uyarısı geldi. Ama kızın bu şe-

S5

00

UAIM IZLLE. 3ICCL

kilde, ayağında kanayan büyük bir kesikle yürüyerek eve gitmesine izin veremezdi, ayrıca, Pip'e söylememiştii ama, bu kesiğe mutlaka dikiş atmak gerekecekti. "Annen ikimize de kızabilir ama seni evime götürmek zorundayım, bu yarayı temizlemem gerekiyor, küçük kız."

"Acıyacak mı?" Pip korkuyla ona baktı, ama Matt onu cesaretlendirmek için gülümsedi, kucaklayıp evine doğru yürüdü. Mousse da onları izlemeye başladı. Matt tüm resim malzemesini hiç düşünmeden kumun üstünde bırakmıştı.

Kızın sorusunu, "Biraz. Ama annenin bizi azarlaması kadar acıtmaz," diye yanıtladı. Matt onu kucağına alıp yürürken damlayan kanların kumlarda bıraktığı izi ikisi de görebiliyordu. Kısa sürede eve vardılar. Matt onu hemen mutfığa götürdü. Evin döşemesi de kanlanmıştı. Matt onu yavaşça bir sandalyeye oturttu ve ayağını kaldırıp lavabonun kenarına dayadı. Birkaç saniye içinde, Matt'in üstü başı da dahil her taraf kan içinde kalmıştı.

Pip korku içinde, "Hastaneye gitmek zorunda kalır mıyım acaba?" diye sordu. Koca gözleri solgun yüzünde daha da irileşmiş gibiydi. "Chad da bir gün kafasını yarıp kan içinde kalmıştı, başına bir sürü dikiş atmışlardı." Pip, ağabeyinin bir kriz geçirerek başını duvara çarptığını söylemedi Matt'e. O zaman Chad on, Pip de altı yaşındaydı ve olayı çok iyi anımsıyordu. Babası bu olaya çok sinirlenmiş, hem annesine, hem de Chad'a bağırırmıştı. Annesi ağlamıştı. Çirkin bir sahneydi.

Matt, "Dur da bir bakayım şuna," dedi. Ama kesik hiç de iyi görünmüyordu. Matt onu kaldırıp lavabonun kenarına oturttu,

ayağını güzelce yıkadı, akan su kıpkırmızı olmuştu. "Pekâlâ dostum, şimdi bu ayağı bir havluyla güzelce saralım bakalım." Matt raftan temiz bir havlu alırken Pip etrafına bakındı, hemen her şey eski görünümliydi ama sıcak ve rahat bir mutfaktı burası, insanı dostça karşılayan bir havası vardı. "Ayağını sardıktan sonra sanırım seni eve, annene götürmem gerekiyor. Evde mi bugün?" "Evet, evde."

"Güzel. Bu halde yürüyemezsin, seni arabayla götüreceğim. Nasıl, iyi mi?"

"Çok iyi. Sonra hastaneye gidecek miyiz peki?"

"Bakalım annen ne diyecek. Tabii bacağını tam surdan kesmemi istiyorsan o başka. Mousse karışmazsa sadece bir dakikamı alır."

Köpek bir köşeye çekilmiş, dikkatle onlara bakıyordu. Pip onun bu sözüne güldü ama yüzü hâlâ solgundu, canının çok yanağı belliydi. Fakat Pip acısını belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Cesur görünmek için büyük çaba harcıyordu.

Matt kızın ayağını güzelce sarıp kucağına aldı, arabanın anahtarını alıp dışarıya çıktı, Mousse da onları izleyip arabanın arka koltuğuna sıçradı. Matt onu ön koltuğun sağ tarafına oturtuncaya kadar Pip'in ayağını saran havlu kandan kıpkırmızı olmuştu. Eve doğru giderlerken Pip, "Çok mu kötü, Matt?" diye sordu ama Matt yarayı önemsemiyormuş gibi davrandı.

"Hayır, ama çok da iyi sayılmaz, insanlar sahile böyle cam parçaları atmamak." Cam parçası Pip'in ayağını bıçak gibi kesmişti. Kesik çok acı veriyor olmalıydı.

Eve varmaları beş dakikadan az sürdü, Matt onu yine kucaklayıp içeri götürürken Mousse da yine arkalarından koştu. Pip'in annesi salondaydı, kızını Matt'in kucağında görünce birden şoke oldu.

Ophelie koşar adım onların yanına gelirken, "Ne oldu kızım? Pip, iyi misin yavrum?" diye sordu, gözlerinde korku ifadesi vardı.

"İyiym anne, ayağımı kestim." Matt ile Ophelie göz göze geldiler. Ophelie'nin ona çocuk tecavüzcüsü gözüyle baktığı günden sonra ilk kez karşılaşıyorlardı.

Ophelie onun Pip'i büyük bir özenle kucağından indirip ayağını açtığını görünce, "iyi mi o?" diye sordu.

"Sanırım iyi. Ama siz de bir baksanız iyi olur." Pip'in önünde, yaraya dikiş atılması gerektiğini söylememişti, ama Ophelie de kesiği görünce bunun mutlaka yapılması gerektiğini anladı. Ophelie elinden geldiğince sakın görünmeye çalışarak, "Doktora gitsek iyi olacak," dedi. "Sanırım yaranın dikilmesi gerekiyor Pip." Pip'in gözleri dolarken Matt onun sırtını okşadı.

Pip'in ipek gibi saçlarını yavaşça okşarken, "Belki bir iki dikiş gerekebilir, Pip," dedi; Ama Pip, Matt'in karşısında cesur görünmeye çalışmasına rağmen daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladı. Matt'in onu korkak bir küçük kız sanmasını istemiyordu oysa.

"Ayağını önce uyuşturacaklar. Geçen yıl benim de başıma geldi aynı şey. Hiç acıtmıyor, inan bana."

Pip ilk kez on bir yaşında bir kızın tepkisini vererek ikisine birden bağırdı: "Evet, acıyacak işte!" Haklıydı da, ayağındaki ciddi bir kesikti ve çok kanı akmıştı. Yüzünü annesinin göğsüne gömerek, "Ben dikiş istemiyorum," diye tekrar bağırdı.

Matt, "Bak, sana söz veriyorum, bu işten sonra eğleneceğiz," derken Ophelie'ye baktı, gitmesi gerekip gerekmediğini düşünüyordu. Onların işine fazla karışmak istemiyordu. Ama Ophelie ona müteşekkik gibi görünüyordu ve Pip de hiç kuşkusuz onun kalmasından yanaydı. Matt ikisi üzerinde de sakinleştirici bir etki yapıyordu. Sabırlı, rahat bîr adamdı ve bu özelliğini böyle zamanlarda çok daha iyi ortaya koyuyordu.

Ophelie endişeli bir ifadeyle, "Burada bir doktor bulunur mu acaba?" diye sordu.

"Marketin arkasında bir klinik var, hemşire de bulunuyor orada. Geçen yıl benim yaramı o dikti. Ne dersiniz? Olmazsa kente de götürebiliriz tabii. İsterseniz ben götürebilirim sizi."

"Önce kliniğe götürelim de bakalım hemşire ne diyecek."

Kliniğe giderken Pip biraz ağlayıp sızladı ama Matt komik birkaç hikâye anlatıp onları güldürdü ve ikisini de rahatlattı. Hemşire kesiği görür görmez Matt'le Ophelie'ye hak verdi, yaranın dikilmesi gerekiyordu. Ve aynen Matt'in dediği gibi yaptı. Pip'e bir iğne yaparak ayağını uyuşturdu, sonra da kesiği güzelce dikti.

Ayağa yedi dikiş atılıp kocaman bir sargıyla sarıldı, küçük kız birkaç gün ayağını yere basmayacak, bir hafta sonra gelip dikişlerini aldıracaktı. Matt onu tekrar kucaklayıp arabasına götürürken Pip çektiği acıdan bitkin görünüyordu.

Kasabadan geçerlerken Matt, "Sizi öğle yemeğine götürmemi ister misiniz?" diye sordu, ama Pip çok halsiz olduğunu söyleyince eve gitmeye karar verdiler. Eve girince Matt küçük kızı yavaşça divana bıraktı. Annesi televizyonu açtı ama Pip beş dakika sonra derin bir uykuya daldı.

"Zavallı yavru, epeyce ciddi bir kesikti, görür görmez anladım. Ama çok cesur davrandı Pip."

Ophelie, "Bize büyük iyilik yaptınız, çok teşekkür ederim," der-SIGINAK

ken, Matt onun kumsalda kendisini azarlayan kadın olduğuna inanmakta güçlük çekti. Bu kadın çok nazikti ve Pip'inkine benzeyen kederli bakışları vardı. Onda da kimsesizlerin havası hâkimdi, jvlatt o anda onu kollarına almak istedi. Kadının yaşadığı tüm acılar, yüzünden ve gözlerinden belli oluyordu. Matt onun çok güzel bir kadın olduğunu da kabul etmek zorundaydı. Ayrıca kadın yaşından çok daha genç görünüyordu.

Matt endişeli bir bakışla, "İtiraf etmek zorundayım," dedi, olan biteni kadına açıkça söylemek ve eğer varsa öfkesini azaltmak istiyordu. "Ayağını temizlemek için Pip'i evime götürdüm. Orada sadece beş dakika kaldık ve sonra onu alıp sizin eve getirdim. Bunu yapmak istemezdim ama ayağını yıkamak ve sarmak istedim, kesik çok fena kanıyordu çünkü."

"O anda orada bulunmuş olmanız büyük şans. Sizi anlıyorum. Söylediğiniz için de teşekkür ederim."

"Sizin endişeleneceğini bildiğim için onu hemen buraya getirmeyi düşündüm, ama önce yaraya bir bakmak istedim ve sandığımdan da kötü olduğunu gördüm."

"Evet, kötüydü." Ophelie, yarayı diken hemşireye bakarken birden fenalaşır gibi olmuştu. Chad'ın başı yarıldığında da böyle hissetmişti. O gün daha da berbat bir gün olmuştu. Pip'in yaralanma olayı Matt'in sayesinde kolay atlatılmıştı, onu hemen

kliniğe götürmüşler, yolda da Matt onu eğlendirip oyalamıştı. Pip'in onu neden o kadar çok sevdiğini şimdi anlayabiliyordu Ophelie. Çok iyi, nazik bir adamdı Matt. "Bu kadar nazik ve iyiliksever olduğunuz için tekrar teşekkür ederim size. Kızım sizin sayenizde bu işi kolayca atlattı. Ben de rahatladım tabii."

"Pip'in ayağının kesilmesine çok üzüldüm. Sahilde böyle cam parçaları bırakmak çok tehlikeli bir şey. Ben ne zaman görsem her zaman toplarım onları. Bu parçalar işte böyle yaralıyor insanları." Matt bunu söylerken küçük kıza baktı ve onun derin uykuda olduğunu görünce gülümsedi.

Ophelie nazik bir tavırla, "Size yiyecek bir şeyler verebilir miyim?" diye sorunca Matt tereddüt etti. O sabah yeterince uğraşmışlardı.

"Çok yorgun olmalısınız, insan çocuğunun acı çektiğini görün-
70

DANIELLE STEEL

ce fena oluyor." Matt de kendini çok yorgun hissediyordu. Zor bir gün geçirmişlerdi.

"Ben iyiyim. Hemen birkaç sandviç hazırlayabilirim. Birkaç dakikada olur."

"Emin misiniz?"

"Elbette. Bir kadeh şarap alır mıydınız?" Matt Cola'nın daha iyi olacağını söyledi ve Ophelie birkaç dakika içinde sandviç tabağını onun önüne koydu. Ophelie, son günlerdeki uyuşukluğuna rağmen o anda kendini daha sakin ve enerjik hissediyordu. Mutfak masasında karşı karşıya oturdular.

"Pip bana sizin Fransız olduğunuzu söyledi ama aksanınızdan hiç belli olmuyor. Harika bir İngilizceniz var."

"Bu dili çocukken öğrendim. Yaşamımın yarısından çoğu da burada geçti. Buraya üniversite eğitimim için geldim ve hocalarımdan biriyle evlendim."

"Ne eğitimi alıyordunuz?"

"Tıp eğitimi alacaktım ama hazırlık eğitiminden sonra tıp fakültesine gidemedim. Hazırlığı bitirir bitirmez evlendim." Bunları anlatırken, kendini övmek gibi olur diye, Radcliffe'e gittiğinden hiç söz etmedi.

Matt merakla, "Tıp fakültesine gitmedim diye sonradan pişmanlık duyduunuz mu peki?" diye sordu. Kızı Pip gibi bu kadın da ilginç bir insandı.

"Hiç pişmanlık duymadım, iyi bir doktor olamazdım sanıyorum. Hemşire Pip'in ayağına dikiş atarken bile fena oldum."

"Konu insanın kendi çocuğuğuyorsa farklı oluyor her şey. Benim kızım değil ama Pip'e bakarken ben bile aynı şeyleri hissettim."

Ophelie o anda Matt hakkında yeni öğrendiği bazı şeyleri anımsadı. "Pip bana Yeni Zelanda'da çocuklarınız olduğunu söyledi," dedi, ama bunu söyler söylemez de acı verici bir konuya dokunduğunu düşündü. Matt'in gözlerinde o anda kederli bir ifade belirmişti. "Kaç yaşında çocuklarınız?"

"On altı ve on sekiz."

Ophelie, "Benim oğlum da nisanda on altı olacaktı," dedi, ama Matt, ikisi için de acı verici olan bu konuyu değiştirdi.

"Üniversitedeyken Paris'te bir yıl kaldım. Güzel Sanatlar eği-

SIGINAK
71

timi aldım," diye anlattı. "Paris muhteşem bir kent. Eskiden her fırsatta giderdim oraya, ama son birkaç yıldır gidemedim. Louvre dünyada en çok sevdiğim yer."

"Ben geçen yıl Pip'i götürdüm oraya, o pek ilginç bulmadı. Ona biraz fazla ciddi geldi Louvre. Ama müzenin alt katındaki Uluslararası kafe çok hoşuna gitti. Orayı McDonald's'dan bile daha çok sevdi diyebilirim." Çocukların yemek ve kültür konusundaki düşünceleri ikisini de güldürdü.

"Oraya sık mı gidersiniz?" Matt onu merak ediyordu. Şimdi Ophelie de ona karşı merak duymaya başlamıştı.

"Hemen hemen her yaz. Ama bu yıl gitmek istemedim. Burası daha kolayıma geldi, hem daha sakin... Çocukken Brötanya'ya giderdim, burası bana biraz da oraları anımsatıyor." Matt onunla konuşurken, ondan hoşlandığını kabul ediyor ve buna şaşıyordu. Ophelie, büyük bir servet kazanmış, özel uçak sahibi olmuş bir adamın karısı gibi değil de, basit, sıcak, dürüst bir insan gibi davranıyordu. Ayaklan yere basan ve hiç de kibirli olmayan bir kadındı. Yine de,

uzun dalgalı saçların arasından görünen minik elmas küpeler ve çok güzel, siyah renkli kaşmir süveter dikkat çekiciydi. Ama bu lüks şeyler onun nezaketi ve güzelliği yanında önemsiz ve gölgede kalıyordu. Çok güzel bir kadındı Ophelie. Matt onun nikâh yüzüğünü hâlâ parmağında taşıdığını görünce duygulandı. Sally yüzüğünü ondan ayrıldığının ertesi günü çıkardığını söylemişti. Matt bunu duyduğu zaman ne kadar üzüldüğünü anımsadı. Ophelie'nin yüzüğünü hâlâ parmağında tutması hoşuna gitti. Kadın, ölmüş kocasına olan sevgi ve saygısını hâlâ gösteriyordu. Matt ona biraz daha hayran olduğunu hissetti. Yemekte sessizce konuştular ve Pip'in kıpırdandığını duyunca sohbetlerinin ne kadar uzun sürdüğünü görüp şaşırdılar. Ama Pip uyanmadı, biraz inleyip öteki tarafına döndü, Mousse da divanın dibinde, ona yakın bir yerde kıvrılmış yatıyordu. Matt, "Bu köpek çok seviyor onu," deyince Ophelie başını salladı. "Aslında oğlumun köpeğiydi, ama şimdi Pip'e bağlandı. Pip de onu çok seviyor."

Bir süre sonra Matt kalktı, yemek için teşekkür etti ve bir gün

t

11
Pip'le beraber kumsala gelmesini söyledi. Ophelie denizi çok sevdiğini söyleyince Matt ona teknesinden de söz etmiş, onu tekne gezintisine çıkarmayı önermişti.

Matt üzgün bir ifadeyle, "Pip bir hafta kadar yürüyemez sanırım," dedi. Özleyecekti küçük kızı.

"isterseniz buraya gelip görebilirsiniz onu. Sizi görmekten mutlu olacağına eminim." Matt ona bakarken, bunun, iki hafta kadar önce kızının onu görmesini yasaklayan kadınla aynı kişi olduğuna inanamadı. Ama bu arada çok şey değişmişti elbette. Pip'in Matt'e bağlılığını gören Ophelie de artık ona güveniyordu. Özellikle de o günü paylaştıktan sonra Matt'e minnettardı ve hoş-lanmıştı ondan. Pip'in onu neden bu kadar çok sevdiğini anlaya-biliyordu artık. Matt her davranışı ve konuşmasıyla dürüst bir insan olduğunu gösteriyordu. Ve Pip gibi o da, Matt'ın, ölen kocasına biraz da olsa benzediğini fark etmişti. Yüzü pek değilse de vücut yapısı, hareket

tarzı ve ten rengi benziyordu ölen kocasına, ama Matt'te Ophelie'nin rahatlamasını sağlayan bir şey vardı.

Matt nazik bir tavırla, "Yemek için tekrar teşekkür ederim," dedi. Ophelie ona telefon numarasını verdi ve Matt, gelmeden önce arayacağını söyledi. Ama Pip'in kendini biraz toparlaması için birkaç gün sonra arayacaktı.

Pip uyandığında Matt'i göremeyince çok üzüldü. Küçük kız dört saat kadar uyumuş, lokal anestezinin etkisi geçmişti. Ayağı çok acıyordu, hemşire de yaranın bir iki gün acı vereceği konusunda uyarılmıştı zaten. Ophelie ona bir aspirin verip televizyon karşısında üstüne bir battaniye örttü, Pip akşam yemeğinden önce yine uykuya daldı.

O uyurken Andrea telefon etti. Ophelie olanları ona anlattı. Andrea Matt'in ilgisi konusunda yorum yapmadan duramadı.

"Bana sorarsan adam pek çocuk tecavüzcüsüne benzemiyor," diye kıkırdadı. "Belki de sen ona tecavüz etmelisin. Sen yapmazsan ben yaparım bu işi." Doğumdan sonra hiçbir erkekle çıkmadığı için sıkıntı içindeydi. Andrea erkeklerden hoşlanırdı, çocuk bahçesinde gördüğü bekâr bir babaya göz koymuştu. Ofis arkadaşlarından birçoğuyla çıkmıştı ve adamların çoğu da evliydi. "Neden yemeğe çağırmıyorsun onu?"

Ophelie belli belirsiz, "Düşünürüz," dedi. Matt'le yemek yemekten hoşlanmıştı ama onun ya da başka bir erkeğin peşinden gitmeye hiç niyeti yoktu. Kendisini hâlâ evli bir kadın gibi görüyordu.

Grupta da bunu sık sık söylüyor, kendini hep öyle hissediyordu. Tekrar bekâr bir kadın olma fikri hiç hoşuna gitmiyordu. Ted'i yirmi yıl boyunca sevmişti. Ölüm bile değiştirmemişti bunu.

Yaşadıkları tüm kötü olaylara karşın ona olan aşkı asla azalmamıştı.

Andrea, "Bu hafta seni görmeye geleceğim," dedi. "Neden benim geldiğim gün onu yemeğe çağırmıyorsun? Görmek istiyorum şu adamı."

Ophelie eski arkadaşına güldü, "İğrençsin," dedi. Birkaç dakika daha konuşup telefonu kapadılar ve Ophelie kızını alıp odasına götürdü. O anda, bunu yıllardır yapmadığını düşündü. Sanki derin

bir uykudan yavaş yavaş uyanıyormuş gibiydi. Chad'la Ted öle-li on ay olmuştu, inanılacak gibi değildi. Hayatı paramparça olalı neredeyse bir yıl geçmişti. Parçaları henüz tam olarak toplayıp bir araya getirememişti, ama belki bir gün eski yaşamına dönebilirdi. Fakat buna çok vardı daha. Oraya varabilmek için çok uzun bir yol alması gerektiğinin bilincindeydi. O gün Matt'i konuk edip onunla konuşması iyi olmuştu. Yine de kendini konuk ağırlayan evli bir kadın gibi hissediyordu hâlâ. Bir erkekle çıkma fikri Andrea için çok olağandı ama ona ters geliyordu.

Ama, masada karşısında otururken Matt'i etkileyen de onun bu hali olmuştu. Matt onun gururlu ve zarif tavırlarından çok hoşlanmıştı. Ophelie'de itici ya da insana sert gelen hiçbir şey yoktu. Matt de önceleri, başkasıyla çıkıp eğlenme konusunda Ophelie gibi düşünmüştü. Sally'yi unutması yıllar sürmüştü. Ama sonunda bu konuda tamamen duygusuzlaştığını biliyordu. Matt artık eski karısını sevmiyor, ama nefret de etmiyordu. Onun için hiçbir şey hissetmiyordu. Şimdi en azından onun kafasında, on bir yaşındaki küçük bir kızın dostluğu vardı.

PIPİN İYİLEŞME DÖNEMİNİN İLK HAFTASI ONUN AÇISIN-dan çok sıkıcı geçti. Küçük kız bütün gün salondaki divanda oturup televizyon izliyor, kitap okuyor, Ophelie'nin keyfi yerinde olduğunda da onunla kâğıt oynuyordu. Gelgelim Ophelie genellikle onunla oynayamayacak kadar dalgındı. Pip eline geçen kâğıtlara resimler yapıyordu, ama canını en çok sıkan şey, sahile gideme-mek ya da Matt'i görememektir, yarasının dikişleri arasına kum girmemesi gerekiyordu. Küçük kız ayağını kestiğinden beri havalar çok güzel gidiyor, bu da onun içerde kapalı kalmasını daha da sıkıcı hale getiriyordu.

Pip üç gündür ev hapsindeydi, Ophelie o gün sahilde yürüyüş yapmaya karar verdi ve hiç farkında olmadan plajın halka açık ucuna yöneldi. Bir süre yürüdükten sonra, şövaletini kurmuş resim yapmakta olan Matt'i görünce şaşırdı. Matt sıkı bir çalışma içinde kendini resmine kaptırmıştı. Pip gibi Ophelie de önce tereddüt etti ve bir süre uzaktan onu seyretti. Ama az sonra, Matt, bir şey hissetmiş gibi döndü ve onu gördü. Ophelie tereddüt içinde olduğu

yerde duruyor, çarpıcı derecede kızına benziyordu. Matt gülümseyince o da rahatladı ve yaklaştı.

Utangaç bir tavırla gülümseyerek, "Merhaba, nasılsınız? işinizi bölmek istemezdim," dedi.

Matt de bir sakıncası olmadığını gösterir gibi gülümsedi ve, "Hiç önemi yok," dedi. "Bu tür bölünmelerden hoşlanırım ben." Kot pantolonla tişört giymişti ve Ophelie onun sağlıklı bir adam olduğunu görebiliyordu. Matt'in geniş omuzları, güçlü kolları vardı, kendinden çok emin görünüyordu. "Pip nasıl?"

"Çok sıkılıyor zavalılık. Ayağını yere basamadığı için çıldıracak gibi oluyor. Buraya gelip göremediği için de çok özledi siz.

Matt bir an düşündü sonra dikkatle konuşarak, "Sizce bir salıncası yoksa gelip görmek isterim onu," dedi. İstenmeden gidip anneyle kızını rahatsız etmek istemiyordu.

"Pip çok sevinir."

"Belki ona biraz ev ödevi de veririm."

Ophelie şövaledeki resme bakınca, fırtınalı bir günde hırçın dalgalı bir deniz gördü, denizde dalgalarla boğuşur gibi duran bir de tekne vardı. Çok güzel ve insanı duygulandıran bir manzaraydı, insana yalnızlık ve yalıtlanmışlık duygusu verirken okyanusun acımasızlığını da anımsatıyordu.

Ophelie, "Resminiz çok hoşuma gitti," derken gerçeği söylüyordu. Tablo çok güzeldi.

"Teşekkür ederim."

"Hep suluboya mı çalışırsınız?"

"Hayır, yağlıboyayı yeğlerim aslında. Portre yapmaktan da çok hoşlanırım." Bu ona, Pip'e portresini yapacağına dair söz verdiğini hatırlattı. Annesi için doğum günü hediyesi olacaktı. Matt küçük kız Safe Harbour'dan gitmeden önce bu resme başlamak istiyordu, ama kaza yüzünden daha ilk taslaklar için bile zaman bulamamıştı. Ancak onu nasıl resmedeceği konusunda bir fikri vardı.

Ophelie merakla ona bakarak, "Bütün yıl burada mı yaşıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, yaklaşık on yıldır buradayım."

Ophelie hafif bir sesle, "Kışın burası çok sakın ve تنها oluyordur herhalde," dedi. Kumların üstüne mi otursun, adamın hemen yanında mı dursun, emin değildi. Burası sanki Matt'e aitmiş de oturması için ondan davet bekliyormuş gibi bir hali vardı.

"Evet, çok sakın oluyor. Ben seviyorum. Tam bana göre bir yer." Bölgede yaşayanların hemen hemen tümü yazlıkçılardı. Halk plajıyla kapılı site arasındaki bölgede bütün yıl boyunca yaşayan birkaç aile daha vardı, ama bunların sayısı çok azdı. Sahil ve kasaba, kış aylarında neredeyse tamamen boş oluyordu. Ophelie onun yalnız bir adam olduğunu düşündü, ama Matt pek de mutsuz gö-

(I
rünmüyordu. Fransızların dediği gibi, kendi içinde huzurlu, rahat bir hali vardı.

Ophelie sohbet konusu açmak için, "Kente sık gider misiniz?" diye sordu. Pip'in bu adamı neden sevdiğini anlamak kolaydı. Matt çok konuşmayan bir adamdı ama yanındaki insanları rahatlatan bir yanı vardı.

"Hemen hemen hiç gitmem. Artık oraya gitmem için bir nedenim yok. Şirketi on yıl önce sattım ve buraya yerleştim. Başta, yeni bir işe başlamadan önce biraz dinlenmeyi düşünüyordum, ama sonra burası çok hoşuma gitti ve kaldım." Parayı Sally ile paylaşmış olduğu halde şirketi piyasaya göre çok iyi bir fiyatla satması Matt'in bu yaşam tarzını seçmesine izin vermişti. Ailesinden de biraz para kalınca burada yalnız yaşamayı yeğlemişti. Yeniden iş hayatına atılmadan önce bir yıl kadar dinlenmeyi düşünmüştü başta, ama ayrıldığı karısı Yeni Zelanda'ya gidince, Matt de çocuklarını görebilmek için oraya sık sık gidip gelmek zorunda kalmıştı. Bunu dört yıl yaptıktan sonra vazgeçmiş, başka bir işe başlama gücünü ve isteğini de yitirmişti. Şimdi tek istediği şey resim yapmaktı. Yıllar önce birkaç kez kişisel resim sergisi açmıştı ama artık bunu bile yapmıyordu. Eserlerini başkalarına göstermeye hiç ihtiyacı yoktu, sadece resim yapmak yetiyordu ona.

Ophelie ona üç metre kadar mesafede kumların üstüne oturdu ve hafif bir sesle, "Burası benim de çok hoşuma gidiyor," dedi. Bu

mesafe, onunla rahatça konuşmak ve yaptığı resmi görebilmek için yeterince yakın, aynı zamanda birbirlerinden sıkılmayacakları kadar da uzaktı. Birbirlerine yeterince yer bırakmaya özen gösteriyorlardı ve Pip'in bazen yaptığı gibi Ophelie de sessizce onu seyretmeye başladı. Matt bir süre sonra konuştu.

"Burası çocuklar için de çok güzel bir yer," dedi. Gözlerini kısıp önce resmine, sonra da açarak uzaklara baktı. "Çok güvenli bir yer, sahilde rahatça oynayabiliyorlar. Buradaki yaşam kent yaşamından çok daha basit."

"Kente yakın olması da güzel. Kente kolayca gidip gelebiliyor, kızımı rahatça burada bırakabiliyorum. Sadece burada olmak yetiyor bize zaten, insan başka bir yere gitme ihtiyacı hissetmiyor." Matt ona bakıp gülümsedi, "Ben de hoşlanıyorum bundan," dedi. Sonra Ophelie'ye bir şeyler sormayı düşündü. Onun hakkında bazı şeyler öğrenmişti ama hâlâ merak içindeydi, hiç kuşkusuz çok akıllıydı Ophelie, ama aynı zamanda sessiz ve kafası hep meşgul birine benziyordu. Onu çalıştığını hiç sanmıyordu ama yine, de, "Bir yerde çalışıyor musunuz?" diye sordu. Beraber öğle yemeği yediklerinde Ophelie böyle bir şeyden söz etmemiş, Matt de sormamıştı.

"Hayır, ama çocuklar doğmadan ve buraya gelmeden önce, yani Cambridge'de yaşarken bir ara çalıştım. Sonra bıraktım işi, çünkü alacağım ücret bebek bakıcısı tutmama bile yetmeyecekti, çalışmaya değmezdi yani. Harvard'da bir biyokimya laboratuvarında teknisyen olarak çalışmıştım." Ona bu işi Ted bulmuştu. Ophelie'nin o zamanki tıbbi hazırlanma planına da uygundu iş, ama planlar sonradan değişti tabii. Sonuçta, üstelik hemen hemen işin başından beri, Ted onun tek hayaliydi. O ve çocukları, Ophelie'nin tüm dünyasını oluşturmuştu.

"Gurur verici bir yaşama benziyor. O yaşama geri dönmeyi düşünür müsünüz? Yani tıp fakültesine demek istiyorum." Ophelie bu soruyu gülerek yanıtladı.

"Artık o iş için çok yaşlandım. Tıp fakültesi, hastanelerde staj, uzmanlık çalışmaları derken elli yaşına gelirim." Ophelie kırk iki yaşındaydı ve doktor olma hayali uzun zaman önce silinmişti.

"Bazı insanlar yapıyor bunu. Eğlenceli bir şey olmalı."

"Sanırım eğlenceli olabilirdi. Ama ben kocamın arkasında durmaktan memnundum." Ophelie pek çok açıdan bakıldığında hâlâ Fransızdı ve o zamanlar kocasının arkasında durmak sıkılamıştı onu. O kendisini, kocası için zor zamanlarda bir destek, bir teşvik edici olarak görüyordu ve öyle de olmuştu. Evliliklerinin sürmesinin nedeni de buydu zaten. Ted onun gerçek dünya ile kendisi arasında bir bağlantı olmasını istemişti. Zor günlerde Ted'in devam etmesini sağlayan kişi olmuştu Ophelie. Ama şimdi aynı şeyi onun için yapacak, kızından başka kimse yoktu. "Son zamanlarda bir iş bulup çalışmayı düşündüm. Daha doğrusu bunu benim için başkaları düşünüyor. Bunların çoğu da yakın arkadaşlarım ve gruptaki dostlarım. Benim bir şeyle meşgul olmam gerektiğini düşünüyorlar. Pip gündüzleri okulda oluyor, benim yapacak

hiçbir işim yok." Ted'le Chad öldükten sonra onun hiçbir işi kalmamıştı sanki. Chad'ın sorunları onu her zaman meşgul etmişti. Kuşkusuz Ted'e de dikkat edilmesi gerekiyordu. Oysa Pip'in ona pek ihtiyacı olmamıştı, okulda ve okul sonrasında her zaman meşguldü o, hafta sonları da arkadaşlarıyla vakit geçirirdi. Küçük kız insanı şaşırtacak derecede meşgul ve kendine yeterliydi. Bu yüzden Ophelie, sadece ailesinin yarısını değil işini de kaybetmiş gibi olmuştu. "Ama ne iş yapabileceğimi de bilemiyorum doğrusu. Çalışmamı sağlayacak bir eğitim almadım ki."

Matt gözlerini resimden kaldırıp ona bakarken, merakla, "Nasıl bir işte çalışmak isterdiniz?" diye sordu. Resmini yaparken genellikle ona bakmadan konuşuyordu Matt, bu da Ophelie'nin hoşuna gidiyordu. Kendisine bakılmadığını, incelenmediğini hissedince daha rahat konuşuyordu. Matt'le konuşmak, Pip gibi, ona da terapi görüyormuş hissini veriyordu.

"Bu sıkıcı bir şey biliyor musunuz, ama pek emin değilim. Uzun zamandır kendim için bir şey yapmadım, yapmak da istemedim. Hep kocam ve çocuklarımla meşguldüm. Pip'in bana Ted ve Chad kadar ihtiyaç hissetmediğini düşünüyorum."

Matt sakin bir tavırla, "Bundan çok emin olmayın," dedi. Çocuğun kendini çok yalnız hissettiğini söylemek istedi ama söylemedi. "Gönüllü bir işte çalışmayı düşünmez misiniz peki?" Kiraladıkları yazlık eve ve kocasının uçak sahibi olmasına bakılırsa, Ophelie'nin paraya pek ihtiyacı yoktu.

Ophelie, dalgın bir ifadeyle, "Bunu ben de düşündüm," dedi.

Matt, "Ben bir zamanlar bir akıl hastanesinde hastalara resim dersi verdim," diye sürdürdü, "harika bir işti. Yaptığım en güzel işlerden biriydi. Benim onlara öğrettiğimden daha çoğunu onlar bana öğretti. Hayat, sabır ve cesaret konusunda çok şey verdiler bana. Muhteşem insanlardı, ama buraya gelince bıraktım o işi." Aslında o işi bırakmasının nedeni biraz daha karmaşıktı, işin doğrusu, çocuklarını görmekten vazgeçince depresyona girmiş, işi de o yüzden bırakmıştı. Sonradan, kendini biraz daha iyi hissetmeye başlayınca burada tek başına daha mutlu olduğunu anlamış, kente gitmekten vazgeçmişti.

Ophelie yumuşak bir sesle, "Akıl hastaları bazen olağanüstü insanlar oluyor," deyince Matt dönüp ona baktı. Ophelie'nin gözlerinde, bu konuda epeyce şey bildiğini gösteren bir ifade görür gibiydi. Bir an göz göze geldiler, sonra Matt yine resmine döndü. Birden korkmuştu, bunu neden söylediğini sormaya çekindi, ama Ophelie onun sorusunu hissetmiş gibiydi.

"Oğlum manikdepresifti... çift kutuplu... müthiş bir mücadele içindeydi, ama çok cesurdu. Ölmeden bir yıl önce iki kez intihar girişiminde bulundu." Bunu ona anlatması büyük bir güveni sergiliyordu, ama Pip'le ilişkisinden gördüğü kadarıyla, Matt çok şefkatli ve anlayışlı bir adamdı.

Matt biraz sarsılmış görünüyordu. "Pip biliyor mu bunu?"

"Evet, bu hiç kuşkusuz çok etkiledi onu. İlk intihar girişiminde ben buldum oğlumu, ikincisinde ise onu bulan Pip oldu. Korkunç bir şeydi."

"Zavallı yavrucuk... ikisine de üzüldüm... nasıl yaptı peki?" Matt, Ophelie'ye bakarken ve onu dinlerken ne yapacağını şaşırmış gibiydi, çok üzülmüştü.

"Birincisinde bileğini kesti, ama şükürler olsun ki beceremedi. İkincisinde de kendini asmak istedi. Ona bir şey sormak için odasına giren Pip buldu onu. Morarmıştı ve ölmek üzereydi. Pip koşup beni buldu, hemen indirdik onu aşağı, ama kalbi durmuştu. Ambulans gelene kadar kalp masajı ve yapay solunum yaptım, ve adamlar kurtardı onu. Ölmesine ramak kalmıştı, korkunç bir şeydi." Ophelie bunu anlatırken âdeta soluğu kesilir gibi oldu. O anı hâlâ unutamadığı belliydi. Ophelie bu olayı hâlâ bazen rüyasında görüyordu. "Kazada öldüğü zaman çok daha iyiydi, onu babasıyla o yüzden göndermiştim Los Angeles'a. Ted'in toplantıları vardı, Chad da, onunla giderse eğlenir diye düşünmüştüm. Baba oğul pek beraber olamıyorlardı, Ted her zaman meşguldü." Ve Ted oğlunun sorunlarıyla hiç ilgilenmiyordu, diye düşündü Ophelie, ama bunu Matt'e söylemedi elbet. Oğlunun intihar girişimlerinden sonra bile, bunları ilgi çekmek için yaptığını söylemişti Ted. Ama Matt erkekleri ve çocukları iyi tanıyordu. "Oğluyla ilişkileri nasıldı kocanın? Onun hastalığını kabullenmekte güçlük çekiyor muydu?"

Ophelie önce tereddüt etti, sonra başını salladı. "Hem de çok. Ted hep oğlumuzun bu hastalığı abarttığını düşünürdü. Doktorlar ne derse desin, Chad'ın hastalığını bir türlü kabul etmezdi, işler biraz düzelse savaşın bittiğini sanırdı. Önceleri ben de öyle sanmıştım. Ted ortada bir savaş olduğunu asla kabul etmedi, her zaman Chad'ın sorun yarattığını, benim onu şımarttığımı ya da oğlumun bir sevgiliye ihtiyacı olduğunu söylerdi. Sanırım anne baba için çocuklarının hasta olduğunu ve asla iyileşmeyeceğini düşünmek çok zor oluyor. Bu tür hastalıklar iyi ilaçlar ve büyük gayretlerle bir süre için iyileşiyor, ama asla tam olarak kaybolmuyor, tedavi olmuyor. Hayatın sonuna kadar orada kalıyor." Ophelie bu konuda çok şey biliyordu, ama bunun için ağır bir bedel ödemişti ve bunu da inkâr etmiyordu. Chad daha küçücük bir çocukken, ne kadar sevimli ve akıllı olsa da, Ophelie onun sorunlu biri olduğunu anlamıştı. O da babası gibi çok zekiydi ama çok da hastaydı. Doktorlar tanı koyuncaya kadar, hastalığın ne olduğunu anlamaya çalışan ve onunla mücadele eden kişi Ophelie olmuştu. Ted o

zaman da kabul etmemişti hastalığı. Psikiyatr denen adamların şarlatan, testlerinin de yetersiz olduğunu şöylerdi hep. Oysa Chad'ın intihar girişimleri, krizleri, uykusuz geceleri, ya da insanı aciz bırakan depresyonları gerçektir, ilaçlar ve terapi hastalığı biraz iyileştirir gibi oluyor, ama sorunu asla çözmüyordu. Chad öldüğünde, Ophelie onun hayatının sonuna kadar hasta olarak kalacağını biliyordu. Ama Ted bunu asla kabul etmemiş, sonuna kadar direnmişti. Akıl hastası bir oğlu olması onun kabul edemeyeceği bir şeydi.

Ophelie'yi en çok üzen en büyük günahı da oğlunu babasıyla Los Angeles'a göndermek olmuştu. Kendisi Pip'le yalnız kalıp, Chad'la uğraşmak zorunda kalmadan birkaç sakın gün geçirmek istemişti. Chad'a her an dikkat etmek gerekiyordu. Oğlunu sadece babasıyla vakit geçirmesi için değil de, kendisi de iki gün rahat nefes almak için gönderdiğini Ophelie'den başka bilen hiç kimse yoktu. Ne kadar yaşarsa yaşasın, kaç gruba katılırsa katılsın, bunun için kendini asla affetmeyeceğini biliyordu. Ama bunu Matt'e söylemedi elbette. Bedeli ne olursa olsun, bununla yaşamak zorundaydı.

öl

"Siz sadece kazanın acısını değil, çok daha fazlasını yaşamışsınız. Çocuğu iki kez kurtardıktan sonra böyle talihsiz bir kazada İcaybetmek çok acı olmalı."

Ophelie hafif bir sesle, "Kader işte," dedi. "Hepimiz kaderin ellerindeyiz, onu kontrol altına almak için hiçbir şey yapamayız. Tanrı'ya şükür ki Pip'i de göndermedim onlarla birlikte." Ama bu zaten hiç söz konusu olmamıştı. Ted zaten oğlunu da yanına almayı istememişti, çocuk onu sinirlendiriyordu ve Chad da böyle bir seyahat için pek istekli değildi. Ama Ophelie ısrar edince, Ted sonunda oğluyla gitmeye razı olmuştu. Ama Pip'i asla almazdı yanına. Böyle bir seyahat için çok küçüktü o, üstelik Ted nadiren ilgilenirdi kızıyla. Para kazanmadan önceki günlerinde severdi kızını, ama sonra işleri onu çok meşgul etmeye başlamıştı. Aslında Ophelie'ye göre, o kaza ille de olacaksa, en iyi çözüm uçağa hepsinin birden binip birlikte ölmeleri olurdu. Ophelie bunu birçok

kez düşünmüş ve istemişti. Böylece her şey çok daha basit ve kolay olurdu.

Matt onu bu konudan uzaklaştırmak için, nazik bir tavırla, "Akıl hastası çocuklarla ilgili bir gönüllü işi ister miydiniz peki?" diye sordu. Ophelie'nin gözlerine bakınca, onun ne kadar büyük bir acı çektiğini kolayca görebiliyordu.

Ophelie bacaklarını kumların üstüne uzatıp denize bakarken, "Bilmiyorum," dedi. "Chad'la uzun zaman geçirdim, çok uğraştım onunla, aslında öğrendiklerimle başkalarına yardımcı olmak isterim elbet, ama belki başka bir iş yapsam daha iyi olur. Hep bu savaşıla uğraşmak istemiyorum. Zaten benim savaşım bitmiş sayılır artık. Değişik bir şeyler yapmam daha iyi olur. Belki bencillik ediyorum ama en azından dürüstüm." Ophelie her şeyden çok, dürüst, akıllı, sevecen ve kederli olmak istiyor gibiydi. Onun yaşadıklarını yaşamış kim istemezdi ki bunu? Matt şimdi ona ve Pip'e daha büyük bir sevgi ve saygı duyuyordu. Pip de o yaşta bir çocuk için çok acı çekmişti.

"Haklı olabilirsiniz. Belki de her şeyden uzaklaşıp biraz daha neşelendirici işler yapmanız daha iyi olur. Çocuklarla uğraşmaya ne dersiniz? Evden kaçan, ailesiz çocuklar ya da fakir ailelerle? O alanda da yapılacak çok iş var."

S6

UAINltLLtMttL

"Evet, bu ilginç olabilir. Sadece burada değil, Fransa'da bile sokaklarda o kadar çok muhtaç insan var ki, şaşırtıcı bir şey. Tüm dünyada bir sorun bu." Bir süre fakirler ve evsizler konusuyla, bunlara neden olan politik ve ekonomik sorunlardan söz ettiler. Bu sorunlar en azından şimdilik çözümlenemezdi ama ikisi arasında ilginç bir sohbet konusu oluşturdu ve Matt açısından, Pip'e resim yaptırırken onunla konuştuklarından çok daha ciddi konulardı. Matt ikisini de çok seviyor, onları karşısına çıkaran şansına şükreliyordu.

Ophelie ayağa kalkıp artık gitmek zorunda olduğunu söyleyince Matt Pip'e selam söyledi ve o anda Ophelie'nin aklına bir şey geldi.

Gülümsedi, "Neden bunu kendiniz yapmıyorsunuz?" dedi. Matt'le konuşmak çok hoşuna gitmişti, ona Chad konusunda birçok şey anlattığına da pişman değildi. Pip onu çok seviyordu ve Matt'e bunları anlatmakla, kızının ne kadar cesur olduğunu, neler yaşadığını, ne büyük kayıplarla karşılaştığını da anlatmıştı. Bir çocuk ve elbette Ophelie için de ağır bir yükü bu, ama Matt'in sırtında da onun bildiğinden daha büyük bir yük vardı. Kim olursa olsun, insan belirli bir yaşta ağır yükler taşımak zorunda kalıyor, yaralanabiliyor, acılar yaşayabiliyor, hatta bazen yaşamının paramparça olduğunu hissedebiliyordu. Hiç kimse, hatta bazen Pip'in yaşında bir çocuk bile yaralanmaktan kurtulamıyordu. Ophelie tüm yaşadıklarının Pip'i daha güçlü, belki de daha sevecen bir insan yapacağını düşünmekten hoşlanıyordu, ama bunların kendisini ne hale getireceğinden hiç emin değildi. İnsanın kim olduğunu ruhundaki yara izleri belirtiyordu. Bunlar insanın ruhunu bazen zenginleştiriyor, bazen de tersine etkiliyor, kırıyordu. Yaşamın sırrı, hasara rağmen devam etmekte ve bu yara izlerini iyi taşımakta yatıyordu. Ama gerçekte hiçbir kalp yarasız kalmıyordu. Hayatın kendisi zaten fazla gerçektir. Ve birini sevgili ya da dost olarak sevmek için, insanın elinde gerçekçi olmaktan başka seçenek yoktu.

Matt ona yanıt olarak, "Pip'i telefonla arayacağım," dedi. O zamana kadar telefon etmediğine üzüldü. Ama Ophelie'yi rahatsız etmek istememişti..

"Bu akşam yemeğe gelsenize. Yemek güzel değil ama Pip sizi görünce çok sevinecek, bunu biliyorum. Benim de hoşuma gider." Matt gülümsedi, yıllardan beri aldığı en güzel davetti bu.

"Çok sevinirim. Başınıza iş açmayacağımdan emin misiniz?"

"Tam aksine. Çok hoşumuza gidecektir. Aslında gelebilerseniz, bunu Pip'e söylemeyecek, sürpriz yapacağım. Saat yedi iyi mi?" Davet çok masum ve candandı. Pip gibi Ophelie de onunla konuşmaktan hoşlanmıştı.

"Mükemmel. Bir şeyler getirebilir miyim? Resim kalemleri, şarap, silgi?" Ophelie onun bu sözlerine güldü, ama bu Matt'e bir fikir verdi.

"Sadece kendinizi getirin yeter. Pip sevinçten deliye dönecektir." Matt, "Ben de," demek istedi ama söylemedi elbet, oysa bir çocuk gibi sevinmişti. Anne ve kızı, korkunç bir trajedi yaşamış, büyük acılar çekmiş çok iyi iki insandı. Onları daha iyi tanıdıkça ve özellikle de bugünden sonra, ikisine olan saygısı daha da artıyordu. Ophelie'nin oğlu hakkında söyledikleri, korkunç acıları ifade ediyordu.

Matt gülümseyerek, "O halde akşama görüşürüz," derken Ophelie elini sallayıp evine doğru yürümeye başladı. Matt onun arkasından bakarken, Pip'e ne kadar çok benzediğini bir kez daha düşünmeden edemedi.

7

KAPI ZİLİ ÇALDIĞINDA, PIP AYAĞINI BİR YASTIĞIN ÜSTÜ-ne koymuş, can sıkıntısı içinde divanda yatıyordu. Ophelie kapıyı açmaya giderken kimin geldiğini biliyordu elbette. Matt tam zamanında gelmişti. Ophelie kapıyı açınca onun gri bir balıkçı yaka süveter ve kot pantolon giymiş, elinde bir şişe şarapla orada durduğunu gördü. Ophelie parmağını dudaklarına götürüp divanı işaret etti. Matt gülümseyerek içeri girdi. Pip onu görür görmez bir sevinç çılgılığı attı ve divandan kalkıp tek ayağı üzerinde Matt'i karşıladı.

"Matt!" diye bağırırken, bu sürprizin nasıl gerçekleştiğini anlamamış, önce ona, sonra da annesine bakıp kalmıştı. "Nasıl oldu... yani ne..." Kız öyle sevinçliydi ki ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Bugün sahilde annenle karşılaştık, o da beni akşam yemeğine davet edecek kadar nazik davrandı. Ayağın nasıl bakalım?"

"Tamamen uyuşmuş bir halde. Aptal bir ayak bu, bıktım ondan. Seninle resim yapmayı çok özledim." Pip kendi kendine bir sürü resim yapmıştı ama bundan da bıkmış ve yeteneğinin azaldığını hissetmeye başlamıştı. O gün öğleden sonra Mousse'un resmini yaparken köpeğin arka kısmını yine becerememişti. "Arka ayakları nasıl yapacağımı unuttum yine."

Matt, "Sana tekrar gösteririm," derken evindeki bir çekmecedeki bulduğu bir kutu renkli kalemle yeni bir eskiz bloknotunu ona

uzattı. Küçük kızın tam istediği şeylerdi bunlar ve neşeyle kaptı hepsini.

51L.1INAK

Onlar konuşurken Ophelie üç kişi için sofrayı hazırladı ve güzel Fransız şarabını açtı. Pek sık içki içmezdi ama sevdiği bir şaraptı bu ve ona Fransa'yı anımsatmıştı.

Ophelie firma tavuk koymuştu, kısa zamanda biraz kuşburnu pişirdi, pilav yaptı ve güzel bir sos hazırladı. Bir yıldan beri mutfakta uğraşarak yaptığı en güzel yemeklerdi bunlar. Ve bunları yaparken zevk almıştı.

Masaya oturduklarında Matt gibi Pip de etkilenmişti. Annesine bakıp güldü küçük kız.

"Donmuş pizza yok mu bu akşam, anne?"

Ophelie ona bakıp güldü, "Pip, lütfen! Bütün sırlarımı açığa çıkarma kızım," dedi.

Matt, "Benim temel yemeklerim de hazır çorbalar ve donmuş pizzadır," diyerek güldü. Hafif bir tıraş losyonu sürmüştü, masada onlarla beraber otururken sağlıklı ve yakışıklı görünüyordu, kendine iyi baktığı belliydi. Ophelie de o gelecek diye saçlarını güzelce taramış, siyah renkli kaşmir süveter ve kot pantolon giymişti. Bütün sene hiç makyaj yapmadığı gibi, bu gece de kaçınmıştı bundan. Ted'le Chad için hâlâ yas tutuyordu. Ama o akşam, en azından bir ruj sürse miydim acaba? diye düşündü. Yazlık eve ruj bile getirmemişti. Tüm makyaj malzemesi kentteki evde, bir çekmecedeydi duruyordu. On aydır onları kullanmayı hiç düşünmemişti. Ama bunun önemi yoktu şimdi. Ya da bu akşama kadar yoktu. Matt'e güzel görünme gibi bir kaygısı yoktu, ama en azından tekrar bir kadın gibi görünebilirdi. Son bir yıldır robota dönmüştü ama yavaş yavaş hayata dönüyordu işte.

Yemekte üçü neşeli bir sohbeta daldılar, Paris'ten, sanattan ve okuldan söz ettiler. Pip okula dönme konusunda o kadar da hevesli olmadığını söyledi. Sonbaharda on iki yaşına basacak ve yedinci sınıfa başlayacaktı. Matt sorunca, okulda çok arkadaşı olduğunu, ama şimdi onları biraz garip bulduğunu söyledi küçük kız.

Arkadaşlarından birçoğunun anne babası boşanmıştı, ama içlerinde

babasını kaybeden yoktu. Bazı insanların kendisine acıdığını biliyor ve bunu istemiyordu. Onların kendisine karşı çok nazik olmalarını da istemiyordu, çünkü onu üzüyordu bu. Kendini farklı biri gibi hissetmek istemiyordu Pip. Ama Matt, bunun kaçınılmaz

86

DANIELLE STEEL

bir şey olduğunu biliyordu. Pip şikâyet eder gibi, "Baba-kız yemeğine bile gidemiyorum," dedi. "Kim götürecekt beni oraya?" Bu konuyu annesi de düşünmüş, ama bir çözüm bulamamıştı. Bir keresinde Pip, babası gidemediği için Chad'ı götürmüştü okul yemeğine. Ama şimdi ikisini de götüremezdi.

Matt samimi bir tavırla, "istersen beni götürebilirsin," dedi ve Ophelie'ye baktı. "Eğer annenin bir itirazı olmazsa elbet. Niye bir arkadaşını götüremeyesin, madem anneni götüremiyorsun? Aslında onunla da gidebilirsin, kuralları aynen yerine getirmek zorunda değilsin. Anne de baba kadar geçerlidir bence."

"Bunu yapmamıza izin vermiyorlar, geçen yıl biri denemişti." Bu durumda iş sadece Matt'e kalıyordu. Ama Pip onunla birlikte gitme fikrinden çok hoşlanmıştı, Ophelie de başını sallayıp onay verdi. Ophelie, "Çok naziksin Matt, bunu yaparsan iyi olur," dedi ve tatlıyı getirdi masaya. Evde dondurmadan başka bir şey yoktu, ama Ophelie biraz çikolata eritip vanilyalı dondurmanın üstüne dökmüş, Pip'in bayıldığı bir tatlı yapmıştı. Ted de çok severdi bunu. Bazı damak tadlarının bile genlere bağlı olması çok garipti. Ophelie buna daha önce de dikkat etmişti.

Matt, "Ne zaman bu baba-kız yemeği?" diye sordu.

"Şükran Günü'nden biraz önce." Pip bunu söylerken sırtıyordu ve heyecanlıydı.

"Bana gününü bildirirsen hemen gelirim. Hatta takım elbise bile giyerim." Yıllardır takım elbise giymemişti, hep kot pantolon ve eski süveterler giyerdi, bir de nadiren kullandığı eski bir tüvit ceketi vardı. Takım elbiseye ihtiyacı yoktu artık. Hiçbir yere gitmiyordu ve yıllardır sosyal yaşamdan uzaktı. Nadiren kentten eski bir arkadaşı gelip onunla yemek yerdi ama bu da gittikçe seyreliyor-du. Uzun zamandır insanlardan uzak yaşıyor, bundan

hoşlanıyordu. İnzivaya çekilerek yaşamaktan zevk alıyordu. Artık hiç kimse de onunla bu konuyu tartışmıyordu. Onun bu tarz yaşamını herkes kabullenmişti.

Yemekten sonra Pip uzun süre onlarla kalıp konuştu, ama sonunda esnemeye başladı. Ayağındaki dikişlerin hafta sonunda alınmasını sabırsızlıkla bekliyordu, ne var ki ondan sonra bir hafta daha sahile giderken ayakkabı giymek zorunda olması canını sıkıyordu.

Matt, "Sahile inerken belki de Mousse'un sırtına binersin," diye takıldı ona. Pip odasına gitti ve pijamasını giyip birkaç dakika sonra iyi geceler dilemek için tekrar onların yanına geldi. Matt şömineyi yakmıştı, Ophelie'yle birlikte divanda oturuyordu. Sıcak, samimi bir sahneydi, Pip onların yanından ayrılıp yatmaya giderken, uzun zamandır olmadığı kadar mutlu görünüyordu. Ophelie de çok mutluydu, insanın yanında bir erkek olması rahatlatıcı bir şeydi. Matt'in erkek varlığı tüm evi doldurmuş gibiydi. Mousse bile şöminenin yanında yattığı yerden arada bir onlara bakıp kuyruğunu sallıyordu.

Ophelie, seslerinden uyanmaması için Pip'in kapısını kapayıp geri gelince, Matt hafif bir sesle, "Tanrı'nın sevdiği bir kulsun sen, Ophelie," dedi. Evde büyük bir salon, açık bir mutfakla yemek odası, iki de yatak odası vardı. Hepsi iç içeydi, sahilde insan mahremiyet ya da ihtişam istemezdi. Ama dekor çok güzeldi. Ev sahipleri eve çok şık modern eşyalar koymuş, duvarlara modern tablolar asmışlardı. Matt'in hoşuna gitti resimler. "Pip müthiş bir çocuk." Matt küçük kızı çok seviyor, Pip ona kendi çocuklarını anımsatıyordu. Ama kendi çocuklarının bu kadar açık yürekli, akıllı olacağından ve yetişkin bir insan gibi davranacaklarından emin değildi. Onların şimdi nasıl insanlar olduklarını da bilmiyordu. Onlar artık onun değil, Hamish'in çocuklarıydı.

Sally'nin eseriye bu da.

Ophelie, "Evet, öyle. Onunla beraber yaşadığımız, birbirimize sahip olduğumuz için şanslıyız," dedi. Pip kaza anında o uçakta olmadığı için Tanrı'ya tekrar şükretti. "Benim tüm varlığım o. Annemle babam yıllar önce öldü. Ted'inkiler de öyle. ikimiz de ailenin tek

çocuklarıydık. Fransa'da birkaç kuzenim ve hiç sevmediğim, yıllardır görmediğim bir teyzem var. Pip'i oraya götürüp Fransız akrabalarıyla tanıştırmak istiyorum ama gerçekten yakın olduğumuz hiç kimsemiz yok. Sadece ikimiz varız işte."

Matt hafif bir sesle, "Belki de bu yeterli," dedi. Kendisi buna bile sahip değildi. O da Ophelie gibi ailenin tek çocuğuydu ve yıllardır yalnızdı. Yakın dostları bile yoktu artık. Boşandıktan sonraki o berbat yıllarda dostlukların sürdürülmesi de zorlaşmıştı.

O da Pip gibi, insanların ona acımasını istemiyordu. Sally ile yaşadıkları korkunçtu. "Çok arkadaşın var mı, Ophelie? Yani San Francisco'da."

"Birkaç tane var. Ted fazla sosyal bir adam değildi. Pek arkadaşı yoktu, kendini tamamen işine vermişti. Beni de hep yanında isterdi. Ben de isterdim bunu tabii. O nedenle fazla arkadaşımız olmadı.

Ted insan görmek istemez, sadece çalışırdı. Çok yakın bir arkadaşım var. Ama onun dışında, yıllar geçtikçe Ted'in yüzünden pek çok arkadaşımı kaybettim. Son yıllarda da Chad çok meşgul etti beni. Onun duvarlardan mı atlayacağını, yoksa başka şeyler mi yapacağını bilemiyor, o yüzden de yalnız bırakamıyordum.

Sonunda beni bütün gün meşgul eden bir iş olup çıktı oğlum."

Ophelie oğlu, Ted ve Pip arasında kalmış, hep meşgul bir kadın olmuştu. Şimdi ise yanında sadece, ona pek ihtiyacı olmayan Pip kalmış, elleri tamamen boşalmıştı. Pip'in ona olan küçük ihtiyacını da o karşılamıyordu zaten. Ophelie sahilde bir yaz geçirdikten sonra kendini biraz daha iyi hissediyor, gelecek aylarda daha da iyi olacağını umuyordu. On aydır kendini tamamen boşlukta hissetmişti ama yavaş yavaş toparlanıyordu. Bir robota dönüşmüştü ama, şimdi yeniden, tam olmasa da canlı kanlı bir insan haline gelmeye başlıyordu. Canlanma belirtileri başlamıştı, Matt'i yemeğe davet ederek ona dostça elini uzatması, onun uzattığı eli tutmak istemesi bile iyiye işaretti.

Ophelie meraklı gözlerle ona bakıp, "Peki ya sen?" diye sordu.

"Kentte gördüğün çok arkadaşın var mı?"

Matt hafifçe güldü, "Hiç yok," dedi. "On yıldır bu konuda hiç iyi olmadım. New York'ta karımla beraber bir reklam ajansı

işletiyorduk, ama berbat bir ayrılığımız oldu, boşandık. Şirketi sattık, ben de buraya geldim. Önce kentte yaşıyordum, sonra hafta sonlarında resim yapmak için burada bir sahil evi satın aldım. Sonra, tam işler düzeliyor derken daha berbat şeyler oldu. Karım Yeni Zelanda'da yaşıyordu, ben de çocukları görmek için arada sırada oraya gidip gelmeye çalışıyordum, ama kolay değildi bu. Orada yapacak bir işim yoktu. Otelde kalıyordum, hatta bir ara bir daire bile tuttum, ama onların arasında bir yabancı gibi kalmıştım. Eski karım dokuz yıl önce benim arkadaşım olan iyi bir adamla evlen-

di. Adam çocuklarımı, çocuklar da onu seviyordu. Çok parası, her şeyi olan zengin, iyi bir insandı. Onun dört çocuğu vardı, karımla evlendikten sonra iki çocukları daha oldu. Benim çocuklarım bu kalabalık aileyi sevmiş, onlarla kaynaşmışlardı. Bunun için onları ayıplamıyorum, güzel bir aileydi.

"Bir süre sonra, Auckland'a gittiğimde çocuklarım beni görmekten kaçınmaya başladılar, arkadaşlarıyla olmayı yeğliyorlardı. Sizin ülkede söylendiği gibi, kendimi çorbada bir kıl gibi hissetmeye başlamıştım." Ophelie bildiği bu deymi duyunca güldü, onu anlıyordu. O da bir zamanlar Ted'in yoğun çalışma ortamında kendini böyle, oraya ait değilmiş gibi hissedirdi. Kendini onun ihtiyaç duymadığı, ama sahip olduğu bir mal gibi hissettiği zamanlar olmuştu. Yani modası geçmiş bir şey gibi.

Matt'in gözlerindeki acılı ifadeyi görünce, samimi bir tavırla, "Bu senin için çok zor olmuştur mutlaka," dedi. Matt de çok acı çekmiş olmasına karşın yaşamını sürdürmeyi başarmıştı. Hayatla barışmıştı ama herkes gibi o da bunun için ağır bir bedel ödemişti. Matt, "Elbette zor oldu," diye devam etti. "Buna dört yıl dayandım. Oraya gittiğim son birkaç seyahatimde çocuklarımı nerdeyse hiç görmedim diyebilirim. Sally de bana onların yaşamını güçleştirdiğini söyledi. Ona göre, oraya sadece çocuklar beni görmek istediği zaman gitmeliydim, hoş bu hiçbir zaman olmadı. Birçok kez telefon ettim ama onlar hep meşguldü. Sonunda onlara mektup yazdım, ona da yanıt vermediler. Sally yeniden evlendiğinde çocuklar yedi ve dokuz yaşlarındaydılar. Sally evlendikten sonra

ilk iki yıl içinde iki çocuk daha doğurdu. Çocuklarım o aile içinde kaybolmuş gibiydi. Ben de onların yaşamlarını güçleştirdiğimi hissetmeye başlamıştım. Uzun süre düşündüm. Sonra onlara tekrar yazıp ne istediklerini sordum. Ama bana yine cevap vermediler. Bir yıl onlardan hiçbir haber alamadım, ama mektup yazmayı sürdürdüm. Beni görmek istiyorlarsa çağırırlar diye düşünmeye başlamıştım. Ve o yıl durmadan içmeye başladım. Onlara üç yıl boyunca sürekli yazdım, ama beni hep cevapsız bıraktılar. Sally de bana, çocukların beni görmek istemediğini, ama bunu bana açıkça söylemekten korktuklarını bildirdi. Bu, üç yıl önceydi, ondan son-

UrtlNICLLE. O 1 CCL

ra mektup yazmayı kestim ben de. Altı yıldır da onlardan ne haber aldım ne gördüm. Çocuklarla tek bağlantım, Sally kanalıyla gönderdiğim nafaka çekleri. Bir de Sally'nin bana her Noel'de gönderdiği kutlama kartları. Beni görmek istiyorlarsa nerde olduğumu biliyorlar. Birkaç kez oraya gidip bu konuyu çocuklarımla konuşmayı düşündüm, ama sonra, onlara baskı yapmanın daha kötü olacağına karar verdim. Sally onların duygularını kesin olarak ilettiler bana. Onları son gördüğümde biri on öteki on iki yaşındaydı, yani aşağı yukarı Pip'in yaşındaydılar. O yaştaki çocuklar babalarına onu görmek istemediklerini söyleyecek kadar cesur olamazlar. Bunu susarak yaptılar. Bu da bana yetti, onun için çıktım hayatlarından.

"Vazgeçmeden önce yıllarca onlara dokunaklı mektuplar yazdım, ama hep cevapsız kaldım. Şimdi de bazen yazıyor ama göndermiyorum. Onlara baskı yapmanın uygun olmayacağını düşünüyorum. Ama o kadar özledim ki onları. Onların benim varlığımı hatırladıklarını bile sanmıyorum artık. Bunu anneleriyle de konuştum, o bana, böylesinin çok daha iyi olduğunu söyledi. Söylediğine göre çocuklarım mutluymuş ve beni görmek istemiyorlarmış. Ben onlara hiçbir kötülük yapmadım, ama demek ki bana ihtiyaçları yok artık. Üvey babaları çok iyi bir insandır. Ben bile severim onu, daha doğrusu severdim. Sally ile ilişki kurmasından önce yıllarca arkadaşlık yaptık. Her neyse, işte çocuklarımla ve son on yılımla hikâyesi böyle. Altı yıldır

görmüyorum onları. Sally bana Noel kartlarıyla birlikte onların resimlerini de gönderiyor, böylece neye benzediklerini biliyorum. Bu iyi mi kötü mü bilemiyorum. Bazen iyi, bazen de kötü oluyor galiba. Bazen, bebeğini doğuran ama bazı nedenlerle başkalarına vermek zorunda kalan zavallı, yoksul annelere benzetiyorum kendimi. Onlar da yılda bir çocuklarının resmini alırlar. Sally bana Noel kartlarıyla birlikte ailenin sekiz çocuğunun da resmini gönderir, bizim, kocasının ve onların ortak çocuklarının resimlerini yani. Onlara bakarken bazen ağlarım." Matt bunları söylerken hiç de utanmışa benzemiyordu. Artık birbirleri hakkında çok şey biliyorlardı. "Ama ben onlar için geri adım attım. Sanırım ihtiyaçları olan, ya da istedikleri şey bu, ya da Sally böyle söylüyor. "Robert şimdi on sekiz yaşında. Yakında üniversiteye gidecek, ama orada tabii. Auckland'da çok iyi bir yaşamları var. Hamish dünyanın o bölgesindeki en büyük reklam ajansının sahibi. Sally bizim şirketteki gibi o şirketin de işletmecisi. Çok yetenekli bir kadındır. Kalpsizdir ama çok yaratıcıdır. Sanırım iyi bir annedir aynı zamanda. Çocukların ne istediğini galiba benden daha iyi bilir. Ben artık onları tanımıyorum bile. Onları sokakta görsem belki de tanımam, söylemesi bile acı. En kötüsü de bu zaten. Artık bu konuyu düşünmemeye çalışıyorum, onların hatırı için yapmak istiyorum bunu. Sally birkaç yıl önce bana yazıp, Hamish'in çocuklarımı nüfusuna geçirmek istediğini söyledi. Bu beni az kalsın öldürecekti. Beni hayatlarında ne kadar istemeseler de hâlâ benim çocuklarım onlar ve hep öyle kalacaklar. Buna razı olmadım elbet, ondan sonra Sally'den de haber almadım, sadece Noel kartları geliyor işte. Daha önce arada sırada telefonla konuşurduk. Sanırım onlar benim sessizce bir köşeye çekilip ortadan kaybolmamı istiyorlar, ben de zaten bunu yapmış gibiyim. Onların ve herkesin hayatından çekildim. Burada sakın bir yaşamım var, ama Sally ile yaşadıklarımı ve çocuklarımı Hamish'e kaptırmamı unutmam uzun zamanımı aldı." Acı verici bir hikâyeydi bu ve Ophelie'ye Matt hakkında pek çok şey söylüyordu. Ophelie gibi o da hemen her şeyini, işini, karısını, çocuklarını kaybetmiş, inzivaya çekilmişti. Ophelie'nin hiç olmazsa Pip'i vardı ve bunun için Tanrı'ya

şükrediyordu. Kızı olmadan yaşayamayacağını biliyor, bunu düşünmek bile istemiyordu.

"Neden boşandınız?" Ophelie bunun uygunsuz bir soru olduğunu biliyordu ama hikâyenin o bölümü eksik kalmıştı, ayrıca Matt istemiyorsa anlatmazdı. Birbirlerine bu kadar çok şey anlattıktan sonra artık dost sayılırlardı.

Matt bir an düşünüp içini çekti, "Oldukça klasik bir hikâye," diye devam etti. "Hamish benim üniversiteden arkadaşımdı. O daha sonra Auckland'a gitti, bense New York'ta kaldım. İkimiz de reklam ajansı kurduk ve bir tür iş ilişkisine girdik. Uluslararası konularda birbirimize müşteri veriyor, destek oluyor, bazı büyük işlerde birbirimiz için danışmanlık yapıyorduk. O, yılda birkaç kez New York'a geliyor, biz de oraya gidiyorduk. Sally bizim ajansın tasarım yöneticisi, beyniydi, aynı zamanda işletmeye de bakıyordu, ben de

L'/VIN 1ELLE, O 1

pazarlamayla uğraşıyor, müşteri buluyordum. Ben sanat yönetmeniydim, işimiz çok iyiydi ve ülkenin bu alanda en büyük müşterilerinden çoğu bizdeydi. Hamish'le arkadaşlığımız sürdü. O ve karısı, ben ve Sally birçok kez birlikte tatile gittik. Genellikle Avrupa'ya giderdik. Bir keresinde Bostwana'da safariye gittik. Bir yaz tatilinde de Fransa'da bir şato kiraladık. O tatilde ben işe biraz erken döndüm, Hamish'in karısı da annesi öldüğü için hiç beklenmedik bir anda Auckland'a dönmek zorunda kaldı.

Hamish'le Sally çocuklarla Fransa'da kaldılar. Uzun sözün kısası, Hamish'le Sally birbirlerine âşık olmuşlar. Sally dört hafta sonra döndüğünde benden ayrılmak istediğini söyledi. Hamish'i seviyordu ve ileride neler olacağını görecektlerdi. Bu konuyu rahatça düşünebilmesi için benden uzaklaşmak zorundaydı. Başka bir yere ve zamana ihtiyacı vardı. Sanırım bazı insanlara böyle şeyler oluyor. Sally'nin bana söylediğine göre, beni hiçbir zaman gerçekten sevmemişti, biz sadece çok iyi iş ortaklarıydık, çocukları da bu ondan beklendiği için doğurmuştu. Ben ve çocuklarım hakkında söylenecek berbat şeylerdi bunlar, ama sanırım o bunları

bilerek, isteyerek söyledi. Zaten herkes onun duygusuz bir kadın olduğunu söylerdi, belki de o yüzden çok iyi bir iş kadınıydı.

"Her neyse, Hamish de evine dönüp karısı Margaret'e aynı şeyleri söyledi, gerisi hikâye işte. Sally New York'taki daireden ayrıldı, çocukları da alıp bir otele yerleşti. Şirketteki yarı hissesini bana satmayı teklif etti ama ben onsuz çalışmak ya da yeni bir ortak bulmak istemedim. Bunu hiç canım çekmedi. Sally bana öyle bir darbe indirmişti ki, uzun zaman kendimi toparlayamadım. Ajansı olduğu gibi, her şeyiyle birlikte büyük bir şirkete sattık, ikimiz için de çok iyi bir iş oldu bu. Ne var ki on beş yıllık evlilik yaşamımdan sonra elimde sadece büyük bir para kalmıştı, artık ne karım, ne işim, ne de çocuklarım vardı, onlar dokuz bin mil uzağa, Auckland'a gitmişlerdi. Sally beni İşçi Bayramı'nda bıraktı, Noel'den bir gün sonra da Auckland'a uçtular. Boşanmamızın mürekkebi kurur kuru-maz evlendiler. Ona baskı yapmazsam belki bana geri döner diye düşünmüştüm o zaman. Ama çılgınca bir düşünceymiş bu tabii. Bazen hepimiz böyle çılgınlıklar, aptallıklar yapıyoruz işte.

"Sally gittiğinde ben sersem gibiydim. Ve işte dostum, sanırım evliliğim konusundaki soruna yeterli bir cevap vermiş oldum, işin en berbat yanı da, hâlâ Hamish Green'in iyi bir insan olduğunu düşünmem, iyi bir dost demiyorum, dikkat et. Ama akıllı, eğlenceli bir insandır. Anladığım kadarıyla, birbirleriyle mutlu da oldular, işleri de çok iyi gidiyormuş." Ophelie, olaylara dışarıdan bakan biri olarak, Matt'in, karısı, en iyi arkadaşı, hatta çocukları tarafından kötü bir şekilde aldatıldığını düşündü. Daha önce de bu tür hikâyeler duymuştu ama hiçbiri bu kadar acımasız değildi.

Parasından başka her şevini kaybetmişti Matt, ama paraya da fazla değer vermiyordu. Onun tüm istediği, Safe Harbour'da, bir sahil evinde sakin bir yaşam sürmektir. Bundan ve yeteneğinden başka bir şeyi kalmamıştı. Ona yapılanlar utanç vericiydi. Ophelie ona yapılanları düşününce ne söyleyeceğini bilemedi ve büyük bir acı hissetti.

Kaşlarını çattı, "Korkunç bir hikâye bu," dedi. "Çok korkunç. Seni dinlerken ikisinden de nefret ettim. Ama çocukları bilemiyorum.

Onlar da senin gibi bu olanların kurbanı sanıyorum. Onların senden uzaklaştırılmak istendiğini, seni unutmaları için bir şeyler yapıldığını hissediyorum. Onların seninle olan bağlantısını sürdürmek, buna yardımcı olmak eski karının sorumluluğuydu." Matt de onun bu mantıklı sözlerine hak verdi, o da tıpkı öyle düşünüyordu. Şaşırtıcı olabilirdi ama, Matt kendisinden uzaklaşan çocuklarını hiçbir zaman suçlamamıştı. Çocuklar ne yaptıklarını bilemeyecek kadar küçüktüler, ayrıca Sally'nin ikna yeteneğini de biliyordu. Eski karısı insanları ikna etme konusunda korkunç bir yeteneğe sahipti, istediği insanın kafasını kolayca karıştırabilirdi. "Sally bu sorumluluğu almadı. Beni terk etmek istedi ve etti. Hamish'ten de her istediğini aldı o. Çocuk yapma fikrinin kimden çıktığını tam olarak bilmiyorum elbet, ama bunun, Hamish'i elinde tutmak için Sally'nin fikri olduğunu sanıyorum. Hamish bazı konularda çok saftır, zaten onu sevmemin bir nedeni de buydu. Ama Sally öyle değildir. Her zaman her şeyi işine geldiği için yapar o."

Ophelie ona yakınlaşmak ister gibi, "Çok kötü bir kadına benziyor," dedi. Bu Matt'i duygulandırdı. Ophelie'ye hayatını anlatmak onu heyecanlandırmıştı, gidip şömine ateşini karıştırdı. Bir süre konuşmadılar.

"Peki, o zamandan beri neler yaptın? Senin açıdan önem taşıyan biri olmadı mı hayatında?" Matt ancak bir kadınla teselli bulabilirdi, ama hayatında böyle birinin olduğuna dair bir belirti yoktu. Yapayalnız, bir münzevi yaşamı sürüyordu Matt, ya da en azından Ophelie'ye öyle geliyordu. Hayatında bir kadın olması çok doğal olurdu elbette, ama böyle bir şey olduğunu sanmıyordu Ophelie.

"Pek olmadı. Sally gittikten sonra birkaç yıl hiç kimseyle ilgilenecek halde değilim, iyi değildim yani. Sonra da çocukları görmek için Auckland'a gidip gelmeye başladım, arkadaş istemedi canım. Kimseye güvenemiyor, güvenmek de istemiyordum. Artık hiç kimseye güvenmeyeceğime dair yemin ettim kendi kendime. Üç yıl kadar önce çok hoşlandığım bir kadın vardı, ama benden epeyce gençti ve evlenip çocuk sahibi olmak istiyordu. Ben bunu bir kez

daha yapmayı göze alamadım, ya da evlenecek kadar güveneceğim bir kadın bulamadım. Evlenip yeniden çocuk sahibi olma, sonra boşanarak onları tekrar kaybetme riskine giremedim. Bunun bana bir şey vermeyeceğini düşündüm. O zaman kadın otuz üç, ben de kırk dört yaşındaydım. Bana ültimatım verdi. Onu suçlamıyorum. Ama ona söz veremezdim. Nazik bir şekilde ayrıldım. O da yaklaşık altı ay sonra iyi bir adamla evlendi. Bu yaz üçüncü çocukları doğdu. Ben bunu yapamadım. Umarım çocuklarım biraz daha büyüdükten sonra bir gün onlarla yeniden temasa geçebilirim. Ama yeniden bir aile kurmaya, yeni bir umutsuzluk yaşamaya cesaretim yok. Hayatta bunu bir kez yaşamak yetti bana." Ophelie, onun yaşadıklarına pek az insanın tahammül edebileceğini düşündü. Ama o da tam olarak dayanamamıştı buna. Nazik ve sevecen bir insan olmasına rağmen içine kapanmış, kendi dünyasına çekilmişti, Ophelie bunun için suçlayamazdı onu. Bunlar Matt'in neden Pip'e bu kadar açıldığını ve ona dost elini uzattığını da gösteriyordu. Pip onun çocuklarının, son gördüğü haline benziyordu. Ve Matt, on bir yaşında bir çocuk da olsa, bir insanla yakınlaşmaya hasretti. Küçük kız onun için güvenli bir dosttu aynı zamanda. Pip, arkadaş olmaktan başka bir çıkar bekleyemezdi ondan. Bunda yanlış bir şey yoktu. Hem bu dostluk o anda Pip'in ihtiyacını da karşılıyordu. Ama kırk yedi yaşında bir erkek için yeterince duygusal bir yaşam desteği olamazdı bu elbet. Matt, en azından Ophelie'ye göre, bundan fazlasını hak ediyordu, ama şu anda, haftada birkaç kez resim yapmayı öğrettiği bir çocukla paylaştığı dostluktan daha fazlasını isteyecek kadar cesur değildi. Onun gibi iyi ve yetenekli bir adam için yetersiz bir yaşam tarzıydı bu. Ama Matt'in şu anda tüm istediği buydu.

"Ee, biraz da sen anlat bakalım Ophelie. Senin evliliğin nasıldı? Sanırım senin kocan da pek kolay bir insan değildi. Dâhiler genelde öyle olurmuş, ya da öyle derler." Ophelie nazik ve uysal bir kadın gibi görünüyordu Matt'e. Ophelie'nin, kocasıyla hasta oğlu arasındaki ilişkiler hakkında söylediklerine bakılırsa, ölen kocası Ophelie'ye pek de nazik davranmamış olacaktı. Ophelie bunu hiç

kimseye söylememiş, yıllarca herkesten saklamıştı, ama Matt doğru düşündüğünü biliyordu.

"Ted çok zeki bir adamdı, müthiş bir vizyonu vardı. Baştan beri, ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu. Hedefinden başka bir şey düşünmez, herhangi bir şeyin onu yolundan alıkoymasına izin vermezdi. Biz ona engel olmayı asla düşünmedik elbette, ama o bazen bizi bile engel gibi görürdü. Sonunda istediğini elde etti, hayalini gerçekleştirdi. Hayatının son beş yılında müthiş başarılar kazandı. Yaptıklarına çok seviniyordu." Ama çocuklarına ve karısına maddi olanaklar dışında hiçbir şey vermemişti Ted. Matt ısrarla, "Peki, sana karşı davranışları nasıldı?" diye sordu. Matt onun hakkında pek fazla bir şey bilmiyordu ama adamın çok başarılı olduğu açıkça görülüyordu. Kendi alanında büyük başarılarla imza atmıştı. Ama Matt, onun nasıl bir insan, nasıl bir koca olduğunu merak ediyordu. Ophelie onun bu yanını hiç anlatmamış, bundan kaçınmıştı.

"Onu hep sevdim, ilk tanıdığım günden beri. Bir öğrenci olarak âşıktım ona, parlak zekâsına, belirli bir hedefe doğru yürümesine her zaman hayranlık duydum. Hayallerinden asla vazgeçmeyen bir adamdı. Böyle birine hayranlık duyar insan." Ted'in zor bir insan olup olmamasını hiç önemsememişti Ophelie. Ted'i olduğu gibi kabul etmişti. Ve Ted'in buna hakkı olduğunu düşünürdü.

"Senin hayallerin neydi peki?"

Ophelie kederli bir gülümsemeyle ona baktı, "Onunla evlen-

UA1N1ELLE, 3 1 EEL
mekti," dedi. "Hep bunu istedim. Ve benimle evlendiği zaman ölüp de cennete gittiğimi sandım. Bazen zor günler yaşadık elbette. Yıllarca parasız kaldık. On beş yıl kadar yaşama savaşı verdik, ama sonra Ted o kadar çok para kazandı ki ne yapacağımızı şaşırdık. Ama para bizim, ya da en azından benim için önemli değildi. Yoksulken de hep sevdim onu. Parası umurumda bile değildi, onu istiyordum ben." Ted, o ve çocukları için bir güneş, bir ay olmuştu. Matt hafif bir sesle, "Seninle ve çocuklarla ilgilenir, sizinle vakit geçirir miydi?" diye sordu.

"Bazen, vakti olduğuunda. Ama genellikle çok önemli işleri vardı ve çok meşguldü." Matt onun, kocasına tapmış olduğunu anlıyordu. Belki de Ted'in hak ettiğinden fazla sevmiştii Ophelie onu.

Matt, "insanın karısı ve çocuklarından daha önemli ne olabilir ki?" dedi, ama pek çok konuda Ted'den farklı bir adamdı o. Ophelie de Sally'den çok farklı bir kadındı elbet. Sally'de olmayan her şey vardı Ophelie'de. Nazik, sevecen, dürüst ve merhametli bir kadındı. Şu anda onun da sorunları vardı tabii, ama Matt onun bencil bir insan olmadığını söyleyebilirdi. O sadece yorgundu, acı çekiyordu ve bunlar farklı şeylerdi. Matt bunu çok iyi biliyordu, kendisi de yaşamıştı aynı şeyleri. Bu tür acılar insana her şeyi unuttururdu, Ophelie'nin Pip'le eskisi kadar ilgilenmemesinin nedeni de buydu. Ama Ophelie de bunun farkındaydı ve bunun için kendine kızıyordu.

Ophelie hoşgörölü bir tavırla, "Bilim adamları çok farklı insanlardır," dedi. "Onların ihtiyaçları, algılamaları, duygusal yetenekleri bizimkilerden farklıdır. Basit bir insan değildi o." Ama onun bu hoşgörölü sözlerine rağmen Matt duyduklarından pek hoşlanmamıştı. Ölmüş olan Dr. Mackenzie'nin kendini beğenmiş, bencil bir insan, büyük olasılıkla da berbat bir baba olduğunu düşünüyordu. Onun Ophelie için uygun bir koca olduğundan da pek emin değildi. Fakat Ophelie bunu biliyorsa bile Matt'e hiç kuşkusuz itiraf etmeyecekti. Ölümün boşanmadan farklı olduğunu da biliyordu Matt, bazı kadınlar ölen kocalarına bir aziz gibi bakarlardı. Ölen bir sevdiğinizin hata ve günahlarını kolayca hatırlayamaz-dınız. Boşanma olaylarında ise hep hatalar düşünölür, hatırlanır-

jj. Ve zaman geçtikçe bu hatalar gitgide büyür, daha da kötü görünürdü. Ölenlerin ise iyi yanları hatırlanır ve bu iyi şeyler gittikçe büyütölürdü. Böylece ölen eşin yokluğu insana daha da çok acı ve-rirdi- Matt gerçekten üzüölüyordu Ophelie için.

O gece çocukluklarından, evliliklerinden ve çocuklarından söz ederek uzun süre konuştular. Ophelie Matt'in çocuklarından çok uzakta olduğunu düşündükçe duygulanıyor, onlardan söz ederken Matt'in gözlerinde beliren ifadeden bunun ona neye mal olduğunu

görebiliyordu. Matt ilk zamanlar onları düşünürken aklını yitirecek gibi olmuş, sonunda da insanlara olan güvenini, insanlarla, özellikle de bir kadınla birlikte olma arzusunu yitirmişti. On yıl önce parçalanan evliliği ve kaybettiği çocukları için ödenmiş büyük bir bedeldi bu. Ophelie, kadının birtakım oyunlarla çocuklarını Matt'ten çaldığını düşünüyordu. Kadının oyunları olmasa o yaştaki çocukların babalarını görmekten kaçınmaları doğal ve inanılır gelmiyordu ona. Matt bu konuda konuşmak, ya da eski karısıyla savaşmak istemiyor gibiydi, ama bu konuda normal olmayan bazı şeyler döndüğü açıktı. Matt açısından savaş kaybedilmiş, en azından şimdilik mesele kapanmıştı. Şimdi onun tüm umudu çocuklarını bir gün tekrar görebilmektir. Bazen bu umudunu da yitiriyor, ama ona bağlanmadan yaşamayı başarıyordu. Matt artık günlük yaşıyordu ve sahildeki yalnız yaşamından memnundu. Matt gitmek üzereydi ki aklına bir şey geldi. Bunu o akşam hep sormak istemiş ama unutmuştu.

Ophelie'nin gözlerine baktı ve umutlanarak, "Tekneyle açılmayı sever misin, Ophelie?" diye sordu. Matt sanattan olduğu kadar, denizden de büyük zevk alırdı. Onun yalnız yaşamına uygundu bu.

"Yıllardır açılmıyorum ama severim. Çocukken yazları Brö-tanya'ya gittiğimizde tekneyle gezerdik. Üniversitedeyken de Cod Burnu'nda açılırdım."

"Sahil gölünde küçük bir teknem var, bazen denize açılırım, istersen seninle bir tekne gezintisi yapabiliriz, çok sevinirim. Basit, eski bir ahşap tekne, buraya geldiğimde kendim onarmıştım." Ophelie birden heyecanlandı, "Elbette, onu görmeyi çok isterim, seninle bir gün denize açılmak hoşuma gider," dedi.

S7

Matt onun denizden hoşlandığını duyunca sevindi, "Denize çıkacağım zaman sana haber veririm," dedi. Ortak bir noktaları daha çıkmıştı ortaya, Matt Ophelie ile denize açılmanın harika bir şey olacağından emindi. Canlı, zeki, enerjik bir kadındı ve tekne lafını duyunca gözleri parlamıştı. Ophelie, kocası ve bazı arkadaşları körfezde birkaç kez tekne gezintisi yapmışlardı ama

Ted pek zevk almamıştı bunlardan. Soğuktan ve ıslanmaktan şikâyet etmiş, midesi bulanmıştı. Ama Ophelie denizi çok severdi, ayrıca, Matt'e söylememişti ama iyi bir denizciydi.

Matt gittiğinde vakit gece yarısını geçiyordu. İkisi de keyifli bir akşam geçirmişlerdi. Farkında değillerdi ama ikisinin de umutsuzca ihtiyaç duyduğu şey insan ilişkisi ve sıcaklığıydı. Hiçbir şey olmasa bile, ikisinin de bir arkadaşına ihtiyacı vardı ve birbirlerinde bunu bulmuşlardı. İkisinin de hâlâ arzuladığı bir şeydi bu. Onlar dostluk istiyorlardı. Pip onları bir araya getirerek ikisine de büyük bir iyilik yapmıştı.

Matt gittikten sonra Ophelie ışıkları söndürüp usulca Pip'in odasına yürüdü, kızını görünce gülümsedi. Mousse yatağın ayak ucunda uyuyordu, Ophelie'nin yaklaştığını duymasına rağmen yerinden kımıldamadı. Ophelie kızının yumuşacık kızıl saçlarını okşadı ve eğilip onu öptü. O akşam robotun birkaç parçası daha sökülmişti, Ophelie yavaş yavaş eski haline dönmeye başlıyordu.

8

OPHELIE O HAFTA TERAPİ GRUBUNA KATILDIĞINDA, Matt'le görüşmesinden söz edip çok güzel bir akşam geçirdiğini söyleyince, grup arkadaşlarından bazıları arkadaş bulup dışarı çıkmanın iyi bir şey olacağını belirttiler. Grupta, yaşları yirmi altıyla seksen üç arasında değişen on iki kişi vardı. Hepsinin ortak yanı, bir sevdiklerini kaybetmiş olmalarıydı. Grubun en genç üyesi, erkek kardeşini bir araba kazasında kaybetmişti. Grubun en yaşlısı da altmış bir yaşındaki karısını yitirmişti. Kaybedilen kocalar, karılar, kız kardeşler ve çocuklar vardı. Ophelie yaş olarak ortalardaydı ve anlatılan hikâyelerden bazıları gerçekten de yürek paralayıcıydı. Genç bir kadın, evlendikten sekiz ay sonra, hamileyken, otuz iki yaşındaki kocasını bir kalp krizi sonucunda kaybetmişti. Bebeğini kısa bir süre önce doğurmuştu ve gruba katıldığında sürekli ağlıyordu. Bir anne, çocuğunun fındık ezmesi yerken gözünün önünde boğulduğuna tanık olmuş ve onu kurtarmak için hiçbir şey yapamamıştı. Çok yumuşak olan fındık ezmesi topağı çocuğun boğazında iyice aşağılara inip yapıştığı için, kadın onu bir türlü çıkarıp çocuğunu kurtaramamıştı. Zavallı kadın

çocuğunun ölümüne yanyor, onu kurtaramadığı için büyük acı çekiyordu. Bütün hikâyeler acı vericiydi. Ophelie de onlardan farklı değildi elbet, ailesinden iki kişiyi birden kaybeden de sadece o değildi. Altmışlı yaşlarında bir kadının iki oğlu da üç hafta arayla kanserden ölmüştü, kadının başka çocuğu da yoktu. Gruptaki başka bir kadının beş yaşındaki torunu evin havuzunda boğularak ölmüştü. Kadın torununa bakıyordu ve havuzda onu bulan da oydu. Zavallı kadın bu-

nun için kendini suçluyordu, kızıyla damadı da cenaze töreninden beri onunla konuşmuyorlardı. Bol bol trajedi... Parçalanmışlık... Gerçek yaşamların özü buydu. Hiçbiri için kolay değildi. Onların ortak yanı acılar, kayıplar ve karşılıklı şefkatti.

Ophelie son birkaç aydır onlara Ted'le Chad'ı nasıl kaybettiğinden söz etmiş, ama evliliği konusunda pek fazla bir şey anlatmamış, sadece evliliğinin mükemmel olduğuna inandığını belirtmişti.

Chad'ın hastalığından ve bunun getirdiği stresten de biraz söz etmiş, özellikle de Ted'in hastalığı kabul etmediği için baskı altında kaldığını anlatmıştı. Ophelie, baba ile oğul arasındaki uçurumu kapatmaya ve Pip'i mutlu etmeye çalışırken, Ted'in hastalığı reddetmesinin, kendisi üzerinde nasıl yarattığı baskıyı görmekte zorlanmıştı.

Arkadaş bulup çıkma ve eğlenme fikri ona pek çekici gelmedi. Bir aydır onlara, yeniden evlenmeye ya da başka bir erkekle çıkmaya niyeti olmadığını söyleyip duruyordu.

Seksen üç yaşındaki adam, daha çok genç olduğunu, romantik bir yaşamdan vazgeçmemesini söyledi. Kendisi karısının ölümüne çok üzölmekle birlikte, hoşuna giden bir kadın bulursa onunla çıkabilirdi. Yaşlı adam bir kadın aradığını söylerken hiç de sıkılmışa benzemiyordu.

İyimser bir tavırla, "Ya doksan beşime, hatta doksan sekizime kadar yaşarsam ne olacak?" dedi. "O zamana kadar yalnız yaşamak istemiyorum. Evlenmek istiyorum ben." Burada herkes fikrini açıkça söyleyebiliyordu. Hiçbir şey şok edici ya da tabu değildi. Gruptakilerin bir diğer ortak yanı da dürüst olmak ya da öyle olmaya çalışmaktı. En azından kendilerine karşı dürüst olmak

durumundaydılar. Bazıları, kaybettikleri sevdiklerine öldükleri için kızılıyordu ama bu da acı çekme sürecinin normal bir parçasıydı. O anda çektikleri acılarla boğuşurken, hepsi, buna dayanmak zorunda olduğunun bilincindeydi. Ophelie o güne kadar depresyondan bir türlü kurtulamamıştı. Ama grup arkadaşları onun bu hafta çok daha iyi görüldüğünü söylediler. Ophelie de bunu kabul ediyor, yine de tekrar kötüleşmekten korkuyordu. Grup arkadaşlarına yaz sonunda bir iş bulmak istediğinden de söz etti, bunun da kendisine yardımcı olacağını düşünüyordu.

SİĞINAK

1U1

Onu duyan grup lideri Blake, nasıl bir iş istediğini sordu, ama Ophelie'nin henüz bir fikri yoktu bu konuda. Ted'le Chad'ın ölümünden sonra geceleri uyuyamadığını söyleyince, bu gruba katılmasını doktoru tavsiye etmişti. Ophelie önce gruba katılma konusunda tereddüt etmiş, kabul etmesi sekiz ay sürmüştü. O zaman da çok uyuyor ve çok az yiyordu. Ciddi bir depresyon geçirdiğini ve bu konuda bir şey yapmazsa asla iyileşemeyeceğini kendisi de biliyordu. Başlangıçta, sorunlarını kendisi çözemediği için başarısız olduğunu kabul etmek zor gelmişti ona. Ama grupta bunu kimse yapamamıştı ve insanların çoğu da yapamıyordu. Akıllı olanlar bir süre sonra kendini kurtarmaya çalışıyordu. Ophelie bile, tüm kuşkularına rağmen, gruba katılalı daha bir ay olmadan hayatında bazı değişiklikler olmaya başladığını kabul etmişti. En azından grupta, konuşabileceği, kendisi gibi insanlar vardı. Onların arasında kendini yalnızlıktan biraz daha kurtulmuş gibi hissediyor, yaptıkları ve düşündüklerinin garip olduğunu biraz daha az hissediyordu. Pip'ten nasıl koptuğunu, Chad'ın odasına daha sık girip onun yatağına uzandığını ve yastığını kokladığını hiç sıkılmadan anlatabiliyordu onlara. Diğerleri de benzer şeyler yapmışlardı, kaybolan eşleri, çocukları ya da anne babalarıyla ilgili olarak aynı sorunları çeşitli şekillerde yaşıyorlardı. Kadınlardan biri, oğlu öldüğünden beri bir yıldır kocasıyla sevişmediğini, bunu yapamadığını söyledi. Ophelie hepsinin

birbirine her şeyi hiç sıkılmadan anlatabilmesini çok ilginç buluyordu. Kendini onların arasında güvende hissediyordu. Grup terapisinin amacı, insanların yaralarını sarmak, parçalanmış kalpleri onarmak ve onları günlük yaşamın sorunlarına hazırlamaktı. Blake'in her hafta onlara sorduğu ilk sorular, "Yemek yiyor musun? Uyuyor musun?" oluyordu. Ophelie'ye ise sık sık, son toplantıdan beri geceliğini çıkarıp çıkarmadığını soruyordu. Gelişmeler ve ilerlemeler bazen o kadar küçük şeylerle ölçülüyordu ki, grup dışından biri onların başarıları karşısında asla etkilenmezdi. Ama onların her biri, bebek adımlarının ne kadar zor atıldığını ve bir adım atmayı başardığı zaman bunun ne büyük bir fark yarattığını biliyordu. Birbirlerinin zaferlerini kutlar, acılarını paylaşırlardı. Ve kimin başarılı olacağını, ileriye gitmenin zor-

1UZ
DANIELLE STEEL

hıklarını kimin göze alabileceğini önceden bilirdiniz. Hiç de kolay bir süreç değildi bu, orada bulunmayı istemek bile bir anlam taşırdı. Üzerine dokunulan yaralar henüz öylesine tazeydi ki, bazen toplantıdan çıktıktan sonra acıları azalmış değil, artmış olurdu. Ama bu acılarla uğraşmak da sürecin bir parçasıydı. Bazen bir şeyi söylemek insanı canlandırır, neşelendirir, bazen de yorardı. Ophelie son bir ay içinde tayfın iki ucunu da yaşamıştı, çoğu kez, bir şey söyledikten sonra yorgun düşüyor, ama aynı zamanda da minnettar oluyordu. Ve üzerinde düşününce, bunun kendisine umut ettiğinden de fazla yardımcı olduğunu anlıyordu. Ophelie sakinleştirici ilaç kullanmak istemeyince doktoru ona bu grubu tavsiye etmişti. Bu grup diğer birçok benzerine kıyasla daha samimiydi. Doktor aynı zamanda bu grubu yöneten Blake Thompson'a da saygı duyuyordu. Ellili yaşların ortalarında olan Blake Thompson klinik psikolojisi dalında doktora yapmıştı ve yaklaşık yirmi yıldan beri acılı insanları tedaviyle uğraşıyordu, işe yarayabilecek her yolu denemeye hazır, samimi, pratik bir adamdı, gruba da sık sık, acıları dindirmenin bir tek doğru ve belirli bir yolu olmadığını söylerdi. Hastaları kendilerine göre iyileştirici bir yol buldukları takdirde onları desteklemekten mutlu olacağını

belirtirdi. Ama bulunan yol işe yaramazsa da gayretini, cesaretini hiç kaybetmez, yaratıcı tavsiyelerinden vazgeçmezdi. Hastalan gruptan ayrıldığında, çoğu kez onların, kayıplarından önceki yaşamlarına göre hayatlarını biraz daha zenginleştirmiş olduklarını hissedirdi. Bu amaçla, kocasını yitiren bir kadına müzik dersleri, karısını araba kazasında kaybeden bir adama dalış dersleri, ateist bir kadına da din dersleri almasını tavsiye etmişti, bu kadın şimdi, tek oğlunun ölümünden beri ilk kez olarak derin dinsel duygular hissettiğini söylüyordu. Thompson'un yirmi yıldan beri aldığı sonuçlar oldukça etkileyiciydi. Grup terapisi bazen zor ve acı verici oluyordu, ama asla sıkıcı değildi. Thompson yeni başlayanlara, açık fikirli, kendilerine karşı nazik ve birbirlerine karşı saygılı olmalarını söylüyordu. Grupta konuşulanlar sadece onların arasında kalacaktı. Ve Thompson, gruba katılanların dört ay devam etmelerini de kesin olarak istiyordu.

Grupta ilişki kurup sonradan evlenenler de oluyordu ama Thompson grup arkadaşlarının ilişki kurmalarına kesinlikle karsıydı, insanların birbirlerini etkilemek için gösteriş yapmalarını ya da bazı şeyleri gizlemelerini istemiyordu. Bu talebi ve grubun mah-rerniyetini on iki adım modelinden almıştı ve bunları yararlı buluyordu, yine de, grup içinde arada sırada birbirlerinden hoşlanan ve grup sona ermeden çıkmaya başlayanlar olabiliyordu. Thompson bu durumda bile, yeni ilişkiler ve evlilikler için hiçbir "doğru model" olmadığını insanlara hatırlatıyordu.

Bazı insanlar yeni bir eş bulmak için yıllarca bekliyor, bazıları da hiç beklemiyor ve beklemek istemiyordu. Bazıları çıkmaya başlamadan ya da evlenmeden önce bir yıl beklenmesi gerektiğine inanıyor, bazıları ise eşini kaybettikten birkaç hafta sonra evleniyordu. Thompson'a göre, bunu yapması insanın ölen kocasını ya da karısını sevmediği anlamına gelmiyor, onun yeni bir yaşama başlama arzusunu gösteriyordu. Hiç kimsenin bunun doğru ya da yanlış olduğunu söyleme hakkı yoktu. Gruba zaman zaman, "Biz burada acıların polisi değiliz," diyordu Thompson. "Birbirimizi yargılamak için değil, birbirimize yardım etmek, destek olmak için buradayız." Yeni gelen her gruba, bu özel işe başlamasına neden

olan olayı anlatırdı. Karısını, oğlunu ve kızını yağmurlu bir kış gecesinde bir araba kazasında kaybetmişti. O zaman hayatının sona erdiğini sanmış, kendisi de ölmek istemişti. Ama beş yıl sonra harika bir kadınla evlenmiş, üç çocukları olmuştu. Hikâyesini anlattıktan sonra, kendisini dinleyenleri etkileyen bir gülümsemeyle, "Eğer o kadına daha önce rastlasaydım daha önce evlenirdim, ama beklememe değdi," derdi. Aslında konu yeniden evlenmek değildi elbette, ama öylesine açılırdı işte. Bazıları bununla ilgilenir, bazıları umursamazdı, ama aldırmayanların çoğu, kardeşlerini, anne babalarını ya da çocuklarını kaybetmiş evliler olurdu. Ama bir sevilenin, özellikle de bir çocuğun kaybının evliliklere müthiş bir gerginlik getirdiğini hepsi kabul ediyordu. Gruplar içinde bazen evli çiftler de oluyordu ama çoğu kez eşlerden biri diğerinden daha önce kurtarabiliyordu kendini. Blake Thompson'a göre gruba katılan çiftlerin sayısı pek fazla değildi, oysa kendisi çiftlerin daha çok gelmesinden yanaydı.

O gün nedense, bir arkadaş bulup çıkma konusu üzerinde fazlaca duruldu ve Blake bir türlü vakit bulup da Ophelie'yle iş bul-

UA1N1ELJLE S 1 CCL
ma konusunu tartışmadı. Ophelie ikinci kez söz etmişti bundan ve grup toplantısı sona erince Blake onunla konuşmak istedi. Bu konuda bir fikri vardı, ona bir tavsiyede bulunabilirdi. Nedenini bilmiyordu ama aklında olan şeyin Ophelie'ye çok uygun geleceğini hissediyordu. Ophelie şimdiye kadar grupta çok iyi gidiyordu ama Blake onun kendinden memnun olmadığı izlenimini edinmişti. Ophelie kızı için hâlâ bir şey yapamamasının suçluluğunu duyuyor, uzun zaman da bir şey yapamayacağını düşünüyordu. Blake onun bu konuda kendini üzmesini istemiyordu. Ona göre Ophelie'nin hissettikleri, diğer sevdikleri düşünülürse, çok doğaldı. Eğer kendini acılarına bırakır ya da bu durumda kızına karşı hissettiği suçluluk duygusuna uyum sağlamaya çalışırsa, kayıpları için hissettiği tüm acılar üzerine gelir, onu boğardı. Acılarını kontrol altında tutabilmesinin tek yolu, bir süre herhangi biri için hiçbir şey hissetmeyecek şekilde kendini kontrol etmektir. Burada tek sorun, hayatta kalan çocuğun bu süre

içinde açıkta ve ilgiden uzak kalmasıydı. Oldukça tipik bir sorundu bu ve sık sık görüldüğü gibi, eşler arasında yaşandığı zaman daha da yıkıcı oluyordu. Çocuk kaybeden ailelerde boşanma oranı yüksekti. Çoğu kez, eşler belirli bir düzeyde iyileşinceye kadar birbirlerini ve evliliklerini kaybediyorlardı.

Blake gruptan sonra Ophelie ile konuşurken, ona evsizler barınağında çalışma konusuyla ilgilenip ilgilenmeyeceğini sordu. Matt de buna benzer bir şeyden söz etmişti ve Ophelie, böyle bir çalışmanın kendisi için daha anlamlı, akıl hastalarıyla uğraşmaktan daha az sorumluluk yükleyen bir iş olacağını düşünüyordu.

Evsizlerin yaşamlarının iyileştirilmesi konusuna her zaman ilgi duymuş, ama Ted'le Chad'ın sağlığında bu işe vakit ayıramamıştı.

Şimdi kocası yoktu, tek çocuğuyla kalmıştı, çok boş vakti vardı.

Ophelie bunun kendisini ilgilendirdiğini söyleyince, Blake, evsizlere ait projelerle ilgili bazı bilgiler ve belgeler bulacağı konusunda ona söz verdi. Bu işi çok iyi yapardı. Ophelie Safe Harbour'a dönerken arabada bunları düşünüyordu. O gün öğleden sonra, dikişlerin alınması için Pip'i kliniğe götürecekti. Dikişlerden kurtulan küçük kız birden neşelendi ve eve döner dönmez lastik spor ayakkabılarını ayaklarına geçirdi.

Ophelie kızına bakarak, "Şimdi nasılsın bakalım?" diye sordu.

Kızıyla ilgilenmek yine hoşuna gitmeye başlamıştı, artık eskisine göre daha çok konuşuyorlardı. Bir zamanlar olduğu kadar değilse bile, her şey biraz daha yolunda gitmeye başlamıştı. Ophelie, Matt'le konuşmasının da olumlu etkisi olup olmadığını düşündü.

Çok nazik, insana huzur veren bir adamdı Matt, çok da sevecendi. Kendisi de çok acı çekmişti ve başkalarına yardımcı olurken hiç yabancılık çekmiyordu. Grubun yardımını da inkâr edilemezdi ve oradaki arkadaşlarını seviyordu Ophelie.

"Çok iyiyim anne, ama ayağım biraz acıyor."

"Pekâlâ, fazla abartma, tamam mı?" Pip'in o anda ne düşündüğünü biliyordu. Kızı sahile gidip Matt'i görmek için sabırsızlanıyordu.

Ona göstereceği bir sürü yeni resmi vardı. Ophelie ciddi bir tavırla,

"Yarını beklesen daha iyi olmaz mı? Bugün zaten çok geç oldu," dedi. Bazen Pip'in aklından geçenleri rahatça okuyabilirdi. Ama

nedense aylardır bu konuda bir çaba göstermemiştir. Yeniden eski haline dönmeye başlamıştır ve Pip buna sevinliyordu.

Pip ertesi gün kesekâğıdına iki sandviç koydu, Matt'in verdiği eskiz bloknotuyla kalemleri alıp sahile yürüdü. Ophelie de onunla beraber gitmeyi düşünmüştü ama sonra aralarına girip rahatsız etmek istemedi. Esas olan onların arkadaşlığıydı, kendisinin Matt'le dostluğu daha sonra, onların arkadaşlığı sayesinde başlamıştır. Kızına el salladı ve Pip, yeni iyileşen ayağını korumak için giydiği spor ayakkabılarıyla kumsalda ilerlemeye koyuldu. Her zamankinin tersine, koşmuyordu. Ayağına daha dikkatli, daha saygılı davranıyordu, bu nedenle sahile varması daha uzun sürdü. Matt onu görünce resim yapmayı bırakıp gülümsedi.

"Bugün gelmeni umuyordum, gelmeseydin akşam telefon edecektim size. Ayağın nasıl?"

"Daha iyi." Kumsala kadar yaptığı yürüyüş ayağını biraz acıtmıştı ama Matt'i görmek için çivilerin ya da cam tozlarının üzerinde bile yürümeye razıydı Pip. Onun yanında olmak mutlu ediyordu küçük kızı. Matt de onu gördüğüne çok sevinmişti.

Gülerek, "Seni gerçekten özledim küçük kız," dedi.

"Ben de. Bütün hafta evde kalmaktan sıkıldım. Mousse'un da hoşuna gitmedi."

"Zavallı köpek, herhalde onun da idmana ihtiyacı vardı. Geçen akşam sizinle çok iyi vakit geçirdim. Yemek nefisti doğrusu."

Pip güldü. "Pizza'dan çok daha iyiydi!" Matt annesindeki en iyi şeyleri ortaya çıkarmış, onu canlandırmıştı. Pip, bir gün önce annesini çantasını karıştırırken görmüştü, sonunda eski bir ruj bulup kente gitmeden önce dudaklarına biraz sürmüştü. Bunun üzerine Pip, onun en son ruj kullandığından bu yana ne kadar çok zaman geçtiğini fark etmişti. Annesinin gittikçe iyileşmesi onu mutlu ediyordu. Safe Harbour'da iyi bir yaz geçirmişlerdi. Matt'e, "Yeni resmini beğendim," dedi. Matt, yüzünde dalgın bir ifadeyle kumlarda oturan bir kadını çizmişti. Oralarda birini kaybetmiş gibi, denize bakıyordu kadın. Resimde sanki insanın merakını çeken, rahatsız eden, âdeta trajik bir şey var gibiydi. "Kederli görünüyor, ama güzel kadın. Annem mi o?"

"Belki biraz. Annenden esinlenmiş olabilirim, ama sadece bir kadın işte. Bu bir kişilikten çok bir düşünce ve duygu süreci. Biraz da Wyeth adında bir ressamın tarzına uygun bir şey." Pip onun söylediğini tam olarak anlamış gibi başım salladı. Onunla konuşmak, özellikle de resim hakkında konuşmak çok hoşuna gidiyordu. Birkaç dakika sonra, bloknotu ve kalemleriyle beraber onun yakınına bir yere oturdu.

Saatler hızla geçti. Akşama doğru birbirlerinden ayrılırken ikisi de üzgün görünüyorlardı. Matt'in elinden gelse, orada bu küçük kızla sonsuza kadar oturabilirdi.

Matt, öylesine soruyormuş gibi, "Bu akşam annenle ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Bu akşam hamburger yemek için kasabaya gider mi diye ona telefon etmeyi düşünüyordum. Size evimde yemek yapmak isterdim ama berbat bir aşçıyım, hem donmuş pizzam da kalmadı." Pip iki evin benzer yemek tarzını düşününce güldü.

"Eve gidince anneme söylerim, o da sana telefon eder."

"En iyisi sen eve gidinceye kadar bekleyip ben arayayım." Pip kalkıp eve doğru yürümeye başlayınca Matt onun hafifçe topalladığını gördü ve arkasından seslendi. "Pip!" Küçük kız onu duyup döndü ve Matt el işaretiyle onu geri çağırdı. Ayağındaki dikişler yeni alınmış bir çocuğa göre yol fazla uzundu, ayrıca lastik ayakka-

SIGINAK

ıu/

bı da yaraya sürtünüp kızartmıştı. Pip ağır adamlarla tekrar onun yanına geldi. "Seni arabayla götüreyim eve. Ayağın pek iyi görünmüyor."

Pip cesur görünmeye çalışarak, "Ben iyiyim," dedi ama Matt o anda annesini değil de küçük kızını düşünüyordu.

"Yarayla fazla oynama, yoksa yarın gelemezsin buraya."

Pip söz dinledi ve Matt'in arkasından yürüyüp evinin arkasında duran arabaya gitti. Matt onu beş dakikada evine götürdü.

Arabadan çıkmadı ama mutfaktan onu gören Ophelie kapıya gelip selamladı Matt'i.

Matt onu meraklandırmamak için, "Pip biraz aksıyordu," dedi. "Arabayla getirmeme itiraz etmeyeceğini düşündüm." Matt bunu söylerken gülümsedi.

"Elbette itiraz etmem. Çok nazıksın, teşekkürler Matt. Nasılsın?"

"İyiim. Sana telefon edecektim. Bu akşam yemeğini kasabada yemek için sizi kandırabilir miyim acaba? Hamburger yer, sonra da hazımsızlık çekeriz. Ama şansımız varsa çekmeyebiliriz de."

"Bu iyi bir fikir gibi geldi bana." Ophelie o akşam için ne hazırlayacağını düşünmemişti henüz. Neşesi yerine gelmeye başlamıştı ama mutfak işinden pek de hoşlandığı söylenemezdi. Matt'in yemeğe geldiği akşam en büyük hünerini göstermişti. "Sana zahmet olmayacağından emin misin?" Sahilde hayat çok kolaydı, yemekler hiçbir zaman resmi olmuyor, herkes rahat davranıyor, hiçbir şey önemsenmiyordu, insanların çoğu ızgara yapıyordu ama Ophelie bunda da pek iyi sayılmazdı.

Matt, "Gelirseniz çok sevinirim," dedi. "Saat yedi iyi mi?"

"Mükemmel, teşekkür ederim." Matt elini sallayıp gitti. Tam iki saat sonra geri geldi. Pip annesinin ısrarı üzerine, saçlarındaki kumları temizlemek için başını şampuanla yıkamıştı, Ophelie'nin saçları da çok güzel görünüyordu. Dalgalı yumuşak saçlar çok güzeldi ve bir kısmı omuzlarından biraz aşağıya dökülmüştü. Ve yavaş yavaş hayata geri dönmeye başladığının bir belirtisi gibi, dudaklarına biraz ruj sürmüştü Ophelie. Pip bayıldı buna.

Kasabanın iki restoranından biri olan Lobster Pot'a gittiler ve üçü de ıstakoz çorbası içip ıstakoz yediler. Hep birlikte hambur-
1UÖ

UANIKLLtSIKKL

gerleri unutup güzel bir yemek yemeye karar vermişlerdi, ama eve dönerken üçü de çok yediğini ve kımıldamakta zorluk çektiğini söylüyordu. Yine de o akşam çok iyi vakit geçirdiler. Ciddi konulara girmediler, komik hikâyeler anlatıp birbirleriyle şakalaştılar ve çok güldüler. Eve geldiklerinde Ophelie, Matt'i içeriye davet etti, ama o sadece birkaç dakika kaldı orada. Evde yapacağı bazı işleri vardı. Matt gittikten sonra, Ophelie onun çok

nazik bir adam olduğunu söyleyince Pip annesine şeytanca bir ifadeyle baktı.

"Ondan hoşlanıyor musun anne? Yani, şey... bir erkek olarak demek istiyorum." Ophelie onun bu sorusuna önce şaşırdı, ama sonra güldü ve başını iki yana salladı.

"Benim tek erkeğim babandı kızım. Başka bir erkekle beraber olabileceğimi düşünemiyorum." Ophelie bunu grup arkadaşlarına da belirtmiş, onların çoğu bir gün bu fikrini değiştireceğini söylemişti, ama Pip bunu söyleyemedi elbet. Annesinin bu sözü onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Matt'i seviyordu küçük kız. Annesini kızdırmak istemiyordu, ama babasının ona karşı her zaman nazik davranmamış olduğunu da biliyordu. Babası annesine hep bağırır çağırır, bazen de çok kaba davranırdı, özellikle de Chad ya da başka bir konu hakkında tartıştıklarında çok kabalaşırdı. Pip babasını severdi ve hep sevecekti, ama Matt'in çok daha dost canlısı olduğunu düşünüyordu, onunla beraber olmak çok daha kolaydı. Küçük kız, "Ama Matt gerçekten de çok iyi bir adam, değil mi?" diye sorarken umutluydu.

"Evet, öyle." Ophelie, kızının, kendisini Matt'e yaklaştırmak istediğini düşünerek gülümsedi, ama Pip gerçekten de o adamı çok seviyor, âdeta bir kahraman gibi görüyordu. "Umarım bizim için iyi bir arkadaş olur. Bu yazlıktan ayrıldıktan sonra da onu görmek iyi olacaktır."

"Zaten kente döndükten sonra bizi ziyaret edeceğini söyledi. Hem beni okuldaki baba-kız yemeğine götürecek. Hatırladın mı?"

"Evet, hatırladım." Matt'in, kızını okul yemeğine götürmesini o da istiyordu. Ted bu konuda hiçbir zaman iyi bir baba olamamıştı. Çocukların spor karşılaşmalarına ya da okuldaki herhangi bir etkinliğe katılmazdı. Bunlar ona göre işler değildi, ancak zorunlu durumlarda katlanırdı. "Ama Matt de çok meşgul biri olabilir, Pip-" Ophelie, Ted için de böyle mazeretler uydurur, çocuklarını kızdırırdı hep. Babasının okul etkinliğine gelmemesi için daima bir mazeret bulunurdu.

Pip koca gözlerini açıp, biraz da kızarak baktı annesine. "O mutlaka geleceğini söyledi," dedi. Ophelie de kızının hayal kırıklığına

uğramasını istemiyordu elbet. Arkadaşlıklarının sürüp sürmeyeceğini o anda bilmek mümkün değildi, ama Ophelie bu dostluğun devam etmesini diliyordu.

YAZLIK EVDEN AYRILMALARINDAN İKİ HAFTA ÖNCE

Andrea yine onları görmeye geldi. Bebek ağlıyordu, yine soğuk almıştı ve Andrea onun dış çıkardığını söyledi. Bu kez Pip ne zaman kucağına alsa ağlayıp durdu bebek. Annesinden başka kimseyi istemiyordu. Pip de canı sıkıldığı için kumsala gitmeye karar verdi, Matt'in karşısında oturup ona modellik yapması daha iyi olacaktı. Ophelie'ye hediye edilmek üzere yapılacak Pip portresi için birçok eskiz yapması gerekiyordu Matt'in.

Bebek sonunda uyudu ve Andrea, "Ee, ne var ne yok bakalım? Yeni bir şey var mı?" diye sordu.

Verandaya çıkıp güneşte oturlurken Ophelie rahat görünüyordu, "Pek bir şey yok," diye yanıtladı. Yaz mevsiminin son güneşli günlerini yaşıyorlar, sahildeki son günlerinin tadını çıkarıyorlardı. Andrea, arkadaşının aylardan beri ilk kez bu kadar iyi görüldüğünü düşündü. Safe Harbour'da geçirdiği üç ay ona çok iyi gelmişti. Ophelie'nin tekrar kente ve evdeki acı anılara geri dönmesini hiç istemiyordu Andrea.

Andrea onun Matt'le arkadaş olduğunu biliyor, adamı hâlâ çok merak ediyordu, birden aklına gelmiş gibi, "Şu bizim çocuk tecavüzcüsü nasıl bakalım?" diye sordu, Matt'i görmemişti ama Ophelie'nin tarifine göre esaslı bir parçaya benziyordu. Ophelie onun hakkında fazla bir şey söylememişi, bu da Andrea'yı kuşkulandırıyor. Ama Ophelie'nin gözlerine bakınca orada gizemli bir şey göremedi. Büyü ya da sihir yoktu bu gözlerde. Dikkatle saklanmış bir gündem de yoktu. Suç kanıtı bulunmuyordu. Ophelie çok rahat görünüyordu.

"Pip'e karşı çok nazik davranıyor, iyi bir adam. Geçen akşam onunla yemeğe çıktık."

Andrea, "Çocuğu olmayan bir adam için garip bir durum," dedi. "iki çocuğu varmış."

"O zaman çocukları sevmesi doğal. Gördün mü çocuklarını peki?

"Çocukları eski karısıyla birlikte Yeni Zelanda'da yaşıyormuş."

"Vay canına. Nasıl olmuş bu? Karısından nefret ediyor mu? Hasar büyük mü?" Andrea bu alanda uzmandı ve şimdi her şeyi görebiliyordu. Karısı tarafından aldatılmış, kendisine yalan söylenmiş ve terkedilmiş erkekler, daha sonraki yaşamlarında bütün kadınlardan nefret ederlerdi. Cinsel açıdan kafaları karışmış erkekleri, hâlâ ilişkisi olanları, her bakımdan mükemmel karılarını kaybetmiş erkekleri, hiç evlenmeden orta yaşa gelmiş olanları, hâlâ evli olduklarını nedense belirtmeyen erkekleri de unutmamak gerekirdi. Daha yaşlı, daha genç, aynı yaşta. Andrea her türlüyle çıkmıştı. Ve hoşuna giden bir erkek bulduğunda bazı sınırları aşmaya da hazırdı. Erkekler hasarlı olsa bile, bazen bir süre için eğlenceli olabiliyordu. Ama Andrea, en azından hasarın ne olduğunu bilmeyi yeğlerdi.

Ophelie samimi bir ifadeyle, "Bayağı büyük bir hasar olduğunu söyleyebilirim," diye yanıt verdi. "Onun için üzülüyorum. Ama bu beni ilgilendirmez tabii. Adam eski karısı tarafından aldatılmış, âdeta serseme çevrilmiş. Kadın onun en iyi arkadaşıyla gitmiş ve evlenmiş. Matt'le ortak işlettikleri şirketi satmaya zorlamış onu. Üstelik çocuklarını da ondan soğutmuş, uzaklaştırmış."

"Aman Tanrım, başka neler yapmış bu kadın peki? Lastiklerini kesip arabasını da ateşe vermiş mi? Yapmadığı başka ne kalmış?"

"Anladığım kadarıyla geriye fazla bir şey kalmamış. Reklam ajansını sattıklarında eline oldukça yüklü bir para geçmiş sanıyorum, ama bunu gerçekten de umursamıyor o."

"En azından bunlar Pip'e karşı neden o kadar sevecen davrandığını açıklıyor. Adam çocuklarını özlemiş olmalı."

Ophelie, Matt o gece yemeğe geldiğinde konuştuklarını anımsadı, "Tabii özlemiş," dedi. O gece duydukları onu gerçekten duygulandırmıştı.

Andrea arkadaşına sanki sorgularmış gibi bakarak, "Ne zaman boşanmışlar peki?" diye sordu. Ophelie kendini tutamayıp güldü.

"Galiba on yıl kadar önce. Öyle sanırım. Çocuklarını altı yıldır görmüyormuş, ya da altı yıldır onlardan haber almıyormuş. Çocuklar onunla ilişkiyi kesmişler."

"Öyleyse adam belki de çocuk tecavüzcüsü. Ya öyle, ya da eski karısı tam bir mal. O zamandan beri ciddi bir ilişkisi olmuş mu bu adamın?"

"Bir kez olmuş. Kadın onunla evlenip çocuk sahibi olmak istiyormuş, ama o istememiş. Sanırım ikinci kez evlenemeyecek kadar yaralıymış. Bunun için onu suçlayamam doğrusu.

Anlattıkları bir insanın kolayca dayanabileceği şeyler değil."

Andrea başını iki yana salladı ve duyduklarını umursamıyor-muş gibi, "Unut bunları," dedi. "Güven bana. Sırtında çok yük var bu adamın. Kafası karışık biri o."

Ophelie sakin bir tavırla, "Arkadaş olarak öyle değil," dedi.

Matt'ten arkadaşlıktan başka bir şey istemiyordu o. Onunla duygusal bir ilişkiye girmek gibi bir niyeti yoktu. Onun kafasında ve kalbinde Ted vardı. Başkasını istemiyordu.

Andrea gerçekçi bir tavırla, "Senin arkadaşına ihtiyacın yok," diye konuştu. "Arkadaşın olarak ben varım işte. Senin bir erkeğe ihtiyacın var, ama bu adam çok hasarlı. Ben böyle erkekleri çok gördüm. Kendilerini bir türlü toparlayamaz bunlar. Kaç yaşında bu adam?"

"Kırk yedi."

"Çok fena. Ama söylüyorum sana, vaktini boşa harcıyorsun."

Ophelie kararlı bir ses tonuyla, "Ben hiçbir şey harcamıyorum," dedi. "Ben hayatımda bir erkek istemiyorum. Ne şimdi, ne de bundan sonra. Benim Ted'im vardı, başka birini istemiyorum."

"Sen de biliyorsun ki onunla sorunların vardı, Ophelie. Çirkin anıları canlandırmak istemiyorum, ama hatırlarsan on yıl kadar önce yaşanan küçük bir olay vardı... " Bir an için göz göze geldiler, sonra Ophelie gözlerini başka tarafa çevirdi.

"O bir kez yapılan bir şeydi. Bir kazaydı. Yanlışıktı. Bunu bir daha hiç yapmadı."

"Bunu bilmiyorsun. Yapmış da olabilir. Tekrar yapmış ya da yapmamış olması zaten konumuz dışı. O bir aziz değildi, erkekti. Chad konusunda olduğu gibi, bazen sana çok büyük sorunlar çıkaran çok zor bir adamdı. Her şey onun etrafında dönüyordu. Ona bu kadar uzun süre katlanabilen bildiğim tek kadın sensin.

Evet, bir dâhiydi o, ama onu ne kadar seversem seveyim, ve sen de ona ne kadar âşık olursan ol, bazen tam bir orospu çocuğu olurdu Ted. Kendinden başka kimseyi sevmezdi o adam. Aslında sana verilmiş bir armağan falan değildi."

Ophelie, "Benim için öyleydi," dedi. Gerçek olsun olmasın, Andrea'nın sözleri onu sıkıyordu. Evet, kocası zor bir insandı, ama onun gibi dâhi insanların böyle olmaya hakkı vardı, ya da Ophelie öyle düşünüyordu. Ancak Andrea onunla aynı fikirde değildi. Ophelie, "Onu yirmi yıl boyunca sevdim," dedi. "Bu da bir gecede, ya da bundan sonra değişmez."

Andrea, biraz ileriye gittiğini düşünerek, nazik bir tavırla, "Değişmeyebilir. Onun da seni kendi tarzında sevdiğini biliyorum," dedi. Ama Andrea arkadaşına daima doğruyu söyler, açık konuşurdu. Ophelie'nin kendi hayatını yaşayabilmesi için hemen Ted ve onunla ilgili düşüncelerden kurtulması gerektiğine inanıyordu. Ted ve Ophelie, yıllarca çekişmekten bıkmışlardı, Andrea'nın sözünü ettiği ve Ophelie'nin "yanlışlık" olarak gördüğü olaysa, bir yaz mevsiminde, Ophelie ve çocuklar Fransa'dayken Ted'in başka bir kadınla yaşadığı ilişkiydi. Berbat bir durumdu. Ted, Ophelie'yi terk etmeyi düşünecek kadar ileriye gitmiş, onun kalbini kırmıştı. Andrea daha sonra karı kocanın arasının düze-lip düzelmediğini öğrenememiş, bu konuda hep kuşkulu olmuştu. Bunu söylemek zordu. Daha sonra Chad hastalanmış, araları daha da bozulmuştu. O ilişkiye çare yoktu. Hem de Ophelie'nin onu affetmeye hazır olmasına rağmen. Ted'in sadece kullandığı değil, aynı zamanda kendine hak gördüğü bir özgürlüktü bu. Ted her alanda bir hakkı olduğuna inanırdı.

"Burada temel konu onun iyi ya da kötü olması değil, ölmüş olması. O artık asla geri gelmeyecek. Sen buradasın ama o değil. Kendini toparlamak, iyileşmek için istediğin kadar zamanın var, ama sonsuza kadar yalnız yaşayamazsın."

Ophelie, "Neden?" diye sorarken üzgün görünüyordu. Hayatın-

da başka bir erkek istemiyordu ki... Ted'e alışmıştı, kendini bir başka erkeğin yanında düşünemiyordu bile. Yirmi iki yaşında onunla birlikte olmuş, yirmi dördünde de evlenmişti. Kırk iki yaşında aynı şeylere yeniden başlamayı düşünmek bile istemiyordu. Yalnız yaşamak daha iyiydi. Zaten Matt de böyle düşünmekteydi, ikisi de yaralanmış insanlardı ve bu da onların bir başka ortak noktasıydı.

Andrea hafif bir sesle, "Yalnız kalamayacak kadar gençsin," dedi. Mantiğın ve geleceğin sesiydi bu kadın. Ophelie ise inatla geçmişe sarılıyordu. Oysa bu geçmiş, bazı konularda asla varolmamıştı, sadece Ophelie'nin kalbinde ve hayalinde sürdürüyordu varlığını. "Sonunda her şeyi olurluna bırakmak zorundasın. Belki şimdi değil, ama er geç yapmalısın bunu. Daha yaşamının ortasındasın. Ömrünün sonuna kadar yalnız yaşamayı düşünemezsin. Gülünç bir şey bu, üstelik korkunç bir kayıp."

Ophelie inatçı bir tavırla, "istediğim buysa değil," dedi.

"Sen bunu istemiyorsun. Kimse istemez bunu. Sen sadece etrafına bakınmanın, çevreni araştırmanın vereceği acıyı istemiyorsun. Bunun için ayıplamıyorum seni. Berbat bir dünya bu. Ben de bir yetişkin olarak yaşadım bu dünyada. Nefret ediyorum bundan. Ama sonunda biri çıkıp gelecek, iyi biri. Belki Ted'den de iyi biri." Ophelie'nin gözünde Ted'den iyi biri olamazdı, ama Andrea ile bu konuda tartışmak istemiyordu. "Ama bunun cevabının senin şu çocuk tecavüzcüsü olduğunu düşünmüyorum. O adam çok sıkılmış görünüyor, hatta aşırı sıkılmış da olabilir. Ama her iki halde de istediğin erkeğin o olacağını sanmıyorum, sadece bir arkadaş olabilir belki. Sanırım o konuda haklısın. Ama bu, er geç başka birini bulmak zorunda kalacaksın anlamına geliyor."

"Hazır olduğumda sana haber veririm, sen de adımı tuvalet duvarlarına yazar, ya da adımın yazılı olduğu kâğıtlar dağıtırsın etrafta. Haa, bak şimdi aklıma geldi, benim katıldığım grupta evlenmeyi çok isteyen bir adam var. O çok uygun olabilir."

"Böyle garip şeyler olmuştur. Dul hanımlar lüks gemi seyahatlerinde, sanat galerilerinde ya da acılı insanların

gruplarında erkeklerle tanışabilirler. En azından pek çok ortak noktanız olabilir. Kim o adam?"

SİĞINAK

115

"Bay Feigenbaum. Eski bir kasap, operayı ve tiyatroyu seviyor, çok iyi bir aşçı, dört yetişkin çocuğu var ve seksen üç yaşında."

Andrea, "Harika," diyerek sırttı. "Tam bana göre. Ama bak, sana söylüyorum, sen bu konuyu ciddiye almıyorsun."

"Hayır, almıyorum, ama benimle ilgilendiğin için seni takdir ediyorum."

"Sen henüz bir şey görmedin. Ben senin arkanda durmaya niyetliyim."

Ophelie, Fransızlara özgü biçimde tek kaşını kaldırarak, "Bak buna inanırım işte," dedi. Tam o sırada bebek uyandı ve ağlamaya başladı.

iki kadın verandada konuşurken, Matt de sahilde, büyük bir dikkatle Pip'in eskizlerini çiziyordu. Fotoğraf çekmek için de iki rulo siyah-beyaz film harcadı. Portreyi yapma konusunda heyecanlıydı ve Pip'e, resmin, annesinin doğum gününe yetiyeceğini, hatta daha bile erken biteceğini söyledi.

Pip fotoğrafları çekildikten sonra, "Buradan gidince seni özleyeceğim," dedi. Kumsalda oturup saatlerce onunla konuşmaktan ve resim yapmaktan büyük keyif alıyordu. Matt en iyi arkadaşı olmuştu.

"Ben de seni özleyeceğim, küçük kız." Matt onunla her zaman samimi konuşuyordu. "Kente gelip seni ve anneni ziyaret edeceğim. Ama okula başladığın zaman sen arkadaşlarınla meşgul olacaksın." Pip'in yaşamının o zaman kendininkinden çok daha dolu olacağını biliyordu. Ve bunu düşününce, onu hemen her gün görmeye ne kadar alışmış olduğunu anlayıp şaşırdı. Yaz mevsiminin büyük bölümünde bu küçük kız ona arkadaşlık etmişti.

Pip küskün bir ifadeyle, "Bu aynı şey değil," dedi. Onların arkadaşlığı özeldi ve Pip ona güveniyordu. Matt onun için bir sırdaş, en iyi arkadaş, bir anlamda da babasının yerini alan adam olmuştu. Ted'in asla yapamadığı babalığı o yapıyordu. Pip onun,

kendisine babasından çok daha nazik davrandığını hissediyordu. Babası hiçbir zaman onunla Matt kadar çok vakit geçirmemiş, onun kadar nazik olmamıştı. Ya da annesine karşı. Babasının garip huyları vardı, Pip'e olmasa bile, annesine ve Chad'a her zaman kızıp bağırırdı. Pip'e pek kızmazdı, çünkü o, babasına karşı her zaman dikkatliy-lib

DANIELLE STEEL

di. Pip babasından biraz korkardı. Yaşı daha küçükken, babası ona daha iyi davranırdı ve bununla ilgili güzel anıları vardı Pip'in, ama son yıllarda onunla fazla ilgilenmemeye başlamıştı. Pip bunları düşününce gözleri doldu ve, "Seni çok özleyeceğim," diye tekrarlardı. Onu burada, kumsalda yalnız bırakmayı hiç istemiyordu. Matt de onunla aynı fikirdeydi.

"Sen ne zaman istersen gelirim, söz veriyorum. Annen bir sakınca görmezse seninle sinemaya, yemeğe gider, ne istersen yaparız.

Pip hiç çekinmeden ve gerçeği söyleyerek, "Annem de seviyor seni," dedi. Annesi bunu açıkça söylemiş, Matt'in iyi bir adam olduğunu belirtmişti.

Matt bir an için ona babasının nasıl bir adam olduğunu sormayı düşündü. Ophelie'nin kocası hakkında söylediklerine rağmen, onun hakkında tam bir fikre sahip olamamıştı. Onun kafasında, dâhi bir bilim adamı olması mümkün, ama bencil, zorba ve büyük olasılıkla karısına karşı hiç de nazik olmayan bir adam vardı. Ama şimdi, Ophelie'nin ona âdeta taptığı ve onu bir aziz gibi gördüğü de açıktı. Bulmacanın parçaları uyuşmuyordu. Özellikle de adamın oğluyla ilişkileri garipti. Matt onun Pip'le de yeterince ilgilenmemiş olduğundan emindi, bunu küçük kızın konuşmalarından, anlattığı hikâyelerden anlamıştı. Belli ki adam karısıyla da yeterince vakit geçirmemiş, ilgilenmemişti. Ted hakkında net bir fikir edinmek zordu. Özellikle şimdi, onun ölümünden sonra, acı anıları unutmama ve geriye kalanları da daha güzel olarak anımsama eğilimi ağır basıyordu elbet. Ama Matt, bunları sorarak Pip'i güç durumda bırakmak da istemiyordu.

Bir an düşündü, sonra, "Okula ne zaman başlıyorsun bakalım?" diye sordu.

"iki hafta sonra. Dönüşümüzden bir gün sonra."

Matt, ona güven vermek ister gibi, "O zaman epey meşgul olacaksın," dedi, ama Pip üzgün görünüyordu.

Küçük kız, "Sana bazen telefon edebilir miyim?" diye sorunca Matt güldü.

"Elbette, çok hoşuma gider." Pip onun için bir armağan olmuş, uzun zamandır içinde hissettiği bir katılığı yumuşatmıştı. Sanki bir yye kendi çocuklarının bıraktığı boşluğu doldurmuştu. Matt je onun için aynı şeyi yapmıştı. Bir bakıma, Pip'in asla sahip olmadığı ve hep özlemini çektiği baba olmuştu. Ted çok farklı, kaba Saba biriydi.

Matt resim takımını toplayınca Pip de ondan ayrılıp eve yürüdü. Vardığında Andrea gitmek üzereydi.

Pip, Andrea ile bebeği güle güle deyip öptükten sonra, annesi, "Matt nasıl?" diye sordu.

"iyi, sana selam söyledi."

Andrea, "Sana söylediklerimi sakın unutma," deyince Ophelie güldü.

"Sana söyledim. Bunun yanıtı Bay Feigenbaum'dur."

"Ona pek güvenme. O tür adamlar altı ay geçmeden karılarının kız kardeşleri ya da en iyi arkadaşlarıyla evlenirler. Sen hâlâ ne yapacağını düşünüp dururken o çoktan evlenmiştir. Adamın o kadar yaşlı olması çok kötü."

Ophelie arkadaşına sarılıp onu ve bebeğini öptükten sonra, "Çok kötüsün," dedi ve Andrea bebeğini alıp yola çıktı.

Pip merakla, "Bay Feigenbaum da kim?" diye sordu. Bu adı daha önce hiç duymamıştı.

"Gruptan bir adam. Seksen üç yaşında ama evlenecek bir kadın arıyor."

Pip korkulu bir ifadeyle gözlerini açarak, "Yoksa seninle mi evlenmek istiyor?" diye sordu.

"Yok canım. Zaten ben onunla evlenmem. Korkma, her şey yolunda." Pip o anda annesine, Matt'le evlenip evlenmeyeceğini

sormak istedi. Keşke evlenseydi onunla, ama annesinin son günlerdeki konuşmalarına bakınca bunun pek de mümkün olmayacağını anlıyordu. Galiba hiç olmayacak bir şeydi bu. Ama en azından, Matt kente gelip onları göreceğini söylemişti. Pip, bunu yapmasını yürekten diliyordu.

O akşam anne kız yemeklerini sessizce yediler, Pip annesine Matt'in ara sıra telefon edeceğini söyledi.

"Sence bir sakıncası olup olmadığını da sordu."

Ophelie hafif bir sesle, "Neden olsun ki?" dedi. Matt'e yeterince güveniyordu arkadaş olarak kendini kanıtlamıştı adam. Andrea ona hâlâ 'çocuk tecavüzçüsü' diyordu ama Ophelie'nin bu konuda hiç endişesi yoktu. "Araması iyi olur bence. Belki ara sıra bizimle gene yemek de yer."

"Kente geldiği zamanlar bizi yemeğe ve sinemaya götürebileceğini de söyledi."

Pip televizyonu açarken Ophelie bulaşıkları makineye koyuyordu, bu konu üzerinde fazla düşünmeden, "Çok iyi olur," dedi. Andrea arkadaşının Matt'le yakın dost olmasını istemiyordu ama Ophelie bunda bir sakınca görmüyordu. Safe Harbour'da geçirdikleri yaz onlara çok iyi gelmiş, yeni bir de arkadaş edinmişlerdi.

10

MATT TELEFON EDİP OPHELIE'YE TEKNE GEZİNTİSİ TEK-lif ettiğinde yazlıktaki son haftalarının başıydı, güneşli bir gündü. Daha önceki iki gün sisli geçmiş, herkes mevsimin son güneşli günlerinden birini gördüğü için sevinmişti. Öğrendiklerine göre o gün mevsimin en sıcak günü olacaktı. Ophelie'yle Pip sıcaktan bunalmış, öğle yemeği için eve girmişlerdi. Matt telefon ettiğinde, Ophelie'nin hazırladığı sandviçleri bitirmek üzereydiler. Pip sıcaktan âdeta uyukluyordu. Kumsala gidip Matt'i görmeyi düşünmüştü ama hava çok sıcaktı, güneş insanı yakıyordu. Uzun zamandır ilk kez bugün göremeyecekti onu. Ama onun da bu sıcakta kumsala çıkıp resim yapacağını sanmıyordu. Ophelie'ye telefon ettiğinde Matt'in söylediği gibi, tekneyle açılmak ya da yüzmek için iyi bir gündü.

Matt özür diler gibi, "Haftalardır sormak istiyordum sana," dedi. Uzun zamandır Pip'in portresi üzerinde çalıştığını ona açıklayamazdı. "Hava çok sıcak. Öğleden sonra tekneyle denize çıkmayı düşündüm. Ne dersin, sana da cazip gelir mi?" Ophelie'ye de iyi fikir gibi göründü bu. Verandada ya da plajda oturulamayacak kadar sıcaktı hava, denizde en azından biraz esinti olurdu. Son bir saat içinde rüzgâr çıkmış, bu da Matt'e yelkenliyi hatırlatmıştı. Sabahtan beri, aklında kalan görüntüsüne, çektiği fotoğraflara ve "daha önceki eskizlerine göre, Pip'in portresi üzerinde çalışmıştı.

Ophelie neşeli bir sesle, "Harika bir fikir," dedi. Matt, yazlıktan kente gitmeden önce onu tekneyle gezdireceğini söylemişti ama Ophelie, onun çok sevdiği bu tekneyi henüz görmemişti. "Teknen nerede duruyor?" diye sordu.

"Sizin hemen aşağıınızda, küçük göl tarafındaki bir evin özel iskelesine bağlı. Ev sahipleri orada değil, tekneye de aldırıyorlar zaten. Teknenin oradaki manzarayı daha bir güzelleştirdiğini söylüyorlar. Geçen yıl Washington'a taşındılar. Bu da benim işime yaradı tabii." Matt ona evin numarasını verdi ve on dakika sonra orada buluşabileceklerini söyledi. Ophelie durumu Pip'e aktardığında onun canının sıkılır gibi olduğunu görüp şaşırdı. Pip endişeli bir ifadeyle, "Bir şey olmaz, değil mi anne?" diye sordu. "Denize çıkmak güvenli mi? Büyük mü bu tekne?" Ophelie onun gözlerindeki ifadeyi ve endişeli halini görünce birden duygulandı. O da kızı için böyle endişeleniyordu işte. Şimdi her şeyde bir uğursuzluk görüyorlardı, yaz başında Pip kumsala gittiğinde Ophelie'nin endişelenmesinin nedeni de bu olmuştu. Artık birbirlerinden başka kimseleri yoktu. Ve tehlike onlar için soyut bir kavram olmaktan çıkmış, bir gerçek olmuştu. Trajedi, ikisinin de varolduğunu bildiği bir olasılıktı, ikisinin de yaşamını sonuna kadar değiştirmişti. Ophelie ne yapacağını düşünürken, Pip korkulu bir sesle, "Gitmeni istemiyorum, anne," dedi. Ama sonsuza kadar da korku içinde yaşayamazlardı. Belki de Ophelie'nin, kızına, normal bir yaşam sürebileceklerini ve korkunç bir şeyle karşılaşmayacaklarını göstermesi iyi olacaktı. Kendisi Matt'le tekne

gezintisine çıkmanın hiç de tehlikeli olmayacağını düşünüyordu, onun çok iyi bir denizci olduğundan emindi. Daha önce de tekneler konusunda konuşmuşlardı ve Matt'in çocukluğundan beri yelken kullandığını biliyordu. Bu konuda Ophelie'den ilerde sayılırdı. Ophelie yaklaşık on iki yıldan beri yelkenliye binmemişti. Ama o da bundan daha kötü sularda yelken açmıştı ve az da olsa bu konuda tecrübeli sayılabilirdi.

"Tatlı kızım, bunun eğlenceli olacağından eminim. Sen de verandadan bizi seyredebilirsin." Ama Pip bundan emin değildi, ağlayacak gibi görünüyordu. "Gerçekten de gitmemi istemiyor musun?" Ophelie, geleceğini Matt'e söylerken bu olasılığı hiç düşünmemişti. Ama gelip Pip'le kalmasını Amy'den isteyebilirdi, onun biraz önce kendi evine girdiğini görmüştü, yani kız evde olmalıy-

dı. Ya da, Amy'nin işi varsa, Pip oraya gidip onunla birkaç saat kalabilirdi.

pip hıçkırır gibi bir sesle, "Ya boğulursan?" deyince Ophelie oturdu ve onu kendine doğru çekti.

"Boğulmam ben, iyi bir yzcym, hem Matt de öyledir, istersen ondan bana bir can yeleği vermesini isteyeyim." Pip bir an düşündü, sonra bunu kabul edip başını salladı.

"Pekâlâ." Pip bir an için yumuşamış gibi göründü, ama sonra tekrar paniğe kapılır gibi oldu. "Ya bir köpekbalığı saldırırsa tekneye?" Ophelie bu sularda arada bir köpekbalığı göründüğünü inkâr edemezdi, ama bütün yaz boyunca böyle bir şey olmamıştı.

"Sen çok fazla televizyon seyre diyorsun hayatım. Hiçbir şey olmayacak, söylüyorum sana. Bizi izleyebilirsin, onunla kısa bir süre için çıkacağım denize. Sen de bizimle gelmek ister misin?"

Ophelie de aynı nedenlerle onun gelmesini istemiyordu elbet, ama bu şimdi ona da aptalca görünüyordu. Pip de zaten denizi çılgınca seven bir ocuk değildi. Kızını korkutmak istemezdi Ophelie.

Yelkenliler onun hoşuna gidiyordu ama Pip için uygun sayılmazdı bu tür şeyler. Soruyu başını iki yana sallayarak yanıtladı. "Bak ne diyeceğim. Matt'e teknede sadece bir saat kadar kalacağımı

söylerim. Hava çok güzel ve daha sen anlamadan dönmüş oluruz. Ne dersin?"

"Sanırım bu olabilir." Pip bunu söylerken, sanki terk ediliyormuş gibi bir ifadeyle annesine baktı ve Ophelie kendini suçluymuş gibi hissetti. Ama birkaç dakika için bile olsa, Matt'in teknesini görmek, onunla denizde biraz dolaşmak istiyordu, içi hiç rahat değildi, ama gidip dönebileceğini ve hiçbir aksilik olmayacağını Pip'e kanıtlamak ona önemli görünmeye başlamıştı. Bu da onun için, iyileşme sürecinin bir parçası olacaktı.

Ophelie mayosunun üstüne bir şort geçirdi ve Pip'le oturması için Amy'yi çağırdı. Genç kız birkaç dakika içinde geleceğini söyledi, nitekim Ophelie çıkmaya hazırlanırken geldi. Pip, annesi gitmeden önce kollarını ona dolayıp sıkı sıkı sarıldı. Bu da Ophelie'ye, kızının, babasıyla ağabeyinin ölümünden ne kadar etkilendiğini, korku içinde olduğunu gösteriyordu. Pip daha önce hiç bu şekilde davranmamıştı. Ama Ophelie de onu bırakıp bir yere gitmemiş, son on ayın büyük bölümünü yatağına uzanıp ağlayarak geçirmişti.

"Hemen döneceğim, söz veriyorum. Eğer fazla sıcak olmazsa verandadan bizi izleyebilirsin. Tamam mı?" Ophelie kızını öptü ve Mousse yanlarına gelip kuyruğunu sallarken, sakın görünmeye çalışarak evden çıktı. Dalgın dalgın, Matt'in teknesinin durduğu eve yürüdü. Araba oradaydı. Az sonra Matt'i de gördü, tekneye bir şeyler koyuyordu. Yelkenli küçüktü ama çok şirin ve çok iyi durumdaydı. Matt'in bu tekneyi çok sevdiği, ona çok iyi bakmış olmasından belli oluyordu. Güvertedeki her şey verniklenmişti, sarı pirinç parçalar pırıl pırıldı ve tekne o ilkbaharda beyaza boyanmıştı. Teknede yaklaşık on metre boyunda bir direk, bir ana yelken, bir de flok yelkeni vardı. Kısa cıvadra^ teknenin yaklaşık on metrelik boyunu daha uzun gösteriyordu, teknede küçük bir motor, küçük bir de kamara vardı, tavanı içinde Matt'in ayakta duramayacağı kadar alçaktı. Matt tekneye altı yıldır görmediği kızının adı anısına Nessie II adını vermişti. Küçük tekne çok güzeldi ve Ophelie iskelenin üstünde durup bir süre onu hayran gözlerle seyretti. "Harika bir tekne bu, Matt." Söyledikleri kelimesi

kelimesine içinden geçenleri yansıtıyor, Ophelie ona binip denize açılmak için sabırsızlanıyordu.

"Öyle, değil mi?" Matt mutlu görünüyordu. "Buradan gitmeden önce onu görmeni çok istedim." Teknenin denizde seyri daha da güzeldi. Matt hemen denize çıkmak istiyordu. Ophelie sandaletlerini çıkardı ve Matt güverteye atlaması için ona yardım etti. Sonra motoru çalıştırdı, Ophelie de iskeleye bağlı halatların çözülmesine yardım etti. Az sonra, uygun bir hızla sahil gölünden okyanusa doğru yol alıyorlardı. Tekne gezintisi için mükemmel bir gündü.

Ophelie, Matt'in boş zamanlarında özene bezene bakımını yaptığı küçük ayrıntılara hayran kalarak, "Çok güzel bir tekne bu!" diye tekrarladı. Küçük yelkenli Matt'in yaşamına zevk katan şeylerden biriydi ve Matt şimdi bu zevki Ophelie ile paylaşabildiği için daha da mutluydu. Ophelie ilgiyle, "Ne zaman yapılmış bu tekne?" diye sordu. O sırada gölün ağzını geçip okyanus sularına çıkmışlar-
' Burundaki yatay direk

i Esintinin güçlendiğini hissettiklerinde Matt motoru susturdu. Ardından yelkenleri de açtı. Şimdi altlarında okyanusu, üstlerinde rüzgârı hissederlerken Ophelie bir an için yelkenlinin tatlı sessizliğinin tadını çıkardı. Matt tek başına da tekneyi kolayca idare edebilirdi ama, daha o sormadan Ophelie ona yardım etmeye başladı.

Matt gururla, "1936'da yapılmış," dedi. "Yaklaşık sekiz yıldır bende. Benden önceki sahibi savaştan hemen sonra almış tekneyi. İyi durumdaydı zaten, ama ben de epeyce bir yenileme yaptım." Ophelie, "Bir mücevher bu," dedi ve aynı anda, Pip'e verdiği sözü anımsadı. Başını kamaradan içeriye uzatıp, tahta bir çiviye asılı duran bir can yeleğini aldı. Ophelie'nin can yeleği taktığını gören Matt biraz şaşırmış gibiydi. Ophelie ona iyi bir yüzücü olduğunu ve tekne gezintilerini sevdiğini söylemişti. Ophelie onun gözlerindeki soruyu, "Pip'e söz verdim," diye yanıtladı. Matt başını sallarken rüzgâr yelkenleri doldurdu ve hızları arttı. Tekne çırpıntılı denizde kayarak seyrederken insana harika bir duygu

veriyordu. Güzel bir günde böyle bir teknenin zevkini paylaşmakta olan iki denizci gibi birbirlerine bakıp gülümsediler.

Matt, "Biraz açılısak sence bir sakıncası var mı?" diye sorunca Ophelie neşeyle gülerek başını iki yana salladı. Sahili ve arkadaki evleri epeyce geride bıraktıklarına göre biraz daha açılabilirlerdi. Ophelie, kızının onları izleyip izlemediğini merak ediyor, öyle olmasını umuyor. Güzel bir manzara oluşturunca Ophelie bir süre sonra dümen başında olan Matt'in yanına gidip oturdu ve evden ayrılmadan önce Pip'in gösterdiği tepkiyi anlattı.

"Uzun zamandır ne kadar endişeli olduğunu anlamamışım kızımın..." Ophelie cümlesini tamamlamadı, ama yüzünü güneşe kaldırıp gözlerini kapayarak otururken Matt onun ne demek istediğini anlamıştı. O anda, çok sevdiği teknesinin mi, yoksa yanında oturan kadının mı daha güzel olduğu konusunda emin değildi.

Sahil iyice gözden kayboluncaya kadar, uzun süre hiç konuşmadan, rüzgâr altında seyrettiler. Ophelie kızına çabuk döneceğine dair söz vermişti, ama dünyayı arkada bırakıp denizde seyretmek de kolayca vazgeçilemeyecek büyük bir zevkti. Güzel bir teknede denizde dolaşmanın insanı ne kadar rahatlattığını unutmuştu Ophelie. Bildiği kadarıyla en rahatlatıcı bir uğraştı bu ve rüzgârın

*J

II

hızı arttığında Ophelie hiç endişelenmedi. Matt de onun gerçekten iyi bir denizci olduğunu görmüş, bu beraberlikten büyük bir zevk almıştı. Ophelie bir an, keşke çok uzaklara gidebilsek ve bir daha da geriye dönmese, diye düşündü. Olağanüstü bir özgürlük ve huzur duygusuydu bu. Yıllardır kendisini bu kadar mutlu hissetmemişti ve bu mutluluğu Matt'le paylaşmak daha da güzeldi. Bir süre sonra birkaç balıkçı teknesine rastlayıp onlara el salladılar. Ufuk hattında limana doğru seyreden bir şilep vardı. Farallones yönüne doğru seyrederek Matt bir ara bir yere bakar gibi teknenin kenarına yaslandı. Ophelie de aynı tarafa baktı ama bir şey göremedi. Acaba Matt bir ayıbalığı ya da büyük bir balık

görmüş olabilir miydi, ama gördüğü şeyin bir köpekbalığı olmamasını diledi. Matt dümen yekesini ona verdi ve kamaraya girip bir dürbün alarak çıktı. Sonra dürbünü gözlerine götürdü, kaşlarını çatarak denizi taradı.

"Bir şey mi var Matt?" Ophelie endişeli değildi, sadece meraklanmıştı ve sırtına geçirdiği can yeleği de sıkmaya başlamıştı, ama Pip'e onu takacağına dair söz vermişti, ihtiyacı olmasa bile sözünü tutacaktı.

Matt, "Biraz önce bir şey gördüğümü sandım," diye yanıtladı. "Ama yanılmışım galiba." Dalgalar şimdi biraz daha kabarmıştı, Ophelie korkmuyordu ama dalgalı denizde etrafı görmek daha zordu. Hayatında mide bulantısı nedir bilmezdi, deniz ne kadar kabarırsa kabarsın, teknenin dalgalara batıp çıkışını severdi.

Matt'in yanma oturdu ve merakla, "Ne gördüğünü sandın?" diye sordu. Matt artık geri dönmeyi düşünüyordu, arkadan iyi bir rüzgâr almışlar, kıyıdan çok açılmışlardı, iki saate yakın bir zamandır denizdeydiler.

"Pek emin değilim... bir sörf tahtasına benziyordu, ama sörf için çok uzak burası, yine de bir tekneden düşmüş olabilir." Ophelie başını salladı, Matt dönüş için yelkenleri ayarladı. Tam dönüş girdiklerinde bu kez Ophelie gördü onu ve rüzgârın uğultusunda Matt'e bağırıp eliyle işaret etti. Sonra dürbünü alıp gözlerine götürdü, bu kez sadece sörf tahtasını değil, üstünde tahtaya sıkıca yapışmış adamı da gördü. Matt'e tekrar bağırdı, Matt dürbünü ondan kaparak baktıktan sonra, Ophelie'nin yardımıyla yelken-

SİĞINAK

125

Jeri hemen indirdi, motoru çalıştırdı ve tahtanın üstündeki adama doğru dümen kırdı. Ama sert rüzgârda yelken indirmek kolay değildi ve onları epey yormuştu.

Birkaç dakika sonra sörf tahtasına ulaştılar ve tahtaya yapışan kişinin yetişkin bir erkek değil, yaşı epey küçük bir erkek çocuğu olduğunu gördüler. Çocuk bayılmak üzereydi, yüzü solmuş, dudakları masmavi olmuştu. Nereden geldiğini ve ne zamandan beri denizde olduğunu tahmin etmek olanaksızdı. Kıyıdan millerce

uzaktaydı çocuk. Matt tekneyi tahtaya yanaştırırken Ophelie ona yardımcı oldu. Matt kamaraya girip kalın bir ip alarak çıktı. Deniz sertleşiyordu, Ophelie, sörf tahtasına yapışmış çocuğu tekneye almanın hiç de kolay olmayacağını anladı, boğazı düğümlenmiş gibiydi. Çocuğu denizden çekip almak büyük bir güç gerektirecekti, ama daha önce ipi çocuğun vücuduna sarabilmek daha güç olacaktı. Ona biraz daha yaklaştıklarında şiddetli bir titreme geçirdiğini gördüler ve çocuk umutsuz gözlerle onlara baktı.

Matt, "Sıkı dur!" diye bağırdı çocuğa, ama çocuk tahtaya yapıştığı sürece ipi beline bağlamaları olanaksızdı, tahtayı bırakırsa da boğulabilirdi. Çocuk, paçası kısa bir sörf mayosu giymişti, şimdiye kadar sağ kalmasını belki de buna borçluydu. Boğazında koca bir düğüm olan Ophelie daha dikkatli bakınca çocuğun yaklaşık on altı yaşında olduğunu tahmin etti, ancak Chad'ın yaşındaydı zavallı. O anda, bir yerlerde oğlunu kaybetmek ve büyük acılar çekmek üzere olan bir annenin olduğundan başka bir şey düşünemiyordu Ophelie. Onu nasıl kurtarabileceklerini de bilemiyordu. Teknede küçük bir telsiz vardı, ama çevrede, millerce uzakta olan şilepten başka bir şey görünmüyordu, Sahil Muhafaza botunun gelmesi de çok uzun sürerdi. Çocuğun yaşamasını istiyorlarsa onu kendileri kurtarmak zorundaydılar. Onun ne durumda olduğunu, denizde ne kadar kaldığını bile bilmiyorlardı. Ama ikisi de fazla zamanları olmadığını bilincindeydiler. Matt kamaraya girip bir can yeleği aldı ve suya atlamadan önce Ophelie'ye, "Mecbur kalırsan tekneyi yalnız başına sahile kadar götürebilir misin?" diye sordu. Ophelie hiç düşünmeden başını salladı. Genç bir kızken Brötanya sularında, çoğu kez de bundan daha sert denizlerde yıllarca tekne kullanmıştı. Ama Matt denize atlamadan önce bunu bilmek zorundaydı.

"- f

126

DANIELLE STEEL

Matt, ucuna ilmek attığı ipi tutup denize atladı, ama çocuk içgüdüyle ona yapışıp vücuduna sarıldı. Matt ipin ucundaki ilmeği vücuduna geçirmeye uğraşırken çocuk az kalsın onu boğacaktı.

Çocuk, çaresizlik içinde kollarını sallayıp çırpınıyordu. Matt sonunda onun arkasına geçmeyi başarırken Ophelie olanları korku içinde izliyordu. Matt'in, ipi çocuğun koltuk altlarından geçirmesi ve onu tekneye doğru çekmeye başlaması sanki saatler sürdü. Ophelie denizdeki ölüm kalım savaşını izlerken Matt'in ne kadar güçlü olduğunu daha iyi anladı, olağanüstü bir gayret gösteriyordu Matt ve çocuğu çekerek tekneye yaklaştığında Ophelie'ye bağırarak bir şeyler söyledi. Sonra ipin ucunu ona doğru attı ve Ophelie sanki bir mucize yaşıyormuş gibi ipi yakalayıp vince bağladı. O anda ne yapması gerektiğini biliyordu. Ama bunu yapabilecek ve ikisini kurtarabilecek miydi acaba? Beş kez denedikten sonra paniğe kapılmak üzereydi ki, ip birden gerildi ve vinç çocuğu yavaşça yukarıya kaldırmaya başladı. Çocuğun ipi tutacak gücü bile yoktu, ama bunun önemi yoktu, koltuk altlarından geçen ip onu tutuyordu ve Ophelie, baygın durumda güverteye serilemeden önce çocuğu sıkıca yakaladı. Ophelie, titreyen yarı baygın çocuğun belini saran ipi çözdü ve hiç beklemeden Matt'e attı. Koca dalgalara rağmen Matt ipi kolayca yakaladı ve vinç onu güverteye çekti, ikisinin de bu dalgalı denizden kurtulup tekneye çıkabilmiş olmaları âdeta bir mucizeydi. Matt kendini toparlayıp bir an düşününce yelken açarlarsa daha hızlı gideceklerini anladı. Rüzgâr epeyce sertleşmişti, yelkenlerin onları sahile çok daha kısa sürede götüreceği belliydi. Matt yelkenleri açarken Ophelie kamaraya girip bir battaniye çıkardı ve ölmek üzereymiş gibi, yarı kapalı gözlerle kendisine bakan çocuğu sardı. Çocuğun gözlerindeki ifade ona hiç de yabancı değildi, iki kez intihar girişiminde bulunmuş olan Chad'da da görmüştü bu ifadeyi. Çocuğa bir kez daha baktı ve onu kurtarmak için elinden geleni yapmaya karar verdi. Çocuk sörf tahtasıyla belki de biraz fazla açılmış, akıntıya kapılıp buralara kadar geldikten sonra da kurtulamayacağını anlamış olmalıydı. Onların tam zamanında oraya gelmiş olmaları bir mucizeydi. Matt yelkenleri büyük bir gayretle yönetip tekneyi sahile doğru götürürken bir ara Ophelie'ye seslendi. Kamarada

SİĞINAK

bir şişe konyak olduğunu, onu alıp çocuğa biraz içirmesini söyledi. Ama Ophelie başını iki yana sallayınca şaşkın gözlerle ona bak-tı. Sesini duyuramadığını sanarak aynı şeyi tekrarladı. Ophelie bir an tereddüt etti, sonra, titreyen çocuğun yanına, battaniyenin altına uzanıp ona sıkıca sarıldı, sahile varıncaya kadar kendi vücut ısısının onu canlı tutabileceğini düşünüyordu. Matt dümeni ayarladıktan sonra kamaraya girip telsizi açtı, Sahil Muhafazayı umduğundan daha çabuk buldu, teknede bir kazazede olduğunu, kıyıya doğru seyrettiğini bildirdi. Onlar kendisine yetişmeden önce kıyıya varabileceğini düşünüyordu; onlara, kıyıda sağlık görevlilerini hazır tutmalarını, ya da yetişebildikleri takdirde kendi teknesine yetişmelerini söyledi.

Kıyıya olan mesafenin yarısını katetmişlerdi ki rüzgâr hafifledi. Matt yelkenleri indirip tekrar motoru çalıştırdı. Bir süre sonra kıyı göründü ve Matt, çocuğu kolları arasında tutan Ophelie'ye baktı. Çocuk son yirmi dakikadır baygındı, âdeta ölü gibi yatıyordu. Ophelie'nin yüzü de bembeyaz kesilmişti.

Matt ona, "iyi misin?" diye seslenince Ophelie başını salladı, ama bu sahne ona yine Chad'ı anımsattı ve acı verdi. Bütün istediği bu çocuğu kurtarmaktı, onun annesinin de kendi çektiği acıları çekmesini istemiyordu. "Çocuk nasıl?"

"Hâlâ yaşıyor." Ophelie çocuğa sıkıca sarılıp sırlıklam ıslanmıştı ama bunu umursamıyordu ya da fark etmemişti. Güneş tepeden onları yakıyordu ve keyif duymak için çıktıkları tekne gezintisi ölüme karşı bir yarış halini almıştı.

Matt gaz kolunu sonuna kadar açıp teknenin hızını artırırken, "Ona neden konyak vermedin?" diye sordu. Hızı şimdiye kadar hiç bu kadar artırmamıştı ama teknesi onu hiç yarı yolda bırakmamıştı. Ophelie korkulu gözlerle ona bakıp, "Alkol onu öldürebilirdi," dedi, çocuk kollarının arasında çok soğuktu ve hareketsiz yatıyordu, ama Ophelie onun nabzını hafifçe hissedince rahatladı. Çocuk hâlâ yaşıyordu. "Kanı çekilmiş bu çocuğun, kalbine kan gitmesi gerekiyor." Çocuğun el ve ayakları buz gibiydi, ama kan dolaşımı az da olsa sürüyordu.

Matt, "Tanrıya şükür ki biliyordun bunu," dedi ve içinden,
128

DANIELLE STEEL

çocuğun yaşaması için dua etti. O sırada gölün ağzına iyice yaklaşmışlardı. Yardıma ulaşmalarına sadece birkaç dakika kalmıştı. Nitekim okyanus sularını geride bırakıp küçük sahil gölüne girdiklerinde, plajın sonundaki siren sesini duyup ışıkları gördüler. Matt hiç tereddüt etmeden tekneyi hiç tanımadığı bir evin iskelesine yanaştırdı. Sahilde insanlar toplanmış, merakla onlara bakıyorlardı. Beş altı sağlık görevlisi Matt'in teknesine atlarken Ophelie de çocuğu bırakıp ayağa kalktı. Sağlık görevlileri baygın haldeki çocuğu alıp götürürken Ophelie kendini tutamadı, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bunun üzerine görevlilerden biri ona bakıp gülümseyerek baş parmağını kaldırıp zafer işareti yaptı. Çocuk yaşıyordu. Ophelie'nin tir tir titrediğini gören Matt hemen onun yanma geldi ve onu kollarına aldı. Ophelie hâlâ hıçkırarak ağlıyordu. O sırada iki itfaiyeci tekneye atladılar.

Kıdemli olan itfaiyeci hayranlık ifade eden bir sesle, "O çocuğun hayatını kurtardınız," dedi. "Adını öğrenebildiniz mi acaba?"

Ophelie başını iki yana sallarken Matt olanları onlara anlattı.

Adamlar birkaç satır not alıp onları kutladılar. Herkes gittikten sonra Matt motoru tekrar çalıştırıp kendi iskelesine doğru dümen kırdı. Ophelie öylesine sarsılmıştı ki konuşamıyordu. Matt onu yanma oturtup bir elini omzuna attı.

"Özür dilerim, Ophelie." Bu olayın ona neleri anımsattığını ve neler yaptığını biliyordu. "Sadece güzel bir tekne gezintisi yapacağımızı düşünmüştüm."

"Yaptık işte. Onu ve bir ana kalbini kurtardık." Çocuğun yaşayıp yaşamayacağını bilemiyorlardı, ama en azından yaşama şansı vardı. Onu buldukları yerde, orada bıraktıkları sörf tahtasından başka bir şeyi yoktu çocuğun. Matt, buldukları zaman çocuğun sıkıca yapışmış olduğu tahtayı almayı düşünmemişti bile.

Nessie H'yi iskeleye bağladılar, her şeyi yerine koydular ve kamarayı kilitleyip teknedeki ayrıldılar. İkisi de çok yorgundu.

Matt'in hortumu alıp güverteyi tatlı suyla yıkaması gerekiyordu

ama bunu ancak ertesi gün yapabilecekti. Bütün işleri bitirdiklerinde, denizde beş saat kadar kaldıklarını anladılar. Ophelie'nin eve kadar yürüyecek hali kalmamıştı ve Matt onu evine kadar arabasıyla götürdü. Ama orada gördükleri manzarayı hiç beklemiyor-

krdı. Pip yatağına oturmuş hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, Amy de şaşkın ve üzgün bir halde onu teselli etmeye çalışıyordu. Küçük kız onların denize açıldığını görmüş, ama bir iki saat içinde dönmediklerini görünce başlarına kötü bir şey geldiğini, teknenin battığını ya da annesinin boğulduğunu düşünmüştü. Matt odanın kapısında durup şaşkın bir ifadeyle bakarken Ophelie kızının odasına girdi, ne var ki Pip kolayca teselli edilebilecek gibi görünmüyordu.

Ophelie onu bu halde görünce kollarına aldı ve, "Bir şey yok, pip... tamam yavrum... bak döndüm işte..." diye yatıştırmaya çalıştı, ama onu yalnız bıraktığı için kendini suçlu gibi hissediyordu. Hiç beklemedikleri şeyler olmuştu, ama bir hayat kurtarmışlardı. O gün Matt'in teknesiyle denize açılmalarını kader istemiş olacaktı.

Pip, gözlerinde müthiş bir korku ve dehşet ifadesiyle annesine baktı, "Bir saat içinde döneceğini söyledin bana!" diye bağırdı. Ophelie'nin, kendisine Chad'ı hatırlatan çocuğu öldü sanıp korkması gibi, Pip de annesinin boğulduğunu sanarak dehşete kapılmış, çok korkmuştu.

"Özür dilerim, yavrum... bilmiyordum... bir şey oldu."

"Tekne devrildi mi yoksa?" Pip şimdi daha da korkmuş görünüyordu. Matt odaya girip onların yanına gelirken Amy de sessizce çıkıp gitti. Genç kız saatlerden beri Pip'i teselli etmek için aklına gelen her şeyi söylemiş, artık söyleyecek bir şeyi kalmamış, Ophelie'nin geldiğini görünce çok sevinmişti.

Ophelie kızını göğsüne bastırırken, "Hayır, tekne alabora olmadı kızım," dedi. Bir alabora olmadıkları kalmıştı zaten. Ona ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Zaten ben sana verdiğim sözü tuttum ve can yeleği giydim."

Matt, "Ben de," derken, anneye üzgün çocuğu arasında fazlalık olup olmadığını düşündü.

"Kıydan çok uzakta bir sörf tahtasının üstünde bir erkek çocuk bulduk ve Matt onu kurtardı." Ophelie bunu anlatırken Pip'in gözleri büyüdü.

Matt, "ikimiz beraber kurtardık," diyerek düzeltti. "Annen müthiş bir kadın." Yaşadıklarını düşünürken şimdi daha da etkilenmiş gibiydi. Ophelie sakin, güçlü davranmış, etkili olmuştu. Onun yardımını olmasa Matt o çocuğu kurtaramazdı.

S9

Olanları Pip'e anlattılar ve Ophelie sonunda kızını yumuşatmayı başardı. Bir süre sonra çaylarını içerlerken Matt hastaneye telefon edip çocuğun durumunu sordu. Çocuğun durumu ciddiye ama o an için dengeliydi. Tedavisi biraz uzun sürebilecekti, ancak iyileşme olasılığı yüksekti ve şimdi ailesi de Sahil Hastanesine gelmişti. Bunu söylerken Matt'in gözleri doldu. Ophelie de gözlerini kapadı, bir süre açmadı. Ophelie, bir trajediyi önlediklerini düşünüyor ve çok seviniyordu. Asla tanımayacağı bir kadın büyük acılardan kurtulmuştu. O çocuğu kurtardıkları için Tanrı'ya şükreliyordu.

Matt bir saat sonra gittiğinde Pip hemen hemen sakinleşmişti, ama annesinin bir daha denize çıkmasını asla istemiyordu. Pip'in olan biteni bilmeden bütün gün üzüntü ve endişe içinde kaldığı belliydi. Küçük kız, sahile doğru giden araçların siren seslerini duyunca annesiyle Matt'in öldüğünü sanmıştı. Korkunç bir gün yaşamıştı çocuk. Matt, gitmeden önce ikisinden de tekrar özür diledi. Matt için de kolay olmamıştı yaşadıkları olay. Ophelie, çocuğu kurtarmaya çalışırken onun da kolayca boğulabileceğini düşünmüştü. Hem çocuk hem de Matt ölebilirler, Ophelie de onlar için hiçbir şey yapamazdı. Korkunç bir sondan güçlükle kurtulmuştu hepsi. Matt evine gittikten bir süre sonra ona telefon etti.

"Pip nasıl?" diye sorarken sesinden endişeli ve yorgun olduğu anlaşılıyordu. Tekneyi yıkamak için oraya gitmiş ama çok yorgun olduğunu anlayıp eve dönmüş, sıcak küvete girip bir saat kalmıştı içinde. Ne kadar üşüdüğünü ve sarsıldığını ancak o zaman anlayabilmişti.

Ophelie sakın bir sesle, "Şimdi iyi," dedi. O da sıcak bir banyo yapmıştı ama Matt gibi hâlâ yorgun hissediyordu kendini. "Sanırım benim kadar, hatta benden de çok üzülen biri daha var buralarda." Annesini kaybetme korkusu bir karabasan gibi çökmüştü Pip'in üzerine. Üstelik bunun ne kadar kolay olabileceğini herkesten daha iyi biliyordu. Artık kendini hiçbir zaman tamamen güvende hissetmeyecekti. Aslında onun çocukça masumiyeti on ay önce sona ermişti.

Matt nazik bir sesle, "Müthiştin," dedi.

Ophelie onun denize nasıl bir kararlılıkla atladığını ve neler yaptığını düşünerek, "Sen de öyleydin," dedi. Matt, tanımadığı bir çocuk için hayatını riske atarken bir an bile düşünmemişti.

Matt, hayranlık ifade eden bir sesle, "Bir daha denize düşmeye Jcarar verirsem seni de yanıma alacağım," diyerek güldü. "Tanrı'ya şükür konyak konusunu da biliyordun, bana kalsa ona konyak verip öldürebilirdim."

"İlk yardım ve biraz da tıp eğitimi almasaydım ben de bilemezdim. Ama sonuç iyi oldu, önemli olan da bu." Sonuç olarak çocuğu ikisinin ekip çalışması kurtarmıştı.

Matt gecenin geç bir saatinde tekrar telefon edip, kurtardıkları çocuğun durumunun daha iyiye gittiğini bildirdi. Ertesi sabah çocuk çok daha iyiydi ve ailesi de kahramanca davranışlarından dolayı Matt'le Ophelie'ye çok teşekkür ediyorlardı. Anne baba dehşet içindeydi, çocuğun annesi Ophelie'ye telefon ederken hıçkırıklar arasında güçlükle konuşabildi. Ophelie'nin daha büyük bir trajedi yaşamış olduğundan habersizdi elbette.

Olay ertesi gün gazetelerdeydi ve Pip haberi kahvaltıda annesine okudu. Sonra iri gözlerini kaldırıp delici bakışlarını annesine çevirdi.

"Bir daha böyle bir şey yapmayacağına dair söz ver bana, anne... eğer sana bir şey olursa..." Pip sözünü bitiremedi. Ophelie ona bakıp başını sallarken gözlerinin dolduğunu hissetti.

Yumuşak bir sesle, "Söz veriyorum kızım. Ben de sensiz yaşayamam," dedi. Gazeteyi katlayıp kızını kucakladı. Biraz sonra Pip verandaya çıkıp Mousse'un yanına çöktü, sessizce okyanusa

bakarak düşüncelere gömüldü. Bir gün önce korkunç bir olay yaşamışlardı, Ophelie bunu düşünmek bile istemiyordu. Salonda kalıp, verandaya çıkan kızının arkasından baktı ve bir süre sessizce ağlarken, büyük bir trajediyi kolayca atlattıkları için dua etti.

11

SAFE HARBOUR'DAKİ SON AKŞAMLARINDA, MATT OPHELIE ile Pip'i akşam yemeğine götürdü. Denizdeki kurtarma operasyonunu üçü de geçmişte bırakmıştı, şimdi hepsi rahattı. Kurtardıkları çocuk bir gün önce hastaneden taburcu olup evine gitmiş ve Matt'le Ophelie'ye telefon ederek onlara sonsuz teşekkürlerini iletmışti. Çocuğun denizde oralara kadar gitmesinin nedeni akıntıydı, Ophelie'nin tahmini doğru çıkmıştı.

O akşam yine kasabadaki Lobster Pot'a gittiler ve iyi vakit geçirdiler. Yalnız Pip biraz üzgün gibi görünüyordu. Arkadaşından ayrılmak istemediği belliydi. Pip'le annesi o gün öğleden sonra bavullarını toplamışlardı ve ertesi sabah kentteki evlerine dönüyorlardı. Okula başlamadan önce Pip'in evde yapacağı bazı şeyler vardı.

Tatlılarını bitirirken Matt hafifçe gülümsedi, "Sizsiz buralar çok sessiz kalacak," dedi. O hafta sonu yazlıkçıların çoğu kente dönüyordu. Ertesi gün İşçi Bayramıydı ve Pip salı günü okula başlayacaktı.

Küçük kız kesin bir tavırla, "Gelecek sene yine burada yazlık kiralayacağız," dedi. Pip bu konuda annesinden söz almıştı, ama Ophelie gelecek yaz en az birkaç haftalığına Fransa'ya gitmeyi düşünüyordu. Safe Harbour'da yazlık kiralama fikri ona da çekici geliyordu elbette, yine aynı evi, olmazsa başkasını kiralayabilirlerdi. Şimdiki yazlık ev kalabalık aileler için küçük olabilirdi, ama onlar için çok uygundu.

"Ben nasıl olsa buradayım, seneye kiralık evlere bakarım sizin için. Belki seneye daha büyük bir ev istersiniz."

MU İN AK

VI5

Ophelie gülümsedi, "Sanırım şimdiki yazlığımız güzel, sevdik onu," dedi. "Ev sahibi bu evi gelecek yıl yine bize kiralarsa

sevinirim. Ama Mousse'u getirmemize tekrar izin verirler mi bilmem?" Gerçi Mousse şimdiye kadar eve hiçbir zarar vermemiştir, uslu bir köpekti. Arada bir etrafı kirletiyordu ama bir temizlik firması hemen gelip temizliyordu. Ophelie ve Pip çok temiz insanlardı.

Matt, "Kentte, sizi ziyarete gelirim bir sürü resmini görmek isterim. Ayrıca baba-kız partisini de unutma," deyince Pip güldü. Matt'in kente onları ziyarete geleceğini hatırlaması hoşuna gitmişti. Kendi babası böyle şeyleri hiç düşünmezdi, işinden baş kaldırmazdı o. Pip bir keresinde ağabeyiyle gitmişti partiye. Bir keresinde de Andrea'nın bir erkek arkadaşıyla. Ted okul etkinliklerinden hiç hoşlanmazdı. Bu konuda annesiyle de tartışırdı. Onlar pek çok konuda tartışır, kavga ederlerdi, ama annesi şimdi bunları hatırlamak bile istemiyordu. Gelgeldim, annesi kabul etsin etmesin hepsi gerçektir. Pip Matt'in parti konusunda verdiği sözü tutacağından ve bunun çok eğlenceli olacağından emindi.

Pip, onun fikir değiştirmemesini umarak, dikkatle, "Ama kravat da takacaksın," deyince Matt güldü.

"Sanırım bir köşede bir kravatım olacak. Belki de perdeyi tutsun diye bağlanmışımdır. "Aslında bir sürü kravatı vardı, ama hemen hiçbir yere gitmediği onları hiç kullanmıyordu. Kente gittiğinde sadece ya dişçisine, ya bankaya, ya da avukatına uğrardı. Ama bundan sonra Ophelie'yle Pip'i mutlaka ziyaret edecekti. Onlar önemli kişilerdi onun için. Özellikle de denizde yaşadıkları korkunç olaydan sonra kendini Ophelie'ye daha yakın hissediyordu.

Matt onları eve bıraktığında Ophelie onu bir kadeh şarap içmek için eve davet etti. Matt sevinerek kabul etti. Pip pijamasını giymek için odasına giderken, Matt Ophelie'nin uzattığı şarap kadehini aldı ve isterse şömineyi yakabileceğini söyledi. Eylül ayında gündüzler oldukça sıcak olmasına rağmen akşamları hava serinliyor, geceler sonbaharın geldiğini belli ediyordu.

Ophelie, "Yakarsan iyi olur," derken Pip geldi, ikisini de öperek iyi geceler diledi ve Matt'e, ona telefon edeceğini söyledi. Matt ona

zaten telefon numarasını vermişti. Pip'in kaybetmesi olasılığına karşı numarayı Ophelie de almıştı. Matt, Pip'i kucaklayıp öp-
134

tükten sonra şömineyi yakmak için eğildi, o sırada kenarda yatan Mousse'a bakarak, onu bile özleyeceğini düşündü. Bir aile ortamında yaşamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu, bu ortamı ne kadar sevdiğini kabullenmekten de nefret ediyordu.

Ophelie Pip'i yatırıp geri döndüğünde şömine yanmıştı. Son birkaç haftadır kızını yatırmayı yeniden âdet haline getirmişti. Oturup alevlere bakarken, buraya geldiklerinden beri son üç ayda ne kadar çok şeyin değiştiğini düşündü. Oğlunu ve kocasını yine özliyordu, ama artık biraz daha insan olduğunu da hissediyordu. Onların yokluğunun acısı üç ay öncesine göre biraz daha dayanılır hale gelmiş gibiydi. Zaman, az da olsa insanı değiştiriyordu.

Matt onun yanına oturup elindeki kadehten bir yudum şarap aldı ve, "Çok ciddi görünüyorsun," dedi. Matt'in getirdiği şişenin sonuydu bu kadeh. Ophelie, özellikle de bir Fransız kadını olmasına karşılık, içkiden pek hoşlanmıyordu.

"Kendimi buraya ilk geldiğimiz günlere göre çok daha iyi hissettiğimi düşünüyordum. İkimize de iyi geldi burası. Pip de kendini çok mutlu hissediyor, ama bunda senin büyük payın var. Onun çok güzel bir yaz geçirmesine yardımcı oldun." Ophelie bunu söyledikten sonra, minnettarlık ifadesiyle gülümseyerek ona baktı. "O da aynı şekilde bana yardımcı oldu, sen de tabii. Hepimizin arkadaşına ihtiyacı var. Bazen bunu unutuyorum."

"Burada çok yalnız bir yaşamın var, Matt." Matt başını salladı, son on yıldır, istediği gibi yalnız başına yaşamıştı. Ama yıllardan beri ilk kez olarak yalnızlık çektiğini hissediyordu.

"Çalışmalarım için yalnızlık iyi bir şey, ya da en azından ben öyle düşünüyorum. Burası kente de yakın, istediğim zaman gidebiliyorum." Artık onları görmek için de gidecekti kente, ama düşününce, yakın olmasına karşın, bir yılı aşkın zamandır kente hiç inmemiş olduğunu hatırladı. Bazen zaman, insan hiç farkında olmadan çok hızlı geçiyordu.

Ophelie, "Umarım berbat yemeklerime rağmen sık sık gelip görürsün bizi," diyerek güldü.

Matt de gülerek, "Ben sizi yemeğe çıkaracağım," diye takıldı ona. Ama niyeti gerçekten buydu. Umut beslemekten hoşlanıyordu. İleriye bakmak, onların gidişinin yaratacağı sarsıntıyı hafifleten

SİĞINAK
135

bir şeydi, ertesi sabah kendini balyoz yemiş gibi hissedeceğini biliyordu. Ophelie'nin yüzüne merakla bakarak, "Pip okuldayken sen ne yapacaksın peki?" diye sordu. Ophelie'nin yalnızlık hissedeceğini biliyordu. Şimdi ilgileneceği bir tek Pip varken çok boş zamanı olacaktı. Oysa o buna değil, iki çocuklu, kocalı bir kadın olmaya alışkındı.

"Belki de senin verdiğin öğüdü tutup evsiz barınaklarında gönüllü olarak çalışırım." Grup lideri Blake Thompson'un verdiği belgeleri okumuş ve okudukları hoşuna gitmişti. İlginç bir çalışma olabilirdi bu.

"Bu sana iyi gelecektir. Ayrıca işin olmadığı zamanlar buraya da gelebilirsin, öğle yemeği yeriz. Burası kışın da güzel olur." Ophelie de bu yazlıktan hoşlanmıştı, yılın her vakti güzeldi burası ve Matt'in daveti çekiciydi. Onunla arkadaşlığını sürdürme fikri hiç de fena değildi. Andrea ne derse desin, ikisi iyi anlaşıyorlardı ve istedikleri de buydu.

Ophelie gülümsedi, "Bu hoşuma gider," dedi.

Matt, "Kente döndüğüne seviniyor musun?" diye sorunca Ophelie düşünceli bir ifadeyle şöminedeki alevlere baktı.

"Hayır, sevinmiyorum. Evimi her zaman sevdim ama şimdi oraya gitmeyi istemiyorum pek. Şimdi çok boş geliyor orası bana. İkimiz için çok büyük bir ev, ama ne de olsa bildiğim bir yer. Geçen yıl, sonradan pişman olabileceğim kararlar almak istemedim."

Kocasıyla oğlunun giysilerinin hâlâ gardroplarda durduğunu Matt'e söylemek istemedi. Ophelie onlara ait hiçbir şeye dokunmamıştı, oysa onların hâlâ evde olmasının kendisini gerdiğini biliyordu. Ama onlardan ayrılmaya da karar veremiyordu. Andrea giysileri evde tutmanın iyi bir şey olmadığını söylemiş, ama

Ophelie arkadaşını dinlememişti. Bazı şeyleri değiştirmeye hazır olmadığını düşünüyordu. Acaba burada geçirdiği yaz mevsiminden sonra farklı mı düşünecekti? Bunu da bilemiyordu henüz.

"Sanırım hemen karar vermemekle akıllıca davranmışsın. İstersen evi kolayca satabilirsin. Ama ev değiştirmek Pip için iyi olmayabilir. O evde uzun zaman yaşadıktan sonra onun için fazla büyük bir değişiklik olur bu."

UANltLLt SlttL

"Evet, altı yaşından beri orada yaşıyor, seviyor o evi. Benden bile fazla seviyor."

Bir süre konuşmadan ve birbirlerinin yakınlığından haz alarak yan yana oturdular. Matt şarabını bitirip ayağa kalkınca Ophelie de kalktı. Şöminedeki ateş de yavaş yavaş sönüyordu.

Matt, "Haftaya telefon ederim sana," deyince Ophelie rahatladı. Bu adam onun hayatına girmiş güvenilir bir insandı. Ophelie ona bir ağabey gibi bakıyordu. "Eğer bir ihtiyacın, ya da sizin için yapabileceğim bir şey olursa hemen ara beni." Matt onları özleyip merak edeceğini biliyordu.

"Her şey için teşekkür ederim, Matt, ikimiz için de çok iyi bir dost oldun."

Matt, "Öyle de kalmaya niyetliyim," dedi ve elini, arabasına kadar onunla gelen Ophelie'nin omzuna attı.

"Biz de senin dostun olarak kalacağız. Ama burada yalnızlık çekmemelisin, iyi bir şey değil bu. Bizi görmeye kente gel, senin için iyi bir değişiklik olur." Matt'in hayatını öğrendiği için, onun da kendisi gibi yalnızlık çektiğine emindi, ikisinin de sevdikleri insanlar, hiç istemedikleri koşullarda, ölüm ya da boşanma gibi nedenlerle onların hayatından çıkıp gitmişlerdi. Hayatın akıntıları, tıpkı birkaç gün önce kurtardıkları çocuğu okyanusun sürüklediği gibi, sevdikleri insanları, yerleri ve mutlu zamanları büyük bir hızla alıp götürmüştü.

Matt söyleyecek başka bir şey bulamayınca, "iyi geceler," demekle yetindi. Arabasıyla oradan uzaklaşırken elini salladı, evine giren Ophelie'ye baktı ve arabasını kumsalın aşağısındaki evine doğru

sürerken, keşke biraz daha cesur olsaydım da hayatım biraz daha farklı olsaydı, diye düşündü.

12

AYRILIRLARKEN PIP CİDDİ BİR İFADEYLE, "ELVEDA YAZLIK ev," dedi. Ophelie kapıyı kilitledi ve anahtarları, önünden geçerlerken emlak komisyoncusunun posta kutusuna attı. Yaz bitmişti. Matt'in evinin bulunduğu virajlı dar sokaktan geçerken Pip derin bir sessizliğe gömüldü. Köprüye gelinceye kadar hiç sesini çıkarmadı, sonra annesine döndü. "Neden sevmiyorsun onu?" diye soran sesinde sanki öfke vardı. Annesini âdeta suçlar gibi konuşuyordu. Ophelie onun kimden söz ettiğini anlamamıştı. "Kimi sevmiyormuşum kızım?"

"Matt'i tabii. Sanırım o senden hoşlanıyor." Pip öfkeli gözlerle bakıyordu ona ve Ophelie'nin kafası iyice karışmıştı.

"Ben de hoşlanıyorum ondan. Neden söz ediyorsun sen?"

"Ben bir erkek olarak demek istiyorum... bilirsin işte... bir erkek arkadaş, sevgili gibi yani."

O sırada otoyolun giriş kapısına gelmişlerdi ve Ophelie cebinde bozuk para ararken kızına baktı. "Ben sevgili istemiyorum, evli bir kadını ben."

"Hayır değilsin, dulsun sen."

"Hemen hemen aynı şeydir bu. Nereden çıktı şimdi bu? Onun da beni bir sevgili gibi sevdiğini sanmıyorum. Öyle olsa bile bir şey fark etmez. O bizim arkadaşımız, Pip. Bu dostluğu bozmayalım."

"Dostluğu neden bozsun ki?" Pip inat ediyordu, sabahtan beri bu konuyu düşündüğü belliydi. Matt'i de daha şimdiden özlemişti.

"inan bana, bu şekilde olursa dostluk bozulur. Ben yetişkin bir

^

kadını, bilirim. Böyle bir ilişkiye girersek birisi incinebilir ya da birinin canı bir şeye sıkılabilir ve dostluk da biter."

"Her zaman biri incinir mi?" Pip hayal kırıklığına uğramış gi_ biydi. Bu haber onun cesaretini kırmıştı.

"Hemen hemen her zaman. Ondan sonra da birbirinizden soğursunuz. Arkadaşlığınız sona erer. O zaman Matt de seni

görmez. Düşünsene ne kötü olur bu." Ophelie bu konuda kesin fikirlere sahipti.

"Peki ya evlensen? O zaman bunların hiçbiri olmaz."

"Ben evlenmek istemiyorum. O da istemiyor zaten. Karısı onu terk ettiği zaman çok üzölmüş."

"Sana böyle mi söyledi? Yeniden evlenmek istemiyor muymuş?"

Pip kuşkulu gibiydi. Buna ihtimal vermiyordu.

"Aşağı yukarı söyledi sayılır. Onunla evlilik ve boşanma konusunu konuştuk. Bu konuda acılıydı."

"Sana evlenme teklif etti mi?" Pip birden umutlanmış gibiydi.

"Elbette etmedi. Saçmalamasana sen." Ophelie'ye saçma ve komik geliyordu bu konu.

"O halde neler hissettiğini nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte. Ayrıca, evlenmek istemiyorum ben. Kendimi hâlâ babanın karısı olarak hissediyorum." Ophelie bunu soylu bir davranış olarak görüyordu, ama Pip, annesini şaşırtan bir biçimde birden öfkелendi.

"Evet ama babam öldü, geri gelmeyecek. Bence Matt'le evlenmelisin, böylece hep onunla beraber olabiliriz."

"O beraber olmak istiyor mu bakalım, belki de benim ne hissettiğim umurunda bile değildir. Neden sen evlenmiyorsun onunla? Bence sana uygun bir erkek o." Bu konuyu kapatmak için kızına takılıyordu. Ted'in öldüğünü, asla geri gelmeyeceğini duymak istemiyordu. Son on bir aydır tek düşündüğü buydu. Neredeyse bir yıl geçtiğine inanmak zordu. Bu süre ona bazen sonsuz, bazen de birkaç dakika gibi geliyordu.

Pip iyi bir mantıkla, "Evet, bana çok uygun," dedi, "işte bunun için de onunla evlenmen gerekiyor."

"Belki Matt Andrea'yı beğenir." Ophelie bunu Pip'in ilgisini başka yere çekmek için söylemişti ama hayatta bundan daha çılgınca şeyler de olmuştu. Onları tanıştırsam, ne olur diye birden meraklandı, ama Pip anında bunun çok olumsuz sonuç vereceği kanısına vardı. Ayrıca Matt'i kaybetmek istemiyordu. Onu kendileri için istiyordu.

pip kesin bir tavırla, "Hayır, Matt onu beğenmez," dedi. "Ondan nefret eder, Andrea ona göre fazla güçlü bir kadın. O her-Icese ne yapması gerektiğini söylemeye bayılır, erkeklere bile. O yüzden de erkekler hep terk ediyor onu." ilginç bir değerlendirmeydi bu ve Ophelie kızının hiç de yanlış konuşmadığını biliyordu. Pip annesiyle babasının Andrea hakkındaki konuşmalarını yıllarca dinlemiş ve kendine göre bir fikir sahibi olmuştu. Andrea erkeklere karşı üstünlük kurmaktan hoşlanırdı, biraz fazla bağımsızdı, yapay dölleme yoluyla bir bebek sahibi olmasının nedeni de zaten buydu. Şimdiye kadar hiçbir erkek ondan çocuk sahibi olacak kadar ilgilenmemişti onunla. Ama Pip yaşında bir kız çocuğu için şaşırtıcı bir değerlendirmeydi bu. Ophelie de onunla aynı fikirdeydi ama bunu söylemedi elbet. Yine de kızının akıllılığı onu etkilemişti. Pip ılımlı bir tavırla, "Matt, seninle ve benimle çok daha mutlu olur," dedi ve güldü. "Belki de gelecek sefere gördüğümüzde ona sormalıyız bunu."

Ophelie de gülümseyerek, "Eminim bayılır buna. Evet, neden biz söylemiyoruz? Ya da bizimle evlenmesini emretmiyoruz? Böyle yaparsak her şey hallolur," dedi.

"Evet." Pip sıırttı. "Bak bu hoşuma gider işte." Küçük kız parlak güneş ışığında gözlerini kısıp düşüncelere daldı. Mutlu görünüyordu.

Ophelie, "Sen küçük bir canavarsın," diyerek güldü. Birkaç dakika sonra evlerine geldiler. Ophelie üç aydır uzakta olduğu evinin kapısını açtı. Kente gelişlerinde bu eve hiç uğramamış, postalarının yaz boyunca Safe Harbour'a gönderilmesini istemişti. Evden ayrıldığından beri ilk geliyordu buraya. Eve girerlerken, içinde bulundukları durumun gerçeği onlara âdeta bir tren gibi çarptı. Ophelie zihninin gerisinde kendini hep, eve geldiklerinde Ted'le Chad'ı orada bulacaklarına inandırmıştı. Sanki bir seyahatten dönmüşlerdi ve son yılın acısı da kötü bir şakaydı, Chad gülümseyerek merdivenden inip ona gelecek, Ted de, içini allak bullak eden, dizle-

UA.1N ICICLE. O 1

rini titreten o duruşuyla onu yatak odasının kapısında bekleyecekti. Aralarındaki kimya tüm evlilikleri süresince güçlü olmuştu.

Gelgeldim ev boştu. Gerçekten kaçmak olanaksızdı. Ophelie ve Pip artık hep yalnız olacaklardı.

Sokak kapısında bir süre durup ikisi aynı anda aynı gerçeği yaşadılar ve sonra yaşlı gözlerle birbirlerine sarıldılar.

Pip annesinin kollarında, alçak sesle, "Buradan nefret ediyorum," dedi.

Annesi de, "Ben de, kızım," diye fısıldadı.

içlerinden üst kata, yatak odalarına çıkmak gelmiyordu. Gerçek çok korkunçtu. O anda Matt unutulmuştu. Onun kendi yaşamı, kendi dünyası, onların da kendi yaşamları vardı. Bundan saklanmak olanaksızdı.

Ophelie arabanın bagajını açıp bavulları indirdi ve Pip'in yardımıyla üst kata taşıdı. Bavul taşımak bile güç geldi onlara, ikisi de ufak tefekti, bavullar ağırdı ve onlara yardım edecek kimse yoktu. Ophelie kızının iki bavulunu onun odasına bırakırken soluğu kesilmişti.

Ophelie, "Biraz sonra açarım bavullarını," dedi, yaz boyunca ilerlediği aşamada tutunmaya çalışıyordu, ama bir zamanlar kocası ve oğluyla da paylaştığı eve girer girmez o kara deliği yine hissetmeye başlamıştı. Sanki Safe Harbour'da kendisine iyi gelen o süreci hiç yaşamamıştı.

Pip üzgün bir ifadeyle, "Bavullarımı ben açarım anne," dedi. O da annesi gibi kötü hissediyordu kendini, hatta şimdi her şey daha da kötüye gitmiş gibiydi. Ama Ophelie kendini çabuk toparladı. Robot yeniden kendine geliyordu.

Ophelie kendi bavullarını da üst kata çıkardı, ama gardro-bu açınca birden yine kötü oldu. Her şey oradaydı, ceketler, takım elbiseler, gömlekler, kravatlar, ayakkabılar... Hatta Ted'in Harvard'dan beri bazen giydiği mokasenler bile dolapta duruyordu. Bir karabasani yeniden yaşamak gibi bir şeydi bu. Ophelie Chad'ın odasına giremedi bile, oraya giderse öleceğini sanıyordu. Bavullarını açarken bayılacak gibi olduğunu hissetti. Korkunç bir şeydi bu. Akşam yemeği saati geldiğinde ikisi de sessiz, solgun ve yorgun-

dular ve telefon çalınca bir anda irkildiler. O anda yemek yiyecek halleri yoktu ama Ophelie, aç olsun ya da olmasın, kızının bir şeyler yemesi gerektiğini biliyordu.

Ophelie kimseyle konuşacak hali olmadığını söyleyince telefonu Pip açtı. Ve ahizeyi kulağına götürüp hattan gelen sesi duyunca yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Merhaba Matt, her şey yolunda," dedi, ama Matt onun sesinden iyi olmadığını anlamıştı ve annesi ona bakarken küçük kız birden ağlamaya başladı. "Hayır, hiçbir şey yolunda değil. Burası korkunç bir yer. ikimiz de nefret ediyoruz bu evden." Annesini de katmıştı işin içine, Ophelie onu durdurmayı düşündü ama yapmadı bunu. Eğer Matt onların arkadaşı olacaksa neler olduğunu bilmeliydi.

Pip uzun süre telefonu dinleyip başını salladı, hiç olmazsa gözyaşları dinmişti. Matt'i dinlerken bir mutfak sandalyesine oturmuştu. "Pekâlâ. Deneyeceğim. Anneme söyleyeceğim... yapamam... yarın okula gitmek zorundayım. Ne zaman geliyorsun?" Ophelie onun aldığı yanıtı sevindiğini görebiliyordu.

"Pekâlâ... söyleyeceğim..." Pip eliyle ahizeyi kapatıp annesine döndü. "Konuşmak istiyor musun?" Ama Ophelie başını iki yana salladı.

"Ona meşgul olduğumu söyle," diye fısıldadı. O anda çok mutsuzdu ve kimseyle konuşmak istemiyordu. Konuşurken iyi olduğunu göstermek için rol yapamazdı. Pip Matt'in omzunda ağlayabilirdi ama kendisi yapamazdı bunu. Hiç de uygun olmazdı bu, zaten yapmak da istemiyordu.

Pip tekrar, "Tamam," diye konuştu. "Söylerim. Seni yarın ararım." Ophelie Matt'le her gün konuşmanın akıllıca olup olmayacağını düşündü, ama belki de zararı olmazdı. Pip'in hoşuna gidecekti bu elbet, onu rahatlatacak, neşelendirecekti. Pip telefonu kapadıktan sonra annesine neler konuştuklarını anlattı. "Bizim bu şekilde hissetmemizin doğal olduğunu söyledi Matt. Uzun yıllar burada babamla ve ağabeyimle yaşadığımız için. Ama yakında iyi olursunuz, dedi. Bu akşam biraz eğlenmemizi tavsiye etti, Çin yemeği veya pizza ısmarlamamızı ya da dışarı çıkmamızı. Biraz müzik dinlemenin de iyi geleceğini söyledi. Şöyle yüksek sesli,

canlı bir müzik. Dedi ki, kendinizi kötü hissederseniz beraber uyumanız da iyi ge-

DAİN LtLLt 3 1 C&L

lir. Yarın alışverişe çıkıp komik bir şeyler almamızı da söyledi ama ona yarın okula gideceğimi bildirdim. Ama söylediği diğer şeyler hiç fena değil. Çin yemeği ısmarlamak ister misin, anne?" İkisi de severdi Çin yemeklerini ve yaz boyunca hiç yememişlerdi. En azından bir değişiklik olurdu.

"Pek canım istemiyor, ama Matt'in tavsiyesi güzeldi tabii." Pip özellikle müzik dinleme konusunun üzerinde durdu. Ophelie de düşününce bunu beğendi. Evet, müzik dinlemek onlar için iyi olabilirdi. "Pekâlâ, Çin yemeğini gerçekten istiyor musun, Pip?" İkisi de pek aç olmadığı için çılgınca bir fikirdi bu aslında.

"Elbette, yumurtalı köfte ve kızarmış soğanlı börek isteyebiliriz.

Ophelie düşünceli bir ifadeyle, "Ben biraz daha hafif bir şeyler yeğlerim," dedi ve Çin lokantasının telefon numarasını arayıp buldu.

Annesi lokantaya telefon ederken Pip, "Ben karidesli Çin pilavı da istiyorum," dedi. Yarım saat sonra kapının zili çaldı, sipariş ettikleri yemekler geldi ve mutfağa girip yemeklerini yediler. Yemekten önce Pip diskçalara bir müzik CD'si koymuş ve kaldıra-bildikleri kadar yüksek sesle korkunç bir müzik başlatmıştı. Ama ikisi de bir saat öncesine kıyasla şimdi çok daha iyiydiler.

Ophelie sanki utanıyormuş gibi gülümseyerek kızma bakıp, "Aslında saçma bir fikirdi bu," dedi. "Ama Matt'in bunu teklif etmesi yine de güzel bir şeydi." Ve gerçekten de işe yaramıştı. Biraz Çin yemeği ve yüksek sesli müziğin onların acılarını yatıştırması aslında utanç verici bir şeydi. Ama Matt uzaktan bile onları neşelendirmeyi başarmıştı işte.

Pip tereddütle, "Bu gece senin yanında uyuyabilir miyim anne?" diye sordu. O sırada üst kata çıkıyorlardı. Ama önce, artan yemekleri buzdolabına koymuş, mutfağı temizlemişlerdi. Onlar yokken evi temizlemek için gelen Alice adındaki kadın kahvaltı için dolapta yeterince mısır gevreği bırakmıştı, ama Ophelie sabah çıkıp

bir şeyler daha almayı düşünüyordu. Kızının sorusu onu birden şaşırttı, çünkü Pip geçen bir yıl içinde hiç senin yanında uyuyabilir miyim diye sormamıştı. Annesini rahatsız etmek istememiş, Ophelie de acılı günlerinde akıl edip bunu hiç teklif etmemişti. "Elbette uyuyabilirsin yavrum. Bunu istediğinden emin misin?" Matt'in fikriydi bu, ama Pip bunun da çok iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu.

"Evet, istiyorum." Herkes kendi odasında duş yaptı ve bir süre sonra Pip pijamasını giyip annesinin odasına gitti. Birden kendini bir pijama partisindeymiş gibi hissedip keyiflendi ve kıkırdayarak annesinin yatağına girdi. Matt sanki uzaktan kumanda ederek onların tüm gecesini değiştirmişti. Pip neşeyle annesinin büyük yatağında ona sokulup yattı ve birkaç dakika içinde uykuya daldı. Ophelie de onun küçük vücudunu kendine yakın hissetmenin ne kadar büyük bir zevk olduğunu anlayıp şaşırdı. Bunu daha önce neden düşünmemişti acaba? Her gece yapmak olmazdı tabii, ama böyle sıkıntılı geceleri için güzel bir beraberlikti. Bir-iki dakika içinde o da kızı gibi derin bir uykuya daldı.

Sabah erkenden çalar saatin ziliyle uyandılar. Nerede olduklarını ve neden beraber uyuduklarını unutmuşlardı, ama kendilerini çabuk toparladılar. Yeniden üzülecek zamanları yoktu, hemen kalkıp hazırlanmaları gerekiyordu. Ophelie kahvaltı hazırlamak için aşıya inerken Pip elini yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı. Ophelie buzdolabını açınca dün gecedan kalan Çin yemeklerini gördü ve bir şans kurabiyesi alıp kırarak yedi.

Kurabiyenin içinden çıkan minik kâğıtta, 'Bütün yıl şansınız açık olacak ve mutlu olacaksınız,' yazdığını görünce gülümsedi.

"Teşekkür ederim, buna ihtiyacım var." Pip'in mısır gevreğine süt döktü, portakal sularını hazırladı ve Pip için kızartma makinesine bir dilim ekmek koydu. Sonra kendine bir fincan kahve yaptı. Beş dakika sonra, Ophelie gazeteyi almak için kapıyı açarken, Pip okul üniformasını giymiş olarak aşıya indi. Ophelie bütün yaz gazete okumamıştı, pek de aramamıştı bunu. Gazetede önemli bir haber yoktu, sayfalara kısaca göz gezdirdikten sonra giyinmek için yukarı çıktı, Pip'i okula götürecekti. Sabahlan her zaman biraz telaşlı,

heyecanlı olurdu, ama Ophelie seviyordu bunu, çünkü bu hareketlilik onun düşünmesini engelliyordu.

Yirmi dakika sonra Mousse'u da alıp arabaya bindiler. Okul yolunda Pip, pencereden dışarıyı seyrediyor, bazen de annesine bakıp gülümsüyordu.

"Matt'in dün geceki tavsiyesi işe yaradı, biliyor musun anne Senin yanında uyumak hoşuma gitti."

Ophelie, "Benim de hoşuma gitti, yavrum," dedi. Kızıyla yan yana uyumaktan hiç beklemediği kadar zevk almıştı. Büyük yatağında kocasının acısını hissederek yalnız yatmaktan çok daha iyiydi.

Pip umutlu gözlerle ona bakarak, "Arada sırada bunu yine yapabilir miyiz anne?" diye sordu.

"Elbette yavrum." Ophelie gülümseyerek ona baktı, okula yaklaşmışlardı.

Pip, "Matt'i arayıp ona teşekkür edeceğim," derken araba durdu, Ophelie onu aceleyle öptü, okulda başarılar diledi ve Pip elini salladıktan sonra okuluna, arkadaşlarına ve öğretmenlerine doğru koşarak uzaklaştı. Ophelie arabasıyla Clay Sokağı'ndaki büyük eve doğru giderken hâlâ gülümsüyordu. O eve taşındıklarında çok mutlu olmuştu, ama şimdi mutsuzdu orada. Yine de dün geceyi umduğundan çok daha iyi geçirmişlerdi. Matt'in yaratıcı fikirlerine ve tavsiyelerine minnettardı.

Evin önünde Mousse'la birlikte basamakları çıktı ve kapıyı açarken içini çekti. Açılacak birkaç bavul daha vardı, markete gıda maddeleri siparişi verecekti, öğleden sonra da evsizler barınağına gitmeyi düşünüyordu. Saat üç buçukta Pip'i almaya gidinceye kadar onu meşgul edecekti bu iş. Chad'ın odası önünden geçerken kendini tutamadı ve kapıyı açarak içeriye baktı. Perdeler kapalıydı, oda bomboş gibi duruyordu ve Ophelie acıyla içini çekti. Oğlunun posterleri ve sevdiği her şey hâlâ odadaydı. Arkadaşlarıyla birlikte çektiği grup fotoğrafları, daha küçükken katıldığı spor etkinliklerinden aldığı kupalar, hepsi... Ama oda son gördüğünden farklıymış gibi geldi ona. içeride küf kokusu var gibiydi ve her şey, yere düşüp kurumaya başlayan bir yaprak gibi kuruyordu sanki. Ophelie, her zaman yaptığı gibi oğlunun yatağına gitti, başını onun

yastığına koydu. Şimdi daha az da olsa, onun kokusunu hâlâ alabiliyordu. Ve bu odaya girdiğinde her zaman olduğu gibi, yeniden hıçkırarak ağlamaya başladı. Bu kez üzüntünü ve acısını ne Çin yemeği, ne de gürültülü müzik durdurabilirdi. Onlar kaçınılmaz acıyı biraz olsun geciktirmişti ve Ophelie o anda, oğlunun bir daha geri dönmeyeceğini bir kez daha anladı. Bir süre sonra kendini zorlayıp odadan çıktı ve kendi odasına gitti, bitkin bir haldeydi. Ama kendini bırakmamalıydı, bunu reddediyordu. Sonra Ted'in eşyalarını, giysilerini görünce yine morali bozuldu. Kocasının tüvit ceketinin kolunu tutup yüzüne sürdü ve kumaşın sertliğini hissetti. Tıraş losyonunun kokusunu hâlâ alabiliyordu, sanki sesini de hâlâ duyuyor gibiydi. Bütün bunlara nasıl dayanacaktı bilemiyordu ama kendini bırakmamaya kararlıydı. Bunu biliyordu artık. Tekrar bir robot gibi yaşamak, duyguları bir yana bırakmak ya da duyguların kendisini tahrip etmesine izin vermek istemiyordu. Acılara rağmen yaşamak, bunu öğrenmek zorundaydı. En azından Pip için yaşamalıydı. O gün öğleden sonra grup toplantısı da vardı ve onlarla rahatça konuşabilirdi. Grup yakında sona erecekti ve Ophelie, onlar ve onların desteği olmadan ne yapacağını bilemiyordu.

Gruba gittiğinde onlara bir akşam önce yaşadıklarını, Çin yemeğini, gürültülü müziği ve Pip'in onun yatağında uyuduğunu anlattı. Onlara göre bunda yanlış bir şey yoktu. Hatta bunu erkek arkadaşıyla yapması bile yanlış olmazdı. Ama Ophelie buna henüz hazır değildi ve şu anda kimseyle çıkmak istemiyordu. Hepsi yas tutmanın farklı aşamalarındaydılar. Ama en azından, paylaşmak rahatlatıcı bir şeydi.

Binadan birlikte çıkarlarken Ophelie, yanındaki yaşlı grup arkadaşına, "Ee, bir sevgili buldunuz mu bari, Bay Feigenbaum?" diye takıldı. Seviyordu bu ihtiyarı. Yaşlı adam dürüst, açık yürekli ve nazikti, ayrıca kendini toparlayıp iyileşmek için herkesten daha fazla gayret gösteriyordu.

"Henüz bulamadım ama aramaya devam ediyorum. Senden ne haber?" Sıcakkanlı, pembe yanakları ve beyaz saçlarıyla sevimli bir adamdı. Noel Baba'nın yardımcılarından birini andırıyordu.

Ophelie ona bakıp güldü ve, "Ben sevgili istemiyorum. Siz de kızım gibi konuşuyorsunuz," dedi.

"Kızın akıllı bir çocuk. Eğer kırk yaş daha genç olsaydım senin peşini bırakmazdım genç bayan. Annenden ne haber? Bekâr mı?"

Ophelie ona bakıp yine güldü ve el sallayıp birbirlerinden ayrıldılar.

S 10

14b

Ophelie gruptan sonra evsizler yurduna gitti. Yoksul bir mahallede, South of Market Caddesi'ne açılan dar bir arka sokaktaydı yurt, ama Pasific Heights gibi zengin bir semtte olması da beklenemezdi zaten. Danışma masasında oturan ve koridorlarda dolaşan herkes ona bakıp samimi bir ifadeyle gülümsüyordu.

Ophelie danışmadaki görevliye gönüllü olarak kaydolmak için randevu isteğini söyleyince, görevli ertesi sabah gelmesini söyledi.

Randevuyu telefonla da alabilirdi ama ortamı gözüyle görmek istemişti. Ophelie binadan çıkınca, kapının önünde, bütün varlarını yoklarını market arabalarına doldurmuş iki yaşlı adam gördü, bir görevli de onlara plastik bardaklarla sıcak kahve veriyordu.

Ophelie kendini bunu yaparken düşündü. Hiç de zor bir işe benzemiyordu, böylece insan bir işe yaradığını düşünür, rahatlardı. Evde oturup ağlamaktan, Ted'in ceketini ya da Chad'ın yastığını koklamaktan çok daha iyiydi. Bunları tekrar yaşamak istemiyordu.

Yaşamamalıydı. Bir yıl boyu yas tutmuş, bir karabasan yaşamış, neredeyse kendini öldürecek kadar üzülmüştü. Bu yıl kendini biraz toparlamalıydı. Bir ay sonra Ölümlerinin yıldönümü geliyordu, yine üzülecekti elbette, ama ikinci yılı da geçen yıl gibi yaşamak istemiyordu. Kendini toparlamalı, insan içine karışmalıydı. Bunu sadece kendisi için değil, Pip için de yapmalıydı. Kızına borçluydu bunu. Evsizler yurdunda çalışmak ona çok iyi gelebilirdi, öyle olmasını umuyordu.

Arabasına atlayıp kızını almak için okula doğru giderken, bir kırmızı ışıktaki durduğunda gözü yan taraftaki ayakkabı mağazasının vitrinine takıldı. Önce dikkat etmemişti, ama sonra fark edince gülümsedi. Vitrinde, Susam Sokağı karakterleriyle

süslenmiş kocaman, tüylü, kırmızı ve mavi renkli terlikler diziliyordu. Ophelie hiç düşünmeden kenara çekip arabadan indi ve koşarak mağazaya daldı. Kendisiyle kızı için iki çift terlik alıp tekrar arabasına atladı ve gazladı. Okulun önüne vardığında, Pip'in kapıdan çıkıp her zaman annesini beklediği köşeye doğru yürüdüğünü gördü. Köşeye vardığında Pip de onu gördü ve arabaya koştu. Küçük kız biraz dağınık ve yorgun görünüyordu ama neşeliydi.

Annesini görünce sevinmişti ve gülerek arabaya atladı.

"Öğretmenlerim çok iyi, anne. Biri dışında hepsini sevdim, ama Bayan Giulani çok sert, sevmedim onu. Ötekiler çok iyi." Pip bunları söv-

1

lerken tam on bir yaşında bir çocuk gibi konuşuyordu ve Ophelie Icendini tutamayıp güldü.

Ophelie, araya Fransızca katarak, "Buna çok sevindim, Matmazel Pip)" dedi. Sonra da arka koltukta duran terlik torbasını gösterdi.

"Kendimize birer hediye aldım."

"Ne aldın?" Pip arkaya uzanıp torbayı aldı ve içine baktıktan sonra şaşkın gözlerini annesine çevirdi. "Yaptın ha! Yaptın!"

Ophelie bir an şaşırır gibi oldu ve, "Ne yaptım ki?" diye sordu.

"Komik şeyler aldın işte! Hatırlasana, Matt de böyle bir şey yapmamızı istemişti. Bugün çarşıya çıkıp komik bir şeyler satın almamızı söylemişti telefonda. Ben de ona bugün okula gideceğimi, bunu yapamayacağımızı söyledim. Ama sen yaptın işte! Seni seviyorum, anne!" Pip bunu söyledikten sonra bir çift terlik alıp okul ayakkabılarının üstüne geçirdi ve bir kahkaha attı. Ophelie bunun bir bilinçaltı mesajı mı, yoksa beklenmedik bir şey bulma şansı mı olduğunu bilemiyordu ama, o terlikleri alırken ne Matt'i ne de onun söylediklerini düşünmüştü. Sadece, gördüğü terlikler hoşuna gitmişti, o kadar. Ama terlikler gerçekten de komikti ve Pip çok sevdi onları. "Eve gittiğimizde giyeceksin, değil mi? Söz ver bana."

Ophelie arabayı eve doğru sürerken gülümsedi, "Tamam, söz veriyorum," dedi. O gün gerçekten de iyi geçmişti ve Ophelie

evsizler yurdundaki randevusunu düşününce heyecanlandı. Bunu Pip'e anlattığında o da sevindi, annesi daha iyiye gittiği için mutluydu küçük kız. Bir gün önce eve geldikleri zaman her şey çok korkunç görünmüştü onlara, ama işler yavaş da olsa yoluna giriyor gibiydi. Kara delikler eskisi kadar karanlık ya da derin görünmüyor, Ophelie onlardan hızla çıkıp kurtuluyordu. Grup arkadaşları ona her şeyin yavaş yavaş düzeleceğini söylemişlerdi ama Ophelie onlara inanmamıştı, işte, dedikleri yavaş yavaş gerçekleşiyordu.

Eve geldiklerinde Pip yeni alınan komik terlikleri annesine giydirdi, bir bardak süt içip bir elmayla bir kurabiye yedi ve ev ödevini yapmaya başlamadan önce Matt'e telefon etti. Mutfakta bir sandalyeye oturup telefonun açılmasını beklerken, Matt'in kumsaldan yeni dönmüş olabileceğini, annesinin üst katta bir yerlerde, belki de odasında olacağını düşündü. Matt eve yeni dönmüştü, telefonu açmak için koştuğundan nefes nefeseydi.

L'AIN 1LLE O 1JCE.L

Pip, "Ne kadar akıllı olduğunu söylemek için aradım seni," deyince, onun sesini duyan Matt güldü.

"Siz misiniz, Bayan Pip?"

"Evet, benim. Ve siz de bir dâhisiniz. Çin yemeği ısmarladık, ben de en güzel CD'lerimden birini annemin izin vereceği kadar yüksek sesle çaldım. Sonra onun yatağında uyudum, bu ikimizin de çok hoşuna gitti... ve annem bugün ikimize de Susam Sokağı terlikleri aldı. Biri dışında, öğretmenlerimin hepsini de sevdim." Matt onun sesinden, dün gecekinden daha iyi olduklarını hemen anlamıştı, kendini büyük ödül kazanmış biri gibi hissetti. Küçük kız onu çok mutlu etmişti.

"O terlikleri ben de görmek isterim. Kışkandım sizi. Ben de isterim onlardan."

"Senin ayakların çok büyük, yoksa anneme söylerdim, sana da alırdı."

"Bak bu çok fena işte. Ben Susam Sokağı karakterlerini, özellikle de Elmo'yla Kermit'i çok severim."

"Ben de. Ama Elmo'yu daha çok seviyorum." Pip ona okuldan, arkadaşlarından, öğretmenlerinden söz etti ve sonunda, ev ödevini yapmak zorunda olduğunu söyledi.

Matt, sanki kendi çocuklarıyla konuşmuş gibi sevinerek, "Hemen yap ödevini. Annene sevgilerimi söyle, yarın ararım seni," dedi. Yaşamaları için bir neden vardı şimdi, hem mutlu, hem üzgün, hem heyecanlı, hem de umutluydu. Ama Pip'in kendi kızı olmadığını da hatırlamalıydı. Telefon kapanırken ikisi de gülümsüyorlar-dı. Pip, odasına giderken başını uzatıp annesinin odasına baktı.

Neşe içinde, "Matt'le konuştum, ona terlikleri anlattım. Sana sevgilerini yolladı," deyip gülerken Ophelie de kendini tutamayıp güldü.

"Buna sevindim." Ophelie hiç de heyecanlı değildi, ama mutlu ve sakin görünüyordu.

Pip biraz da çekinerek, "Bu gece de seninle yatabilir miyim, anne?" diye sordu. Ayakkabılarını çıkarmış, Elmo terliklerini giymişti.

Ophelie'nin ayaklarında da Grover terlikleri vardı.

Ophelie merakla kızına bakarak, "Bu da yine Matt'in fikri mi?" diye sordu.

1

SİĞINAK

149

"Hayır, benim fikrim." Pip doğru söylüyordu. Matt bu kez hiçbir tavsiyede bulunmamıştı, buna gerek de yoktu zaten. Onlara dün gece yardım etmişti ve şimdi oldukça iyiydiler.

Ophelie, "Tamam, benim de hoşuma gider bu," deyince Pip sevinçle zıplaya zıplaya ev ödevini yapmak üzere odasına koştu. O gece birlikte yine çok rahat uyudular. Ophelie kızıyla uyuma konusunun ne kadar süreceğini bilemiyordu ama bu ikisinin de hoşuna gidiyordu. Bunu daha önce neden düşünmediğine şaşıyordu. Birlikte uyumaları birçok sorunu halletmiş, onları rahatlatmıştı. Ophelie, Matt'in onların yaşamını nasıl olumlu etkilediğini düşünmeden de edemedi.

OPHELIE'NİN WEXLER MERKEZİ'NDEKİ RANDEVUSU DO-kuz buçuktaydı. Pip'i okuluna bırakıp doğruca South of Market semtine

gitti. Sirtına eski, siyah bir deri ceketle kot pantolon giymişti, Pip, okul yolunda, ona iyi göründüğünü söyledi.

"Bir yere mi gidiyorsun anne?" diye sordu. Beyaz ceket ve koyu mavi eteklik giymişti Pip. Üniforma giymeyi sevmiyordu ama Ophelie bunun her sabah giysi seçme sorununu çözümlediğini düşünüyordu. Üniforma aynı zamanda Pip'i daha tatlı ve küçük gösteriyordu. Önemli okul etkinlikleri için lacivert kravat takıyordu Pip, kıvrıkcık kızıl saçları da kıyafetine çok uyuyordu.

Ophelie hafifçe gülümsedi, "Evet, bir yere gidiyorum," dedi.

Onunla aynı yatakta uyumak çok hoşuna gidiyordu Ophelie'nin.

Bu ona yalnızlığını unutturuyor sabahları üzüntüsünü azaltıyordu.

Bunu daha önce neden düşünmediğini bilemiyordu, belki de rahatlamak için Pip'ten destek beklemek istememiş, böyle davranmıştı.

Ama ikisine de mutluluk getirmişti birlikte uyumak.

Bunu tavsiye ettiği için Matt'e minnettardı. Kızının yanında

aylardan beri ilk kez olarak çok iyi uyumuş ve uyandığında onunla burun buruna olmak, kızının gözlerini açıp da ona bakması, Ted'in ölümünden beri hayatının en mutlu sabahlarından birini yaşatmıştı ona.

Ted sabahları ona hiç de nazik davranmaz, onu kollarına almaz, ya da sevdiğini söylemezdi, ona göre değildi bunlar.

Ophelie sonra Wexler Merkezi'nden söz edip oradaki insanların

neler yaptığını, kendisinin de gönüllü olarak çalışmak istediğini anlattı.

"Tabii beni isterlerse." Onların kendisinden neler isteyeceğini ya da onlara yararlı olup olamayacağını henüz bilemiyordu. Hiçbir şey yapamasa bile belki telefonlara yanıt verebilirdi.

Pip'i köşede bırakıp, "Öğleden sonra seni almaya geldiğimde olanları anlatırım," dedikten sonra, kızının arkadaşlarıyla birlikte okula doğru yürümesini seyretti. Pip arkadaşlarıyla konuşarak giderken öyle meşgul görünüyordu ki, dönüp annesine el bile sallamadı. •

Ophelie arabasını Folsom Sokağı'na park ettikten sonra Wexler Merkezi'nin bulunduğu dar sokağa yürüdü, geçtiği yerde duvara dayanmış oturan bir sürü sarhoş vardı. Evsizlere yuva olan Merkez'e gitmek için fazla yürümelerine gerek yoktu adamların,

ama onlar hareket etmeye bile üşeniyorlardı. Ophelie onlara baktı ama adamlar onu görmemiş gibiydi, kendi özel dünyalarında, daha doğrusu cehennemlerinde kaybolmuşlardı. Ophelie başını önüne eğdi, onlara acıyarak önlerinden geçip ilerledi.

Bir gün önce de gördüğü lobiye girdi. Burası, posterlerle kaplı ve sıvaları dökülmüş duvarlarıyla, büyük, açık bir salondur. Uzun masada başka bir danışma görevlisi oturuyordu. Orta yaşlı siyahi bir kadın olan görevli telefonlara da yanıt veriyordu, işinin uzmanı olduğu belliydi ve mutlu görünüyordu, kıvrılmış saçları örgülüydü, başını kaldırıp soran gözlerle Ophelie'ye baktı. Üzerine eski şeyler giymiş olmasına rağmen, rahat, tertemiz ve güzel görünüyordu Ophelie ve böyle bir yere ait olmadığı belliydi. Salondaki eşyaların hepsi çok eski ve yıpranmıştı. Bunların evlerden atılmış eski eşyalar olduğu açıkça görülüyordu. Bir köşede kahve makinesiyle plastik bardaklar vardı.

Masadaki kadın nazik bir tavırla, "Yardımcı olabilir miyim?" dedi. Ophelie alçak sesle, "Louise Anderson'la randevum vardı," diye yanıt verdi. "Sanırım kendisi gönüllü çalışanlardan sorumlu." Kadın gülümsedi.

"Aynı zamanda pazarlama, bağışlar, yiyecek siparişleri, halkla ilişkiler ve yeni yetenekler bulma gibi işlerden de o sorumludur." Ophelie beklerken salonda dolaşıp posterlere ve broşürlere baktı, kadının söylediklerinin ilginç işler olduğunu düşünüyordu. Fazla beklemedi, iki dakika sonra genç bir kadın dalarcasına salona girdi. Pip gibi kıvılcık saçlıydı ve saçlarını iki örgü halinde arkaya atmıştı. Belli ki gürdü saçları. Kot pantolon, oduncu gömleği giymişti, ayaklarında asker botları vardı ama yine de güzel ve kadınsı görünüyordu. Bir dansçı gibi, kıvrak, zarif yapıydı ve o da Pip'le Ophelie gibi ufak tefekti. Ama enerji dolu, nazik, gayretli, güçlü bir kadın izlenimi veriyordu. Her şeyi yönetebileceğini belirten bir havası vardı ve insana güven veriyordu.

Genç kadın sıcak bir gülümsemeye, "Bayan Mackenzie mi?" diye sorarken Ophelie yerinden kalktı, başını sallayarak gülümsedi.

"Lütfen beni izler misiniz?" Genç kadın hızlı, enerjik adımlarla onu arka tarafta bir ofise götürdü, duvarlardan biri bir bülten tahtasıy-

la tamamen kaplanmıştı. Tahtada bir sürü kâğıt, bültenler, bildiriler, hükümet kuruluşlarından gelmiş mesajlar, fotoğraflar ve upuzun bir proje ve isim listesi vardı. Bunlara bakmak bile kadının ne kadar meşgul olduğunu göstermek için yeterliydi. Karşı duvarda Merkez'deki insanların fotoğrafları asılıydı. Kadının küçük masa-sıyla koltuğu ve masanın önündeki iki sandalye, küçük, güneşli odayı neredeyse tamamen doldurmuştu. Bu oda da kadının kendisi gibi küçük, teşvik edici, bilgi dolu ve son derece etkili görünüyordu.

Louise Anderson doğruca Ophelie'nin gözlerine baktı ve sıcak bir gülümsemeyle, "Sizi bize getiren nedir acaba?" diye sordu. Genelde üniversite öğrencileri, sosyal çalışma alanında yüksek lisans yapmak isteyen üniversite mezunları, ya da onlarla bir şekilde ilişkisi olanlardan oluşan gönüllü profiline pek uymuyordu bu kadın.

Ophelie biraz da sıkılğan bir tavırla, "Gönüllü olarak çalışmak istiyordum," dedi.

"Elbette, bulabildiğimiz bütün yardımlardan yararlanabiliriz. En iyi yaptığınız iş nedir?" Soru bir an için Ophelie'yi şaşırttı. Hiçbir fikri yoktu, onların kendisinden ne beklediklerinden de habersizdi. Ne diyeceğini bilemedi. "Ya da şöyle sorayım, ne yapmak istersiniz?" "Emin değilim, iki çocuğum var." Bunu söylerken yüzünü buruşturdu ama sözünü düzeltmesi daha acıklı olacaktı, onun için düzeltmedi. "On sekiz yıldır evliyim... yani evliydim..." En azın-bunu söyleyebilecek cesareti göstermişti. "Araba kullanabilir, alışveriş, temizlik yapabilirim, çocuklar ve köpeklerle aram iyidir." Söyledikleri ona bile saçma geliyordu, ama yıllardır uzmanlık alanının ne olduğunu hiç düşünmemişti. Her şey şimdi çok aptalca ve kısıtlı geliyordu ona. "Üniversitede biyoloji eğitimi aldım. Ayrıca enerji teknolojisi konusunda da bir şeyler bilirim, çünkü kocamın iş alanıydı bu." Yine boş konuşuyordu. "Ayrıca sağlığı yerinde olmayan insanlara bakma konusunda da tecrübeliyim." Bunu söylerken oğlunu düşündü. Louise Anderson'un gözlerine bakarken tek düşünebildiği bunlardı.

"Şu anda boşanmak üzere misiniz yani?" Kadın onun önce evliyim, sonra da evliydim demesini temel alıyordu.

Ophelie başını iki yana salladı, normal görünmeye çabalıyordu ama korkuyordu. Buraya geldiği halde işe yaramaz biri gibi görünmek utanç verici bir şeydi. Ama masada oturan kadın ona samimi ve saygılı bir ifadeyle bakıyordu. Sadece onun hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı.

Ophelie yutkundu, "Kocamla oğlum bir yıl önce öldüler," dedi. "On bir yaşında bir kızım var. Zamanım da bol."

Kadın, "Kocanız ve oğlunuz için çok üzüldüm," diyerek devam etti: "Akıl hastaları konusundaki tecrübeniz burada çok işimize yarar. Buraya gelenlerin içinde akıl sağlığı yerinde olmayan pek çok insan vardır. Bunlar genellikle evsizlerdir. Eğer gerçekten hastalar-sa onları ilgili kuruluş ya da hastanelere göndermeye çalışırız. Ama biraz kendilerine bakabiliyorlarsa buraya alırız. Bu tür evsiz barınaklarının çoğu, kurallar gereği garip davrananları kabul etmez, bu tür evsizler ne yazık ki sokakta kalır. Aslında saçma bir kural bu, ama barınakların işini kolaylaştırıyor tabii. Biz burada bu konuda biraz daha yumuşak davranıyoruz, ama bu nedenle de buraya pek çok hasta insan geliyor."

Ophelie merakla ona baktı ve, "Peki ama bu insanlara ne oluyor o zaman?" diye sordu. Bu kadından hoşlanmıştı ve onu daha yakından tanımak isterdi. Kadın sakindi ama sanki odayı dolduran, güçlü bir pozitif enerjiye sahipti, işine duyduğu tutku bulaşıcıydı. Ophelie, burada olmanın ve bu insanlar için çalışma olasılığının heyecanı içindeydi.

"Gelenlerin çoğu, burada bir iki gece kaldıktan sonra tekrar sokaklara dönerler. Aile olanlar kalır, ama onların çoğu da daimi kalabilecekleri barınaklara giderler. Burası daimi kalınacak bir yer değil, geçici bir barınağız biz. Evsizler için yara bandı gibi bir şeyiz yani. Onları elimizden geldiğince uzun süre tutmak isteriz elbette, onlara iş verecek kuruluşlar, ya da uzun süreli barınaklar bulmaya çalışırız, çocuklar için de bakıcı aileler ararız. Onların her türlü ihtiyacını karşılamaya gayret ederiz, giydiririz, kalacak yer sağlarız, ihtiyaçları halinde sağlık ve ilaç yardımı yaparız ve onlar

adına hükümet yardımı için başvuruda bulunuruz. Yani bir tür acil durum kliniği gibi bir şeyiz işte. Onlara her konuda yardım etmeye çalışır, yatak, yemek ve tutunacak güvenli bir el veririz. Bunu severek yaparız, çünkü böylelikle daha fazla insana yardım edebiliyoruz. Ama çözümleyemediğimiz pek çok sorun da oluyor elbet. Bazen insanın kalbi kırılıyor, yine de pek çok şey yapabiliyoruz. Yani elimizden geleni yapıyoruz ve onlar da gelip gidiyor."

Ophelie hayranlık dolu bir ifadeyle ona bakarak, "Söylediklerinize bakılırsa pek çok şey yapıyorsunuz," dedi.

"Yeterince değil. İnsanın yüreğini parçalayan bir iş bu. Okyanus sularını bir fincanla boşaltmaya çalışıyorsunuz, bir fark yarattığınızı düşündüğünüz an, bir de bakıyorsunuz ki okyanus daha büyük bir hızla yeniden dolmuş. Beni asıl öldüren şey çocuklar. Onlar da diğerleriyle birlikte aynı gemideler ve çok daha kolay boğulabiliyorlar, oysa onların hiç suçu yok. Onlar bu ortamın kurbanları, ama yetişkinlerin çoğu da öyle."

Ophelie içinde acıma hissederek, "Çocuklar ebeveynleriyle kalabiliyor mu?" diye sordu. Pip'i o yaşta evsiz ve sokaklarda düşünemiyordu. Üstelik o çocukların çoğu ondan küçüktü, hatta orada doğanlar vardı. Ophelie buraya geldiğine sevinliyordu. Doğru bir seçim yapmıştı ve bunu kendisine tavsiye eden Blake'e minnettardı. Wexler'de çalışma düşüncesi bile onu heyecanlandırmaya yetmişti.

"Çocuklar uzun süreli bir aile barınağına, ya da tecavüze uğramış, evden atılmış kadınlar gibi güvenli bir eve kabul edilmişse, ebeveynleri ya da onlardan biriyle kalabilirler. Sokaklarda kalırlarsa polisler onları yakalayıp koruyucu servislere teslim ederler. Bir çocuk sokakta yaşayamaz. Bizim insanlarımızın dörtte biri, her

yıl hava koşulları, hastalık, kazalar ve şiddet nedeniyle sokaklarda ölür. Bir çocuk bu hayata bir yetişkin gibi uzun süre dayanamaz. Çocukların bakım evlerine verilmesi çok daha iyidir." Kadın bir an durdu, sonra, "Hangi saatlerde çalışmak istediğiniz konusunda bir fikriniz var mı?" diye sordu. "Gündüz mü, yoksa gece mi? Okulda

çocuğu olan bekâr bir anneyseniz elbette gündüz çalışmak istersiniz." Bekâr anne sözü Ophelie'yi birden sarstı. Kendini hiçbir zaman bekâr bir anne olarak düşünmemiştir, ama şimdi öyleydi işte, ne kadar nefret etse de gerçek buydu.

"Her gün sabah dokuzdan üçe kadar çalışabilirim. Bilemiyorum.. . belki de haftada iki-üç gün..." Bu çalışma süresi ona bile biraz fazla görünmüştü, ama yapacak başka bir işi yoktu ve zamanı da boldu. Mousse'u yanına alıp parka gittiğinde bile orada ancak belirli bir süre kalabiliyordu. Bu çalışma ona bir amaç verecek, iyi bir şeyler yapmasına yarayacaktı. Bu fikir hoşuna gitmişti.

Louise saç örgülerinden birini arkasına atarak samimi bir tavırla, "Gönüllü çalışmak isteyenleri önce yakından tanımak isterim," dedi. "Bizimle birkaç gün geçirir ve neler hissettiğinize bakarsınız. Yani bu işi gerçekten yapmak isteyip istemediğinizi anlarsınız. Ondan sonra, ikimiz de bu işin yürüyeceğine karar verirsek, size çalışma alanınızla ilgili olarak bir ya da en fazla iki haftalık bir eğitim verir, işe başlatırız. Zordur bu işler." Bunu söylerken onu uyarır gibiydi ve kesin konuşuyordu. "Burada kimse vaktini boş geçiremez. Tam gün çalışanlar, çoğu zaman günde on iki saat çalışırlar. Bir sorunumuz olduğunda, ki bu da sık sık olur, çalışma saatleri bundan da fazladır. Gönüllüler bile buradayken çok ama çok çalışırlar." Durdu ve güldü. "Nasıl, hoşunuza gider mi bu?" Ophelie birden umutlandı ve gülümseyerek, "Gerçekten müthiş," dedi. "Tam ihtiyacım olan şeye benziyor. Umarım işinize yararım." Louise ayağa kalkıp gülümsedi, "Göreceğiz," dedi. "Gözünü korkutmaya çalışmıyorum, Ophelie. Sadece dürüst olmaya çalışıyorum. Bu işin görüldüğü kadar kolay olduğu izlenimine kapılmanı istemem. Burada eğleniriz de, ama yaptığımız işlerin bazıları korkunç, pis, sıkıntılı işlerdir, çok yorucu ve tehlikelidir. Bazı günler evine mutlu döner, bazı günler de uyuyuncaya kadar ağlarsın. Biz

UA1N1E.LLC C5 1 tEL

sokaklarda görülebilecek hemen her şeyi görürüz. İlgin çeker mi bilmem ama bizim bir de sokaklara uzanan bir programımız var." Ophelie merakla, "Onlar ne yapıyor?" diye sordu.

"Onlar bizim tarafımızdan donatılmış olan iki kamyonetle sokakları dolaşır, fiziksel bakımdan ya da akıl sağlığı açısından bize gelemeyecek kadar hasta olan kişileri ararlar. Böylece biz onlara ulaşır, yiyecek, giyecek, ilaç götürür ve eğer çok hastaysalar bir hastaneye, bir yardım programına ya da bir barınağa ulaştırmaya çalışırız. Dışarıda, buraya gelemeyecek kadar kendini kaybetmiş pek çok insan var. Biz onlara ulaşmak için ne kadar çabalasak da, sokaklarda, yanlarına sokulmamıza izin vermeyecek kadar korkmuş, kırılmış, hakkını arayamayan insanlar vardır. Her gece en azından bir kamyonet çıkarır, onlara ulaşmaya çalışırız. Yeterli elemanımız olursa iki kamyonet göndeririz. Onlar bize ihtiyacı olan insanlara giderler. Buraya gelebilen evsizler, en azından akılları biraz daha başlarında olan ve ayakları üzerinde durabilenlerdir. Sokaklarda yaşayanların bazıları kendilerine yeterli olabiliyor, ama onların da yardıma ihtiyacı var ve bunu istemeye korkuyorlar. Bizimle ilgili bir şeyler duysalar bile bize güvenemiyorlar. Geceleri bazen tek yapabildiğimiz, onlarla oturup konuşmak oluyor. Ben şahsen, evden kaçanları sokaklardan kurtarmaya çalışırım her zaman. Ama çoğunun kaçtığı şeyler, sokaklarda rastladıklarından bile kötü oluyor. Ne yazık ki dünyamızda çok kötü ve çirkin şeyler yaşanıyor. Biz bunların çoğunu ya da sonuçlarını her gün görüyoruz, özellikle de geceleriz. Gündüz saatleri daha zararsız, bu nedenle de onlara geceleri gidiyoruz, geceleyin bize daha çok ihtiyaçları oluyor."

Ophelie biraz çekingen bir tavırla, "Bu anlattığınız oldukça tehlikeli bir işe benziyor," dedi. Pip olduğuna göre kendisi gece çalışmasını göze alamazdı. Geceleri kızıyla beraber evde olmak isterdi.

"Evet, tehlikelidir. Akşamları yedi-sekiz sularında çıkarız, gecenin geç saatlerine kadar kalıp gerekenleri yaparız. Gece elemanlarımız birkaç kez tehlikeyle karşılaştılar ama hiçbiri zarar görmedi. Onlar sokaklarda olan biteni çok iyi bilirler."

Ophelie meraklı bir ifadeyle ona bakarak, "Bu elemanlar silahlı mı oluyor?" diye sordu. Bu elemanlar âdeta mucizevi işler yapan cesur insanlardı.

Louise gülerek başını iki yana salladı. "Onlar sadece kafaları ve yürekleriyle çalışırlar. Bu işe çıkmak için bunu istemen gerekir, gana nedenini nasıldığını sorma, ama ben kişisel olarak bu iş için yürek gerektiğini ve bunun riske değdiğini düşünüyorum. Sen bu konuyu düşünme. Bu merkezde senin yapabileceğin çok iş var." Ophelie başını salladı, sokakta çalışmak ona tehlikeli görünmüştü. Louise'in dediği gibi, bekâr bir anne, bir çocuğun sorumluluğunu taşıyan bir kadın için fazlaydı sokak çalışması. "Ne zaman başlamak istersin?"

Ophelie bir süre düşündü. Zamanı vardı, Pip'i saat üçten sonra alacaktı okulundan. "Sen ne zaman istersen başlayabilirim," dedi. "Vaktim var."

"Pekâlâ, hemen başlamaya ne dersin? Masada Miriam'a yardım edebilirsin. O sana giren çıkan insanları tanıştırır ve burada yapılanların çoğunu açıklayabilir. Ne diyorsun?"

"Harika." Ophelie, Louise'in peşi sıra danışma masasına giderken heyecanlıydı. Louise, Miriam'a durumu açıkladı. Kır saçlı kadın buna çok sevinmiş göründü.

Kadın gülerek Ophelie'ye baktı, "Vay canına, bugün bana büyük yardımın olabilir," dedi. "Önümde bir sürü dosya var, çalışanlar dün gece her şeyi masama bırakmışlar. Ne zaman eve gitsem bunu bana yaparlar zaten!" Masada bir sürü dosya, olay raporu, referans dosyaları içinde çok sayıda programın ve diğer barınakların broşürleri vardı. Masanın üstüne yığılmış olan belgeler, Ophelie'yi o gün saat üçe kadar ve daha sonraki günler de meşgul edecek kadar çoktu.

Ophelie o gün hiç durmadan çalıştı, hemen her beş dakikada bir masaya biri gelip gidiyordu. Gelenler referans malzemesi, çeşitli bilgiler, havale numarası, çeşitli belgeler, barınağa kabul formları istiyor, bazen de sadece merhaba demek için uğruyorlardı. Miriam fırsat buldukça onu çalışanlarla tanıştıırıyordu. Çalışanların çoğu genç, ilginç görünüşlü insanlardı, ama Ophelie yaşında, ya da ondan yaşlı olanlar da vardı. Ophelie'nin ayrılma zamanı yaklaşırken, diğerlerinden farklı görünen iki genç adam geldi masaya, ortalarında da zayıf, ispanyol kökenli bir kadın vardı.

Miriam onları görünce gülümsedi. Genç adamlardan biri Afrika kökenli Amerikalı, diğeri ise Asyalıydı, ikisi de uzun boylu ve yakışıklıydı.

I Do

Miriam, "İşte bizim En Büyük Silahşörlerimiz geldi, biz onlara bu adı taktık." dedi ve gülerek onlara baktı, bu iki genç adamı sevdiği belliydi. Ophelie, onların yanındaki genç kadının çok güzel olduğunu, âdeta bir mankene benzediğini görünce şaşırdı. Fakat kadın başını çevirince, yüzündeki büyük yara izini gördü ve şaşkınlığı daha da arttı. "Bu saatte sizin burada ne işiniz var çocuklar?"

"Dün akşam kamyonetlerden biri arıza yaptı, onu teslim etmeye geldik. Ayrıca bu gece için de malzeme yüklememiz gerekiyor."

Miriam, yeni gönüllü olarak Ophelie'yi onlara tanıttı. Asyalı genç adam gülerek, "Onu bize ver," dedi. "Aggie gittiği için adam açığımız var." Ophelie, Aggie'nin bir erkek olamayacağını düşündü, ama gelenlerin üçü de ona karşı samimi ve dostça davranıyordu. Asyalının adı Bob, zencinin Jefferson, ispanyol kökenli genç kadının adı da Milagra idi, ama ona Millie diyorlardı. Gelenler birkaç dakika sonra çıkıp binanın arka tarafına gittiler, kamyonetlerin bulunduğu garaj oradaydı.

Ophelie, Miriam'ın masasının arkasında, dosya dolabındaki işine devam ederken, merakla, "Ne yapıyor bu gençler?" diye sordu.

"Onlar bizim sokak ekibimizdir. Burada herkes onları birer kahraman olarak görür. Hepsi de biraz çılgın ve oldukça vahşidir. Haftanın beş gecesini sokaklarda geçirirler. İşi hafta sonu onlardan alan bir de hafta sonu ekibimiz var. Ama bu gençlerin hepsi inanılmaz insanlardır. Bir gece onlarla beraber gittim, ama çok üzüldüm, kalbim parçalandı... çok da korktum tabii." Zenci kadın bunları söylerken gözlerinde sevgi ve saygı ifadesi parlıyordu. Ophelie iyice meraklanmıştı, "Bir kadının onlarla beraber gitmesi tehlikeli olmaz mı?" diye sordu. O da şimdi onları birer kahraman olarak görüyordu.

"Millie ne yaptığını çok iyi bilir, eski bir polistir o. Göğsünden vurulup bir akciğerini kaybettiği için malulen emekli olmuş, ama

erkek arkadaşları kadar güçlüdür, ayrıca yakın dövüş ustasıdır. Millie kendi başının çaresine baktığı gibi gerektiğinde arkadaşlarını da koruyabilir."

Ophelie'nin o gençlere karşı saygısı gittikçe artıyordu, "Yüzündeki yara izi de polislikten mi kalma?" diye sordu. O üç kişi, şim-diye kadar rastladığı en cesur, en sempatik insanlardı. Ve ispanyol kökenli genç kadın, yüzündeki yara izine rağmen çok güzeldi. Ophelie onu gerçekten merak etmişti.

"Hayır, o yara izi çocukluğundan kalma. Babası ona tecavüz etmek isterken kız kendini korumuş, baba da onu yaralamış. Sanırım o zaman on bir yaşındaymış." Çoğu insanın böyle bir hikâyesi olabiliyordu, ama başına bunlar geldiğinde, Milagra'nın Pip'in yaşında olması Ophelie'yi âdeta şoke etti. "Kızcağız belki de bunun için polis oldu."

Ophelie için şaşırtıcı bir gün olmuştu. Gün boyunca çeşitli tipte, yaşlarda ve kökenleri değişik bir sürü erkek kadın barınağa gelmiş, duşa girip yıkanmış, yemek yemiş, uyumuş, ya da bir süre için sokaklardan kurtulup kapalı bir yere sığınmak istemişti. Bunlardan bazıları oldukça tutarlı, sorumluluk duygusu taşıyan, hatta temiz insanlardı, ama bazılarının kafaları karışmış gibiydi ve gözleri cam gibi parlıyordu. Gelenlerden birkaçı sarhoştı, bir iki kişinin de uyuşturucu kullanmış olduğu belli oluyordu. Adı Wexler Merkezi olan evsizler barınağı, ihtiyaç sahibi olanları kabul etme konusunda son derece cömertti. Barınakta hiç kimse alkol ya da uyuşturucu kullanamazdı, ama oraya geldiklerinde tam ayık olmasalar bile kalmalarına izin veriliyordu.

Ophelie ertesi gün tekrar geleceğini söyleyip barınaktan ayrıldığında âdeta başı dönüyordu. Ertesi gün oraya tekrar gitmek için sabırsızlanıyordu. Kızını okuldan alıp eve giderlerken yaptıklarını Pip'e anlattı. Pip de barınak hakkında bir şeyler duymuştu, ama annesinin oraya gidip gönüllü olarak çalıştığını öğrenince çok etkilendi.

Küçük kız akşama doğru Matt'e telefon edip annesinin yaptıklarını anlattı. Ophelie üst kata çıkıp bir duş aldı, bütün gün Merkez'de çalıştığı için kendini kirlenmiş hissediyordu. Başına bir havlu sarıp

aşağıya indiğinde de çok acıkmıştı. Çalışırken öğle yemeği bile yememişti. O aşağıya indiğinde Pip hâlâ telefonda Matt'le konuşuyordu.

Ophelie kendine bir sandviç hazırlarken Pip, "Matt'in selamı var sana," dedi, sonra yine konuşmaya devam etti. Ophelie'nin iştahı son haftalarda iyice açılmış gibiydi.

Sandviçinden bir lokma ısırırken, "Sen de benim selamımı söyle," dedi.

Pip, "Matt bu işin sana iyi geleceğini, seni sakinleştireceğini söylüyor," dedi, sonra da Matt'e, sanat dersinde çalıştığı heykel projesinden söz etti. Ayrıca sınıf yıllığını hazırlama işinde de görev almıştı. Pip onunla konuşmaktan büyük zevk alıyordu, ama telefonda konuşmak kumsalda onunla beraber olmak kadar güzel değildi. Yine de hiç değilse onunla temasını kesmemiş oluyordu, ayrıca Matt de aynı düşüncedeydi. Pip bir süre sonra ahizeyi annesine uzattı.

Matt, hayranlık dolu bir sesle, "Galiba çok ilginç işlere başlamışsın," dedi. "Nasıl bir iş bu?"

"Korkutucu, heyecan verici, biraz pis kokulu, üzücü ve duygulandırıcı, ama ben sevdim işi. Orada çalışanlar müthiş insanlar. Barınağa yardım istemek için gelenler de gerçekten iyiler."

Matt, "Şaşırtıcı bir kadınsın sen, çok etkilendim," dedi. Gerçeği söylüyordu. Ophelie onu tanıştıkları ilk gün etkilemişti zaten.

"Fazla etkilenme. Tüm yaptığım dosya toplamaktı, kâğıtların arasında kendimi kaybettim. Ne yaptım, ya da hafta sonunda işe devam etmemi isterler mi bilmiyorum." Ophelie onlara üç gün için söz vermişti ve iki günü daha vardı. Ama şimdiye kadar yaptığı işi sevmişti.

"Seni isteyeceklerdir. Ama tehlikeli işlere karışma, kendini riske atma. Pip varken yapamazsın bunu."

"Bunu biliyorum, inan bana." Louise Anderson'un ona bekâr anne demesi zaten onu rahatsız etmişti. "Ee, kumsalda hayat nasıl geçiyor bakalım?"

Matt üzgün bir sesle, "Siz ikiniz olmayınca tamamen ölü geçiyor," dedi. Onların ayrılmasından sonraki iki gün hava çok güzeldi ama

Matt mutlu olamamıştı. Şimdi de hava güzel ve sıcaktı, gökyüzü masmaviydi. Kumsalda eylül ayı yılın en sıcak aylarından biriydi ve Ophelie, kızıyla beraber orada olmadığına üzüldü. "Bu hafta sonu sakıncası yoksa sizi görmek için oraya gelmeyi düşünüyordum, ama isterseniz siz buraya gelin."

"Cumartesi sabahı Pip'in futbol antrenmanı var galiba... ama belki pazar günü gelebiliriz..."

MÜİNAK

161

"O zaman ben geleyim oraya, olmaz mı? Yani sizi rahatsız etmeyeceksem."

Ophelie birden heyecanlandı, "Neden rahatsız edeceksin ki?" dedi.

"Pip de çok sevinir. Ben de seni görmekten memnun olurum tabii." Yorucu bir gün geçirmiş olmasına rağmen çok mutluydu.

Merkez'de çalışmak onu canlandırmıştı.

"İkinizi yemeğe çıkaracağım. Pip'e nereye gitmek istediğini sor. Sen de bana çalışmandan söz edebilirsin. Yaptıklarını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Pek önemli şeyler yapacağımı sanmıyorum aslında. Bana bir haftalık bir eğitim verecekler, ondan sonra onlar için her işi yapabilecek bir eleman olacağım galiba. Genelde telefon ve bilgi verme işi yani. Ama bir iş sonuçta." Evde Chad'ın odasında oturup ağlamaktan çok daha iyiydi böylesi ve Matt de bunu biliyordu.

"O halde Cumartesi günü saat beş sularında orada olurum."

Görüşmek üzere."

Ophelie, "Teşekkür ederim, Matt," dedi ve ona veda etmesi için ahizeyi kızına uzattı. Sonra yukarı çıktı ve Merkez'den verdikleri bazı kâğıtları okumak için odasına girdi. Belgeler, Merkez hakkında bazı bilgilerden, çalışmalardan, evsizler konusunda bazı bilgilerden ve benzeri konulardan oluşuyordu. Çoğu üzücü, acı verici şeylerdi. Pembe kaşmir giysisiyle temiz çarşafın üzerine uzanıp kâğıtları okurken, kendilerinin ne kadar şanslı olduğunu düşünmeden edemedi. Evleri büyük, rahat, güzeldi ve Ted'in ısrarla aldığı antika eşyalarla doluydu. Odalar güneşli ve renkliydi. Yatak odaları parlak sarı çiçek desenli kumaşla döşenmişti. Pip'in odası da, onun

gibi küçük bir kız için âdeta rüya gibi bir şey olan soluk pembe ipek döşemeliydi. Chad'ın odasını, o yaşta erkek çocuğuna uygun olarak lacivert ekose desenli döşemişlerdi. Ted'in çalışma odasında kahverengi deri kaplı mobilya vardı ama Ophelie artık oraya hiç girmiyordu. Yatak odasının hemen yanında, soluk mavi ve sarı ipek döşemeli küçük bir oturma odası bulunuyordu. Alt katta, ingiliz an-tikalarıyla dolu, şömineli, büyük, insanı kendine çeken bir salon, büyük bir yemek odası, küçük bir de çalışma odası vardı. Mutfak moderndi, ya da beş yıl önce evi yenilediklerinde öyleydi.

Bodrum

Sil

162

DANIELLE STEEL

katında ise, bilardo masası, ping-pong masası, video oyunları olan büyük bir oyun salonu, bir de hizmetçi odası vardı, ama onu hiç kullanmamışlardı. Evin arka tarafında küçük, güzel bir bahçe vardı, binanın ön yüzü taş kaplıydı ve ön kapının iki yanını, büyük taş saksılar içinde küçük ağaçlar ve budanmış bir çalılık süslüyordu. Burası Ted'in rüya evi olmuştu, ama sanki Ophelie'nin değilmiş gibiydi. Yine de hiç kuşkusuz çok güzel bir evdi ve Wexler Merkezi'ne gelen hatta orada çalışan insanların acılarından ışık yıllarınca uzaktı. Ophelie gözlerini boşluğa dikmiş bakarken Pip gelip kapı eşiğinde durdu ve annesine baktı.

"iyi misin anne?" Ophelie'nin gözleri yıl boyunca olduğu gibi yine cam gibiydi ve Pip onun için endişelenmişti.

"iyyim kızım, ne kadar şanslı olduğumuzu düşünüyordum.

Sokaklarda yatacak yer bulamayan yığınla insan var, banyosu olmayan, yıkanamayan, sevecek kimsesi, gidecek yeri olmayan aç susuz pek çok insan... Düşünmesi bile güç, Pip. Buraya sadece birkaç mil mesafedeler, ama sanki bir üçüncü dünya ülkesinin yoksul insanları gibi yaşıyorlar."

"Bu çok üzücü, anne." Pip koca gözlerini açarak annesine baktı yine, ama onun eskisi gibi olmadığını görünce sevindi. Onun yine umutsuzluk batağına düşmesinden korkuyor, o karanlık günlere dönmesini istemiyordu. "Evet, öyle yavrum."

Ophelie o akşam kendilerine yemek yaptı. Kuzu pirzolarlarını biraz yaktı ama birer tane yediler, ikisi de iştahlı insanlar değillerdi, yine de yemeye gayret etmeliydiler. Ophelie salata yapıp konserve havuç da ısıttı ama Pip sevmedi bunları. Mısırı daha çok seviyordu. Ophelie gülümseyerek, "Gelecek sefere mısır yaparım," dedi. O gece Pip annesine sormadan onun yatağına giriverdi. Ertesi sabah çalar saatin ziliyle uyanıp duş aldılar, aceleyle giyinip kahvaltı ettiler. Ophelie kızını okula bırakıp Wexler Merkezi'ne giderken yine heyecanlıydı. Bu iş tam onun istediği, ihtiyacı olan şeydi-Yıllardan beri ilk kez hayatının bir amacı olmuştu.

PIP OKULA GİDİP GELİR, OPHELIE DE WEXLER MERKEZİ'N-de çalışırken haftanın sonu çabucak geldi. Cuma günü öğleden sonra ne Ophelie'nin ne de Merkez'dekilerin kafasında kuşku kalmıştı. Ophelie haftada üç gün gönüllü olarak çalışmaya hazırdı ve barınaktakiler de onu istiyordu.

Ophelie pazartesi, çarşamba ve cuma günleri çalışacaktı. Gelecek hafta kurmay heyetinden birkaç kişiyle birer ikişer saat çalışarak eğitim görecek. Merkeze sağlığının iyi olduğunu gösteren bir sağlık raporu vermek zorundaydı, ama yine gerekli olan sabıka kaydını onun adına Merkez alacaktı. Cuma günü işten ayrılmadan önce parmak izini aldılar, iki de kefil istiyorlardı ondan. Andrea ona kefil olacağını söyledi ve Ophelie avukatına telefon ederek, ikinci kefil olarak gerekli belgeyi göndermesini istedi. Her şey hazırdı, ama Ophelie hâlâ ne yapacağını, nasıl bir görev yükleneceğini bilemiyordu, galiba yardıma ihtiyacı olan bütün elemanlara yardım edebilecekti. Giriş kayıtlarını yapabilmesi için de eğiteceklerdi onu. Ophelie kendini hâlâ yetersiz görüyordu ama her şeyi öğrenmeye istekliydi. Haftanın sonunda Miriam'dan övgü aldı. Ophelie ayrılırken ona içtenlikle teşekkür etti.

O cuma öğleden sonra Pip'i okuldan aldığı anda, gururlanarak, "Sınıfı geçtim," dedi. "Wexler'de gönüllü olarak çalışabileceğimi söylediler." Buna gerçekten seviniyordu. Bu iş ona bir şeyler başardığı, kendisine ihtiyaç duyulduğu hissini vermiş, hatta dünyasında küçük de olsa bir değişikliğe neden olmuştu.

"Harika bir şey bu anne! Yarın bunu Matt'e söylemek için sa-

DANIELLE STEEL

hırsızlanıyorum." Matt Pip'e futbol oynayışını izlemek istediğini söylemiş, ama o, kendisini maç yapacakları bir gün izlemesini yeğ. lemisti. Bu cumartesi sadece antrenman yapacaklardı ve onların ilk günüydü. Pip ufak tefek, narindi, ama hızlı koşuyor, güzel oynu_ yordu. Okulunun yaşlılar takımında iki yıldır futbol oynuyor, bunu baleden daha çok seviyordu.

Cuma günü Pip ev ödevini bitirince, gece kalması için bir arkadaşını eve davet etti. Andrea da akşam yemeği için onlara geldi. Pip ona Matt'in ertesi gün gelip onları yemeğe götüreceğini söylediğinde Andrea bir kaşını kaldırıp Ophelie'ye baktı.

"Demek bunu benden gizledin ha, eski dostum. Çocuk tecavüzcüsü buraya mı geliyor?" Andrea eğleniyor gibiydi.

Ophelie samimi bir tavırla, "Pip'i görmek istedi o," dedi, kendisi de Matt'i bir arkadaş olarak kabul ediyor, onu görmekten memnun olacağını biliyordu, ama söylediği de yalan değildi. "İstersen artık ona böyle demekten vazgeçelim, ne dersin?" .

Andrea, "Belki de ona 'sevgili' demeliyiz, bu ona daha çok yakışacaktır," deyince, Ophelie başını iki yana sallayarak itiraz etti. "Yok öyle şey, ben sevgili falan istemiyorum. O sadece bir arkadaş." Konuşmalarından Matt'in de kendisi gibi hissettiğini biliyordu. Ophelie bundan böyle hayatında romantik bir ilişkiyi asla istemiyordu ve bu böyle kalacaktı.

"Senin açıdan öyle olabilir. Ama o ne diyor bu işe? Erkekler sırf bir kadının küçük kızını görmek, onları yemeğe çıkarmak için bir sürü yol katederek kente gelmezler. Güven bana, erkekleri iyi tanırım ben." Evet, onun erkekleri iyi tanıdığını ikisi de çok iyi biliyordu.

Ophelie inatçı bir tavırla, "Bazıları öyle olabilir," dedi. Andrea kendine güvenerek, "O şimdi uygun zamanı bekliyor," diye devam etti. "Senin rahatladığını düşündüğü anda harekete geçecektir." Ophelie samimi bir ses tonuyla, "Umarım öyle bir şey olmaz," dedi, sonra konuyu değiştirmek için Wexler'de haftayı nasıl geçirdiğini

anlattı. Andrea da onun kendine uygun bir uğraş bulmasına sevinmiş, anlattıklarından etkilenmişti.

Ertesi gün öğleden sonra kapının zili çalınca Ophelie kapıyı aç-
ML.1NAK

gitti. Andrea'nın Matt hakkında söylediklerini düşünüp endişelenmişti, arkadaşının yanlış düşünmüş olmasını diliyordu. Matt deri bir ceket, gri bir pantolon, yine gri renkli bir balıkçı İcazak giymiş olarak kapının önünde duruyordu, ayaklarında pırıl pırıl cilalanmış, mokasenler vardı. Ted de böyle giyinmekten hoşlanırdı, ama Matt bu konuda daha iyiydi. Ted mokasenlerini boyamayı, parlatmayı asla düşünmez, umursamazdı bunu. Onun aklında her zaman daha önemli şeyler vardı. Onun ayakkabılarını da Ophelie parlatırdı.

Matt onu görür görmez gülümsedi ve Pip'in de merdivenden koşarak indiğini gördüğünde, yüzündeki ifade, erkekleri ne kadar iyi tanırsa tanısin Andrea'nın yanıldığını gösteriyordu. Andrea bu adam hakkında yanılmıştı, Ophelie bunu düşününce yine rahatladı. Matt, Pip'e bir baba, kendisine de ağabey gibi davranıyordu. Pip Matt'e odasını, hazinelerini ve son yaptığı resimleri gösterip sakinleştikten sonra, Ophelie Wexler Merkezi konusunda bazı şeyler anlattı, Matt şaşırmış ve etkilenmiş görünüyordu. Ophelie, sokaklarda dolaşan kamyonetli yardım ekibinden de söz etti.

Matt biraz tedirgin bir tavırla, "Umarım onlara katılmayı düşünmüyorsunuzdur," dedi. "Bu onların çalışmalarının önemli bir bölümü, eminim bundan, ayrıca çok da iyi bir şey, ama bana biraz tehlikeli gibi geldi."

"Mutlaka öyle, ama onlar uzman kişiler. Ekipteki kadın eski bir polis memuru ve yakın dövüş uzmanı, erkeklerden biri de öyle. İkinci erkek, yani ekibin üçüncü elemanı ise eski bir donanma komandosu. Benim yardımına ihtiyaçları yok!" Ophelie bunu söylerken gülümsedi. O sırada Pip tekrar yanlarına geldi. Matt'in gelişi küçük kızı çok sevindirmiş, heyecanlandırmıştı. Annesi Matt'e bir kadeh şarap getirmek için gidince, Pip fısıldayarak, portre çalışmasının nasıl gittiğini sordu.

"ilerliyor mu? Bu hafta çalıştın mı üzerinde?" Portresi annesinin şimdiye kadar aldığı en güzel hediye olacaktı, Pip bunu biliyor ve resmi aldığında yüzünün ifadesini görmek için sabırsızlanıyordu. Matt küçük arkadaşına bakıp gülümsedi, "Daha yeni başladım," dedi. Portrenin küçük kızı hayal kırıklığına uğratmasını is-
1ÖÖ

JJANIfcLLfcMfcfcL

temiyordu, ama şimdiye kadar yaptığı çalışma hoşuna gitmişti. Pip'le ilgili duyguları resmi daha kolay yapmasını sağlıyor, kızın parlak kızıl saçları ve ışıltılı açık kahverengi gözleri kadar, özü ve ruhu da bu konuda ona yardımcı oluyordu. Uzun zamandır bir yetişkin portresi yapmamıştı, ama Ophelie'nin resmini yapmayı da isterdi. Bunu denemek de ona büyük zevk verecekti.

Saat yediye doğru yemeğe gitmek üzere çıkmak üzereydiler ki, Matt kapının önünde birden durdu.

Pip'e bakarak, "Bir şey unuttun," deyince kız şaşırdı.

Ciddi bir ifadeyle, "Mousse'u restorana götüremeyiz," dedi. Siyah bir eteklik, kırmızı bir süveter giymişti ve âdeta bir yetişkin gibi görünüyordu. Matt için dikkatle giyinmiş, annesi de saçlarını çok güzel taramıştı. "Mousse'u sadece kumsaldaki küçük restoranlara götürebiliriz," diye açıkladı.

Matt, "Ben onu kastetmemiştim, ama düşünmem gerekirdi," dedi. "Ona biraz köpek maması getirebiliriz. Asıl sen bana şu Elmo ve Grover terliklerini göstermedin." Pip bunu duyunca bir kahkaha attı.

"Hemen mi görmek istiyorsun yani?" Sevinmişti. Matt onun söylediği her şeyi hatırlıyor, asla unutmuyordu.

Matt ciddi bir ifadeyle, "Onları görmeden çıkmam bu evden," dedi. Bir adım geri atıp kollarını kavuşturmuş, gözlerinde beklenti ifadesiyle bakıyordu. Ophelie ikisine bakıp gülümsedi. Matt birden dönüp ona baktı.

"Ciddiyim ben. ikinize de söylüyorum. Elmo'yla Grover'ı görmek istiyorum, onları göstermek için mankenlik yapacaksınız bana." Matt kesin konuşuyordu ve Pip kahkahalar atarak üst kata koştu.

Birkaç saniye sonra terliklerle geri döndü ve Grover çiftini annesine uzattı.

Ophelie biraz utangaç bir tavırla kocaman, komik terlikleri giyerken Pip de aynı şeyi yaptı. İkisi ayaklarında koca terliklerle orada durup mankenlik yaparken Matt gülümseyerek başını salladı. "Harika bunlar, çok hoşuma gitti. Şimdi gerçekten kıskandım sizi. Ben de isterim, acaba benim ayaklarıma göre de bulunur mu?"

Pip özür diler gibi başını iki yana sallayarak, "Hiç sanmam," dedi. "Annemin ayakları küçük olduğu halde, o bile zor bulmuş fendine."

Matt, "Bu çok fena işte," derken ikisi tekrar ayakkabılarını giydiler, hep birlikte evden çıkıp Matt'in arabasına yürüdüler.

Akşam yemeğinde çeşitli konulardan söz ederek çok iyi vakit geçirdiler. Ophelie arada bir Matt'in Pip'le konuşmasına bakarak, çocuklarını kaybetmiş olmasının onun için ne kadar büyük bir darbe olduğunu düşündü. Matt gerçekten de çocukları çok seven, onlarla iyi anlaşılan bir adamdı. Kendinden çok şeyler veriyordu, içten ve sevecendi, Pip'in söylediği her şeyle yakından ilgileniyordu. Karşı konulması güç bir sıcaklığı, samimiyeti vardı ve yeterince de saygılıydı. Ophelie hiçbir zaman onun baskısını hissetmiyor, ondan sıkılmıyordu. Matt onlara sadece bir arkadaş olarak yaklaşıyor, asla bir saldırganlık belirtisi göstermiyordu. Gerçekten çok nazik bir adam ve ikisi için çok iyi bir dosttu.

Dokuz buçukta eve döndüklerinde hepsi neşeliydi. Restorandan çıkarlarken, Matt köpek için yiyecek bir şeyler istemeyi bile unutmamıştı. Pip köpek yemeğini alıp mutfağa gitti ve Mousse'un kâsesine boşalttı.

Salona geçtiler, Matt yazlık evde yaptığı gibi yine şömineyi yakıp divana yaklaşıırken Ophelie hafif bir sesle, "Bize karşı çok iyisin, Matt," dedi. Pip birkaç dakika sonra yanlarına geldi. Ophelie, kızın hafiften itirazına aldırmadan, pijamalarını giymesi için odasına gönderdi. Pip'in itiraz ederken bir yandan da esnemesi Matt'le Ophelie'yi güldürdü.

Matt şarap teklifini nazikçe reddedip divana, onun yanına otururken, "insanların sana karşı iyi olmasını hak ediyorsun sen, Ophelie," dedi. Matt o günlerde çok az içki içiyordu. Pip'in portresi üzerinde çalışırken büyük zevk alıyor, kente gelip onları görmek çok hoşuna gidiyordu. Yalnızlık hissettiği günlerde biraz fazla içtiğini biliyordu, ama son zamanlarda Pip'le annesi sayesinde kendini çok iyi hissediyordu. Ophelie'ye baktı ve onun arkadaşlığından zevk alarak, "Hepimiz hayatımızda iyi insanları hak ediyoruz," dedi. Sonra salondaki antika eşyalara bakarak, "Eviniz çok güzel," diye ekledi. Onun zevkine göre biraz fazla resmi döşenmiş bir evdi, ama Sally'yle birlikte New York'ta yaşadıkları eve de benziyordu.

NIELLE O 11

Boşanmadan önce Park Avenue'de dubleks bir apartman dairesi satın almışlar ve kentin en iyi dekoratörlerinden birine evi dekore ettirmişlerdi. Matt, acaba bu evi de bir dekoratör mü düzenledi yoksa bu işi Ophelie kendisi mi yaptı, diye düşündü. Bir kez daha çevresine bakındıktan sonra sordu.

Ophelie ona minnettarmış gibi gülümsedi ve, "Bunu sorman bile beni gururlandırdı," dedi. "Hepsini son beş yıl içinde kendim satın aldım. Bundan zevk alıyorum. Antikaları ve dekorasyonu seviyorum, insanı oyalıyor. Gerçi bu ev Pip'le benim için artık çok büyük. Yine de satmayı düşünemiyorum. Burada yaşamak hepimizin hoşuna gidiyordu, şimdi bu evde sadece ikimizin olması üzücü bir şey. Sonunda bir karar vereceğim tabii."

"Acele etmene hiç gerek yok. Ben New York'taki daireyi çok çabuk sattığımızı düşünürüm hep. Ama Sally ve çocuklar gittikten sonra benim orada kalmamın hiçbir anlamı olamazdı. Bizim de güzel eşyalarımız vardı." Bunu söylerken nostaljik bir ifadesi vardı.

Ophelie, "Demek sattın eşyaları?" dedi.

"Hayır, Sally'ye verdim, o da Auckland'a götürdü. Onları ne yaptığını Tanrı bilir, çünkü hemen Hamish'in evine yerleşti. O zaman bunun, Sally'nin planı olduğunu ya da çok hızlı hareket ettiğini anlayamadım. Kendine bir yer bulup bir süre için orada yaşayacak sandım. Ama o hiç vakit kaybetmedi. Sally böyleydi işte.

Kafasına koyduğu şeyi hemen yapardı." Sally bu nedenle çok iyi bir iş ortağı, ama berbat bir eş olmuştı. Matt elbette tam tersi olmasını yeğlerdi. "Ama artık hiç önemi yok bunların." Omuzlarını silktili, rahatlamış gibiydi. "Eşyaların yerine her zaman yenisini alabilirsin, ama insan için yapamazsın bunu. Kumsaldaki evde antikaya falan ihtiyacım yok zaten. Çok basit bir yaşamım var ve tüm istediğim de bu." Ophelie kısa bir süre de olsa onun evini görmüştü, söylediğinin doğru olduğunu biliyordu, yine de böyle bir yaşam ona üzücü geliyordu. Matt çok şey kaybetmişti. Ama her şeye rağmen huzur içindeydi ve mutluydu. Ona uygun bir yaşamdı bu. Evi de oldukça konforlu, rahattı. Resim çalışmalarından büyük zevk alıyordu. Hayatında eksik olan tek şey insanlardı, ama o bunları fazla özölüyor gibi görünmüyordu, inzivadan hoşlanan bir adamdı Matt. Ve şimdi Pip'le Ophelie vardı, onları istediğı zaman görebiliyordu.

Matt saat on bire kadar kaldı, sonra artık gitme zamanının geldiğini söyledi. Kumsala giden yollar gece saatlerinde sisli oluyordu ve bu da eve varmasını geciktirecekti. Onlarla çok iyi vakit geçirdiğini birkaç kez tekrarladı. Pip'e iyi geceler dilemek için başını kapıdan içeriye uzattı ama Pip çoktan uymuştu, Mousse ve Elmo terlikler ayak uçundaydı.

Ophelie'nin arkasından aşağı inerken, "Şanslı bir kadınsın sen," dedi. "Pip harika bir çocuk. Gelip kumsalda beni bulduğuna göre ben de şanslı biri olmalıyım, beni bulduğu için mutluyum." Bundan sonra hayatında Pip olmazsa ne yapacağını bilemiyordu. Küçük kız onun için Tanrı'nın bir armağanıydı, Ophelie de onunla beraber gelmiş ek bir ödölüdü.

Ophelie, "Biz de şanslıyız, Matt. Bu güzel akşam için teşekkürler," diyerek onu iki yanağından öptü. Matt gülümsedi. Bu ona yirmi beş yıl önce Fransa'da öğrenci olarak yaşadığı yılı anımsatmıştı. "Pip'in futbol maçı olduğu zaman bana haber ver, yine geleceğim. Her zaman gelirim, sadece telefon edin yeter."

Ophelie güldü, "Tamam, ederiz," dedi. Pip'in hemen ertesi gün Matt'i arayacağını ikisi de biliyordu, ama Ophelie bunda bir sakınca görmüyordu. Kızının hayatında yetişkin bir erkeğe ihtiyacı

vardı ve Ophelie ona Matt'den başkasını veremezdi. Üçüne de uygun gelen bir ilişkiydi bu ve yetişkinler de dahil hepsinin hoşuna gidiyordu.

Ophelie Matt'in, eski arabasına binip uzaklaşmasını izledi, sonra içeri girip ışığı söndürdü. Pip o gece, son günlerde pek yapmadığı bir şeyi yapmış, kendi yatağına yatmıştı. Ophelie koskoca yatağında uzun süre karanlıkta uyumadan yattı, o akşamı ve önce Pip'in, sonra da kendisinin arkadaşı olan adamı düşündü. Matt gibi bir dostları olduğu için şanslıydılar, ama onu düşünmek nedense Ted'i anımsattı Ophelie'ye. Ted'le ilgili anıları bazı konularda mükemmel, bazılarında ise rahatsız ediciydi. Eski acılarını anımsadığında, kafasının içinde derin, sessiz bir uyumsuzluk belirliyordu, yine de Ted'i çok özleyor, her zaman özleyip özlemeyeceğini de

merak ediyordu. Bir kadın olarak yaşamı sanki sona ermişti, annelik rolü bile kısa ömürlü olabilirdi. Chad gitmişti, Pip de birkaç yıl sonra kendi hayatına başlayacaktı. O zaman kendi yaşamının nasıl olacağını hayal bile edemiyor, bunu düşünmekten nefret ediyordu. Hiç kuşkusuz tek başına kalacaktı o zaman. Andrea ve Matt gibi arkadaşları olmasına rağmen, Pip üniversiteye başlayıp evden ayrılınca, onun da hayattaki amacı ve bir işe yarama arzusu sona erecekti. Bunu düşününce paniğe kapılır gibi oldu ve yine Ted'i özledi. Böyle gecelerde tek yapabildiği şey, geriye, artık geçip gitmiş bir yaşama bakmak oluyor, geleceğe bakmak onu dehşete düşürüyordu. Ruhunun derinliklerini araştırdığı bu anlarda, Chad'ın neler hissettiğini de çok iyi anlıyordu. Çılgınca bir şey yapmaktan onu alıkoyan, yaşamasını sağlayan tek şey, Pip'e karşı sorumluluğuydu. Ama bazen, gecenin karanlığında, kötü şeyler düşündüğünü inkâr edemezdi. Pip'e karşı sorumluluğu olmasa, ne kadar yanlış olduğunu bilse de, ölüm tatlı bir kurtuluş olabilirdi.

MATT'LE BİRLİKTE YEDİKLERİ SAMİMİ, ZEVKLİ AKŞAM
yemeğinden üç gün sonra, Ophelie bir süredir korkulu rüyası olan olayı yaşamak zorunda kaldı. Dört aydan beri devam ettiği acılı insanlar destek grubu sona eriyordu. Onlar bunu bir 'mezuniyet töreni' gibi görüyor, kendi ayakları üstünde durup dünyaya

'yeniden giriş' olarak kabul ediyor ve son grup toplantısına bir kutlama havası vermeye çalışıyorlardı. Ama birbirlerini ve o güne kadar paylaştıkları destek ve içtenliği kaybediyor olmak son gün çoğunu ağlamaklı yaptı, Ophelie de bunların arasındaydı tabii. Grup arkadaşları kucaklaşıp, birbirlerinin adres ve telefon numarasını alarak teması kaybetmeme sözü verdiler ve hepsi gelecek planlarından söz ettiler. Bay Feigenbaum, briç dersi alırken tanıştığı yetmiş sekiz yaşında bir kadınla çıkıyordu ve kadının, kendisini heyecanlandırıldığını söyledi. Kimisi kendisine bir arkadaş bulmuştu, kiminin seyahat planları vardı, bir kadın büyük acılardan sonra evini satmış, bir diğeri kız kardeşinin evinde yaşamaya razı olmuştu. Ophelie'nin pek hoşlanmadığı bir adam, yaklaşık otuz yıllık bir aile kavgasından ve karısının ölümünden sonra kızıyla barışmıştı. Yine de çoğunun hâlâ kat edeceği uzun bir yolu ve yapması gereken bazı şeyler vardı.

Ophelie'nin en azından görülebilen başarısı, Wexler Merke-zi'ndeki gönüllü çalışmasıydı. Davranışları daha iyiydi, hepsinin sözünü edip korktuğu ve Ophelie'nin de arada bir içine düştüğü kara delikler eskisi kadar derin değildi ve daha kısa süreli oluyordu. Ama diğerleri gibi o da, kendini kayıplarına alıştırma mücadelesinin hâlâ sona ermediğini biliyordu. Evet, hepsi eskisinden daha iyidiler, Ophelie de acısını unutmak için kendine daha etkili araçlar bulmuştu. Şimdilik bundan fazlasını umut edemezdi ve bir bakıma bu da yeterliydi.

Ama Blake'e veda ederken yine büyük bir üzüntü, kaybetmiş-lik duygusu kapladı içini. Pip'i okuldan alırken çok üzgün görünüyordu.

Pip korkulu gözlerle ona bakıp, "Neyin var, anne?" diye sordu. Annesinin bu yüz ifadesini daha önce çok görmüştü ve o robotun, yaklaşık bir yıl süreyle olduğu gibi, yeniden gelip annesinin yerini almasından korkuyordu. Babasıyla ağabeyi öldükten sonra, küçük kız on ay süreyle kendini terk edilmiş gibi hissetmişti.

"Bir şey yok kızım." Ophelie, duygularını ona anlatmanın aptallık olacağını düşündü. "Galiba aptalca şeyler düşündüm. Bizim grup bugün sona erdi. Arkadaşlarımı özleyeceğim. Oradakilerden

bazıları çok iyi insanlardı. Gruptan şikâyetçi olmama rağmen, sanırım bana büyük yardımı oldu."

"Oraya geri dönebilir misin peki?" Pip hâlâ tedirgindi ve annesinin görünüşü hoşuna gitmemiştir. Bunlar ona hiç de yabancı değildi. O anda Chad'ın da bazen böyle görüldüğünü anımsadı. Cam gibi soğuk, karanlık, bulanık, isimsiz, dipsiz gibi görünen ve kurbanını uyuşturup felç eden, umursamaz kılan, acılar içinde bırakan duygulardı bunlar. Pip annesini bu duygulardan kurtarmak için bir şeyler yapması gerektiğinin bilincindeydi, ama ne yapacağını bilemiyordu. Hiçbir zaman da bilememiştir.

"Gerekirse başka bir gruba katılabilirim elbette, ama bu grup sona erdi." Arabayı eve doğru sürerken umutsuz gibiydi Ophelie ve Pip paniğe kapıldığını hisseder gibi oldu.

"Belki de katılmalısın."

"iyi olacağım, Pip. Söz veriyorum sana." Annesi onun koluna hafifçe dokundu. Ondan sonra eve kadar konuşmadılar. Eve girer girmez Pip üst kata çıkıp hiç kullanılmayan küçük odaya girdi ve Matt'e telefon etti. O gün hava yağmurluydu, Matt kumsala gitmemiş, evde kalıp portre üzerinde çalışmaya başlamıştı. Kış gelirken kumsala daha seyrek gidecekti tabii, ama havalar hâlâ iyi gidiyordu, sadece o gün yağmurluydu.

Küçük kız, annesinin aşağıdaki telefonlardan birini alıp dinlememesi için dua ederek, alçak sesle, "Annem yine berbat görünüyor," dedi. Telefonda bir özel konuşma düğmesi vardı ve Pip ona da basmıştı, ama çalışıp çalışmadığını bilmiyordu.

"Korkuyorum, Matt," dedi. Matt onun kendisini aradığına sevindi.

"Geçen yıl, sandım ki... yani bazen yatağından bile çıkmaz, saçlarını bile ta-ramazdı... yemek yemezdi... bütün gece uyumazdı... benimle bile konuşmazdı..." Pip bunları söylerken gözleri dolmuştu, Matt kalbinin üzerine bir darbe yemiş gibi oldu. İkisi için de çok üzülüyordu.

Endişeli bir ses tonuyla, "Şimdi de yapıyor mu bunları, ya da bazılarını?" diye sordu. Ophelie ona cumartesi günü tamamen normal görünmüştü, ama böyle durumlarda ne olacağı hiç belli olmazdı. Bazı insanlar bu tür duygularını saklayabiliyordu. Bazen

en güç durumda olanlar, kötü sonuçlarını bildikleri halde duygularını gizlerlerdi. Matt Ophelie'nin de onlardan biri olup olmadığını bilmiyordu. Küçük yaşına rağmen Pip bunu ondan daha iyi bilirdi elbette.

Her yanda felaket gören Pip, "Hayır, henüz yapmıyor," diye yanıtladı. "Ama gerçekten üzgün görünüyor." Küçük kızın gözlerinde yaşlar vardı.

"Annen belki de grubun desteğini yitirdiği için korkuyordur. Veda etmesi kolay değil elbette, ikiniz de çok şey yitirdiniz." Matt bu sözleriyle ona bazı şeyleri anımsattığı için üzgündü, ama gerçekti söyledikleri ve Pip olgun bir insan gibi davrandığı için onunla rahatça konuşabileceğini düşünmüştü. Pip telefonda bir çocuk gibi değil, sanki bir anne gibi konuşuyordu. Matt aslında bu tür bir konuşmayı Pip konusunda Ophelie'yle yapmalıydı, ama şimdi durum tam tersiydi. Pip son bir yıllık süreçte çok hızlı büyümüştü. Babasıyla ağabeyinin ölüm yıldönümleri bir ay sonraydı. "Annene dikkat etmelisin, ama sanırım iyi olacaktır. Onu kumsalda son birkaç kez gördüğümde çok iyi göründü bana, geçen cumartesi akşamı da öyle. Acılı günlerini anımsadığı oluyordur elbette, ama büyük olasılıkla kısa sürede iyileşecektir. Eğer düzel-mezse gelip göreceğim onu, o zaman ne yapacağımıza karar veririz." Aslında Matt'in de yapabileceği pek bir şey yoktu. Onlarla olan ilişkileri çerçevesinde onun görevi değildi bu. Ama bir dost olarak bile yardım edebilir, ya da en azından Pip'e destek verebilirdi. Pip geçen yıl böyle bir desteğe bile sahip olamamıştı ve şimdi Matt'e minnettardı. Söyleyemeyeceği, Matt'in bilemeyeceği kadar minnettardı.

Yüreğinin derinliklerinden gelerek, "Teşekkür ederim Matt," dedi. Ona telefon edip annesi hakkında konuşması çok iyi olmuştu. Matt üzüntüsü belli etmemeye çalışarak, "Yarın beni arayıp annenin durumu hakkında bilgi ver," dedi. "Haa, unutmadan söyleyeyim, portren çok güzel oluyor."

Pip gülümseyerek, "Onu görmek için sabırsızlanıyorum," dedi ve telefonu kapadı. O anda tekrar görüşme konusunda konuşmamışlardı, ama Pip, ihtiyacı olduğunda onun hemen geleceğini,

destek vereceğini biliyor, onu çok seviyordu. Ondan beklediği de buydu.

Ophelie o akşam grubu düşünerek kendini kimsesiz hissediyor ve yemek hazırlıyordu ki kapı zili çaldı. Birden irkildi, o saatte kim gelebilirdi ki? Bekledikleri kimse yoktu, Matt'in kentte olmadığını biliyordu, Andrea da önceden telefon etmeden asla gelmezdi. Belki de posta gelmişti, ya da Andrea bu kez haber vermeden uğramış olabilirdi. Kapıyı açtığında karşısında uzun boylu, kafası saçsız, gözlüklü bir adam gördü ve ilk bakışta tanıyamadı. Ama yüzü birkaç saniye içinde hatırladı, o gün sona eren gruptan Jeremy Anderson'du gelen. Grup dışında olunca onu nedense birden tanıyamamıştı.

Adam onun omuzlarının üzerinden meraklı gözlerle evin içine bakarken, Ophelie, "Evet?" dedi. Sonra onun nasıl biri olduğunu anımsadı. Adam, karşısında dururken tedirgin görünüyor, Ophelie de onun ne istediğini bilmiyordu. Çok az konuşan şu çekingen adamlardandı Anderson ve grubun en az konuşan üyelerinden biriydi. Ophelie onunla grup içinde ya dışında konuştuğunu anımsamıyordu. Hiç ilgilenmemişti adamlarla.

Adam, "Merhaba Ophelie," derken üst dudağı terlemişti. Ophelie adamın nefesinde alkol kokusu hissetti. "Girebilir miyim?"

Anderson tedirgin bir tavırla gülümsedi ama Ophelie onun garip bakışlarından pek hoşlanmamıştı. Ona biraz daha dikkatle bakınca, ayakta hafifçe sallandığını fark etti.

Ophelie, onun ne istediğini anlamaya çalışarak, "Yemek hazırlıyordum," dedi. Anderson onun adresini grup üyelerinin teması kaybetmemesi için hazırlanan adres listesinden almış olacaktı.

Adam çirkin bir gülümsemeyle ve hiç çekinmeden, "Bak bu çok iyi işte," dedi. "Ben de daha yemek yememiştim. Ne var yemekte?"

Adamın küstahlığı karşısında Ophelie'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı, Anderson bir an için içeri girecekmiş gibi hareketlendi, ama Ophelie onun girmesini engellemek için kapıyı yavaşça itip aralığı daralttı. Onu evine davet etmeye hiç niyeti yoktu. Çirkin bir şeyler olabileceğini hissetmişti ve bunu engellemeye çalışıyordu.

"Özür dilerim, Jeremy, işime dönmek zorundayım. Kızım yemek bekliyor, birkaç dakika sonra da bir arkadaşım gelecek." Kapıyı kapamak istedi, ama adam elini uzatıp kapıyı tuttu, Ophelie'nin umduğundan daha güçlü ve hızlıydı. Ophelie onu tekmelemeyi düşündü, ayrıca bağırabilirdi de. Ama evde ona yardım edecek Pip'ten başka kimse yoktu. Arkadaşının geleceğini de adamı korkutmak için söylemişti. Berbat bir durumdu bu. Üstelik adam grup arkadaşları arasındaki saygı ve güveni de ihlal etmişti. Adam çirkin bir ifadeyle ona bakarken, "Acelen ne, canım!" dedi, onu itip içeri girmek ister gibiydi ama buna cesaret edemediği de belliydi, içtiği içkiler sanki onu yavaşlatıyor gibiydi. Yüzü şimdi Ophelie'nin yüzüne daha yakındı ve alkol kokusu iyice belirgindi. "Randevun mu var?"

"Evet, aslına bakarsan randevum var." Ophelie ona, beklediği erkeğin iki metre boyunda bir karate uzmanı olduğunu da söylemek istedi ama yapamadı, adamı kolayca korkutup durduramayacağını anlamıştı. Durumunu bir kez daha düşününce içini büyük bir korku kapladı.

Adam ona meydan okur gibi, "Hayır, randevun filan yok," dedi.

"Grupta erkek arkadaşın olmadığını, asla da olmayacağını söyledin hep. Düşündüm ki, beraber yemek yiyebiliriz ve sen de fikrini değiştirebilirsin. Adamın bu davranışı hem komik hem de çok kabaydı. Ayrıca Ophelie'yi korkutuyor, ne yapacağını bilemez hale sokuyordu. Ted'le evlendiğinden beri böyle bir durumla hiç kar-

şılaşmamıştı Ophelie. Üniversitedeyken bir gün birkaç sarhoş genç yatakhane binasına girip onu çok korkutmuş, ama bina bekçisi onları görüp güvenlik görevlilerini çağırarak çocukları dışarı attırmıştı. Ama şimdi bunu yapacak bir bekçi ve güvenlik görevlisi yoktu, evde sadece Pip vardı.

Ophelie, "Bana uğraman büyük incelik," dedi ve kapıyı birden itip kapamayı düşündü, ama adamın kolunu kırabilirdi. "Ama artık gitsen iyi olacak."

"Hayır, gitmiyorum. Sen de gitmemi istemiyorsun, değil mi tatlım? Neden korkuyorsun ki? Grup sona erdi, artık istediğimizle

çıkabiliriz. Yoksa erkeklerden korkuyor musun? Frijit olabilir misin?" Adam sandığından da sarhoştı ve Ophelie gerçekten tehlikede olduğunu anlıyordu. Eğer eve girerse ona ya da Pip'e zarar verebilirdi. Bunu düşününce birden güçlendiğini hissetti, hiç uyardıktan bütün gücünü toplayıp bir eliyle onu hızla geriye iterken, öteki eliyle de kapıyı vurarak kapadı, o sırada Mousse da merdivenden aşağı koşarak inmiş, yanına gelerek havlamaya başlamıştı. Köpek neler döndüğünü bilmiyordu ama, iyi şeyler olmadığını anlamış gibiydi. Ophelie kapının zincirini takarken tir tir titriyor, adamın dışarda küfürler ettiğini duyabiliyordu. "Seni pis fahişe! Benim için fazla iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Ophelie kapının yan tarafında durdu, titriyor, yıllardan beri ilk kez olarak bu kadar korktuğunu hissediyordu. Birden bu adamın ikiz erkek kardeşinin ölümü nedeniyle gruba gelmiş olduğunu anımsadı, adam onun ölümüne öfkelenmiş ve bu öfkesinden bir türlü kurtulamamıştı. Kardeşi bir arabanın çarpıp kaçması sonucu ölmüştü. Ophelie grupta ona birkaç kez bakmış ve onun kardeşinin ölümünün neden olduğu öfkeden kurtulamadığını anlamıştı, şimdi aldığı alkol da bu öfkeyi iyice artırmış olacaktı. Adam evlerine girmiş olsaydı mutlaka kendisine ya da Pip'e zarar verecekti. Ophelie bir süre ne yapacağını bilemeden düşündü, sonra, daha önce Pip'in yaptığı gibi, telefonu alıp Matt'i aradı. Ona olanları anlattı ve polise haber verip vermeme konusunda ne düşündüğünü sordu.

Duydukları Matt'i kızdırmış gibiydi, "Adam hâlâ bekliyor mu orada?" diye sordu.

"Hayır, seni ararken arabasına binip gittiğini duydum."

"O halde artık güvende sayılırsın, ama yerinde olsam grup liderine haber verirdim. Belki adamı arayıp bir şeyler söyler. Adam büyük olasılıkla sarhoştı, ama yaptığı şey berbat. Deli gibi davranmış." Ya da daha kötüsü, tecavüzcü gibi demek istedi ama Ophelie'yi tekrar korkutmak istemiyordu.

"Evet, sarhoştı ama beni çok korkuttu. Eve girerse Pip'e zarar verebilir diye çok korktum."

"Ya da sana. Tanrı aşkına, yabancılara hiç sormadan kapını açma böyle." Ophelie o anda Matt'e, kolayca incinebilir, korumasız biri gibi geldi. Ophelie güçlüydü oysa, denizde çocuğu kurtarıırken göstermişti bu gücünü, yine de güzel bir kadındı ve küçük kızıyla yalnız yaşıyordu. Bu durumuyla sadece kendisi için değil, Matt için bile riskler taşıyordu. "Grup liderine söyle, bu adamı bulup ona ceza yasasını okusun, gelecek sefere polis çağırıp onu tutuklattıracağını anlat ona. Adam bu gece tekrar kapına gelecek olursa hemen polisi ara, sonra da bana haber ver. Hemen gelip bu gece divanda yatabilirim, bunu seve seve yaparım."

Ophelie sakinleşmiş görünerek, "Hayır," dedi. "Ben iyiyim. Garip bir durumdu, bir an için paniğe kapıldım. Demek adamın daha gruptayken hakkımda garip fikirleri varmış. Düşünmesi bile hoş değil."

Tek başına kalmak yeterince kötüydü zaten, bir de Jeremy gibi adamların kapıya gelip içeri girmeye çalışması iyice sinir bozucuydu. Kolayca incinebilir olması şimdi onun en zayıf yanıydı, tek yapabileceği bu konuda dikkatli olmak, bu olanlardan sonra gözünü açık tutmaktı. Matt'in ya da başka birinin kendisine koruma görevlisi olmasını isteyemezdi elbet. Bu gibi durumlarla kendi kendine başa çıkmayı öğrenmeliydi. Grubun sona ermesine çok üzülüyordu. Böyle durumlarda neler yapması gerektiğini onlarla tartışabilirdi. Matt'e ilgisi ve öğütleri için teşekkür edip telefonu kapattı, hemen Blake Thompson'u aradı, durumu öğrenince o da alt üst oldu.

Ertesi sabah hemen Jeremy'yi arayıp onunla konuşacağını, gruba duyulan güveni sarsmakla kalmayıp bunu kötüye kullandığını ona söyleyeceğini belirtti. Yemekten sonra Matt telefon edip na-s 12 sil olduğunu sorduğunda Ophelie çok daha sakindi. Kızını korkutmak istemediği için ona pek bir şey söylememişti. Sadece adamın zararsız biri olduğunu, üstünde durmaya gerek olmadığını söylemişti ki doğru da olabilirdi bu. Ophelie bunun önemsiz bir olay olduğuna inanıyordu ama biraz sarsılmıştı tabii. Pip annesinin yemek sırasında tekrar toparlandığını görüp rahatlamıştı. Ophelie

ertesi sabah Pip'i okula bırakıp Wexler Merkezi'ne gittiğinde kendini iyi hissediyordu.

Blake onu öğleye doğru, Merkez'de çalışırken aradı ve Jeremy ile konuştuğunu söyledi. Adamı uyarmış, Ophelie'nin evine bir daha giderse hakkında tutuklama emri çıkarılacağını bildirmişti. Blake'in söylediğine göre, Jeremy onu dinledikten sonra ağlamış, grup sona erdikten sonra bir bara gidip akşama kadar içtiğini, sonra da Ophelie'nin evine gittiğini kabul etmişti. Adam Blake'e özel terapi seanslarına gidecekti ve Blake'ten, onun adına Ophelie'den özür dilemesini istemişti. Blake Ophelie'ye, böyle bir şeyin tekrar lanmayacağını, ama onun da, biraz tamsa bile yabancılara kapı açmamasını, bu konuda dikkatli olmasını söyledi. Dışarda onu bekleyen, evliyken hiç karşılaşmadığı kötülüklerle dolu yepyeni bir dünya vardı. Düşünmesi bile hoş değildi.

Ophelie, yardımları için Blake'e teşekkür etti ve tekrar işine dönüp olayı unuttu. Öğleden sonra eve gittiğinde, kapının önünde Jeremy'nin özür mektubunu buldu. Adam onu bir daha asla rahatsız etmeyeceğini yazmıştı. Belli ki grup desteğini kaybetmek hepsi üzerinde buna benzer denge bozucu etkiler yapmıştı. Yalnız Jeremy herkesten daha çok etkilenmişti. Ama bu Ophelie'ye aynı zamanda grup desteğini yitirince baskı altında kalıp sarsılan tek kişinin kendisi olmadığını gösteriyordu. Artık grup yoktu, kendilerini yeni yaşama uydurmaları gerekiyordu. O da şimdi tüm diğerleri gibi yeni dünyasına açılacak ve öğrendiklerini kullanmaya çalışacaktı.

Ophelie Merkez'e gider gitmez kendi sorunlarını unuttu. Saat üçe kadar âdeta nefes bile almadan çalıştı. Yaptığı işi ve öğrendiklerini seviyordu. O gün barınağa iki giriş başvurusu kabul etti.

Başvurulardan birini, Omaha'dan gelip her şeylerini kaybetmiş iki çocuklu bir aile yaptı. Hem erkek hem de kadın işsiz kalmıştı, karınlarını doyuracak, ev kiralayacak ve çocuklarına bakacak paraları yoktu. Yardım isteyecek hiç kimseleri yoktu ama cesaretlerini kaybetmeden hayatlarını devam ettirmeye çalışıyorlardı. Merkez onlara yardım için, yemek karnesi sağlamak, işsizlik parası başvurusu yapmak, çocukları okula yazdırmak da dahil, olası her

şevi yaptı. Bir hafta içinde sürekli kalabilecekleri bir barınağa geçecekler ve yine Merkez'in yardımıyla çocuklarından ayrılmayacaklardı ki büyük bir şeydi bu onlar için. Ophelie onları dinlerken, hele Pip'in yaşıtı olan küçük kızla konuşurken gözyaşlarını zor tuttu, insanların bu duruma nasıl düştüğünü anlamak zordu, yine kendisiyle Pip'in ne kadar şanslı olduklarını düşündü. Ted öldüğü zaman onlara hiçbir şey bırakmamış olsaydı ne yaparlardı? Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Merkez'e ikinci başvuruyu bir anneyle kızı yaptı. Kadın kırkına yakın bir alkolik, kız da on yedi yaşında bir uyuşturucu bağımlı-sıydı. Kız, ya uyuşturucu ya da başka nedenlerle birkaç kez kriz geçirmişti ve iki yıldır sokaklarda yaşıyorlardı. Kızın dört aylık hamile olması da işleri biraz daha karmaşık hale getiriyordu, çok zordu durumları. Miriam ve görevlilerden biri, tedavi ve hamilelik bakımı görebilecekleri yere götürmek üzere onları teslim aldılar. Ana kız o gece Merkez'in dışında, başka bir tesiste kaldılar, ertesi sabah da tedavi görecekləri yere götürüldüler.

Hafta sonu geldiğinde Ophelie'nin âdeta başı dönüyordu ama bu işi sevmişti. Hayatında hiç bu kadar yararlı ve mütevazı hissetmemişti kendini. Kendi gözüyle görmese hayal bile edemeyeceği şeylere tanık oluyordu. Günde belki on kez oturup ağlamak istiyor, ama bunu yapamayacağını da biliyordu.

Durumlarının ne kadar trajik, ya da umutsuz olduğunu belli edemezsiniz oraya gelen insanlara. Bu insanların umutsuz durumlarından kurtulabileceklerini düşünmek bile zordu, yine de bazıları başarıyordu. Ama ba-şarsınlar başarmasınlar, o da Merkez'de çalışan diğerleri gibi onlara yardım etmek için elinden geleni yapacaktı. Yaptığı işten öylesine mutluydu ki, evine gittiğinde bunu Ted'e söyleyememesi onu üzüyordu. Duysaydı Ted'in de memnurluk duyacağına inanmak istiyordu.

Yaşadıklarının bazılarını, korkutmamaya çalışarak kızına uygun bir üslupla anlatıyordu. Hikâyelerden bazıları çok üzücü, hatta korkutucuydu. O hafta, Merkez'e gelmek isteyen bir adam içeriye girmeden, kapının önünde alkol, böbrek hastalığı ve açl^tan ölmüştü. Ama Ophelie bunu Pip'e anlatmadı.

Cuma günü öğleden sonra, Ophelie doğru kararı verdiğine inanmıştı. Bu fikri, ona yön veren danışmanları ve çalışma arkadaşları tarafından da onaylandı. Merkez için değerli bir eleman olacaktı Ophelie ve o da bir yıldan beri ilk kez olarak, kendine yararlı bir amaç ve yön bulduğunu hissediyordu.

Ophelie işini bitirmiş çıkmaya hazırlanırken, sokak ekibinden Jeff Mannix hızla yanından geçti ve bir bardak alıp kendine kahve koydu.

Sonra gülererek Ophelie'ye baktı, "Nasıl gidiyor işler?" diye sordu.

"Bana sorarsan iyi gidiyor. Bu işi kıyaslayacak bir şeyim yok, ama işler biraz daha artarsa, gelenlerin ayakları altında kalıp ezilmemek için kapıları kilitlemek zorunda kalabiliriz."

Genç adam sıcak kahvesinden bir yudum aldı, "Evet, öyle görünüyor," dedi. Kamyonetlerine yeni ilaçlar ve sağlık malzemesi almak için gelmişti Merkez'e. Genelde akşam altıya kadar işe gelmez, sabahın üçüne dördüne kadar sokaklarda dolaşırlardı.

Yaptığı işi çok sevdiği de belliydi.

Bir süre orada durup, çarşamba günü kapının önünde ölen adamdan söz ettiler. Ophelie o olaya hâlâ çok üzülüyordu.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sokaklarda bu tür olayları o kadar çok görüyoruz ki, artık şaşırmıyorum. Uyandırmak için sarsıp döndürdüğüm adamlardan kaç tanesini ölü bulduğumu söylesem şaşarsın. Sadece erkekler değil elbette, kadınlar da ölüyor." Yine de sokaklardaki kadın sayısı erkek sayısından daha azdı. Kadınlar daha çok barınaklara gidiyordu, ama Ophelie bu konuda da korkunç hikâyeler dinlemişti. O hafta Merkez'e kabul ettiği kadınlardan iki tanesi, barınaklarda tecavüze uğradıklarını anlatmışlardı, anlaşıldığı kadarıyla bu tür olaylar olağandışı değildi. Genç adam, "İnsan bunlara alışacağını sanıyor," diye devam etti, "ama asla alışılmıyor." Durdu ve meraklı bir ifadeyle Ophelie'nin yüzüne baktı, o hafta onun hakkında çok iyi şeyler duymuştu. "Pekâlâ, bizimle ne zaman çıkacaksın sokaklara? Buradaki hemen herkesle çalışmışsın. Başvuru kabulü ve tedarikler konusunda çok iyi oldu-

51Cİ1NAK.

löl

sunu söylediler. Ama Bob, Millie ve benimle gelinceye kadar hiçbir şey görmemiş sayılırsın. Yoksa senin için fazla mı gerçekçi bir iş bu?" Genç adam ona âdeta meydan okuyordu. Adam orada çalışan herkese karşı saygılıydı, ama o ve arkadaşları, sokak çalışmasının en önemli iş olduğunu düşünüyorlardı. Onlar sokaklarda daha büyük riskle çalışıyor, Merkez'in bir haftada yaptığı yardımlardan daha çoğunu bir gecede yapıyorlardı.

Ophelie hiç düşünmeden, "Size ne kadar yardımcı olabilirim bilemiyorum," diye yanıt verdi. "Ben epeyce korkak bir kadını. Duyduğuma göre sizler burada birer kahramansınız. Ben herhalde çok korkar, kamyonetten bile çıkamam."

"Evet, belki beş dakikalığına. Ondan sonra korkuyu unuttur ve yapman gerekeni yaparsın. Ayrıca bana hiç de korkak gibi gelmedin." Etrafta Ophelie'nin zengin olduğuna dair söylentiler dolaşıyordu ama kimse bundan emin değildi, yine de ayaklarında pahalı ayakkabılar vardı, giysileri tertemiz ve güzeldi, adresinden de Pacific Heights'da yaşadığı belli oluyordu. Her şeye rağmen o da herkes kadar, hatta Louise'e bakılırsa daha da çok çalışıyordu. Genç adam, "Bu gece ne yapıyorsun?" diye sordu, onu sıkıştırmaya çalışıyordu ve Ophelie bir an şaşırdı. O yine, hiç çekinmeden, "Randevun mu var yoksa?" diyerek sorularına devam etti, ama saldırganlığına rağmen Ophelie onu sevmiştir. Genç ve güçlüydü Jeff, işini de çok seviyordu. Bir gün onun sokakta bıçaklandığını, ama ertesi gün yine aynı yere gittiğini duymuştu Ophelie. Belki aptalca, ama hayranlık uyandıracak bir davranıştı bu. Adam işini yapmak için hayatını riske atabiliyordu.

Ophelie, "Randevum filan yok," diye yanıt verdi. "Küçük bir kızım var, onunla birlikte yaşıyorum. Ve onu sinemaya götürmeye söz verdim." O hafta sonu için başka planları yoktu ama ertesi gün Pip ilk futbol maçına çıkacaktı.

"Onu sinemaya yarın götür. Bizimle beraber gelmeni istiyorum. Dün gece Millie'yle bu konuyu konuştuk. En azından bir kez görmelisin bizim çalışmamızı. Bunu gördükten sonra bir daha asla eskisi gibi olamazsın."

Ophelie hiç düşünmeden, "Hele bir de yaralanırsam," dedi. "Ya da ldrlrsem. Kızımın dünyada benden başka kimsesi yok."

182

DANIELLE STEEL

Jeff kaşlarını çattı, "işte bu kötü," dedi. "yle görünüyor ki hayatında başka şeyler de olmalı, Opie." Jeff onun adını çok güzel buluyordu ama rahat söyleyemediği için ne zaman karşılaşsalar böyle kısaltarak ona takılıyordu. "Hadi, yapma, biz seni koruruz, merak etme. Ne diyorsun?"

Ophelie onlarla gitmek ister gibiydi ama korkuyordu da, "Kızımı bırakabileceğim kimse yok," derken düşünceliydi. Jeff in isteğine karşı koymak çok zordu.

"On bir yaşında mı?" Genç adam gözlerini devirerek ona baktı ve gülümsemesi koyu kahverengi yüzüne yayıldı. Yaklaşık bir doksan boyunda, yakışıklı bir adamdı, eski bir donanma koman-dosuydu. Deniz kuvvetlerinde komando olarak dokuz yıl görev yapmıştı.

"Lanet olsun, ben o yaştayken beş erkek kardeşime bakıyor ve her hafta annemi kodesten ıkartıyordum, fahişeydi annem." Jeffin söyledikleri insana basmakalıp sözler gibi geliyordu ama gerçekti. Jeff ona söylememişti ama, Ophelie onun olağanüstü iyi bir insan olduğunu, tüm kardeşlerini yetiştirdiğini öğrenmişti. Erkek kardeşlerinden biri burs kazanıp Princeton'a, bir diğeri de Yale niversitesine girmişti. şimdi ikisi de avukattı, en küçük kardeşi tıpta okuyordu, doktor olacaktı. Dördüncü kardeş kentlerdeki şiddet olayları konusunda çalışan bir lobiciydi, beşinci kardeşin dört çocuğu vardı ve kongre yeliğine aday olacaktı. Jeff olağanüstü bir adamdı ve güçlü bir ikna yeteneğine sahipti.

Ophelie onlarla gitmeyi ciddi ciddi düşünüyordu, oysa sokaklara çıkmayacağına dair kendi kendisine söz vermişti, bu görev onun için fazla tehlikeliydi. "Hadi anne, bize bir şans tanı. Bizimle geldikten sonra bir daha asla masada oturmak istemeyeceksin! Buralarda olan biten ne varsa bizden sorulur... hem neden bu işi yaptığımızı da anlarsın. Altı buçukta göreve çıkıyoruz, burada ol." Jeff bunu bir davet gibi değil emir gibi söylemişti ve Ophelie de ona, bir çaresine bakacağını söyledi. Yarım saat sonra okula gidip

Pip'i aldığında hâlâ o konuyu düşünüyordu. Eve giderlerken de hiç konuşmadı.

Pip bir ara her zamanki endişeli tavrıyla, "iyi misin, anne?" diye sordu. Ophelie çok iyi olduğunu söyledi. Pip meraklı gözlerle annesine baktı ama o anda endişe edilecek bir şey göremedi.

Annesinin

SIĞINAK

183

kendini kötü hissettiği zamanları artık çok iyi biliyor, anlayabiliyordu. Annesi bu kez biraz dalgın görünüyordu ama üzgün ya da umursamaz bir hali yoktu. "Bugün neler yaptın Merkez'de?"

Ophelie her zaman yaptığı gibi, önceden hazırlanmış şeyleri anlattı ona. Sonra odasına çıkıp bir yere telefon etti. Haftada birkaç kez gelen temizlikçi kadın o gece Pip'le kalabileceğini söyleyince, Ophelie kadından saat beş buçukta gelmesini istedi. Pip'in canını sıkmak istemiyor, onun bu konuda nasıl davranacağını merak ediyordu ama, kızı sinemaya cumartesi gitmelerinin daha iyi olacağını söyleyince birden rahatladı. Pip'in ertesi sabah maçı vardı, o akşam yorulmak istemiyordu. Ophelie ona Merkez'de yeni bir konu üzerinde çalışacağını söyleyince Pip bunun normal olduğunu belirtti. Annesinin, zevk aldığı bir iş yaptığına seviniyordu. Odasında sürekli olarak uyumasından, ya da geçen yıl yaptığı gibi evin içinde sabahlara kadar sessizce dolaşmasından çok daha iyiydi bu.

Temizlikçi kadın Alice, söz verdiği gibi saat tam beş buçukta geldi. Ophelie çıkarken Pip televizyon izliyordu. Ophelie bir kot pantolon, kalın bir süveter ve gardrobunun arka tarafında bulduğu bir kayak parkası giymişti, ayaklarında da yıllardan beri giymediği yürüyüş botları vardı. Hava soğuk olursa kullanmak üzere yanına küçük bir örme şapka ile eldiven de aldı. Jeff ona havanın soğuk olacağını söylemişti. San Francisco'da geceler her zaman, hatta bazen yaz aylarında bile soğuk olurdu. Zaten son birkaç haftadır hava geceleri hep soğuyordu. Ophelie onların gece dolaşırken yanlarına çörekler, sandviçler ve termosla kahve aldıklarını biliyordu, ayrıca Jeff, bazen gece yarısında McDonald's'a

uğradıklarını da söylemişti. Onların planı ne olursa olsun, Ophelie elinden geldiğince iyi hazırlanmıştı. Ama arabasını Merkez'e yakın bir yere park ederken korktuğunu hissetti. Bu gecenin, hiçbir şey olmasa bile ilginç bir gece olacağını biliyordu. Belki de hayatının en ilginç gecesini yaşayacaktı. Matt, Andrea ya da Pip, bunu bilseler mutlaka onu bu işten caydırmaya çalışırlar ya da onun adına korkarlardı. Nitekim kendisi de korkuyordu.

Wexler Merkezi'nin arka tarafındaki garaja gittiğinde, Jeff, Bob ve Millie'nin yükleme yaptıklarını gördü. Kamyonetlerden birinin

184
DANIELLE STEEL

arkasına bazı kutular ve büyük torbalar, diğerine de uyku tulumları ve sağdan soldan toplanmış kullanılmış giysileri koyuyorlardı. Jeff onu görünce gülümsedi, Ophelie'nin geldiğine memnun olmuş gibiydi.

"Vay, vay, vay... Hoş geldin Opie... gerçek dünyaya hoş geldin." Ophelie bu sözün bir iltifat mı, yoksa şaka mı olduğunu bilemiyordu ama genç adamın onu gördüğüne sevindiği belliydi. Millie de ona bakıp gülümsedi.

Millie, hafif bir sesle, "Geldiğine sevindim," diyerek tekrar işine döndü. Ophelie de onlara yardım etti ve yarım saat sonra yükleme tamamlandı. Yorucu bir işti bu, üstelik gerçek çalışma da daha başlamamıştı. Gitmeye hazır olduklarında, Jeff ona, Bob'la ikinci kamyonete binmesini söyledi.

Uzun boylu, sessiz, Asyalı genç adam ona kamyonetin ön koltuğundan el salladı, malzeme koymak için arka koltukları sökmüş-lerdi.

Bob kontak anahtarını çevirip motoru çalıştırırken, sakın bir tavırla, "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu Ophelie'ye. Jeff i iyi tanıyor ve onun insanları nasıl ikna ettiğini biliyordu, ama geldiği için hayran olmuştu Ophelie'ye. Cesur bir kadındı. Bunu yapmak, kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değildi. Farklı bir yaşamdan gelmiş gibi görünüyordu Ophelie. Ama bunu yapabildiği, hayatını tehlikeye attığını bilerek geldiği için takdiri hak ediyordu. "Aslında bunu bizden zorla istemiyorlar, biliyor

musun. Bize barınağın kovboyları diyorlar, zaten hepimiz biraz çılgınız. Eğer bu işi istemeyip çekilersen kimse senin korkak olduğunu düşünmez." Vakit çok geç olmadan geri dönebilmesi için ona bir şans tanıyordu Bob. Ophelie'nin buna hakkı olduğunu düşünüyordu. Nelerle karşılaşacaklarını bilmiyordu kadın. Ophelie gülümseyerek, "Ama Jeff korkak olduğumu düşünür sonra," dedi ve Bob güldü.

"Evet, mümkün. Ee, ne olmuş? Aldırmazsın olur biter. Sen gitmek mi istiyorsun, Opie? Yoksa kalmak mı? ikisinden biri. Utanmak yok. Sen kendi kafana göre söyle." Ophelie bir süre düşündü, sonra başını çevirip Bob'a baktı. Derin bir nefes aldı, fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini düşündü, sonra tekrar ona bakın-
MUİNAK. iö;)

ca kendini onun yanında güvende hissettiğini anladı. Bu genç adamı hiç tanımıyor, ama ona güvenebileceğini biliyordu ve bu inancında da haklıydı. O sırada diğer kamyonetten korna sesi duyuldu. Bob Ophelie'nin karar vermesini beklerken, Jeff bu gecikmenin nedenini anlamamış, sabırsızlanmaya başlamıştı. "Geliyor musun, kalıyor musun?"

Ophelie ona bakarken derin bir iç çekti ve fazla düşünmeden, "Geliyorum," dedi.

Bob, "Pekâlâ," diyerek güldü, gaza bastı ve yüklü kamyonetler garajdan çıkıp yola koyuldu. Saat akşamın yedisiydi.

16

SOKAKLARDA DOLAŞTIKLARI SEKİZ SAAT İÇİNDE OPHELIE varlığını hayal bile edemeyeceği şeyler gördü, üstelik de kendi evinin birkaç mil ötesinde. Hiç tanımadığı yerlere, tüylerini ürperten arka sokaklara gittiler ve Ophelie'nin yüreğini parçalayan, anlamakta güçlük çektiği insanlar gördüler. Yüzlerindeki yaralar kabuk tutmuş, ayaklarında ayakkabı yerine paçavralar sarılı, hatta bu bile olmadan çıplak ayaklı ve bazen, soğukta yarı çıplak insanlardı bunlar. Köprü altlarında, kâğıt ve kartonlar altında yerde uyuyan temiz, dürüst görünümlü insanlar da vardı. Gittikleri her yerde bu muhtaç insanlar onlara teşekkür ve dualar ediyorlardı. Uzun, yavaş geçen, acı veren bir gece oldu. Yine de

Ophelie büyük bir zevk aldı, böyle bir huzuru, sevinci ya da bir işe yarama duygusunu ancak Chad'la Pip'i doğurduğunda hissetmişti belki. O duyguyu andırıyordu bu. Gecenin büyük bölümünde Bob'la uyum içinde, tek yürek gibi hareket ettiler. Bob'un ona bir şey söylemesine gerek yoktu. İnsanın yüreğinin gösterdiği yere gitmesi yeterli oluyordu. Yapılacak şeyler belliydi. Uyku tulumuna ihtiyacı olanlara uyku tulumu ya da kalın giysiler veriyorlardı. Jeff le Millie ilaç ve hijyenik malzeme dağıtıyorlardı. South of Market civarındaki doklarda evlerinden kaçmış çocuklar bulduklarında, Bob o yerin adresini bir deftere not etti ve Ophelie'ye evden kaçan çocuklar için de kendileri gibi çalışan bir ekip olduğunu söyledi. Adresi sabahleyin onlara verecek, onlar da buraya gelip bu çocukları barınağa gelmeye ikna etmeye çalışacaklardı. Bu çocukların çoğu sokaklardan ayrılmak istemiyordu. Onlar barınaklara ve barınma programlarına ye-

MLrllINAK.

10/

tişkinler kadar bile güvenmiyorlar, eve gönderilmek de istemiyorlardı. Bu çocukların kaçtıkları şeyler genellikle sokaklardaki tehlikelerden bile daha korkunç olabiliyordu.

"Bu çocukların çoğu yıllardan beri sokaklarda yaşıyor. Sokaklar çoğu zaman onlar için kaçtıkları yerlerden daha güvenli oluyor. Yardım programları onları evlerine döndürmek için elden geleni yapıyor ama bu çocuklar bunu umursamıyor. Ebeveynleri onların nerede olduğunu bilmiyor bile. Aralarında ülkenin her yanından gelmiş çocuklar var, büyüyüp yetişkin oluncaya kadar da sokaklarda yaşıyorlar."

Ophelie umutsuz bir ifadeyle, "Peki ama sonra ne oluyor onlara?" diye sordu. Bu kadar muhtaç durumda olup da çok az yardımla yaşamaya çalışan bu kadar çok insanı bir arada hiç görmemişti. Onların yaşamının bir amacı yoktu elbette. Bob onlara kayıp insanlar diyordu. Ophelie şimdiye kadar, bu kadar az yardıma bu kadar çok minnettar olan insan da görmemişti. Bazıları yardımı aldığı anda sadece bakıyor ve ağlıyordu.

Bir yerde Ophelie kamyonete ağlayarak binince, Bob, "Biliyorum," dedi. "Bazen ben de ağlarım. Özellikle de gençlere dayanamam... bir de yaşlılara. Onların bu sokaklarda uzun süre bu şekilde yaşayamayacağını düşünmeden edemez insan. Ama onlar için yapabildiğimiz bu kadar işte. Onların istediği de bu zaten. Barınağa gelmek istemiyorlar. Bizim için bir anlamı yok bunun, ama onlar böyle düşünüyor işte. İyice kaybolmuşlar, çok hastalar ya da çok küskünler. Buradan başka bir yerde yaşayamazlar. Federal yardım fonları yıllar önce kesildiği için onları gönderecek akıl hastanesi de bulamıyoruz artık, oysa akıl sağlığı yerinde görünenlerin bile çoğu hasta. Akıl hastası çok içlerinde. Madde bağımlılığı da var tabii, yaşamı sürdürmek için her şeyi yapıyorlar. Kim suçlayabilir ki onları? Lanet olsun, onların arasında olsam ben de büyük olasılıkla uyuşturucu bağımlısı olurum. Ellerin de başka ne var ki?"

Ophelie o gece insan ırkı hakkında o yaşa kadar öğrendiğinden çok daha fazlasını öğrendi. Bu dersi asla unutmayacağını biliyordu. Gece yarısı McDonald's'da durduklarında, hamburgeri-ni yerken kendini suçluymuş gibi hissetti. Çevredeki sokaklarda bir hamburgerle bir fincan kahve için her şeylerini vermeye hazır bir sürü aç ve çıplak insanı olduğunu düşününce, lokmalarını yutmakta zorlandı.

Millie eldivenlerini çıkarırken Jeff Ophelie'ye bakıp, "Nasıl gidiyor bakalım?" diye sordu. Hava soğumuş, Ophelie de eldivenlerini giymişti.

Üç arkadaşına baktı ve hayranlık ifadesiyle, "insanı şaşırtan bir şey bu. Siz burada gerçekten de Tanrı için çalışıyorsunuz," dedi.

Hayatında hiç bu kadar duygulanmamıştı. Bob da onun davranışlarından ve çalışmasından etkilenmişti. Çok nazik, sevecen, etrafındakilere tepeden bakmayan, alçakgönüllü bir kadındı Ophelie. Karşılaştığı tüm evsiz ve muhtaçlara insanca, saygıyla yaklaşıyor, çok çalışıyordu. Bob bir ara Jeff e onun nasıl biri olduğunu anlatınca, Jeff başını salladı. Ophelie'ye kendileriyle gelmesini söylerken ne yaptığını biliyordu zaten. Ophelie'nin çok iyi ve çalışkan bir insan olduğunu herkes söylüyordu ve Jeff onun Merkez'de bir sürü kâğıt işine boğulmadan önce sokak ekibine

katılmasını istemişti, ikna edebildiği takdirde onun sokak ekibi için çok yararlı bir eleman olacağını hemen anlamıştı. Her gece karşılaştıkları riskler ve sabahlara kadar çalışmak çoğu gönüllünün bu ekibe katılmasını engelliyordu. Erkek ya da kadın, gönüllülerin ve sürekli çalışanların çoğu çekiniyor, korkuyordu.

Biraz dinlendikten sonra Portrero Hill'e, oradan da Hunters Point'e gittiler. Misyon son durakları olacaktı. Oraya yaklaşırken Bob, arkasında durmasını ve dikkatli olmasını söyleyip Ophelie'yi uyardı. Düşmanca davrananlar arasında silah olarak pis iğneler kullananlar oluyordu. Ophelie onu dinlerken sadece Pip'i düşündü. Yaralanması ya da ölmesi küçük kızını mahvederdi. Ve o anda, oraya gelmekle ne kadar büyük bir çılgınlık yapmış olduğunu anladı. Ama, âdeta uyuşturucu gibi kolay alışılıyordu bu işe. Sabah bile olmadan kendini bu işe adanmış gibiydi. Bu yaptıkları, düşünebildiği en büyük yardım ve sevgi operasyonuydu. Bu insanlar hayatlarını her gece riske atıyorlardı. Kimseden yardım almadan, silahsız, desteksiz olarak ve hayatlarını riske atarak muhtaçlara yardıma gidiyorlardı. Ve tüm bu çabaların büyük bir anlamı vardı elbette. Görev sonunda garaja döndüklerinde Ophelie yorgunluk bile his-

setmedi ve buna kendisi de şaşırdı. Hayatında hiç olmadığı kadar enerji yüklü, canlı hissediyordu kendini.

Bob motoru durdururken, "Teşekkürler, Opie," dedi. "Harika bir iş çıkardın." Ciddi konuştuğu belliydi, ama Ophelie gerçekten de iyi çalışmıştı.

Ophelie ona bakıp gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi. Genç adamdan övgü almak hoşuna gitmişti. Onu Jeff ten bile fazla sevmişti. Bob, yardıma muhtaç insanlara karşı çok nazikti, sessizdi, çok çalışıyordu ve Ophelie'ye karşı da saygılıydı. Birlikte çalıştıkları uzun saatlerde Ophelie, Bob'un karısının dört yıl önce kanserden öldüğünü öğrenmişti. Bob, kız kardeşinin de yardımıyla, üç çocuğunu büyütüp yetiştirmeye çalışıyordu. Gece çalıştığı için gündüz saatlerinde çocuklarıyla meşgul olabiliyordu. Riskler onu korkutmuyordu, polis olarak çalıştığı zamanlar daha büyük risklerle karşılaşmıştı. Polisten emekli maaşı aldığı için Wexler'in

kendisine ödediği düşük ücrete pek aldırılmıyordu. Zaten işini çok seviyordu ve Jeff kadar da gözükara değildi. Bütün gece boyunca Ophelie'ye çok nazik davranmıştı ve Ophelie ikisinin birlikte koca bir kutu çöreği yiyip bitirdiklerini anlayınca şaşırdı, iştahını açan şeyin stres mi, yoksa çalışmak mı olduğunu bilemiyordu. Ne olursa olsun, hayatının en önemli, en anlamlı gecelerinden birini geçirmişti. Akşamın yedisiyle sabahın üçü arasındaki sihirli saatlerde Bob'la çok iyi arkadaş olduğunu da anladı ve ona tekrar yürekten teşekkür etti.

Garajda Jeff ona yaklaştı ve gözlerinin içine bakarak, "Pazartesi göreceğ miyiz seni?" diye sordu. Yine her zamanki gibi cüretkârdı ve Ophelie birden ne diyeceğini bilemedi, şaşırdı.

"Tekrar gelmemi mi istiyorsun yani?"

"Biz senin ekibe katılmanı istiyoruz." Jeff, gördüklerinden ve Bob'un Ophelie hakkında söylediklerinden sonra, görevden dönerken onu ekibe istemeye karar vermişti.

Ophelie bunu duyunca gururlandı, ama bir an düşününce, "Bunu biraz düşünmem gerekiyor," dedi. "Ben her gece sizinle birlikte gelemem." Pip'i her gece yalnız bırakması olanaksızdı, kızına bunu yapamazdı. Ama demiryolu kenarlarında, köprü altlarında ve doklarda uyuyan tüm o kayıp insanları, tüm o yüz-leri de unutamıyordu. Sanki bir çağrı almış ve riski ne kadar büyük olursa olsun onlara yardım etmeyi bir görev olarak kabul etmişti.

"Bunu haftada iki gecedenden fazla yapamam. Küçük bir kızım var benim."

Jeff, "Eğer bir erkek arkadaşınla çıkıyor olsaydın geceleri bundan daha çok ayrı kalırdın evden, ama arkadaşının olmadığını söyledin," dedi. Bunda haklıydı tabii. Jeff fazla ısrarcı davranmıyor, gelgelelim geri adım da atmıyordu.

"Bu konuda düşünmeme izin verir misin?" Ophelie kendini baskı altında hissediyordu, ama Jeff de onun ekibe katılmasını çok istiyordu.

"Düşünmek zorunda mısın yani? Senin ne istediğini biliyorum ben." Ophelie de ne istediğini biliyordu tabii, ama o gecenin heyecanıyla acele karar verip aptalca bir şey yapmak da

istemiyordu. O gece gerçekten de heyecanlı saatler yaşamıştı, çünkü bütün bunlar onun için çok yeniydi. "Hadi, Opie. Yapma. Sana ihtiyacımız var... o zavallıların da tabii..." Gözlerinde şimdi sanki yalvarır-mış gibi bir ifade vardı.

Ophelie derin bir iç çekip, "Pekâlâ," dedi. "Pekâlâ. Ama haftada iki gece." Böylece pazartesi, çarşamba, cuma gündüz saatleri yerine salı ve perşembe geceleri çalışacaktı.

Jeff yüzü sevinçle parlayarak, "Tamam, oldu bu iş," dedi ve gülerek Ophelie'nin sırtına bir şaplak indirdi.

"Sen karşı durulması zor bir adamsın."

"Bak bu doğru işte, sakın unutma bunu. Çok iyi bir iş çıkardın, Opie... Salı akşamı görüşürüz!" Jeff elini sallayarak gitti. Millie garaj yakınında park etmiş bir arabaya binerken Bob da Ophelie'yi arabasına kadar götürdü ve Ophelie ona tekrar teşekkür etti.

Bob, "Ne zaman istersen ayrılabilirsin," dedi. "Buraya kanınla imza vermedin." Bu sözler Ophelie'yi biraz daha cesaretlendirdi. Büyük bir sorumluluk yüklenmişti ve bunu öğrenince çevresindeki insanların ne diyeceğini merak ediyordu. Ama şimdilik kimseye söz etmeyecekti bundan.

"Ne yaparsan, ne kadar süreyle yaparsan yap, doğru olacak, değeri bilinecektir. Hepimiz bu işi yapabildiğimiz sürece yaparız. Ama yapamayacağımız zaman gelince de bırakırız. Sakın kendini sıkıp üzme, Opie." Bob bunları söyledikten sonra Ophelie'nin arabasına binmesini bekledi ve, "Haftaya görüşürüz," dedi.

Ophelie o anda biraz yorgunluk hisseder gibi oldu, "İyi geceler Bob," dedi. Gecenin yorgunluğu yavaş yavaş çıkacaktı herhalde, sabahleyin kendini nasıl hissedeceğini merak ediyordu. "Tekrar teşekkürler..."

Bob elini kaldırıp hafifçe salladı, sonra başını öne eğip kamyonetine yürüdü. Ophelie onun arkasından bakarken kendisiyle gurur duydu ve o anda onlardan biri olduğunu anladı. Artık o da onlar gibi bir kahramandı. Başını salladı, "Vay canına!" diye mırıldandı. OPHELIE SABAHIN ERKEN SAATLERİNDE EVİNE VARDIĞIN-da, sanki orayı ilk kez görüyormuş gibi çevresine bakındı. Evin lüksü, konforu, renkleri, sıcaklığı, buzdolabındaki yiyecekler, sıcak

su doldurup içine girdiği banyo küveti sanki yeni şeylerdi onun için. Gördüklerini, yaptıklarını ve aldığı sorumluluğu düşünerek bir saate yakın kaldığı sıcak suyun içinde bütün bunlar ona çok değerli gibi gelmişti şimdi. Hayatında kendini hiç bu kadar şanslı, ya da bu kadar cesur hissetmemişti. Sokaklarda hissettiği ölüm korkusuyla karşılaştırıldığında, diğer şeyler artık hiç de korkutucu gelmiyordu. Chad'ı Ted'le birlikte gitmeye zorlamasının verdiği suçluluk duygusu, kafasının içinde dolaşan hayaletler, hatta dipsiz bir kuyu gibi hissettiği kederi artık onu tehdit etmiyor gibiydi. Eğer sokaklardaki tehlikelerle yüzleşebilir ve onlara rağmen işine devam edebilirse, her meseleyi kolayca halledebilirdi. O gece yine annesinin yatağında uyumaya karar vermiş olan Pip'in yanına uzanırken, çocuğuyla birlikte olmanın mutluluğunu tekrar hem de daha önce hiç hissetmediği kadar güçlü hissetti. Kızına sarılarak ve sessizce teşekkürler ederek hemen uykuya daldı. Sabahleyin çalar saatin ziliyle uyandı. Bir an için nerede olduğunu hatırlayamadı, rüyasında sokakları ve oralarda yaşayan insanları görmüştü. O yüzleri hayatının sonuna kadar hatırlayacağını biliyordu. Saatin sesini kesti ve başını tekrar yastığa, Pip'in başının yanına koyarak, "Saat kaç?" diye sordu.

"Sekiz. Benim dokuzda maçım var, anne."

"Ah... tamam... " Bu sözler ona, hâlâ Pip'le birlikte özel bir yaşamı olduğunu anımsattı. Aynı zamanda, dün gece yaptığı işin biraz çılgınca olduğunu da. Başına bir şey gelse, Pip ne yapardı? Ama artık bunun büyük bir olasılık olmadığına inanıyordu.

Ekiptekiler çok güçlü ve etkili insanlardı, boşuna risk almıyorlardı. Sokaklar elbette ki çok tehlikeliydi, ancak onlar ne yaptıklarını bilen, akli başında insanlardı. Yine de insanı korkutan bir işti yaptıkları. Kendisinin Pip'e karşı sorumluluğu vardı, üstelik çok da hassastı kızı.

Kalkıp giyindikten sonra aşağı inip Pip'e kahvaltı hazırlarken hâlâ bunları düşünüyordu.

"Dün gece nasıl geçti anne? Neler yaptın?"

"Çok ilginç şeyler gördüm. Sokaklarda dolaşan yardım ekibiyle çalıştım." Yaptıklarını biraz değiştirip yumuşatarak kızına da anlattı.

Pip portakal suyunu bitirip omletini yemeğe başlarken, meraklı bakışlarını annesine çevirdi ve, "Tehlikeli mi bu iş?" diye sordu.

"Eh, bir ölçüde." Ophelie kızına yalan söylemek istemiyordu. "Ama bu işi yapan görevliler çok dikkatli insanlar, ne yaptıklarını da çok iyi biliyorlar. Dün gece sokaklarda tehlikeli birine rastlamadık. Ama bazen tehlikeli şeyler de olabilirmiş." İşin riskini Pip'ten saklaması doğru olmazdı.

Pip biraz tedirgin olmuştu, "Bunu tekrar yapacak mısın peki?" diye sordu.

"Yapmak istiyorum. Sen ne diyorsun?"

Pip merakla ona bakıp, "Bu işi yapmak hoşuna gitti mi peki?" diye sordu.

"Evet, çok hoşuma gitti. O insanların her zaman yardıma ihtiyacı var."

"O halde yap anne, ama çok dikkatli ol. Başına bir şey gelmesini istemiyorum."

"Ben de istemiyorum, yavrum. Belki birkaç kez daha dener, nasıl gittiğine bakarım. Birkaç denemeden sonra çok riskli olduğunu anlarsam bırakırım."

Pip oyun malzemesini almak için üst kata çıkarken omzunun üstünden annesine bakıp, "Böylesi daha iyi," dedi. "Haa, Matt'e telefon edip isterse maça gelebileceğini söyledim. Gelirim dedi."

S 13

UA1MCLLE, O 1 LLL

"Maçın çok erken saatte, yetişemeyebilir." Ophelie kızının hayal kırıklığına uğramasını istemiyor, ayrıca Matt'in ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordu. "Ben de Andrea'ya gelmesini söyledim. Yani iyi bir amigo ekibin olacak."

Pip eşofman üstünü giyerken, "Umarım iyi bir oyun çıkarırım," dedi. Gitmeye hazırdı. Ophelie arabanın arka kapısını açıp Mousse'un arka koltuğa sıçramasını izledi. Birkaç dakika içinde maçın oynanacağı Golden Gate Park'a doğru yola çıktılar. Hava

sisliydi ama daha sonra güzel olacağı anlaşılyordu. Pip radyoyu açıp sesini biraz yükseltirken, Ophelie de yine bir gece önce gördüklerini, sokaklarda kutular altında yatan, paçavralara sarınıp beton üstünde uyuyan zavallı insanları düşündü. Gün ışığında bunlar, gece karanlığındakine kıyasla da daha inanılmaz görünüyordu. Ama şimdi, bu işe devam etmeye ve sokak ekibine katılmaya karar verdiği için mutluydu. Kendini daha güçlü hissediyor, tekrar çalışmak için sabırsızlanıyordu. Bunu düşününce kendi kendine gülümsedi. Spor sahasına gelip arabadan indiklerinde Ophelie Matt'i orada görünce şaşırdı. Pip bir çığlık atarak koştu ve kendini onun kollarına attı. Matt savaştan kalma gibi görünen kaim bir koyun postu ceket, kot pantolon ve yürüyüş ayakkabıları giymişti. Sert bir baba gibi görünüyordu. Pip onların yanından ayrılıp oyun sahasına doğru koştu.

Ophelie gülümseyerek Matt'e bakıp, "Sen gerçekten sadık bir dostsun," dedi. "Güneş doğmadan yola çıkmış olmalısın."

"Hayır, sekize doğru çıktım. Bunun eğlenceli olacağını düşündüm."

Boşanmadan önce Robert'in bütün maçlarına gittiğini, hatta Auckland'da bile birkaç maçını izlediğini söylemedi Ophelie'ye.

Robert orada Amerikan futbolu oynamayı da öğrenmişti.

"Pip seni bekliyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmadığın için teşekkür ederim." Ophelie'nin söylediği yalan değildi, Matt tanıştıklarından beri ne Pip'i, ne de Ophelie'yi hayal kırıklığına uğratmıştı, ikisi de ona güvenebileceklerini biliyorlardı.

"Bu maçı hayatta kaçırmazdım, bir zamanlar ben de futbol antrenörlüğü yaptım."

"Bunu Pip'e söyleme sakın, yoksa seni takımın başına getirmek için elinden geleni yapar." ikisi de güldüler ve sabırsızlıkla maçın başlamasını beklediler. Pip güzel oynuyordu, Andrea bebeğinin portatif arabasını iterek gelmeden biraz önce bir de gol atmıştı, gebek, üşümesin diye arabanın içinde iyice sarılıp sarmalanmıştı. Ophelie arkadaşını Matt'le tanıştırdı ve bir süre havadan sudan konuştular. Andrea Matt'i görünce Ophelie'ye imalı sorular yöneltmeye, fikirler ileri sürüp imalı hareketler yapmaya başladı, Ophelie bunları fark etmemiş gibi yapıyor, son derece sakın görünüyordu.

Bebek karnı acıkıp yarım saat durmadan ağlayınca Andrea kalkıp gitti. Ama Ophelie onun kısa bir süre sonra kendisini arayacağından emindi. Andrea giderken ona yine anlamlı bakışlar attı, ama Ophelie ona aldırmadan Matt'le konuşmaya devam etti. "Andrea Pip'in vaftiz annesi. Benim buradaki en eski arkadaşımıdır."

"Pip bana ondan ve bebeğinden söz etmişti. Pip'in söylediğine göre çok cesurca bir iş yapmış. Pip'in kendisine anlattığı sperm bankası hikâyesini kastediyordu ve Ophelie anladı. Bu zarif ve üstü kapalı ifade tarzı hoşuna gitti.

"Evet, cesurcaydı, ama Andrea başka türlü asla çocuk sahibi olamayacağını düşünüyordu. Şimdi bebekle çok mutlu."

Matt, "Tatlı bir bebek," dedi, sonra tekrar Pip'i seyretmeye koyuldular. Pip'in takımı maçı kazanınca ikisi de çok sevinmiş, gurur duymuşlardı. Pip zafer çılgınlıklarıyla sahayı geçip yanlarına geldiğinde ona övgüler yağdırdılar.

Matt onları yemeğe götürmek istediğini söyleyince Pip'in isteği üzerine bir gözlemeciye gittiler. Yemekten sonra Matt onlara veda edip kumsala döndü. Portre üzerinde çalışmasına devam etmek istiyordu ve Pip'e fısıldayarak bunu söyleyince küçük kız gülümseyerek göz kırptı. Eve girer girmez telefonun çaldığını duydular, Ophelie arayanın kim olabileceğini hemen tahmin etti. Andrea hattın diğer ucundan imalı bir sesle, "Vay vay... demek artık Pip'in maçlarına da geliyor ha!" deyince Ophelie beri uça başını iki yana sallamaya başladı. "Sanırım benden bir şeyler gizliyorsun sen."

Ophelie güldü, "Belki de âşık kızıma. Kimbilir, belki de günün birinde damadım olur?" dedi. Bunu bekliyordu zaten. "Senden gizlediğim hiçbir şey yok Andrea."

196

DANIELLE STEEL

"O halde delisin sen. Yıllardan beri gördüğüm en yakışıklı adam o. Eğer sıkı erkekse kaçırma Tanrı aşkına!" Andrea birden ilgiyle, "Sence öyle midir?" dedi.

"Öyle ne?" Ophelie arkadaşının sözlerindeki asıl anlamı kavrayamamıştı. Andrea'nın kastettiği konu onun aklına bile gelmemişti, gelse de fark etmezdi zaten. O ve Matt sadece arkadaşları.

"Sıkı erkek işte. Sence eşcinsel mi yoksa?"

"Sanmam. Hiç sormadım. Adam evliydi Andrea, iki de çoğu var. Hem ne fark eder ki?"

Andrea bir an düşündükten sonra, "Belki de sonradan olmuştur," dedi, ama buna kendisi de inanmıyordu. "Yok sanmıyorum. Eğer bu fırsattan yararlanmayıp onu elinden kaçırırsan delisin sen. Onun gibi adamları çok çabuk kaparlar dostum."

"Kaparlarsa kapsınlar, ayrıca kapma kapılma konusunda onunda benden farklı düşündüğünü sanmıyorum. Bence o yalnız yaşamaktan hoşlanıyor."

"Belki de depresyondadır, ilaç kullanıyor mu? Ona ilaç kullanmasını tavsiye edebilirsin pekâlâ, işi rayına oturtabilir bu. Hoş sonra yan etkiler meselesi çıkar, o da başka. Bazı depresyon ilaçları erkeklerin cinsel arzularını köreltebiliyor." Andrea bir an durdu, sonra, "Aman, nasıl olsa Viagra var şekerim," diye ekleyince, Ophelie başını iki yana sallayarak güldü.

"Bunu ona tavsiye edeceğim, emin olabilirsin Andrea. Mutlaka müthiş heyecanlanacaktır. Ama bizimle yemeğe çıkmak için Viagra'ya ihtiyacı yok. Ayrıca onun depresyonda olduğunu da sanmıyorum. Sanırım hâlâ üzgün ve yaralı." Bunlar farklı şeylerdi.

"Hepsi aynı kapıya çıkar. Karısından ne zaman ayrılmış? On yıl önce mi? O zaman onun gibi bir erkeğin hâlâ yalnız olması normal değil. Eğer çocuk tecavüzcüsü değilse Pip'le bu kadar yakından ilgilenmesi de doğal sayılmaz pek, ama onun öyle biri olduğunu sanmıyorum. Onun bir ilişkiye ihtiyacı var, senin de tabii."

"Teşekkürler, Dr. Wilson, kendimi çok daha iyi hissediyorum şimdi. Zavalıcık senin bu çabalarını bilse ne yapar acaba? Adamın hayatını düzenlemeye kalkışıyorsun, benimkini de... Hem de Viagra tavsiye ederek."

"Birinin yapması gerekiyor bunu. O adam kendi hayatını dü-

SİĞINAK

zenlemekten aciz, sen de öylesin. Hayatının sonuna kadar böyle yalnız yaşayamazsın. Zaten Pip de birkaç yıl sonra çekip gidecek, tamamen yalnız kalacaksın."

"Ben bunu zaten düşündüm, beni allak bullak ediyor, hatırlattığın için teşekkürler. Kendimi buna alıştırmalıyım. Çok şükür ki gitmesine daha epey zaman var." Ama şimdi Ophelie'yi en çok korkutan şey buydu. Günün birinde Pip evden gidince onsuz tek başına yaşamayı tasavvur edemiyordu. Bunu düşününce öyle kötü oluyordu ki nefesi kesiliyordu. Ama onun sorunlarının çözümü Matthew Bowles olamazdı. Pip yanında olduğu sürece bunun tadını çıkarmalıydı. Ophelie Chad'la Ted'in yerini doldurabilecek birini düşünemiyordu, Pip gittiğinde onun yeri de boş kalabalıktı elbette. Bu boşlukları çalışarak, arkadaşlarıyla ve evsizler için yaptığı türden başka işlerle doldurmaya gayret edecekti.

Andrea'ya, "Benim sorunlarımı Matt çözemez," diye tekrarladı.

"Nedenmiş? Bana kalırsa çok iyi bir adam." Aslında Andrea'nın düşündüğünden de daha iyiydi Matt.

Ophelie yine güldü, "O halde sen ayarla onu, Viagra da verirsin, eminim sana minnettar kalacaktır," dedi. Andrea yine edepsizdi, ama onun her zamanki haliydi bu. Ophelie onu biraz da bu tavırları nedeniyle seviyordu. İkisi çok farklı insanlardı.

"Belki ayarlarım. Pip'in bundan sonraki maçı ne zaman?"

"Korkunçsun sen. Neden arabana atlayıp Safe Harbour'a gitmiyorsun? Kapısını baltayla kırabilirsin. O zaman onu yalnızlıktan kurtarma konusunda ne kadar kararlı olduğunu görüp etkilenir belki."

Andrea hiç yılmadan, "Bence de muhteşem bir fikir bu," dedi.

Bir süre daha konuştular, ama Ophelie sokaklarda geçirdiği olağanüstü geceden söz etmedi. Akşama doğru kızını alıp sinemaya götürdü. Sonra eve dönüp akşam yemeği yediler. Saat ona geldiğinde ikisi de Ophelie'nin yatağına yatmış, uyumuşlardı. Matt ise o saatte Safe Harbour'da Pip'in portresi üzerinde çalışıyordu. O gece küçük kızın ağzı üzerinde çalışırken, maçtan sonra sevinçle koşarak yanlarına geldiğinde nasıl görüldüğünü

düşünüyordu. O anda kızın yüzünde unutulmayacak bir gülüş vardı. Matt ına bakmayı, onun resmini yapmayı, onun yanında olmayı çok

198

DANIELLE STEEL

seviyordu. Ophelie'nin arkadaşlığından da zevk alıyordu elbette, ama küçük kızı daha çok sevdiğini hissediyordu. Pip bir melekti, bir orman perisiydi, bir çocuk bedenine girmiş bilge bir cindi ve Matt onun resmi üzerinde çalışırken tüm bunlar da resme yansımaya başlamıştı. O gece yatağına girerken, yaptığı çalışmadan memnundu, resim güzel oluyordu. Ertesi sabah Pip telefon ettiğinde Matt hâlâ uyuyordu. Küçük kız onu uyandırdığını anlayınca özür diledi.

"Uyandırdığım için özür dilerim, Matt. Bu saatte kalkmış olabileceğini düşündüm." Saat dokuz buçuktu ve Pip için oldukça geçti. Ama Matt ancak geceyarısından sonra, saat ikiye doğru yatmıştı.

"Önemli değil, dün gece bizim malum proje üzerinde çalıştım. Sanırım yakında tamamlanacak." Matt'in sesi sevinçliydi, Pip de çok sevindi.

"Annem görünce bayılacak. Belki bir akşam yemeğe çıkarız seninle, resmi gösterirsin bana. Annem haftada iki gece çalışacak."

"Ne yapacak?" Matt şaşırmıştı. Ophelie'nin Wexler Merkezi denen evsizler barınağında gönüllü olarak çalışacağını biliyordu ama bir gece işi bulduğundan habersizdi. Bu daha ciddi bir şey gibiydi, daha bir resmi.

"Annem salı ve perşembe geceleri bir kamyonetle sokakları dolaşıp evsizlere yardım edecek. Hemen hemen bütün gece dışarda olacak. O geceler Alice de bizde kalacak, annem çok geç geldiği için kadın o saatte evine dönemez tabii."

Matt, "Çok ilginç," dedi. Aynı zamanda da tehlikeli diye düşündü kendi kendine, ama Pip'i korkutmamak için bunu söylemedi. "Seni yemeğe götürmekten memnun olurum. Ama bunu annenin evde olduğu bir akşam yapsak daha iyi olur. Yoksa kendini dışlanmış hissedebilir." Matt, Ophelie'nin arkadaşlığından hoşlanıyordu

elbette, ama Pip yaşımda bir çocukla yanında annesi olmadan yalnız görüşmenin uygun düşüp düşmeyeceği de göz ardı edilmemeliydi. Yazın yaptığı gibi plajda olsa neyse. O farklı bir durumdu, en azından kendi anlayışına göre. Ophelie'nin de bunu onaylayacağından kuşkuluydu. Çocuklar konusunda ikisinin fikirleri birbirine çok benziyordu ve Matt Ophelie'nin kızını yetiştirme

SİĞİNAK

199

tarzına büyük saygı duyuyordu. Gördüğü kadarıyla sonuçlar mükemmeldi.

"Belki gelecek hafta bizi görmeye gelebilirsin."

Matt, "Gelmeye çalışırım," dedi. Ama ondan sonraki birkaç hafta iki tarafın da beklenmeyen bazı işleri çıktı ve planlar tutmadı. Matt portre üzerinde sıkı çalışıyordu, ayrıca başka işleri de vardı.

Ophelie de hiç beklemediği kadar meşguldü. Haftanın üç günü gündüzleri Merkez'de, haftada iki gece de sokak ekibiyle dışarıda çalışmaya karar vermişti. Hiç boş zamanı yoktu. Zaten Pip de başını ev ödevlerinden kaldıramıyordu.

Matt ekimin birinde telefon edip Ophelie'yi bir sonraki hafta sonu için kumsala davet etti, Ophelie önce duraksar gibi oldu, sonra durumu açıkladı.

Üzgün bir sesle, "Ted'le Chad'ın ölüm yıldönümleri senin dediğin günden bir gün önceye rastlıyor, Matt," dedi. "Sanırım Pip'le benim için zor bir gün olacak. Hemen arkasından neler hissederiz bilemiyorum. Üzgün üzgün dışarı çıkıp kasvetli bir halde dolaşmaktan nefret ediyorum, iyisi mi bir hafta daha bekleyelim. Zaten bir sonraki hafta da Pip'in doğum günü." Matt bir gün Pip'in doğum gününden söz ettiklerini hatırlıyordu ama küçük kız daha fazlasını söylememiş, Matt de onun fazla olgun ve ketum olduğunu düşünmüştü.

"İkisini birden yapabiliriz. Yıldönümünden sonraki gün bir gün gelsin bakalım. Safe Harbour'a gelmeniz ikiniz için de iyi bir değişiklik olabilir. O sabah uyanıncaya kadar bana bir söz vermek zorunda değilsin. Ayrıca Pip'in doğum gününde sizi yemeğe

götürmek isterim, sence bir sakıncası yoksa elbette, yani onun bundan hoşlanacağını düşünüyorsan."

Ophelie hiç düşünmeden, "Hoşlanacağından eminim," dedi ve ölüm yıldönümünden sonraki sabah onu arayacağına söz verdi. Büyük olasılıkla daha önce de konuşacaklardı. O günlerde çok meşgul olmasına karşın telefonda Matt'in sesini duyunca sevinmişti.

Pip'e Matt'in davetinden söz edince, küçük kız ölüm yıldönümü konusunda gergin olmasına karşın sevindi. Ölüm yıldönümünün annesini yine perişan edeceğinden, eski haline döndüreceğinden-

200
DANIELLE STEEL

den korkuyordu. Annesi son zamanlarda bu kadar toparlanmışken bu ölüm yıldönümü ikisi için de büyük bir tehlike gibiydi.

Ophelie, Saint Dominic kilisesinde bir dua okutacaktı, onun dışında bir planları yoktu. Uçak infilak edip yandıktan sonra geriye hiçbir şey kalmadığı için Ophelie boş mezar çukurlarının başına taş diktirmek istememişti. Gidip yas tutacağı bir yer istemiyordu. Pip'e bir yıl önce söylediği gibi, onları kalplerinde taşıyorlardı. Kazadan sonra sadece Chad'ın kemer tokasıyla Ted'in nikâh yüzüğü bulunmuştu, ikisi de tanınmayacak halde eğilip bükülmüştü ama Ophelie ikisini de saklamıştı.

O nedenle o gün yapmaları gereken tek şey kilisedeki ayine gitmek olacaktı. Günün geri kalan kısmını evde, kaybettikleri sevdiklerini anarak geçirmeyi düşünmüşlerdi. Pip'i endişelendiren de buydu zaten. Yıldönümü yaklaştıkça Ophelie'nin de endişesi artıyordu. Kocasıyla oğlunun ölüm yıldönümünü korku içinde bekliyordu.

18

ÖLÜM YILDÖNÜMÜ GELİP ÇATTIĞINDA GÜNEŞLİ VE güzel bir gün başlıyordu. Anne kız Ophelie'nin yatağında uyandıklarında pencerelerden güneş giriyordu. Pip eylül başından beri hemen hemen her gece annesiyle uyumuştu. Kızıyla uyumak Ophelie'yi de rahatlatıyor, bunu teklif ettiği için Matt'e her zaman minnettar kalacağını düşünüyordu. Ama o sabah uyandıklarında ikisi de sessizdiler.

Pip gibi Ophelie de hemen cenaze töreninin yapıldığı günü anımsadı, o da böyle güneşli, ama herkes için acılı bir gündü. Ted'in tüm iş arkadaşları, meslektaşları ve bütün dostları gelmişti, Chad'ın yakın arkadaşları ve tüm sınıfı da oradaydı. Şükür ki Ophelie o gün yarı bilinçsiz ve şaşkın bir halde olduğu için her şeyi pek iyi anımsamıyordu. Tüm anımsayabildiği, her yanı dolduran çiçekler ve Pip'in onun elini tutmuş, acıtacak kadar sıktığıydı. Bir de, sanki cennette bir koro söylüyormuşçasına, bir yerlerden Ave Maria ilahisini duyuyordu. Bu ilahi, ona hiç o günkü kadar büyüleyici ve güzel gelmemiştir. Bu anıyı kafasının içinden hiçbir zaman söküp atamayacağını biliyordu.

Kilisedeki ayine gidip yan yana sessizce oturdular. Ophelie'nin talebi üzerine, okunan duada Ted'le Chad'ın isimleri de söylenince Ophelie'nin gözleri yaşardı ve yine Pip'le el ele tutuştular. Ayin sona erince rahibin yanına gidip teşekkür ettiler. Kiliseden çıkmadan önce Ophelie kocası için, Pip de ağabeyi için bir mum yaktı. Ardından arabaya atlayıp suskunluk içinde eve döndüler. Bütün gün evde derin bir sessizlik vardı, yere iğne düşse sesi duyulabilir-

DAIN IELLt 3 1 ttı.

di. Bu sessizlik onlara Ted'le Chad'ın öldükleri günü anımsatıyordu, ikisi de hiçbir şey yemediler, hiç konuşmadılar ve öğleden sonra kapının zili çalınca ikisi de irkildiler. Matt ikisine de küçük birer buket çiçek göndermişti, ikisi de çok duygulandılar. Çiçeklere ilıştırılmış olan kartlarda, 'Bugün sizleri düşünüyorum. Sevgiler, Matt' yazıyordu.

Pip kartı okurken, "Onu çok seviyorum," dedi. Onun yaşında her şey çok basitti. Bir daha hiç olamayacak kadar basit.

Ophelie, "Çok iyi bir insan, iyi bir dost," dedi, Pip yanıt olarak başını salladı, sonra çiçeğini alıp odasına götürdü. Mousse bile, sahiplerinin kötü bir gün yaşadığını anlamış gibi sessizdi. Bir gün önce de Andrea çiçek göndermişti. Dindar bir kadın olmadığı için kilisedeki ayine gelmemiştir ama onun da Matt gibi kendilerini düşündüğünü biliyorlardı.

Gece olunca ikisi de bir an önce yatmayı düşündüler. Pip bir süre izlemek için annesinin odasındaki televizyonu açtı ama Ophelie kapatmasını, eğer izlemek istiyorsa başka yerde izlemesini söyledi. Ama Pip yalnız kalmak istemiyordu, sessiz odada annesinin yanına uzandı, bir süre sonra birbirlerine sarılıp uykuya daldılar. Ophelie bir şey söylememişti ama Pip onun o gün Chad'ın odasına kapanıp saatlerce ağladığını biliyordu, ikisi için de her bakımdan korkunç bir gün olmuştu. Ölüm yıldönümünün hiçbir iyi yanı yoktu, ne bir kutsama ne yaşadıklarını telafi edecek bir şey. Her bakımdan geçen yılın kaybettiklerini andıkları çoğu günü gibi bir gündü işte. Ertesi sabah telefon çaldığında mutfak masasında oturuyorlardı, Ophelie sessizce gazetesini okuyor, Pip de köpekle oynuyordu. Arayan Matt'ti.

Ophelie'ye merhaba dedikten sonra, dikkatle, "Dünü nasıl geçirdiniz diye sormaya cesaret edemiyorum," diye konuştu. "Hiç sorma. Düşündüğüm kadar berbattı. Ama hiç olmazsa geçti. Çiçekler için teşekkür ederim." Yıldönümlerinin neden bu kadar anlamlı olduğunu kendine bile açıklayamıyordu. Bir gün öncesinden ya da sonrasında çok daha berbat olması için hiçbir neden yoktu ama öyleydi işte. Sanki hayatlarının en korkunç, en acı gününü kutluyorlardı. Bunu yapmanın hiçbir yararı yoktu as-S1U1NAK

hnda. O gün olup olacağı, yaşadıkları en kötü günün yıldönümüydü ve acılı bir dönemin anılarıyla doluydu. Matt derin bir duygudaşlıkla bütün bunları anlamaya çalışıyor, ama kendisi böyle bir şey yaşamadığı için bir tavsiyede bulunamıyordu. Kendi kayıpları zamana yayılmış, en sonunda açığa çıkmıştı. Onlarınkı gibi bir an içinde olup bitmemişti her şey.

Matt, "Sizi rahatsız etmek istemediğim için dün aramadım," diyerek özür diledi.

Ophelie, "Böylesi daha iyi oldu," dedi dürüstçe. Dün ikisi de kimseyle konuşmak istememişlerdi, yine de Ophelie, onunla konuşmak Pip'in hoşuna gidebilirdi belki, diye düşündü.

"Çiçeklerin çok güzeldi. Çok duygulandık."

"Acaba bugün buraya gelir misiniz diyordum? ikinize de iyi gelebilir. Ne dersin?" Ophelie hiçbir yere gitmek istemiyordu, ama Pip'in bu fırsattan yararlanmak isteyebileceği aklına geldi. Daveti kestirmeden reddederken kendini bir an için suçlu hissetti.

"Şu anda iyi bir arkadaş olabileceğimi sanmıyorum Matt." Hâlâ bir gün önceki heyecanın yorgunluğunu hissediyordu, özellikle de Chad'ın yatağında, sesi duyulmasın diye başını oğlunun yastığına gömüp saatlerce ağlamasının... Oğlunun kokusunu belli belirsiz de olsa hâlâ almıştı. Çarşafı ve yastık kılıfını değiştirmemişti ve asla değiştirmeyeceğini biliyordu. "Ama Pip adına konuşmak da istemem, o seni görmek isteyebilir, istersen onunla konuşup seni sonra arayayım." Ama Pip, daha annesi telefonu kaparken kendinden geçmişçesine el kol sallamaya başlamıştı.

"Gitmek istiyorum! Gitmek istiyorum!" diye bağıırıyordu. Pip bir anda canlanmış gibiydi ve Ophelie onu hayal kırıklığına uğratmak istemedi, ne var ki kendisi hiçbir yere gidecek durumda değildi. Uzun bir yolculuk zor geliyordu. Sırf gitmesi yarım saat alırdı, dönüşü de hesaba katılırsa iki-üç saatten önce dönebilmeleri çok zordu. Ophelie Matt'in anlayış göstereceğini biliyordu. O gün keyfi pek yerinde değildi. "Gidebilir miyiz anne? Lütfen???"

"Pekâlâ," Ophelie sonunda razı olmuştu. "Ama orada fazla kalamam, yorgunum." Pip annesinde yorgunluktan öte bir şey olduğunu biliyordu, ama kumsala gittiğinde eski neşesine kavuşacağını umuyordu. Annesinin Matt'le konuşmaktan zevk aldığını bili-

yordu ve onun okyanus sahilinde kumlarda dolaşırken kendini çok daha iyi hissedeceğinden emindi.

Ophelie, Matt'e telefon edip öğleye doğru geleceklerini söyledi.

Matt çok sevindi. Ophelie öğle yemeği için oraya bir şeyler götürmeyi düşünüyordu ama Matt buna gerek olmadığını söyledi. Onlara omlet yapacaktı. Pip omlet sevmezse diye bir gün önceden fıstık ezmesi ve reçel de almıştı. Matt sanki doktorun önereceği şeylerden söz ediyordu.

Vardıklarında Matt verandada eski bir koltuğa oturmuş, güneşlenerek onları bekliyordu. Anne kızı görünce sevindi. Pip

koşup onun kollarına atılırken Ophelie de bir süredir yaptığı gibi Matt'i iki yanağından öptü. Ama Matt onun ne kadar üzgün olduğunu hemen anlamıştı. Ophelie, sanki sırtında çok ağır bir yük varmış gibi, bitkin görünüyordu. Matt onu kendi koltuğuna oturtup dizlerine ekose bir battaniye örttü, orada oturup dinlenmesini söyledi, sonra da mantarlı omlet yapmak için Pip'in yardımını istedi, baharatlı otlardan kıyacaktı. Pip ona yardım edip masayı hazırlamaktan büyük zevk aldı. Matt gidip annesini çağırmasını söylediğinde Ophelie kendini biraz daha iyi hissediyordu, sanki göğsündeki koca buz parçası güneşte erimeye başlamıştı. Ophelie yemekte pek konuşmadı ama Matt tatlı olarak kremalı çilek getirdiğinde neşelenip gülümsedi. Pip onu öyle görünce birden rahatladığını hissetti. Ophelie arabadan bir şey almak istiyordu, o giderken Matt çay yapmak için kalktı ve Pip endişeli bir yüz ifadesiyle ona fısıldadı.

"Ne dersin, annem biraz daha iyi görünmüyor mu?" Matt, "Evet, öyle," dedi, Pip'in endişeli hali onu duygulandırmıştı.

"Merak etme, düzelecek. Dün ikiniz için de zor bir gündü. Birazdan kumsala inip sahilde dolaşırsak kendini çok daha iyi hisseder."

Ophelie arabadan dönerken, Pip sessizce Matt'in elini okşayarak teşekkürünü belirtti. Ophelie Wexler Merkezi'yle ilgili bir yazı getirmişti ve onu Matt'e göstermek istiyordu. Yazıda yaptıkları işler anlatılıyor, barınak hakkında bilgi veriliyordu.

Matt bir yandan başını sallayarak yazıyı dikkatle okudu, sonra saygı dolu bir ifadeyle yeniden Ophelie'ye baktı. "Olağanüstü SİGINAK

205

bir yere benziyor bu Merkez. Sen orada tam olarak ne yapıyorsun Ophelie?" Ophelie ona barınaktan daha önce söz etmiş, ama ayrıntılı bilgi vermemişti.

Pip birden atılıp, "Sokak ekibiyle sokaklarda çalışıyor," deyince Matt şaşkın gözlerle onlara baktı. Ophelie'ye kalsa çalışmasını bu şekilde anlatmazdı ama artık çok geçti.

Matt, "Ciddi misin sen?" diyerek doğruca ona bakınca Ophelie başını salladı, önemsemez bir tavır takınmaya çalışıyordu ama o

arada kızına bir bakış attı, Pip onun işine burnunu soktuğunu anlayıp köpeğiyle oynamaya başladı. Pip genellikle bu tür hatalar yapmazdı, canı sıkılmıştı, annesini kızdırmıştı ve endişeliydi.

"Yazıya göre bu ekip geceleri sokaklarda dolaşıyormuş, Merkez'e gelemeyecek kadar hasta, sakat ya da aklı başında olmayanlara yardımcı oluyor, kentin en tehlikeli semtlerine girip çıkıyorlarmış. Bu senin için çılgınca bir iş Ophelie. Sen yapamazsın bunu."

Dehşete düşmüştü, gözlerini dikmiş, endişeyle Ophelie'ye bakıyordu. Ona kalırsa, iyi bir haber değildi bu.

Ophelie sakin bir tavırla, "Göründüğü kadar tehlikeli değil," dedi. Bir an Pip'i boğacak gibi olmuştu ama onun hatası değildi. Matt'in bu şekilde tepki göstermesi çok doğaldı. Kendisi de bu tehlikelerin farkındaydı, hatta bir hafta önce büyük bir tehlike de atlatmışlardı, uyuşturucu almış bir adam onlara silah çekmiş, ama Bob onu sakinleştirip silahını indirmesi için ikna etmeyi başarmıştı. Adamın silahını almaya hakları yoktu, almamışlardı zaten. Ama bu olay Ophelie'nin sokaklardaki tehlikeleri bir kez daha anımsamasına neden oldu. Bu tehlikeleri herkes bilirken, Matt'e tehlike olmadığını söylemek kolay değildi. "Ekip çok iyi. iyi eğitim görmüş insanlardan oluşuyor. Birlikte çalıştığım insanlardan ikisi eski polis ve yakın dövüş uzmanı, üçüncüsü de eski bir donanma komandosu."

Matt hiç düşünmeden, "Onların ne oldukları beni hiç ilgilendirmez," dedi, "onlar senin güvenliğini sağlayamazlar, Ophelie. Sokaklarda her şey bir anda olup bitiverir. Eğer sokaklara çıktıysan bunu sen de öğrenmişsindir. Bu riski göze alamazsın." O sırada anlamlı bir ifadeyle Pip'ten yana bakıyordu. Derken Ophelie hep birlikte sahile inip yürümelerini teklif etti.

Evden çıktıklarında Matt hâlâ endişeli görünüyordu. Pip, köpekle birlikte önden koşmaya başladı, o sırada annesiyle Matt sakin adımlarla kumsalda yürüyorlardı. Matt az sonra konuyu tekrar açtı.

Sertçe, "Bunu yapamazsın Ophelie," diye konuştu. "Sana yapma demeye hakkım yok biliyorum, ama olmasını isterdim. Bu senin açından ölümü istemek gibi bir şey, ya da bilinçaltı bir intihar

isteği. Pip'in tek ebeveyni olarak böyle bir riski alamazsın. Pip olmasa bile neden kendini tehlikeye atacaksın ki? ldrlmesen bile başına bir sürü bela gelebilir, yaralanabilirsin. Ophelie, rica ediyorum tekrar düşün." Matt konuşurken canının çok sıkıldığı belli oluyordu.

Ophelie, "inan bana tehlikeli olduğunu biliyorum Matt," dedi. Sakindi ve Matt'i de sakinleştirmeye çalışıyordu. "Ama tehlikeli olan o kadar çok şey var ki. Düşünsene, tekneyle gezmek bile tehlikeli olabiliyor. Teknende yalnızken sen de kaza geçirebilirsin. Ben bu işi yaparken aslında kendimi güvende ve rahat hissediyorum. Birlikte alıştığım insanlar yaptıkları işte son derece usta ve iyiler." Bu söylediği hiç de yalan değildi. Uzun geceler boyunca Bob ve diğerleriyle kamyonetlere o kadar çok inip binmişlerdi ki, tehlikeler aklına bile gelmemişti Ophelie'nin. Ama Matt'i ikna etmek kolay değildi. ileden çıkmış gibi görünüyordu. Asık suratla, "ılgınsın sen," dedi. "Aileden biri olsaydım başına bir koruyucu koyar ya da seni odana kapardım. Ama ne yazık ki yapamam bunları. Peki ama o insanlara ne oluyor, senin gibi eğitimsiz bir kadını nasıl olup da yanlarına alıp sokaklara çıkarıyorlar? Hayatlarını riske attıkları insanlar için hiçbir sorumluluk duymuyor mu bunlar?" Matt bunları söylerken sanki rüzgâra karşı haykırıyordu. Pip tekrar kumsala geldiği için sevinç içinde zıplayıp koşuyor, Mousse da ağzına aldığı çalı ırpıyla martıları kovalıyordu, ama Matt bu kez Pip'le köpeğe bakmıyordu bile. Merkez'deki insanlara iyice kızmıştı, "Tanrı aşkına, onlar da senin gibi çılgın demek ki," diye söylendi.

"Matt, ben bir yetişkinim, seçim yapmaya, hatta riskler almaya hakkım var. Bu işin çok tehlikeli olduğunu hissedersen hemen bırakırım."

ZU/

"Eğer o zamana kadar sağ kalırsan. Nasıl bu kadar sorumsuz olabiliyorsun? Sen bu işin çok tehlikeli olduğunu anladığında iş işten geçmiş olacaktır. Senin bu kadar çılgın olabileceğine inanamıyorum." Matt'e göre Ophelie hiç de mantıklı düşünmüyordu, iyice karışmıştı kafası. Evet, bunun saygı

duyulacak bir iş olduğunu kabul ediyordu Matt, ama Ophelie'nin bunu yapmasının çılgınlık olduğunu düşünmeden de edemiyordu, özellikle de Pip bakımından ve Ophelie'nin ona karşı sorumlulukları açısından.

Ophelie endişesini biraz olsun hafifletebilmek için ona takılmayı denedi: "Bana bir şey olursa hemen Andrea ile evlenirsin," dedi. "Böylece ikiniz bir araya gelip Pip'e bakabilirsiniz. Onun bebeği için de çok iyi olur."

Matt, "Hiç de komik değil," dedi. Ted'in zaman zaman yaptığı gibi çok sert konuşmuştu. Her zamanki yumuşak, nazik Matt'ten çok farklıydı. Ama Ophelie için gerçekten endişeleniyor, onun fikrini değiştiremediği için de kendini çaresiz hissediyordu. Eve doğru geri dönerlerken, "Ben bu işten vazgeçmeyeceğim," dedi. "Sen bu çılgınlıktan vazgeçinceye kadar peşini bırakmayacağım. Merkez'de yine çalışabilirsin, gündüz saatlerinde onlara yararlı olabilirsin. Ama bu sokak işi kovboylara göre, çılgınlarla kimsesi olmayanların yapacağı bir iş."

Ophelie onun koluna girip sakın bir tavırla, "Kamyonette çalışma arkadaşım olan adamın karısı ölmüş, üç küçük çocuğu var," dedi. "O halde o da ölmek istiyor. Benim karım ölseydi ve yetiştirmem gereken üç küçük çocuğum olsaydı belki ben de ölmek isterdim. Tek bildiğim, bu işi yapmana izin vermeyecek olduğum. Benden bu konuda onay alacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Ayrıca beni hasta edecek kadar üzmeyi düşünüyorsan bunu basardın. Senin sokaklara çıkacağını her düşündüğümde, sen ve Pip adına paniğe kapılacağım." Bir an için, 'kendi adıma da,' demek istedi ama kendini tuttu ve söylemedi.

Ophelie sakın bir tavırla, "Pip sana bunu söylememeliydi," deyince Matt umutsuz bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"İyi ki söyledi. Yoksa hiç öğrenemeyecektim. Seni mantığa davet edecek biri olmalı, Ophelie. Bu konuyu bir kez daha düşünmelisin. Düşüneceğine söz ver bana."

"Pekâlâ, söz veriyorum. Ama sana yemin ederim ki görüldüğü kadar tehlikeli değil. Rahatsız olursam hemen bırakırım, ama şimdilik kendimi çok rahat hissediyorum. Sokak ekibindeki

insanlar son derece sorumluluk sahibi kişiler." Ne var ki, bir şeyi atlamış, grubun çok küçük olduğunu, birbirlerinden sık sık ayrıldıklarını söylememiştir. İçlerinden biri vurulacak ya da bıçaklanacak olursa, özellikle de silahsız oldukları için, diğerleri onu kurtarmak için yeterince hızlı davranamaz, zamanında yetişemezlerdi. Sokaklarda çalışırken insanın çok akıllı ve hızlı davranması, gözlerini daima açık tutması gerekiyordu ki bunu zaten hepsi yapıyordu. Ama bunun dışında, genellikle kendi zekâlarına, yardım ettikleri evsizlerin iyi niyetine ve Tanrı'nın yardımına güvenmek zorundaydılar. Hiçbirinin aklına, gece sokaklarda çalışırken kötü bir şey olacağı gelmezdi. Ve Matt de bunu anlamakta pek güçlük çekmedi.

Eve yaklaşırlarken, "Bu konuşma henüz bitmedi, Ophelie," dedi. "İnan bana bitmedi."

Ophelie onu yatıştırmak için, "Bu işi yapmayı önceden planlamadım Matt," diye konuştu. "Kendiliğinden oluverdi işte. Bir gece beni de götürdüler ve ben yaptıkları işi çok sevdim. Sen de gelip görsen seversin belki." Matt dehşet ve korkuyla açılmış gözlerle ona baktı.

"Ben senin kadar cesur ya da çılgın değilim. Ben oralara gitsem korkudan ölürüm herhalde," deyince Ophelie kendini tutamayıp güldü. Nedenini bilemiyordu ama o sokaklarda kendini güvende hissediyor, artık korkmuyordu. Uyuşturucu kullanmış adam onlara silah çektiğinde bile pek korkmamıştı, ama bu olayı Matt'e anlatmadı elbette. Anlatsa Matt onu biraz önce söylediği gibi bir yere kapatırdı herhalde. Ophelie'nin söylediği hiçbir şey onu ikna etmek için yeterli olmamıştı.

"Hiç de senin sandığın kadar korkutucu değil. Çoğu kez o kadar duyulandırın oluyor ki oturup ağlamak istiyorsun. Matt, o muhtaç insanları görsen kalbin parçalanır."

"Ben daha çok birisi çıkıp senin başına bir kurşun sıkacak diye endişeleniyorum." Açık açık söylemişti ama tüm hissettiklerini ifa-

de ediyordu. Matt uzun zamandır hiçbir nedenle bu kadar sarsıldığını hissetmemiştir. Belki de Sally ona çocukları alıp Auckland'a gideceğini söylediğinden beri. İçinde yeni arkadaşı yakında ölecekmiş gibi bir his vardı. Ona, Pip'e ya da kendisine böyle bir şey olmasını istemiyordu. Uzun zaman kaybedecek bir şeyi olmamıştı, ama bu kez vardı. Onların ikisini de seviyordu. Şimdi kalbi de tehlikedeydi.

Eve girdiklerinde Matt şömineye birkaç odun attı. Dışarı çıkmadan önce Ophelie bulaşıkları yıkamasına yardım etmişti. Matt uzun süre şöminedeki ateşe baktıktan sonra gözlerini ona çevirdi. "Seni bu çılgın fikirden vazgeçirecek şeyin ne olduğunu bilemiyorum, Ophelie," dedi. "Ama bunun berbat bir fikir olduğu konusunda seni ikna edebilmek için elimden geleni yapacağım." Pip'i korkutmamak için daha fazla konuşmadı ama uzun süre endişeli, tedirgin göründü, onlar giderken de hâlâ öyleydi. Bir hafta sonra Pip'in doğum gününde birlikte yemek yemek için sözleştiler.

Arabaya binip Matt'in evinden uzaklaşır uzaklaşmaz, Pip açık bir pişmanlıkla annesine bakarak, "Özür dilerim, anne," dedi. "Evsizler işini ona söylediğim için üzgünüm." Ophelie başını çevirdi ve üzgün bir gülümsemeyle kızına baktı.

"Önemli değil yavrum. Sanırım sır saklamak iyi bir şey değil." Pip şimdi yine endişelenmiş görünüyordu. "Matt'in söylediği kadar tehlikeli mi bu iş anne?"

Ophelie, "Aslında değil," diye yanıt verdi. Onu yatıştırmaya çalışıyor ve söylediklerine inanıyordu. Pip'e yalan söylemiyordu, çünkü sokak ekibinin yanında kendini gerçekten güvende hissediyordu. "Elbette dikkatli olmak zorundayız, ama öyle olursak her şey yolunda gider. Şimdiye kadar ekipteki kimse zarar görmemiştir. Onlar hep böyle sürsün istiyorlar, ben de tabii." Pip bunları duyunca biraz daha rahatladı ve yine annesine baktı.

"Bunu Matt'e de söylemelisin anne. Sanırım senin için gerçekten endişeleniyor."

"Evet, iyi bir adam o, bizi düşünüyor." Ama hayatta pek çok tehlikeli şey olduğu gerçeğini de unutmamalıydılar. Yaşam hiçbir zaman risksiz olmuyordu.

Pip hafif bir sesle, "Matt'i çok seviyorum," dedi. İki gün için-
S14

21ü

DANIELLE STEEL

de ikinci oluyordu bunu söylediği. Ophelie yol boyunca sessiz kaldı. Uzun zamandır koruma kaygısıyla onunla ilgilenen kimse olmamıştı. Ted bile yapmamıştı bunu. Son yıllarda karısıyla hiç ilgi lenmez olmuştu, işleriyle o kadar meşguldü ki ona vakit ayıramamıştı, oysa isteseydi ayırabilirdi. Ophelie, oğlu Chad'la, özellikle de intihar girişimlerinden sonra çok yakından ilgilenirken, Ted oğlunu hiç düşünmemişti. Her zaman kendi işleriyle uğraşıyor, etrafına hiç önem vermiyordu. Ama ne olursa olsun Ophelie onu seviyordu. Pip o akşam Matt'i arayıp kumsalda geçirdikleri güzel gün için teşekkür etti, birkaç dakika sonra Matt, Ophelie ile konuşmak istedi. Ophelie korka korka aldı ahizeyi.

Matt, epey sert çıkan bir sesle, "Konuştuklarımızı düşündüm ve sana hâlâ kızgın olduğumu söylemeye karar verdim," dedi. "Senin durumunda bir kadın için büyük bir sorumsuzluk bu yaptığın, hayatımda böyle şey duymadım, bence sen bir psikiyatra görünsen iyi olur. Ya da yine bir gruba katıl."

Ophelie sakın olmaya çalışarak, "Merkez'i bana grup liderim tavsiye etti," deyince Matt anlaşılmasın bir şeyler homurdandı.

"Evet ama o sana git sokak ekibine katıl demedi herhalde. Büyük olasılıkla senin orada insanlara kahve vereceğini, sağlık malzemesiyle uğraşacağını ya da buna benzer işler yapacağını düşünmüştür." Matt Merkez'de neler yapıldığını biliyordu.

Ophelie'nin verdiği tanıtma yazısını baştan sona okumuştur.

"Söz veriyorum, başıma hiçbir şey gelmeyecek."

"Sen bu konuda hiç kimseye söz veremezsin, hatta kendine ve Pip'e bile. Gece yarılan sokaklarda neler olabileceğini tahmin de kontrol de edemezsin."

"Evet ama sokakta karşıya geçerken de otobüs çarpar ölebilirim, ya da yatağымda kalp krizi bile geçirebilirim. Hayatta her şeyi kontrol edemezsin, Matt. Bunu sen de benim kadar bilirsin." Ophelie Ted'le Chad'in ölümünden sonra hayat ve hatta ölüm konusunda daha

filozofça düşünmeye başlamıştı. Ölümünden eskisi kadar korkmuyordu artık. Ölümün insanın kontrol edemeyeceği bir şey olduğunu biliyordu.

"Bu olasılıkların çok düşük olduğunu sen de biliyorsun." Matt Zil

umutları boşa çıkmış gibi sinirli bir sesle konuşmuştu ve birkaç dakika sonra telefonu kapadılar. Ophelie sokak ekibinden ayrılmayacaktı, Matt de anlamıştı bunu. Ama bu konu üzerinde bütün hafta düşündü ve Pip'in doğum günü yemeğinde, küçük kız yattıktan sonra tekrar açtı.

Matt onları Pip'in sevdiği küçük bir İtalyan restoranına götürmüştü. Garsonlar bariton sesleriyle "İyi ki Doğdun" şarkısını italyanca söylemişler, Matt de ona kızın ne zamandır istediği birkaç resim malzemesiyle, üstünde 'Sen Benim En iyi Arkadaşımsın,' yazılı bir eşofman üstü hediye etmişti. Hediyeler arasında Matt'in yaptığı resimler de vardı ve Pip buna çok sevinmişti. Çok güzel bir akşam geçirmişlerdi, Pip yine minnettardı ona. Ama daha sonra olacakların da farkındaydı. Matt'in yüzündeki ifadeden çıkarmış, Matt de onun anladığını hissetmişti.

Ciddi bir yüzle, "Ne söyleyeceğimi biliyorsun, değil mi?" deyince Ophelie başını salladı, Pip'in yatmış olmasına üzölmüş gibiydi.

"Tahmin edebiliyorum." Gülümseyerek Matt'e baktı. Onun kendileriyle bu kadar yakından ilgilenmesi duygulandırıyordu Ophelie'yi. Kendisi de bu iyi adamı seviyor, onu her görüşünde ona biraz daha bağlandığını hissediyordu. Artık onu, ne şekilde olursa olsun, kendisiyle Pip'in hayatının bir parçası olarak kabul etmiş gibiydi.

"Tekrar düşündün mü? Ben doğrusu şu sokak ekibinden ayrılmalısın diye düşünüyorum."

"Biliyorum. Pip ekipte şimdiye kadar kimsenin zarar görmediğini sana söylememi istedi. O görevliler çok dikkatli ve zekiler, sokaklarda ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar. Aptal değil onlar Matt, ben de değilim elbette. Seni ikna etmeye yeter mi bu?"

"Hayır. Bütün bunlar ne gösterir ki, şimdiye kadar şansları yaver gittiği için başlarına bir şey gelmemiş, ama her an gelebilir. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Sanırım bu konuda kendimize biraz daha güvenmemiz gerekiyor. Sana biraz saçma gelebilir ama, bu kadar yararlı bir iş yaparken Tanrı'nın bana zarar verilmesine izin vereceğini sanmam."

Matt, "Başına bir şey geldiği zaman ya Tanrı da başka bir yerde meşgulse? O sadece seninle ilgilenmiyor ki, açlık, kıtlık, sel, savaş

212
DANIELLE S1 EEL

gibi bir sürü derdi var onun," deyince Ophelie kendini tutamayıp güldü ve sonunda Matt de gülümsedi.

Bir an düşündü, sonra sakın bir tavırla, "Sen beni çıldırtacaksın, biliyor musun. Hayatımda senin kadar inatçı birini görmedim," dedi. "Ya da cesur, iyi ve ne yazık ki çılgın birini. Senin başına bir şey gelmesini istemiyorum," diye ekledi, üzgün görünüyordu. "Sen ve Pip benim için çok değerlisiniz."

Ophelie hafifçe gülümseyerek, "Sen de bizim için çok değerlisin Matt," dedi. "Pip'e harika bir doğum günü yaşattın." Geçen yıl-ki doğum günü, babasıyla ağabeyinin ölümünden sadece bir hafta sonrasına rastladığı için acılar içinde, berbat geçmişti. Bu doğum günü ise Matt'in de çabasıyla çok eğlenceli ve neşeli olmuştu. Pip gelecek hafta sonu da, yatıya gelecek olan dört okul arkadaşına evde parti verecek, eğlenecekti. O günü dört gözle bekliyordu. Fakat Matt'in yemeği ve Pip'e verdiği hediyeler anne kızı çok mutlu etmişti. Ophelie, sokak ekibinde çalışması Matt'le tartışmasına neden olduğu için üzülüyordu. Ekipten ayrılmaya hiç niyeti yoktu ve Matt de biliyordu bunu. Yine de bu konuda onu ikna edebilmek için elinden geleni yapıyor, onu baskı altında tutup işi bırakmasını sağlamaya çalışıyordu.

Ama bir süre sonra, o hafta ilk kez olarak başka konulara geçtiler ve şöminenin başına oturup birer kadeh şarap içerek biraz rahatladılar. Matt'le birlikte olmak kolaydı, insanı rahatlatıyordu. Ophelie hayatında Ted'le bile bu kadar rahat olamamıştı. Matt de onun yanında kendini çok rahat hissediyordu. Sonunda oradan

ayrılırken eskisinden daha mutlu görünüyordu. Onu bu sokak işinden koparma mücadelesinden vazgeçmiş değildi, vazgeçmeye niyeti de yoktu, ama Ophelie'yi ancak belli bir noktaya kadar etkileyebileceğini, şimdilik fazlasının olanaksız olduğunu biliyordu. Yine de, onun yaşamındaki kısıtlı rolüne rağmen elinden geleni yapıyordu.

Ophelie, her zamanki gibi onun yatağına yatmış olan Pip'in yanına gitmek için merdivenleri ağır ağır çıkarken Matt'i düşünüyordu. İyi bir insandı Matt ve çok iyi bir arkadaşı, onlarla bu kadar yakından ilgilenen bir dostları olması şansı. Birlikte çok güzel bir akşam geçirmişlerdi, bazı konularda Ophelie'nin umduğundan MUİN AK.

115

da iyi geçmişti akşamları. Bazen, Matt'e biraz fazla mı bağladım diye endişeleniyordu ama sonra bu düşünceyi kafasından çıkarıyordu. Aralarındaki ilişki tamamen kontrol altındaydı. Matt onun arkadaşıydı, hepsi bu.

Arabasını Safe Harbour'a doğru sürerken Matt kendi kendine gülümsüyordu. Ophelie'nin evinden ayrılmadan önce yaptığı şey kendisini bile şaşırtmıştı ama iyi bir nedeni vardı. Bu fikir, Ophelie'nin yanına oturup masadaki bir fotoğrafa bakarken gelmişti aklına. Ophelie'nin Pip'e bakmak için kalkıp gitmesine kadar beklemiş, sonra hızla harekete geçmişti. Direksiyon başında o akşamı ve garsonların şarkı söylemesi sırasında Pip'in gülüşünü düşünürken, Chad'ın gümüş çerçeve içindeki gülümseyen fotoğrafı da hemen sağında, koltuğun üstünde duruyordu.

PIP VE OPHELIE, MATT'İ YAKLAŞIK ÜÇ HAFTA SONRAKİ baba-kız yemeğine kadar görmediler. Hem o, hem de kendileri çok meşguldüler. Ama Matt hemen her gün telefon açıp Pip'le konuşuyordu. Ophelie onunla Wexler Merkezi konusunda konuşmaktan hep kaçınmaya çalıştı. Onun, sokak ekibi konusunda hâlâ aynı kanıda olduğunu biliyordu. Matt ona kızgın değildi ama, sözünü dinlemediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Ophelie'yle Pip için hep endişeliydi.

Matt okulun spor salonunda yenecek baba-kız yemeği için lacivert ceket, gri pantolon, mavi gömlek giymiş ve kırmızı bir kravat takmış olarak geldiğinde Pip çok sevindi ve okula giderlerken gururluydu. Ophelie de o akşam Andrea ile küçük bir suşi restoranına gitmişti. Andrea bebeğine bakacak birini bulmuş, birkaç saatlik özgürlüğün tadını çıkarıyordu. Ophelie ile buluştuğunda hemen, "Ee, neler oluyor bakalım?" diye sordu.

"Ben Merkez'de Pip de okulda çalışmalarımıza devam ediyoruz, her şey yolunda. Yani olağandışı bir şey yok. Senden ne haber?" Ophelie o günlerde çok iyi görünüyordu, Merkez'deki çalışmalar ona çok iyi gelmişti. Andrea da görebiliyordu bunu.

Andrea yüzünü buruşturarak, "Senin yaşamın da benimki kadar sıkıcı görünüyor," dedi. "Ama benim ne demek istediğimi iyi biliyorsun. Matt'le nasıl gidiyor işler?"

Ophelie arkadaşıyla biraz dalga geçmek ister gibi, "Bu akşam Pip'i baba-kız yemeğine götürdü," diye yanıt verdi.

"Bunu biliyorum arkadaş, ikinizin arasında neler oluyor, sorduğum bu. Var mı bir şeyler?"

Ophelie güldü. "Samalamasana sen. Matt bir gün Pip'le evlenecek ve benim damadım olacak."

"Hastasın sen. O adam eşcinsel olmalı."

"Bundan kuşkuluyum, ama olsa bile beni ilgilendirmez." Ophelie kayıtsız görünüyordu ve Andrea, hedefine ulaşamadığı için sinirlenmiş gibi baktı ona. Son günlerde bürodaki erkek arkadaşlarından biriyle çıkıyordu Andrea ve Ophelie adamın evli olduğunu biliyordu. Ama Andrea'nın aldırđıęı yoktu buna.

Yıllardır evli erkeklerle çıkar, onların evli olmalarına aldırmadığını söylerdi. Evlenmeyi asla düşünmüyor, bir erkeğin sürekli olarak ayağının altında dolaşmasını istemiyordu. Ama Ophelie uzun zamandır onu doğru söylemediğine inanıyordu. Özellikle şimdi, bebek sahibi olduktan sonra Andrea'nın evlenmesi çok daha iyi olurdu. Andrea sadece, artık kendine uygun bir erkek bulamayacağını düşünüyor ve borç almış gibi, başkasına ait olsa bile, hoşuna giden erkeklerle eğlenmeye çalışıyordu.

Ophelie'ye, "Onunla çıkmayı bile düşnmyor musun?" diye sordu. Ona hiç doğal gelmiyordu bu durum. Ophelie çok güzel, kırk iki yaşımda bir kadındı, yakında kırk üç olacaktı ama erkeklerden vazgeçip ömür boyu Ted'in yasını tutamayacak kadar gençti.

Ophelie sakın bir tavırla, "Hayır," diye yanıtladı. "Kimseyle çıkmak istemiyorum, hâlâ Ted'le evli hissediyorum kendimi." Matt'e karşı olan duygularının ise bununla hiçbir ilgisi yoktu, ikisi de ilişkilerinin bu şeklinden memnundu. Bu ilişkiden daha fazla bir şey beklemek, ya da ilişkinin daha ileriye gitmesine izin vermek Ophelie için çok tehlikeli olurdu. şimdiki ilişkilerini riske atmak istemiyordu. Ama bu düşündüklerini Andrea'ya söylemedi, o bunları asla anlayamazdı. Andrea her istediğini yapmaya alışmış bir kadındı, sınırlı yaşamaktan hiç hoşlanmazdı, Ophelie'nin tam tersiydi.

"Sen lseydin Ted de hep seninle evli olduğunu mu hissedecekti acaba, ne dersin? Hayatının sonuna kadar senin yasını mı tutardı sanıyorsun?" Bu soru hiç hoşuna gitmedi Ophelie'nin. Bu sözler, Andrea'nın da bildiği bazı acı anıları hatırlatmıştı. Ophelie'nin yaşamını boşa harcaması Andrea'nın canını sıkıyordu. Ophelie kocasını ne kadar sevmiş ve seviyor olursa olsun, Ted'in buna layık olmadığını düşünüyordu. Ted yüzünden ömrünün sonuna kadar yalnız yaşamak istemesi Ophelie açısından sağlıklı bir şey değildi. Ama arkadaşı hayatının sonuna kadar bekâr kalmaya ve kocasının yasını tutan bir dul olarak yaşamaya kararlı gibi görünüyordu.

Ophelie alçak sesle, "O ne yapardı bilemem, bu beni hiç ilgilendirmiyor," dedi. "Ben böyle hissediyor ve böyle yaşamak istiyorum." Matt ne kadar nazik ve yakışıklı bir erkek olursa olsun, o kendi seçimini yapmıştı ve hayatından memnundu.

"Belki de Matt seni etkilemiyor. Peki, şu evsizler yurdunda da kimse yok mu hoşuna giden? Müdür nasıl biri?" Andrea sanki arkadaşı için mutlaka bir sevgili bulmak ister gibiydi, ama Ophelie kendini tutamayıp güldü.

"Onu çok seviyorum ama bir kadın o."

Andrea kollarını havaya kaldırdı, "Pekâlâ, pes ediyorum, umutsuz vakasın sen," dedi.

"Güzel. Peki senden ne haber? Şu yeni sevgilin nasıl bir şey?"

"Tam bana göre biri. Karısı aralık ayında ikiz doğuracak. Kadın aslında geçimsizmiş ve evlilikleri yıllardan beri zor yürüyormuş, o da zaten bunun için hamile kalmış. Aptalca bir şey ama insanlar yapıyor bunu işte. Adam hayatımın aşkı değil elbette, ama birlikte çok iyi vakit geçiriyoruz." Bu ilişki büyük olasılıkla doğuma, belki de adam karısına tekrar dönünceye kadar devam edecekti. Ama Andrea için bir çözüm değildi bu, bunu ikisi de biliyorlardı.

Andrea'ya bakılırsa, o bir çözüm aramıyor, sadece cinsel açıdan ölmemiş olduğunu kendine kanıtlamak istiyordu.

Ophelie, arkadaşı adına üzülüyormuş gibi, samimi bir ifadeyle, "Bu adam senin sorununa bir çözüm gibi görünmüyor," dedi. Ama Andrea zaten yıllardan beri iyi bir seçim yapamamıştı.

"Bunu ben de biliyorum, ama şimdilik benim için yeterli. Çocukları doğduğunda zaten çok meşgul olacaktır. Adam şimdi cinsel açıdan çok aç, hazırandan beri sevişmemiş karısıyla." Onun bu konuşmalarını dinlemek bile sinirlendiriyordu Ophelie'yi, bunlar onun hiç duymak istemediği şeylerdi. Yatağında sıcak bir erkek vücudu olması için elinden gelen her şeyi yapabilecek bir kadındı Andrea, o erkeğin kendisine uygun olup olmadığına bile bakmazdı.

Ted zor bir erkekti ama Ophelie yine de evliliklerinde mutlu olabilmıştı. Onunla evli olmaktan, onu sevmekten, yoksulluk yıllarında ona destek olmaktan, başarılı olduğunda da onunla birlikte ya da yalnız başına bu başarıları kutlamaktan büyük zevk almıştı. Uzun zaman birlikte olmuşlardı ve birbirlerine karşı olan sadakatlerinden hoşlanmıştı Ophelie. Kocasını asla aldatmamış, bunu hiç istememişti. Kocasını bir kez yoldan çıkmıştı ama onun kendisini sevdiğini biliyordu ve onu affetmişti. Şimdi dul olduğunu düşününce dehşete düşüyor, birlikte çıkan çiftlerin dünyası onu korkutuyordu. Pip'le evde yalnız yaşamak, karılarını aldatan erkeklerle, hatta hep bekâr kalmak isteyen ve sadece kadınları aldatıp onlarla yatmayı düşünen erkeklerle birlikte

olmaktan çok daha iyiydi, Ophelie böyle çok daha mutluydu. O şekilde yaşamayı asla düşünemezdi. Matt'le olan arkadaşlığını bozup onu incitmek, kendisi de tekrar acı çekmek, incinmek istemiyordu. Bu ilişkileri onu çok mutlu ediyordu. Andrea ne düşünürse düşünsün, ilişkileri böyle çok daha iyiydi.

Matt'le Pip o gece on buçukta döndüler. Pip çok mutlu ve dağınık görünüyordu, gömleği eteğinden dışarı çıkmış, Matt de kravatını çıkarıp cebine atmıştı. Yemekte kızarmış tavuk yemişler, kızların seçtiği rap müziğiyle dans etmişlerdi, ikisi de harika vakit geçirdiklerini söylediler.

Pip yatmaya gittikten sonra Ophelie Matt'e bir kadeh beyaz şarap ikram etti. Matt, "Ama bu gençlerin müziğini anladığımı pek söyleyemeyeceğim," deyince ikisi de güldüler.

Ophelie mutlu bir gülümsemeyle ona bakarak, "Bir zamanlar ben de dans etmeyi çok severdim," dedi. Onların eğlendiğine seviniyordu. Matt sayesinde yine güzel bir akşam yaşamışlardı. Pip yatağına giderken çok mutluydu ve hâlâ gülüp duruyordu.

Ophelie kızının Matt'e iyice bağlandığını hissediyordu ama zararı yoktu bunun. Matt bunun farkında bile değildi ve bu da iyi bir şeydi. Eğer bilmiş olsaydı Pip'in herhalde canı sıkılır, mahcup olurdu.

Oturlurlarken Matt yine güldü, "Ee, artık sevmiyor musun dans etmeyi yani?" diye sordu.

"Ted oldukça iyi dans ederdi ama fazla hoşlanmazdı. Ben de yıllardır dans etmedim." Ophelie bunu söylerken, bu kadar uzun zaman sonra tekrar dansa başlayamayacağını düşündü. Seçtiği bu yaşam tarzında dansın yeri olamazdı. Ailede bundan sonra tüm dansları Pip yapacaktı. Kendisi o aşamayı geride bırakmıştı. Artık inzivaya çekilmiş dul bir anneydi o, bundan sonra da öyle kalacaktı. Zaten bu da kabul ettiği birçok şeyden biriydi. Bundan sonra kimseyle de sevişmeyecekti. Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Matt onunla şakalaşıyormuş gibi gülümseyerek, "Belki de alışkanlığını unutmaman için bir gün dansa gitmeliyiz," deyince Ophelie de güldü. Onun kendisiyle dalga geçmek için böyle

konuştuğunu biliyordu. Pip'le geçirdiği eğlenceli saatlerden sonra çok rahat ve mutlu görünüyordu Matt.

"Herhalde ayaklarım müziğin ritmine uymayı bile unutmuştur artık. Ayrıca Pip'in müzik tarzı konusunda seninle aynı fikirdeyim, korkutucu bir müzik o. Sabahları okula götürürken o tür müziği sonuna kadar açıp beni âdeta sağır ediyor."

"Bu gece ben de öyle düşündüm. Dans ederken insan kulaklarının sağır olacağını sanıyor. Ben besteci ya da orkestra şefi olsaydım çok zor biri olurdum herhalde." Uzun süre konuştular, Matt sokak ekibinden hiç söz etmeyince Ophelie çok rahatladı. Sokak ekibiyle çalışmaları çok iyi gidiyordu, son haftalarda hiçbir terslikle karşılaşmamışlardı. Ophelie onların yanında kendini her zamankinden çok daha rahat ve güvende hissediyordu. Bob'la da çok iyi dost olmuşlardı. Genç adam çocuklarıyla çok iyi geçiniyordu, yine de Ophelie ona arada bir çocuklarla ilgili öğütler veriyor, bazen de Pip'den söz ediyordu. Bob, karısının en iyi arkadaşıyla çıkmaya başlamıştı ve bu da, kadını çok seven çocukları için iyi bir şeydi. Ophelie de ona mutluluklar dilemişti. Bob'un mutlu olmasına seviniyordu.

Matt evden çıktığında vakit geceyarısına geliyordu. Bulutsuz, yıldızlı bir geceydi, Matt'in eve kadar yolculuğunun çok iyi geçeceği belliydi, Ophelie bir an için onu kıskanır gibi oldu. Kumsalı özlemişti. Matt arabasına binip gitmek üzereydi ki Ophelie birden, bir şey hatırlamış gibi ona elini salladı ve merdivenden aşağı koştu. Ona bir şey sormak istiyordu.

"Az kalsın unutuyordum Matt. Şükran Günü'nde ne yapıyorsun?" Şükran Günü üç hafta sonraydı ama Ophelie ona haftalardır bunu sormak istiyordu.

"Her yıl yaptığımı elbette. Yani görmezden geleceğim o günü. Ben bu konuda pek iyi sayılmam, hindilere, Noel'lere falan inanmam. Benim dinime aykırı şeyler bunlar." Ophelie bunun nedenini tahmin etmekte zorluk çekmedi. Çocukları hayatından çıktıktan sonra böyle tatil ve bayram günleri ona acı veriyor olmalıydı, ama kendisiyle ve Pip'le olursa bazı şeyler değişebilir, bundan zevk alır hale gelebilirdi.

"Bu inancını değiştirmek istemez misin yani? şükran Günü'nde ben, Pip ve Andrea burada olup kutlayacağız. Ne diyorsun?"

"Davetin için çok teşekkür ederim ama ben bu konularda hiç iyi değilim. Köprünün, ya da hindinin altından çok sular aktı. O gün ya da bir gün sonra sen neden Pip'i alıp bana gelmiyorsun? Çok hoşuma giderdi."

"Pip'in çok hoşuna gidecektir, benim de elbet." Ophelie ona şükran Günü için ısrar etmek istemiyordu. Böyle günlerin ona ne kadar acı geldiğini anlayabiliyordu, kendisi de yaşıyordu bunu çünkü. Geçen yıl bayram ve tatil günleri onun için de bir işkence olmuştu. "Sana bir kere sorayım dedim." Ophelie hayal kırıklığına uğramıştı ama bunu belli etmedi. Matt onlar için zaten çok şey yapmıştı, onlara borçlu değildi.

Matt daveti reddetmesine rağmen duygulanmış gibiydi, "Teşekkür ederim," dedi.

Ophelie hafifçe gülümsedi. "Pip'i yemeğe ve dansa götürdüğün için ben sana teşekkür ederim, Matt."

"Büyük zevk aldım bundan. Artık her gün rap müziği dinleyip dansını öğrenmeye çalışacağım. Gelecek yıl onun sıkılmasını istemem." Matt arabasıyla uzaklaşırken, Ophelie onun bu şekilde düşünmesine çok sevindi, Pip için gelecek yılı bile düşünüyordu. Gerçekten iyi bir insandı Matt. Ayrıca insanların yaşamlarını devam ettirmeyi öğrenmeleri de şaşırtıcı bir şeydi. Terk edilen, yalnız kalan insanlar hayatlarını devam ettirmeyi, eşleri yerine geçen dostlarına güvenmeyi çok çabuk öğreniyorlardı. Birbirlerinin ailesi oluyor, fırtınada, bir filikadaki insanlar gibi birbirlerine sarılıyor-

lardı. Ophelie hayatının bu şekilde devam edebileceğini hiç ummamıştı ama olmuştu işte. Hayat onlara istediklerini vermişti. Bir zamanlar sahip olduğu aileye benzemiyordu elbette, ama şimdilik ellerinde olan sadece buydu ve işe de yarıyordu. Sevse de sevmese de başka seçenekleri yoktu. Ve Ophelie, Matt'in elleri gibi, karanlıkta uzanıp onların ellerini tutan nazik ellere minnettardı. Ön kapıyı kilitleyip üst kata çıkarak sessiz evde yatak odasına girerken, ona tekrar minnettar olduğunu hissetti.

ŞÜKRAN GÜNÜ OPHELIE'YE UMDUĞUNDAN DAHA ZOR

geldi. Ted ve Chad olmadan hiçbir bayram ya da tatil günü çekilmiyor, acı geliyordu insana. Onu süslemenin, yumuşatmanın ya da görüldüğü kadar acı olmadığını düşünmenin olanağı yoktu. Ophelie, mutfak masasına toplanmış küçük gruba şükran duasını okuyup, paylaşacakları her şey için minnettarlığını belirtti, kaybettiği kocası ve oğlu için Tanrı'dan kutsama diledikten sonra da kendini daha fazla tutamayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Pip de annesiyle birlikte ağlarken onlara bakan Andrea da hüngürde-meye başladı. Herkesin ağlaması küçük bebek William'i etkilemiş olacak ki, o da feryadı bastı. Mousse bile sinirlenmişe benziyordu. Mutfaktaki manzara öylesine garipti ki, bir dakika sonra Ophelie ağlamayı kesip gülmeye başladı. Ondan sonra bütün günü ya gülerken ya da ağlayarak geçirdiler.

Hindi fena kızarmamıştı ama kimsede yemek yiyecek hal yoktu, hindi içi de zaten biraz kuru olmuştu. Hiçbirinin zevk alabileceği bir sofraya değildi bu. Yemeği mutfakta yemeye karar verdiler, çünkü şimdi yedi aylık olan Willie, yüksek sandalyesinde otururken o tombul kollarını sallayıp her tarafı kirletecekti. Ophelie yemek salonuna geçmedikleri için sevinliyordu, çünkü oraya gitseler, Ted'in her yıl yaptığı gibi hindiyi kesip parçalayışı ve takım elbise giymiş olan Chad'ın da kravat taktığı için şikâyet edişi gelecekti gözünün önüne. Anılar henüz çok tazeydi.

Andrea akşama doğru bebeğini alıp evine gitti, Pip de resim yapmak için odasına çıktı. Zor bir gün olmuştu onlar için. Küçük

t

III
UANltLLKSlhKL

kız bir ara odasından çıkınca, annesinin Chad'ın odasına girmek üzere olduğunu gördü ve yalvaran gözlerle ona baktı.

"Lütfen girme oraya anne, yine üzüleceksin." Annesinin o odada acı çekerek Chad'ın yatağına uzanacağını, onun kokusunu hissetmeye çalışarak ağlayacağını biliyordu. Ophelie orada saatlerce kalıp hiç durmadan ağlıyordu. Kapı kapalı olsa bile Pip onun hıçkırıklarını

dışarıdan duyabiliyor, kalbi paramparça oluyordu. Annesinin gözünde ağabeyinin yerini alması olanaksızdı. Ophelie ise onu da çok sevdiğini, bunun sadece yeri doldurulamayacak ve çok acı bir kayıp olduğunu, bunun için çok üzüldüğünü kızına açıklayamıyordu bir türlü. Chad'ın yerini başka hiçbir çocuk dolduramazdı, ama bu, Pip'i daha az sevdiği anlamına gelmiyordu. Ophelie dolu dolu olmuş gözlerle ona bakıp, "Sadece bir dakika kalacağım yavrum," deyince Pip'in de gözleri doldu ve küçük kız sessizce odasına girip kapısını kapadı. Ama Pip'in gözlerindeki ifadeyi gören Ophelie, Chad'ın odasına girmek istediği için kendini suçluymuş gibi hissetti ve kendi odasına girip Ted'in gardrop-ta duran elbiselerine baktı. Birine, herhangi bir şeye, bir dokunuşa, onun ceketlerinden birine, bir gömleğine, hâlâ onun ya da tıraş losyonunun kokusunu taşıyan tanıdık bir şeylere ihtiyacı vardı. Benzer bir kaybı yaşamayan hiç kimsenin anlayamayacağı, doymak bilmez bir ihtiyaçtı bu. Onlardan geriye sadece eşyaları kalmıştı, giysileri, dokundukları, giydikleri ya da kullandıkları şeyler. Ophelie kocasının nikâh yüzüğünü geçen yıl boyunca ince bir zincirle boynunda taşımıştı. Onun orada olduğunu ondan başka kimse bilmiyordu ve Ophelie onun varlığını hissetmek için bazen eliyle yokluyor, evliliklerini ve bir zamanlar sevildiğini anımsıyordu. Ama artık onu hatırlamak bile zordu. Bazen kocasının gittiğini, bir daha asla geri dönmeyeceğini düşünüp paniğe kapılır gibi oluyordu. Ted'in gardropta duran ceketlerinden birini çekip yüzüne sürünce yine paniğe kapılır gibi oldu ve sanki onun kollarını vücudunda hissedecekmiş gibi, ceket askısından çıkarıp omuzlarına koydu.

Ceketin uzun kolları aşağıya sarkarken, kayıp bir çocuk gibi gardrobun önünde durdu, sonra kollarıyla kendi vücudunu sardı. Bunu yaparken ceplerden birinde bir hışırtı duydu ve elini oraya attı. Bir mektuptu bu. Ophelie bir an için bunun Ted'in kendisine yazdığı bir mektup olmasını diledi ama değildi. Bilgisayarda yazılmış bir mektuptu ve sayfanın altında bir ismin baş harfi vardı. Kendisine yazılmadığı için onu okurken içi pek rahat değildi Ophelie'nin, ama bir zamanlar Ted'in dokunup

okuduğu bir kâğıttı bu, ondan bir parçaydı. Gözleriyle satırları aşağıya doğru tararken, bir an için bunu kendisinin yazıp yazmadığını düşündü, ama yazmadığını biliyordu ve okumaya devam ederken kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Mektup, "Ted, sevgilim" diye başlıyordu, sonrası ise daha da kötüydü. "Bunun ikimiz için de bir şok olduğunu biliyorum, ama bazen en büyük darbeler hayatın en büyük armağanları olabiliyor. Aslında bunu ben de istemiyordum, ama sanırım olması gereken de buydu. Artık genç sayılmam ve açık konuşmam gerekirse, bu şansı korkarım ki, seninle ya da bir başkasıyla bir daha yakalayamam. Bu bebek benim için dünyada her şeyden daha değerli. Onun anlamı çok büyük, çünkü senin bebeğin o.

"Senin böyle bir şeyi düşünmediğini biliyorum, ben de düşünmedim zaten. Küçük bir zevk, ikimiz arasında zararsız bir şey gibi başladı. Seninle her zaman pek çok ortak noktamız oldu, ayrıca son yıllarda evdeki yaşamının ne kadar güç olduğunu biliyorum. Bunu benden iyi hiç kimse bilemez. Sanırım sen ve Chad açısından işleri iyi götüremedi o, daha da önemlisi ikiniz arasında işler iyi gitmedi. Eğer Chad'ı senden uzaklaştırıp soğutmasaydı, oğlun, eğer gerçekten yaptıysa, belki de intihar girişiminde bile bulunmazdı, ben öyle düşünüyorum. Bunun senin için ne kadar korkunç bir darbe olduğunu biliyorum. Ben de senin gibi, oğlunun gerçekten sorunları olduğuna inanmıyorum. Senin gibi ben de o hastalık tanısına gerçekte hiç inanmadım, oğlun belki de senin dikkatini çekmek, kendisini ondan kurtarmanı istemek için yaptı bunu. Sanırım karın bu konuda başından beri yanlış kararlar verdi. Senin de söylediğin gibi, belki bir gün bir araya gelip konuşmamız ve Pip'i ona verip Chad'ın da bizimle kalmasına karar vermemiz gerekiyor. Annesi onun için sürekli paniğe kapılarak bir eşekarısı gibi çevresinde dönüp durmazsa, Chad'ın eskisinden çok daha mutlu olacağını sanıyorum. Chad için hiç de iyi bir şey değil bu, çünkü o, annesinden daha çok sana ve bana benziyor. Karının onu anlamadığını ikimiz de biliyoruz. Chad belki annesinden hatta

bizden bile daha zekidir. Her neyse, eğer sen de uygun görürsen ben onun bizimle birlikte yaşamasını isterim.

"Bize gelince, ben bunun sadece bir başlangıç olduğuna kesin olarak inanıyorum. Senin onunla yaşadığın hayatın sona erdi, yıllardan beri bu böyle zaten. Karın bunu görmüyor, görmek istemiyor ya da göremiyor. O sana ve çocuklara tamamen bağımlı, kendine ait bir yaşamı yok, bunu istemiyor da. Hayatına bir anlam kazandırması için sana ve çocuklara bağlanmış. Özel bir yaşamı yok onun. Ama er geç, kendine ait bir yaşam kurmak zorunda. Hayatının ne kadar boş olduğunu, senin ona ne kadar az önem verdiğini anlaması için belki uzun bir süre gerekecek. O kadın seni kurutuyor, yıllardır senin yaşamını mahvediyor.

"Bu bebek, ister kız ister erkek olsun, bizi birbirimize ve geleceğe bağlayacak bir bağ olacak. Senin henüz kesin bir karar almadığını biliyorum, ama ne yaptığını bildiğini sanıyorum. Bütün yapman gereken, yaklaşık bir yıl önce yaptığın şey. Yani beni istediğin gibi, uzanıp istediğini almak. Eğer sen de benim gibi çok istemeseydin, bu bebek zaten asla olmazdı.

"Bebeğin doğumuna kadar, ne yapacağımızı düşünmek ve doğru kararlar alabilmek için altı ayımız var. Eski yaşamı bitirmek ve yenisine başlamak için altı ay var yani. Daha fazlasını istemiyor, bundan daha önemli ya da daha iyi bir şey düşünemiyorum. Sana güveniyorum, sadığım, seni seviyorum, benim için çok değerlisin, sana hayranım ve saygı duyuyorum.

"Gelecek bizim, bebeğimiz geliyor. Onunla birlikte bizim yaşamımız da başlayacak, onun oğlan olacağına inanıyorum. Tanrı bize yeni bir başlangıç, yeni bir hayat sunuyor, her zaman istediğimiz bir hayatı, birbirini anlayan, birbirine saygı duyan ve bu bebekle bir tek beden olan iki insanın hayatını veriyor.

"Seni bütün kalbimle seviyorum. Eğer bana gelirsen, ki geleceğine inanıyorum, geldiğin zaman hayatında hiç olmadığın kadar mutlu olacaksın. Ben nasıl seninsem, gelecek de bizim sevgilim. Bütün aşkımla. A."

Mektubun tarihi, Ted'in ölümünden bir hafta öncesini gösteri-
SIGINAK

yordu, Ophelie bir an için kalp krizi geçireceğini sandı, dizleri üstüne çöktü ve mektubu bir kez daha okudu. Okuduklarına inanamıyor, bunu yazanın kim olabileceğini bilemiyordu.

Olamazdı böyle bir şey, bir yalandı bu. Birinin onlara oynadığı korkunç bir oyundu. Mektubu titreyen ellerinde tutup, bunun bir şantaj olup olmadığını düşünürken, omuzlarında duran ceket kayıp yere düştü.

Ophelie duvardan güç alarak ayağa kalktı ve boş gözlerle karşıya baktı, mektup hâlâ elindeydi. Düşündükçe anlar gibi oluyordu ve anlayınca ölmek istedi. Mektupta sözü edilen bebek, eğer doğmuşsa, Ted'in ölümünden altı ay sonra doğmuş olacaktı.

William Theodore. Kadın, Ted adını kullanmaya cesaret edememiş, ama ona oldukça yakın bir isim bulmuştu. Ancak, ölen bir arkadaşının anısına vermemişti bebeğe bu adı. Bebeğe, babasının adı verilmişti. Ted'in göbek adı William'di. Kadın sadece adı tersine çevirmişti o kadar. Bu bebek sperm bankası aracılığıyla doğmamıştı, Ted'in çocuğuydu. Mektupta imza yerine geçen A harfi Andrea'nın A'sından başkası olamazdı. Ve Andrea, Ted'in oğlunun hastalığını umutsuzca inkâr etme ihtiyacına oynayarak, onu Chad konusunda ustalıkla idare etmiş, Ophelie'yi eleştirmişti. On sekiz yıldır onun en iyi arkadaşı olduğunu söyleyen kadın tarafından yazılmıştı bu mektup, inanılacak, akla hayale sığacak, dayanılacak gibi değildi. Andrea ona ihanet etmişti. Ve tabii kocası da. O halde öldüğü zaman karısını sevmiyordu Ted, bunun anlamı buydu. Andrea'ya âşık olmuş, onun bebeğinin babası olmayı kabul etmişti. Ophelie banyoya gidip kusarken mektubu hâlâ elinde tutuyordu. Pip gelip onu orada bulduğunda, Ophelie lavaboya eğilmişti ve yüzü sapsarıydı. Küçük kız annesinin tir tir titrediğini gördü.

Pip paniğe kapılıp, "Anne, neyin var?" diye bağırdı. "Neler oluyor?" Ophelie öylesine hasta görünüyordu ki, yüzünün rengi şimdi yeşile dönüşmüştü.

Ağzını çalkaladı, "Bir şeyim yok," diyebildi. Midesinden sadece safra, küçük bir parça da hindi eti çıkmıştı. Çünkü yemekte hemen

hiçbir şey yememişti. Ama içindeki her şeyiyle beraber, kalbini ve evliliğini de kusup çıkarmış gibi hissediyordu kendini.

Pip, "Biraz uzanmak ister misin, anne?" diye sordu. Zaten berbat s

15

lib
DANltLLt 51 LfcL

bir gün geçirmişlerdi ve şimdi annesinin bu hali onu korkutuyordu. Ophelie sanki ölecekmiş gibi görünüyordu ve bunu istiyordu da.

Ophelie, "Biraz sonra uzanırım, bir şeyim yok," dedi, ama söylediğine kendisi de inanmıyordu. Artık iyi olması olanaksızdı. Peki ama Ted onu terk etseydi ne yapacaktı? Ya ölmeyip, Chad'ı da alarak onu bırakıp gitseydi? Böyle bir davranış onu öldürürdü herhalde, ikisi birden hastalığını inkâr edince belki Chad'ı da. Ama Chad başka bir biçimde ölmüştü, ikisi de ölmüşlerdi. Artık bunun önemi yoktu. Ve şimdi Ted onu da öldürmüştü işte, onu resmen vurmuştu. Bu mektup onların evliliğiyle olduğu kadar, Andrea ile olan ar-kadaşlığıyla da alay eder gibiydi. Ophelie böyle bir şeyin kendisine nasıl yapılabildiğini, Andrea'nın nasıl bu kadar sinsi, hain, ahlaksız ve zalim olabildiğini anlamaktan acizdi.

Pip ağlamaklı bir sesle, "Anneciğim, hadi git uzan biraz..." dedi.

Bebekliğinden beri ona anneciğim dememişti. Çok korkmuştu.

Ophelie dönüp kızına baktı, "Biraz dışarı çıkmak istiyorum," dedi, robot geri dönmemişti ama bu kez bembeyaz yüzü, kızarmış, yaşlı gözleriyle bir vampiri andırıyordu. Pip onu âdeta tanıyamadı. Bu haliyle tanımak da istemiyordu. Son bir saat içinde nereye gittiye, annesini geri istiyordu o. Bu karşısındaki kadın annesine benzemiyordu. "Burada bir süre yalnız kalabilir misin?"

Şimdi Pip de titremeye başlamıştı, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Benim de gelmemi ister misin?"

"Hayır, fazla uzun kalmayacağım. Sen sadece kapıları kilitle ve Moussy'yi yanından ayırma." Annesi gibi konuşuyordu ama ona benzemiyordu bu kadın. Ophelie o anda bir tek amacı olduğunu ve daha önce hiç olmadığı kadar güçlendiğini hissetti. İnsanların birden öfkeye kapılıp nasıl cinayet işlediklerini anlayabiliyordu

şimdi. Ama o kadını öldürmek değildi niyeti. Onu sadece görmek, evliliklerini mahveden, Ted'le ilgili anılarını ters yüz eden ve onunla paylaştığı her şeyi küle çeviren kadına son bir kez bakmak istiyordu. Ted'den nefret bile edemiyordu. Bütün duyguları, bir yıldan beri çektiği tüm acılar ve korkular şimdi bir anda bir mermi gibi Andrea'ya odaklanmıştı. Ama bu mermi önce Ophelie'ye isabet etmiş, onu delip geçmişti. Ve onların kendisine yaptığına karşılık vermek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

III

Annesi evden çıkıp giderken Pip merdiven başında durdu ve korkulu gözlerle onun arkasından baktı. Ne yapacağını, kimi arayacağını ya da ne diyeceğini bilemiyordu. Yavaşça basamağa oturdu ve Mousse'u kendine çekti. Orada oturup Ophelie'nin geri dönmesini beklerken, Mousse onun yüzünü ve gözyaşlarını yalıyordu.

Ophelie, Andrea'nın evine kadar olan on blokluk mesafeyi kısa sürede katetti. Yaya geçitlerini, stop levhalarını, bir kırmızı ışığı hiç durmadan geçti ve arabasını kaldırım kenarına park etti. Telefon edip geleceğini haber vermemişti, merdiveni koşarak çıkıp kapı zilini çaldı, ince gömleğinin üstüne ne bir süveter, ne de ceket giymişti, ama hiçbir şey hissetmiyordu. Andrea hemen gelip açtı kapıyı, pijama giydirilmiş bebeği kucağındaydı. Ophelie'yi görünce ikisi de gülümsediler.

Andrea, "Merhaba..." diyerek onu samimi bir ifadeyle karşılamak üzereydi ki onun titrediğini fark etti. Ophelie mektubu cebine koymuştu, "iyi misin sen? Bir şey mi oldu? Pip nerede?"

Ophelie kapı eşiğinde durup titreyen ellerle mektubu çıkardı, "Evet, bir şey oldu," diye yanıtladı. "Mektubunu buldum." Yüzü iyice solmuştu, ama Andrea'nın yüzü de bir anda onunki gibi sarardı. Mektubu inkâr etmeye kalkışmadı. O anda kapı aralığında durmuş ve çevrelerinde rüzgâr esen iki tebeşir kadına benziyorlardı.

"İçeri girmek ister misin?" Söylenecek bazı şeyler vardı, ama Ophelie bunları duymak istemiyor, durduğu yerden de kımıldamıyordu.

"Nasıl yapabildin bunu? Bir yıldan beri bunu yaparken benim arkadaşımış gibi nasıl rol yaptın? Karnında onun çocuğunu taşıırken bunu sperm bankasıyla yaptığını nasıl söyleyebildin? Babasını kandırmak için Chad hakkındaki o sözleri hangi cesaretle söyledin? Ted'in oğlu hakkında ne düşündüğünü biliyordun. Onu elde etmek için her şeyi yaptın, belki de hiç sevmedin onu. Sen kimseyi sevmezsin Andrea, ne beni, ne onu sevdin, büyük olasılıkla ne de bu zavallı bebeği seviyorsun. Ted'i etkilemek için Chad'ı da benden alacaktın, sen onu yem olarak kullanıp türlü oyunlar oynarken Chad da kendini öldürecekti. Sen acınacak biri bile değilsin, kötülüğün ta kendisisin, insan denen varlığın en kötü örneğisin. Nefret ediyorum senden... elimde kalan son şeyi de mahvettin... onun

Z/ö

DAIN1CLLİ, 31CEL

beni sevdiğine dair olan inancımı... o beni sevmiyordu... ama sen de sevmedin onu. Ben sevdim. Bana karşı kaba da olsa, benimle ya da çocuklarıyla hiç ilgilenmemiş de olsa, ben sevdim onu... sen hiçbir şeyi, hiç kimseyi sevemezsin... Tanrım, nasıl yapabildin?" Ophelie bunları söylerken bir an için orada düşüp öleceğini sandı ama artık hiçbir şeyi umursamıyordu. Ted ve bu kadın onu mahvetmişlerdi. Ted'in ölümünden sonra bile bir yıldır devam ediyordu bu aldatmaca. Bunun nedenini anlamaktan bile acizdi Ophelie. "Benden ve Pip'ten uzak durmanı istiyorum... sakın bir daha arama bizi. Benim için artık bir ölüsün sen. Yaşamıyorsun artık. Onun kadar ölüsün... duyuyor musun beni... " Ophelie daha fazla konuşamadı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Andrea hiç tartışmadı onunla, ama kucağında bebeğiyle o da titriyordu şimdi. İkisi de buz kesilmişti, şoktaydılar ve Andrea bunu hak ettiğinin bilincindeydi. Ted'in mektubu ne yaptığını hep merak etmiş, ama ortaya onunla ilgili bir şey çıkmayınca, mektubu yırtıp ortadan kaldırdığını düşünmüştü. Ama onunla her zaman iyi arkadaş olmuş ve ona asla ihanet etmemiş olan bu kadına söyleyeceği son bir şey vardı.

"Şimdi biraz da sen beni dinle... Sana söyleyecek sadece bir tek şeyim var... Üzgün olduğum dışında... kendimi asla affetmeyeceğim, ama en azından bu bebeğe değdi yaptığım şey... onun hatası değildi bu."

"Sen ve bebeğin umurumda bile değilsiniz." Ama Ophelie umursuyordu onları, onun için de çok acı çekiyor, bebeğin babasının Ted olduğunu bilmesi acısını daha da artırıyordu... çocuk ona benziyordu zaten, bunu şimdi görebiliyordu... Chad'dan bile daha çok benziyordu Ted'e.

"Dinle beni Ophelie, iyi dinle. Ted henüz kararını vermemişti. Senin ona her zaman çok iyi davrandığını, senden nasıl ayrılacağını bilemediğini söylemişti bana... bencil bir adamdı o, sadece kendi istediğini yapardı ve beni istiyordu, ama sanırım oyun oynuyordu. Onunla ortak yanımız çoktu, onu hep istedim. Sen ve çocuklar Fransa'dayken önüme çıkan fırsatı kaçırmadım ve onu ele geçirdim. Hiç düşünmeden atıldı kucağıma, ama beni sevdiğinden emin değildim. Belki de hiç sevmedi, belki seni hiç terk etmeyecekti, buna karar vermemişti. Bunu bilmen gerekiyor, öldüğü zaman senden ayrılmaya karar vermemişti. Kendinden emin değildi, ben de ona bu mektubu o nedenle için yazdım zaten. Onu ikna etmeye çalışıyordum, mektuptan anlayabilirsin bunu. Büyük olasılıkla seninle kalmaya karar verecekti. Aslına bakarsan ikimizi de sevmemişti gibi geliyor bana. Onun birini sevebileceğini pek sanmıyorum. O sadece kendini seven, kendine hayran olan çok zeki bir adamdı. Beni sevmiş olduğunu da sanmıyorum, ama eğer birini sevmişse eminim seni sevmiştir. Bunu bana söyledi ve sanırım buna inanıyordu. Ben her zaman, onun sana karşı çok kaba davrandığını ve senin daha iyi birine layık olduğunu düşündüm. Ama dediğim gibi, eğer birini sevdiyse seni sevdi o, artık ne kadar sevdiğini bilemem tabii, işte, senin bunu bilmeni istedim."

Ophelie onun yüzüne tükürür gibi, "Sakın bir daha benimle konuşma," dedikten sonra dönüp titreyen bacaklarla merdiveni indi ve arabasına gitti. O öfkeyle inerken arabanın motorunu bile susturmamıştı. Dönüp arkasına bakmadı, Andrea'yı bir daha asla görmek istemiyordu ve o da bunu anlamıştı zaten. Ophelie büyük

bir öfkeyle ve kafası karmakarışık bir halde oradan ayrılırken Andrea ağlayarak pencereden baktı, ama en azından bildiği kadarıyla gerçeği söylemişti ona. Ted o zaman ne yapacağını bilememişti, ikisini de sevmemiş olabilirdi, ama Ophelie en azından Ted'in ona bir şeyler borçlu olduğunu, onunla beraber kalmayı düşündüğünü bilmeliydi, bunu hak ediyordu."Sonunda kazanacak olanın Ophelie olması ihtimali daha büyüktü. Ama sonuç olarak hepsi kaybetmişti. Ted, Chad, Andrea, Ophelie ve hatta bebek bile... hepsi kaybedenlerdendi. Ted bir karar vermeden ölmüş ve mektubu da yok edeceği yerde, Ophelie'nin bulması için ceket cebinde bırakmıştı. Belki de onu bulmasını istemiş, ya da ummuştu. Belki de çözüm yolunu bu şekilde bulmayı düşünmüştü. Bunu hiçbirisi öğrenemeyecekti. Ama Andrea'nın elinde, Ophelie'ye verebileceği tek gerçek, Ted'in bu ilişki konusunda kendinden emin olmadığı... ölmeden önce karar vermediği... ve belki de karısını kendine göre sevmiş olduğuydu.

21

OPHELIE ARABASINI EVE KADAR NASIL KULLANDIĞINI, ya da oraya kadar nasıl gittiğini bilmiyordu. Arabayı evin önünde, araba yoluna park edip içeri girdi. Pip hâlâ, köpeğine yapışmış olarak onu bıraktığı yerde, basamakta oturuyordu.

"Ne oldu? Nereye gittin?" Annesi yarım saat öncesinden bile daha berbat görünüyordu, nitekim Ophelie merdivenden çıkarken yine midesinin bulandığını hissetti ve şaşkın bir halde odasına yöneldi. Ama girmeden önce boş gözlerle kızına bakıp, "Bir şey olmadı," diye mırıldandı. Kalbi tek bir mektupla yerinden sökülüp alınmış gibiydi. Ted ve Andrea yapmışlardı bunu ona. Oyunları bir yıl sürmüştü ama sonunda onu öldürmüşlerdi işte. Ophelie döndü ve sanki göremiyormuş gibi kızına baktı, birden kör olmuş gibiydi. Robot geri dönmüştü ve bu kez tamamen arızalıydı, kırılmıştı, her yanından kıvılcımlar saçılıyordu, Pip'in gözleri önünde kendi kendini tahrip eden bir sistem vardı sanki. Ophelie sadece, "Yatacağım ben," dedi, ışığı söndürüp yatağına uzandı ve gözlerini karanlıkta boşluğa dikti. Pip, elinden gelse çılgınlık atacaktı ama her şeyi daha da berbat etmekten korkuyordu. Babasının çalışma

odasına koşup telefonu aldı ve numarayı tuşladı. Matt telefonu açtığı anda ağlıyordu Pip. Matt neler olduğunu önce anlayamadı ve üzüldü.

"Bir şeyler oldu... annem hiç iyi değil Matt." Matt birden bütün dikkatini kulağına verdi. Pip'in bu şekilde konuştuğunu daha önce hiç duymamıştı. Küçük kız paniğe kapılmıştı ve sesi titriyordu. "Yaralandı mı yoksa? Çabuk söyle bana Pip, 911'i aramak ister misin?"

"Bilmiyorum, ama yine çılgın gibi. Bana da bir şey söylemedi." pip olanları anlatınca Matt Ophelie ile konuşmak istediğini söyledi. Fakat Pip annesinin odasına gidince kapının kilitlenmiş olduğunu gördü, annesi cevap vermiyordu. Pip telefona döndüğünde daha çok ağlamaya başladı. Matt bu durumdan hiç hoşlanmamıştı ama polise haber vermek de istemiyordu, adamlar gelip odanın kapısını kırar, her şeyi daha da berbat edebilirlerdi. Pip'den gidip annesinin kapısını tekrar vurmasını ve kendisini telefonda beklediğini ona söylemesini istedi.

Pip kapıyı uzun süre vurdu, sonunda içerden gelen boğuk sesi duydu. Sanki yere bir lamba düşmüş ya da bir masa devrilmiş gibi bir sestti bu, ama biraz sonra kapı yavaşça açıldı. Ophelie hâlâ ağlıyordu, ama yarım saat öncesindeki kadar çılgın ya da kötü görünmüyordu.

Pip umutsuzca bir ifadeyle annesine baktı, sonra onun gerçek olup olmadığını anlamak ister gibi eline dokundu ve titrek bir sesle, "Matt telefonda bekliyor," dedi. "Seninle konuşmak istiyor." Ophelie tek çocuğuna, onu sanki ilk kez görüyormuş gibi bakarak, "Ona yorgun olduğumu söyle," dedi. "Özür dilerim... çok üzgünüm..." Sonunda çocuğuna ne yaptığını anlamıştı, onların kendisine yaptığı gibi bir şeydi bu da. "Ona şu anda konuşamayacağımı söyle. Yarın ararım onu."

"Eğer konuşmazsan buraya geleceğini söyledi Matt." Ophelie ona, keşke Matt'i aramasaydın, diyecekti ama Pip'in ondan başka arayacağı kimse yoktu.

Kızına başka bir şey söylemeden kalkıp kendi odasındaki telefona gitti. Oda karanlıktı ama Pip annesinin yere düşürmüş olduğu

lambayı gördü. Duyduğu sesin nedeni buydu işte, annesi karanlıkta kalkarken lambayı devirmişti.

"Efendim, Matt?" Sesi âdeta mezardan gelen bir sesi andırıyordu ve Matt de Pip gibi birden endişelendi.

"Ophelie, neler oluyor? Pip çok korkmuş. Oraya gelmemi ister misin?" Ophelie, çağırdığı takdirde onun hemen geleceğini biliyordu, ama şu anda onu ya da başka birini istemiyordu. Şu anda Pip'i bile istemiyordu. Belki hiçbir zaman kimseyi istemeyecekti. Kendini Ted öldüğünde bile bu kadar yalnız hissetmemişti.

ikna edemeyeceğini bilerek, "Ben iyiyim," dedi. "Gelmene hiç gerek yok."

Matt ısrarcı bir sesle, "Neler olduğunu anlat bana," dedi.

"Yapamam." Kimsesiz birinin sesine benziyordu sesi. "Şimdi yapamam."

"Yolunda gitmeyen her neyse bana söylemeni istiyorum." Ophelie başını iki yana sallarken Matt onun hıçkırıklarını duyabiliyordu. Çok endişelenmişti. "Hemen geliyorum oraya."

"Lütfen gelme, yalnız kalmak istiyorum." Ophelie şimdi tekrar normal bir insan gibi konuşmaya başlamıştı, bir tür kriz geçirdiği belliydi, ya da paniğe kapılmıştı ve Matt neler olduğunu anlamıyordu.

"Pip'e yapamazsın bunu."

"Biliyorum... biliyorum... üzgünüm..." Ophelie durmadan ağlıyordu.

"Oraya gelmek istiyorum ama seni rahatsız etmek istemem. Keşke neler olduğunu anlasaydım."

"Şu anda bu konuda konuşamam."

"Ne dersin, kendini toparlayabilecek misin?" Telefondaki sesine bakılırsa Ophelie bir şeye ya müthiş öfkelenmiş ya da çok üzülmüştü, ama Matt bu kadar uzaktan bunu kestiremiyordu. Ne olursa olsun Ophelie'nin kötü bir durumda olduğu belliydi. Matt bunun nedenini düşünüyor ama bulamıyordu. Şükran Günü tatili yüzünden olabilir miydi böyle bir şey acaba? Belki de Ophelie hem kocasının hem de oğlunun ölümüne dayanamamıştı. Ama Matt,

onun, Ted ve Chad'la birlikte, evliliği konusundaki olumlu düşüncelerini de yitirdiğini bilmiyordu elbette. Ophelie'nin dayanma gücünü aşan bir şeydi bu.

Matt'in sorusuna, "Bilmiyorum," diye yanıt verdi.

"Yardım aramamı ister misin?" Matt hâlâ 91 l'i arayıp polise haber vermeyi düşünüyordu. Andrea'yı aramayı düşündü, onun evi daha yakındı Ophelie'ye, ama pek de güvenemediği bir önsezi ona kimseyi aramamasını söylüyordu.

"Hayır, kimseyi arama. Biraz sonra toparlarım kendimi. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"Sakinleştirici bir ilacın var mı peki?" Matt bunu sorarken, aslında sakınleştirici ilaç fikrini hiç sevmediğini düşündü, Ophelie'nin böyle bir ilaç aldıktan sonra Pip'le yalnız kalmasını istemiyordu. Annesinin uyuşmuş hali küçük kızı daha da korkutabilirdi.

"Sakinleştiriciye ihtiyacım yok Matt, ben öldüm, öldürdüler beni." Ophelie yine ağlamaya başladı.

"Kim öldürdü?"

"Bunu konuşmak istemiyorum. Ted gitti."

"Bunu biliyorum. Biliyorum..." Ophelie'nin durumu sandığından da kötüydü ve Matt bir an için onun sarhoş olup olmadığını düşündü.

"Yani, ebediyen gitti demek istiyorum Matt. Evliliğimiz de gitti tabii. Zaten var mıydı, bilemiyorum şu anda." Andrea'nın onu olumlu etkilemek için söyledikleri o anda hiçbir anlam taşımıyordu.

Matt onu sakınleştirmek için, "Anlıyorum," dedi.

"Hayır, anlamıyorsun. Zaten ben de anlamadım. Bir mektup buldum."

"Ted'den mi?" Matt şoke olmuştu, "intihar mektubu gibi bir şey mi?" O anda Ted'in, kendini ve oğlunu öldürmüş olabileceğini düşündü. Ophelie'nin söylediğinden ancak bunu anlayabili-yordu."

"Bir cinayetin mektubu." Ophelie anlamsız konuşmaya başlamıştı. Ama korkunç bir şey yaşadığı belliydi.

"Ophelie, bu gece uyuyup sabahı edebileceğini sanıyor musun?"

"Başka seçeneğim var mı?" Sesi güçlkle duyuluyordu.

"Hayır yok, Pip oradayken yok. Tek seçeneğin, benim oraya gelip gelmemem." Ama Matt o anda evinden ayrılmak istemiyordu. Bunu ona açıklamak istedi ama şimdi yapamazdı. Beklemek gerekiyordu.

"Merak etme, geceyi olaysız geçirebilirim." Artık ne fark ederdi ki zaten? Onun açısından her şey sona ermişti.

LJ't

"Yarın Pip'i de alıp bana gelmeni istiyorum." Bunu daha önceden planlamışlardı zaten, ama Matt şimdi onun kumsala gelmesini her zamankinden daha çok istiyordu, aksi takdirde kendisi gidecekti onlara.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum Matt." Ophelie onunla açık konuşuyordu. Safe Harbour'a kadar araba kullanmayı göze alamıyordu. Ama biraz düşününce Matt de sevmedi bu fikri. Ophelie bu durumda araba kullanamazdı.

"Pekâlâ, o zaman ben gelirim oraya. Sabah ararım seni, ama bir saat sonra tekrar arayıp nasıl olduğunu soracağım. Bu gece kendini iyi hissetmiyorsan belki yalnız yatmak istersin. Galiba biraz yalnız kalmaya ihtiyacın var, ama Pip için zor olacak bu."

"Ne istediğini ona sorarım. Telefon etmene gerek yok, iyi olacağım."

Ama Matt her ikisi için de endişelenmişti ve tedirgin bir ses tonuyla, "Pek ikna olduğumu söyleyemem," dedi. "Pip'le de biraz konuşayım." Ophelie kızına seslenince Pip çalışma odasındaki telefonu aldı. Matt ona, bir şey olursa kendisine telefon etmesini ve eğer işler gerçekten kötü giderse 911 polis imdatı aramasını söyledi. Pip, "Şu anda biraz daha iyi gibi," dedi. Telefonu kapayıp annesinin odasına gittiğinde, Ophelie'nin ışığı yakmış olduğunu gördü. Yüzü hâlâ sarıydı, yine de kızına güven vermeye çalıştı.

"Üzgünüm tatlım. Ben sadece... sanırım çok korktum." Başına gelenler konusunda ona söyleyecek başka bir şey bulamamıştı. Olanları, ya da Andrea'nın bebeğinin onun üvey kardeşi olduğunu ona asla anlatmayacaktı.

Pip, "Ben de," dedi, sonra annesinin yatağına girip ona sarıldı. Ophelie buz gibi olmuştu, Pip bir battaniye alıp onun üstüne

yavaşça örttü. "Bir şey istiyor musun anne?" dedikten sonra bir bardak su getirdi. Ophelie de kızım daha fazla üzmemek için bir yudum su içti. Kızını korkuttuğu için çok üzülüyordu. Sanki bir süre için aklını tamamen yitirmişti.

"Ben iyiyim kızım. Bu gece de benimle yatmak ister misin?"

Ophelie soyunup geceliğini giydi, Pip de pijamasını giyip köpeğini alarak onun odasına döndü. Bir süre birbirlerinin kollarında sessizce yattılar, ama Matt'in telefonu onları uyutmadı. Pip ona her şeyin yolunda gittiğini, annesinin daha iyi olduğunu söyleyince Matt rahatladı. Ama anne kızın berbat bir akşam geçirdikleri belliydi. Matt telefonu kapamadan önce ertesi gün mutlaka gelip onları göreceğini belirtti ve o gece Pip'e ilk kez olarak onu çok sevdiğini söyledi. Küçük kızın bunu duymaya ihtiyacı olduğunu biliyor, kendisi de bunu söyleme ihtiyacı hissediyordu.

Pip telefonu kapadıktan sonra gelip yattı ve annesine sıkıca sarıldı, ama ikisi de uzun süre uyuyamadılar. Pip sık sık gözünü açıp annesinin iyi olup olmadığını kontrol ediyordu. Sonunda uyudular, ama şeytanı ve kötü ruhları uzak tutmak için o gece ışığı söndürmediler.

Matt'in Şükran Günü onlarınkine hiç benzemiyordu. Zaten her zaman, ya da altı yıldır yaptığı gibi o günü görmezden gelecekti. Bir süre Pip'in portresi üzerinde çalıştı. Resme bakınca iyi bir iş çıkardığına inandı. Sonra kendine ton balıklı bir sandviç hazırladı. O günün Şükran Günü olmadığını kendine kanıtlamak için elinden geleni yapıyordu. Tesadüfen hindi etli sandviç bile yapsa bunu kendine bir hakaret kabul ederdi. Sandviç tabağını yıkarken kapının vurulduğunu duydu ve birden şaşırdı, kim gelmiş olabilirdi ki? Kimseyi beklemiyordu. Komşuları da onu asla rahatsız etmezlerdi. Birisi yanlışlıkla kapıya vurmuş olacaktı, aldır-mamaya karar verdi, ama dışardaki kişi ısrarlıydı, kapıya sürekli olarak vuruyordu. Matt sonunda gidip kapıyı açtı ve karşısındaki yabancı yüze soran gözlerle baktı. Kapıda uzun boylu, kahverengi gözlü, siyah saçlı ve sakallı bir genç adam duruyordu. Matt dikkatle bakınca genç adamın yüzünün kendisine pek yabancı gelmediğini düşündü, şaşırdı, yıllar önce bu yüzü bir yerde

gördüğünü anımsıyordu, hatta sanki aynada görmüştü onu. Olağandışı bir durumdu bu, sanki kendi yüzüne bakıyordu. Hatta o yaşta kendisi de bir ara sakal bırakmıştı. Karşısında sanki geçmiş Noel'lerin bir hayaleti vardı. Genç adam konuşunca Matt birden boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Baba?" Robert'ti bu. Son gördüğünde on iki yaşında olan tek oğlu... Yaşamının külleri arasından çıkıp gelivermişti işte. Matt tek kelime etmeden ona sarılıp sıkıca göğsüne bastırınca, delikanlı bir an nefes almakta güçlük çekti. Oğlunun kendini nasıl bulduğunu, ya da ona neden geldiğini bilemiyordu. Ama sadece geldiği için minnettardı ona.

Matt bir süre sonra oğlunu bırakıp, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı, buna inanmakta güçlük çekiyordu. Hep bir gün çocuklarını tekrar göreceğine inanmıştı. Ne zaman ve nasıl olacağını bilemiyordu ama bunu hep hissetmişti. "Ne arıyorsun buralarda?"

"Stanford'a gidiyorum. Seni aylardan beri arıyorum, adresini kaybettim, annem de adresinin onda olmadığını söyledi."

"Nasıl? Ne dedi?" Hâlâ kapının eşiğinde duruyorlardı ve Matt şaşkın bir ifadeyle onu içeri aldı. "Otur şuraya," diyerek eski deri koltuğu işaret etti. Robert gülümseyerek oturdu. O da babası kadar mutluydu. Onu bulmak için kendine söz vermiş ve sonunda başarmıştı.

Robert hafif bir sesle, "Sen artık mektup yazmaktan vazgeçince izini kaybettiğini söyledi annem," dedi.

"Annen her Noel'de bana kart gönderir, nerede olduğumu biliyor." Robert ona garip bir ifadeyle baktı, Matt birden midесinin bulandığını hissetti.

"Ama annem bana seninle yıllardır haberleşmediğini söyledi." Matt birden büyük bir darbe yemiş gibi hissetti kendini, "Sen ve Vanessa bana yazmaktan vazgeçtikten sonra ben size dört yıl daha yazmaya devam ettim oğlum," dedi.

Robert birden şoke olmuş gibiydi, şaşkın gözlerle ona bakarak, "Ama biz sana yazmaktan hiç vazgeçmedik ki," dedi. "Sen vazgeçtin bize yazmaktan."

"Hayır, ben öyle bir şey yapmadım. Annen bana, sizin artık beni görmek istemediğinizi, Hamish'in yanında mutlu olduğunuzu söyledi. O zaman ben size üç yıldır yazıyor ve hiç yanıt alamıyordum. Sonra annen Hamish'in sizi evlat edinmek istediğini söyledi, benden izin istiyordu, ama buna razı olmadım. Siz benim çocuk-larım-sınız ve hep öyle kalacaksınız. Ama sizden üç yıl boyunca hiç ses çıkmayınca sonunda pes ettim. Ondan sonra da üç yıl daha geçti işte. Ama annenle her zaman haberleşiyorduk. Annen bana, senin ve Vanessa'nın, hayatınızda ben olmadan çok daha mutlu ol-

duğunuzu, beni görmek istemediğinizi bildirdi, ben de rahatsız etmek istemediğim için vazgeçtim aramaktan."

Olanları aydınlığa kavuşturmak için o gün öğleden sonra uzun uzun konuştular. İkisi de hikâyenin kendine düşen bölümünü anlatıyordu. Sally onun mektuplarını gizlemiş, çocuklarına da babalarının artık yazmadığını söylemişti, açıkça belliydi bu. Matt'e de çocuklarının artık onu görmek istemediğini bildirmiş, Hamish'in onlara babalık etmesini isteyerek onu da yalanlarıyla kandırmıştı. Kötü bir kadındı o, Matt'in onların hayatından tamamen çıkması için elinden geleni yapmış, altı yıl boyunca hem Matt'e, hem de çocuklarına yalan söyleyip hepsini aldatmıştı. Bunu akıllıca yapmış ve altı yıl boyunca da başarılı olmuştu. Robert babasını eylülde beri arıyordu ve ancak üç gün önce bulmuştu. Habersiz gelip sürpriz yapması kendisi için Şükran Günü hediyesi olacaktı. Tek korkusu, babasının onu reddetmesiydi. Zaten babasının onları neden terk ettiğini hiçbir zaman anlayamamış, şimdi de onu görmek istemeyebilir diye korkmuştu. Babasının onu bu şekilde karşılayacağını ya da bunları anlatacağını hiç beklemiyordu. Neler olduğunu anladıktan sonra divana yan yana oturup birbirlerine sıkıca sarıldılar ve bir süre ağladılar. Her şey açığa çıktığında akşam olmuş, hava kararmıştı. Robert babasına, şimdi on altı yaşında sarışın, güzel bir kız olan Vanessa'nın resmini gösterdi. Birkaç dakika sonra onu telefonla aradılar, Robert kız kardeşinin nerede olduğunu biliyordu ve o anda orada saat öğleden sonra üçtü.

Robert kız kardeşine söyleyeceklerinin heyecanı içinde babasının elini tutmuştu, Matt'in ise hâlâ gözleri yaşlıydı. Delikanlı gizemli bir ses tonuyla kardeşine, "Sana bir sürprizim var," dedi. "Sana söyleyeceğim çok şey var ama bunları daha sonra konuşuruz. Her şeyi açıklayacağım sana. Ama şu anda, sana merhaba demek isteyen biri var burada."

Matt gözyaşlarına hâkim olamadan, hafif bir sesle, "Merhaba Nessie," deyince hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. "Baba?" Vanessa'nın sesi sanki hâlâ küçük bir çocuk sesi gibiydi. Sesi pek değişmemişti, ama kızının biraz daha büyüüp geliştiği belli oluyordu. Vanessa da ağlamaya başlamıştı şimdi. "Neredesin baba? Anlamıyorum. Robert nasıl buldu seni?... Ben senin öldüğünü ve kimsenin de bundan haberi olmadığını düşünüp korkuyordum hep. Annem seninle ilgili hiçbir şey bilmiyor, senin yeryüzünden kaybolduğunu söylüyordu." Ama Matt onun istediği gibi, tam olarak kaybolmamıştı işte. Eski karısının yaptığı korkunç bir şeydi. Bütün bu yıllar süresince Matt'in çocukları için gönderdiği nafaka çeklerini alıyor ve ona Noel kartları gönderiyordu Sally.

"Bunları daha sonra konuşacağız kızım. Ben hiçbir yere gitmedim, ortadan kaybolmadım. Ben sizin kaybolduğunuzu sanıyordum. Robert sana her şeyi açıklayacak, ben de tabii. Şu anda sadece seni çok sevdiğimi söylemek istedim... Bunu altı yıldır söylemek istiyordum. Öyle görünüyor ki annen hepimize oyun oynadı. Ben size üç yıl boyunca hep mektup yazdım ama hiç yanıt alamadım." Şimdilik kızının en azından bunu bilmesini istemişti.

Vanessa'mn kafası karmakarışık olmuştu, "Biz senden hiç mektup almadık baba," dedi. Babasının bir zamanlar sevdiği ve anne diyerek güvendikleri kadın onlara iğrenç bir oyun oynamış, korkunç bir suç işlemişti.

Matt büyük bir mutluluk içinde, "Biliyorum kızım," dedi. "Sen annene bu konuda hiçbir şey söyleme. Onunla ben konuşacağım. Seni görmek istiyorum. Yakında geleceğim, belki Noel'i birlikte kutlarız."

"Vay canına! İşte bu harika olur, baba." Kızı hâlâ Amerikalı bir çocuk gibi konuşuyordu Pip'in birkaç yaş büyük versiyonuydu sanki. Matt, Ophelie'yle Pip'in de onları görmesini çok isterdi. Matt, "Birkaç gün sonra arayacağım seni," diye devam etti. "Uzun zamandır görüşemedik, bunu telafi etmeliyiz. Robert'in bana gösterdiği resimde çok güzel görünüyorsun. Saçların annenin-kine çok benziyor." Şükür ki kızının karakteri kötü kalpli annesine çekmemişti. Sevip evlendiği kadının altı yıldan beri çocuklarını ondan kaçırdığına inanmakta güçlük çekiyordu Matt. Bundan daha büyük bir kötülük düşünemiyordu. O kadının kafasının içinde neler olduğunu hayal bile edemiyordu. Ona söyleyeceği çok şey vardı ama önce sakinleşmesi gerekiyordu, yoksa öfkeyle mantıksız şeyler söyleyebilirdi. Hamish'e de telefon edecekti. Onun da bu oyuna katıldığını sanıyordu, ama Robert aynı kanıda değildi, onun iyi bir insan olduğunu, böyle bir şey yapmayacağını ısrarla söyledi babasına. Adam en azından onlara karşı dürüst davranmıştı. Ama Sally'nin yaptığı affedilecek gibi bir şey değildi ve Matt onu asla affetmeyecekti.

Matt kızıyla bir süre daha konuştuktan sonra telefonu oğluna verdi, Robert de kız kardeşine bildiklerini anlattı. Olanlara inanmak kolay değildi, ama Robert babasına inanıyordu. Onun doğru söylediğini ve bütün bunların ona neye mal olduğunu gözlerinden görebiliyordu. Derin bir acı vardı o gözlerde, Matt bunu gizlemeyi yıllardır başaramamış, şimdi oğlundan da saklayamamıştı. Bunu görmek, olanları öğrenmek, Robert'in annesiyle ilişkisini tartmasını gerektiriyordu ve bu da hiç kolay değildi onun için.

Matt oğluyla saatlerce konuştu, Pip annesinin durumunu bildirmek için aradığında onlar hâlâ konuşuyorlardı. Robert babasının telefon konuşmasını dikkatle izledi.

"Kimdi arayan? Bir sorun mu vardı?" diye sorarken, arkadaşları ve yaşam tarzı da dahil babasıyla ilgili her şeyi bilmek ister gibi bir hali vardı.

"Bir dul hanım ve onun küçük kızıyla ilgili bir mesele. Sanırım kötü bir şey geldi başlarına."

Robert gülümseyerek, "O hanım senin sevgilin mi yoksa?" diye sorunca Matt başını iki yana salladı.

"Hayır, biz sadece arkadaşız. Kadıncağız çok zor günler yaşamış. Kocasını ve oğlu geçen yıl ölmüş."

"Çok kötü. Bir sevgilin var mı peki, baba?" Robert bunu sorarken babasının yüzüne bakıp güldü. Onu bulduğu için öylesine mutluydu ki, bunu doya doya yaşamak istiyordu. Matt ona bir sandviç, bir kadeh de şarap vermişti, ama Robert öyle heyecanlıydı ki henüz ikisine de dokunmamıştı.

Matt de güldü, "Hayır, sevgilim yok," diye yanıtladı. "Evlenmedim de. Gördüğün gibi inzivada yaşıyorum işte."

"Hâlâ resim yapıyorsun demek." Robert babasının yaptığı kendi portresiyle kız kardeşininkine baktı. Sonra Pip'in resmini gördü.

"Bu kim?"

"Biraz önce telefonda konuştuğum küçük kız."

Robert dikkatle resme baktı ve, "Nessie'ye benziyor," dedi.

Kızın gözlerinde insanın dikkatini çeken bir ifade, dudaklarında da duygulandırın bir gülümseme vardı.

"Evet öyle. Gelecek hafta annesinin doğum günü var, bunu ona sürpriz olarak yaptım."

"Çok güzel. Bu kızın annesinin sevgilin olmadığına emin misin peki?" O kadın hakkında konuşurken Matt'in yüzünde beliren ifade Robert'ı kuşkulandırmıştı.

"Kesinlikle eminim. Ya senden ne haber? Karın ya da sevgilin var mı?" Robert babasının bu sorusuna güldü ve çıktığı kız, Stanford'daki dersleri, arkadaşları, tutkuları, yaşamı hakkında bilgi verdi. Altı yıllık ayrılığın boşluğunu doldurmak istiyorlardı, vakit geçeyarısını geçmiş olmasına rağmen hâlâ konuşuyorlardı. Robert sabahın dördünde babasının yatağına yatarken Matt de divanda yatıp uyudu. Delikanlı geceyi burada geçirmeyi düşünmemiş, ama kalkıp gidememişti.

Sabah kalkınca yine konuşmaya başladılar. Matt ona pastırmalı yumurta yaptı. Saat onda Robert, artık gitmek zorunda olduğunu, ama haftaya tekrar geleceğini söyledi. Hafta sonu için bazı planları

vardı. Matt de ona, hafta içinde Stanford'a gelip onu görebileceğini söyledi.

Yıllardan beri ilk kez bu kadar mutlu görünüyordu ve oğluna bakıp, "Artık benden asla kurtulamazsın," dedi. Robert de çok mutluydu.

Samimi bir gülümsemeyle, "Senden asla kurtulmak istemedim zaten baba," dedi. "Bizi unuttuğunu sanıyordum hep. Sonra da bunun nedeni olarak, öldüğünü ve o yüzden bizi aramadığını düşündüm. Sağ olsa mutlaka yazardı, diyordum kendi kendime. Aksi takdirde, ne olursa olsun bizi bırakmayacağını, arayacağını biliyordum. Ama seni arayıp bunun nedenini kesin olarak anlamalıydım." Robert babasını bulmak için aklına gelen her yola başvurmuş ve sonunda başarıya ulaşmıştı işte.

"Tanrı'ya şükürler olsun ki buldun beni oğlum. Birkaç yıl sonra seni ve Nessie'yi tekrar arayacak, yeniden fikrinizi soracaktım, belki fikir değiştirmişlerdir ve beni tekrar görmek isteyebilirler diye düşünüyordum. Yani tam olarak teslim olmamıştım, sadece zamanını bekliyordum." Aslında Sally ile konuşurken çok dikkat-SIGINAK

241

li olması gerekiyordu. Ama Sally'nin kendini savunmak için neler söyleyebileceğini çok merak ediyordu. Eski karısı, çocuklarına ne diyecekti bakalım? Onları babasız bırakmış, hepsine yalan söylemişti. Sadece Matt'in değil, oğlunun gözünde de affedilmeyecek büyük bir günahı bu. Sally'nin düşünmesi gereken çok şey vardı. Artık hiçbiri ona güvenemezdi.

Robert cuma sabahı saat on buçukta istemeyerek ayrıldı babasından. Matt hayatının en mutlu Şükran Gününü yaşamıştı ve olanları Ophelie'yle Pip'e anlatmak için sabırsızlanıyordu. Ama önce Ophelie'nin durumunu, iyi olup olmadığını öğrenmeliydi. Robert gittikten hemen sonra aradı onları. Kendini yepyeni bir insan, ya da bir zamanlar olduğu gibi mutlu hissediyordu. Tekrar çocuklarına kavuşmuş, yeniden baba olmuştu. Dünyanın en büyük mutluluğuydu bu, Ophelie'yle Pip'in de onun adına çok sevineceklerini biliyordu.

Pip ikinci çalışında açtı telefonu, biraz üzgünmüş gibi ve oldukça ciddi bir tonla konuşuyordu ama sesini alçaltıp annesinin şimdilik iyi, daha doğrusu dün gecekinden daha iyi olduğunu söyledi. Sonra annesine gitti ve Matt'in onunla konuşmak istediğini bildirdi. Ophelie telefona geldiğinde, Matt, "Nasılsın?" diye sordu. "Bilemiyorum, biraz uyumuş gibiyim sanki." Fazla konuşmak istemiyordu Ophelie.

"Berbat bir gece geçirdiğin belli. Buraya gelmek istiyor musun?"

"Pek emin değilim." Kararsız ve hâlâ çok sarsılmış gibiydi. Ama eğer o isterse Matt hemen kente gitmeye hazırды, dün gece yanında Robert olduğu için zor olurdu bu. Ama büyük bir sorun olsaydı elbette oğlunu da yanına alır, giderdi yine. Olanları Ophelie'yle Pip'e anlatmak için sabırsızlanıyordu.

"Benim oraya gelmemi ister misin? Aslında sizin buraya gelmeniz senin için daha iyi olurdu. Kumsalda biraz yürüyüş yapar, iyi vakit geçirirdik. Ne istersen yapabilirsin burada."

Ophelie biraz düşündü ve bunun hiç de yabana atılacak bir fikir olmadığına karar verdi. Evden çıkmak, ona Ted'in anımsatan her şeyden uzaklaşmak istiyordu. Matt'e ne söyleyeceğini henüz bile-

S 16

242

DANIELLE STEEL

miyordu. Olanlar çok utanç verici, aşağılayıcı ve çirkindi. Ted onu en iyi arkadaşıyla aldatmıştı. Korkunç, zalimce oyunlar oynanmış, hatta Andrea onu mahvetmek için oğlunu bile kullanmaya kalkmıştı. Ophelie bunu asla affedemeyeceğini, bu darbenin etkisinden hiçbir zaman kurtulamayacağını biliyordu. Matt'in bu nedenle kendisini anlayacağından da emindi. Matt de sadakat konusunda onunla aynı fikirdeydi.

Ophelie hafif bir sesle, "Geleceğim," dedi. "Ama fazla konuşmak istemiyorum. Sadece oraya gelip biraz rahat nefes almayı düşünüyorum." Bu evde kaldığı sürece, sanki ciğerleri ve göğüs kafesi parçalanmış gibi, soluk alamayacağını hissediyordu.

"Konuşmak istemiyorsan konuşmazsın. Ben buradayım. Arabayı dikkatli sür. Size öğle yemeği hazırlayacağım." "Bir şey

yiyebileceğimi sanmıyorum, Matt." Matt nazik bir ses tonuyla, "Önemi yok," dedi. "Pip yer herhalde. Evde fıstık ezmesi de var." Matt onlara çocuklarının resimlerini de gösterecekti. Robert cüzdanındaki tüm resimleri babasına bırakmıştı ve onlar Matt'in yıllardan beri aldığı en güzel armağanlardı. Ruhunun yeniden huzura kavuştuğunu hissedebiliyordu. Eski karısının bozduğu huzuru yeniden eski haline gelmişti. Ama Sally artık onun huzurunu bozamayacaktı. Matt iyileşmeye başlamıştı bile. Gelecek hafta Stanford'a gidip oğlunu tekrar görebilmek için sabırsızlanıyordu.

Ophelie'nin giyinmesi ve arabayla oraya gitmesi her zamankinden daha uzun sürdü. Kendini suyun altında yüzüyormuş gibi hissediyordu ve Matt'in evine vardıklarında öğle olmuştu. Durum Matt'in düşündüğünden daha kötü gibiydi, ya da sadece öyle görünüyordu. Pip ciddi bir tavır takınmıştı ve Ophelie'nin de sarsıldığı belliydi, yüzü hâlâ sapsarıydı. Saçlarını bile taramamıştı. Tıpkı Ted'in ölümünün ilk günündeki gibiydi. Pip onun bu görünüşüne alıştı ve Matt'i görünce bir koşu gelip, boğulmakta olan bir çocuk gibi ona sarıldı.

"Tamam Pip... tamam... her şey yolunda." Pip uzun süre onun kollarında kaldı, sonra köpeğini alıp eve girdi. Matt dönüp Ophelie'ye baktı, o hiç kımıldamadan ve tek kelime etmeden duruyordu orada. Matt gidip bir kolunu onun omzuna attı ve beraberce eve girdiler. Matt portreyi ortadan kaldırıp sakladığı için Pip utangaç bir gülümsemeyle etrafına bakmıyor, resmi arıyordu. Bir ara küçük kızla Matt göz göze geldiler ve Matt başını hafifçe sallayıp her şeyin yolunda gittiğini anlattı.

Matt öğle yemeği için birkaç sandviç hazırladı, ama Ophelie yemekte de hiç konuşmadı. Bir süre sonra onun kendisiyle konuşmaya hazır olduğunu sezen Matt, Pip'e köpeğini alıp kumsalda biraz dolaşabileceğini söyledi. Küçük kız onun ne demek istediğini hemen anladı ve ceketini giyip Mousse'u yanına alarak dışarı çıktı. Matt, Ophelie'ye bir söylemedi, sadece bir fincan çay verdi.

Ophelie hafif bir sesle, "Teşekkür ederim, Matt," dedi. "Dün akşam berbat bir haldeydim, özür dilerim. Pip için de hiç iyi olmadı bu. Ted bir kere daha ölmüş gibi hissettim." Matt de böyle bir şeyler olduğunu anlamış, ama nedenini bulamamıştı.

"Şükran Günü müydü sorun?" Ophelie başını iki yana salladı. Bunu ona nasıl anlatacağını bilemiyordu, ama olanları onunla paylaşması çok daha iyi olacaktı. Kalkıp çantasını bıraktığı yere gitti, içinden Andrea'nın mektubunu çıkardı ve Matt'e uzattı. Matt mektubu alıp bir an tereddüt içinde ona baktı, acaba Ophelie onun bu kâğıdı okumasını gerçekten istiyor muydu? Ama yüzündeki ifadeden onun bunu istediğini anladı. Matt masaya oturup mektubu okurken Ophelie de onun karşısına oturup başını ellerinin arasına aldı. Matt'in mektubu okuması uzun sürmedi.

Okumayı bitirince başını kaldırıp Ophelie'ye baktı, ama tek kelime etmedi. Gözlerinde büyük bir acı ifadesi vardı ve şimdi her şeyi anlıyordu. Uzanıp Ophelie'nin elini tuttu, uzun süre bu şekilde, hiç konuşmadan oturdular. Onun gibi Matt de mektubun Andrea'dan geldiğini ve bebeğin babasının Ted olduğunu anlamıştı. Bunu anlamak pek zor değildi, ama kabul etmek ve bununla yaşamak hiç de kolay olmayacaktı. Zamanlama bakımından da tam bir felaketti, Ophelie'nin olan bitenden şimdi, kocasının ölümünden sonra haberder olması ve Andrea'nın Ted'i zorlamak için -adamın zorlanmaya ihtiyacı varsa bile- Chad'ı kullandığı öğrenmesi korkunç bir şeydi.

Matt konuşmadan önce uzun süre düşündü, sonra, "Ted'in o günlerde ne yapmak istediğini bilmiyorsun," dedi. "Mektuptan anlaşıldığı kadarıyla bu konuda henüz bir karar vermemişti." Ama bu yeterli bir teselli değildi şimdi. Ted karısını onun en iyi arkadaşıyla aldatmış ve o kadını hamile bırakmıştı.

Ophelie kendini yine uyuşmuş gibi hissederek, "Andrea da aynı şeyi söyledi," dedi. Bütün vücudu kurşun gibi ağırlaşmıştı sanki.

Matt şaşkın gözlerle ona baktı. "Onunla konuştun mu yoksa?"

"Onunla konuşmaya gittim ve bir daha asla yüzünü görmek istemediğimi söyledim. Ted'le Chad gibi artık o da benim için ölmüş sayılır. Sanırım evliliğimiz de ölmüştü. Ted nasıl Chad'ın

hastalığını görmek istemediyse, ben de bunu görmek istemedim. Ben de bunu reddettim hep. Hepimiz kendi açımızdan aptal ve kördük." "Sen kocanı sevdin, bu bir gerçek. Ve tüm bunlara rağmen herhalde o da seni sevdi."

"Artık bunu asla öğrenemeyeceğim." En kötüsü de buydu zaten. Bu mektup onun, Ted'in kendisini sevdiği konusundaki inancını yok etmişti. Acımasız bir oyundu bu.

"Ted'in seni sevdiğine inanmalısın. Bir erkek yirmi yılını sevmediği bir kadınla asla geçirmez. Kocan hata yapmış olabilir, ama seni sevdiğine eminim Ophelie. Tüm bunlara rağmen eminim."

"Ama onun için beni terk edebilecekti." Ancak Ophelie bunu söylerken bile kuşkuluydu, Ted'i çok iyi tanıdığı için, onun bir kadını bu kadar çok sevebileceğini sanmıyordu, o en çok kendini severdi. Andrea'yı da bebeğiyle baş başa bırakıp gidebilirdi. Bunu yapabilecek bir adamdı Ted. Ama bu da onun karısını sevdiği anlamına gelmezdi. Belki ikisini de sevmemişti Ted, bu da pekâlâ mümkündü. Boğuk bir sesle, "Yıllar önce yine aldatmıştı beni," dedi. O zaman onu affetmişti Ophelie, onun her hatasını affetmeye hazırdı. Ama artık yapamazdı bunu. Bu kez oturup konuşamazlar, aralarındaki meseleyi çözüme kavuşturamazlardı. Ophelie artık bu sorunla yalnız başına yaşamak zorundaydı. Bu kez olanları onarmak olanaksızdı. Tüm yaşamları bir gecede, bir tek mektupla ve bir dostun ihanetiyle paramparça olmuştu. Onarımı olanaksız bir hasardı bu. "Chad ilk kez hastalandığında yine bir macera yaşamıştı Ted. Oğlu hastalandığı için sanırım benden nefret etmiş ve intikam almak istemişti. Ya da kaçmayı veya buna benzer bir şey yapmayı düşündü. Ben Pip'le Fransa'dayken yaptı. O ka-

SIGINAK

245

dini umursadığını sanmıyorum, ama beni neredeyse öldürüyordu onun o ilişkisi. Ama sonradan o kadını görmekten vazgeçti, ben de onu affettim. Onun her hatasını affederdim zaten. Tek istediğim onu sevmek, onun karısı olmaktı." Oysa Ted kendinden başka kimseyi sevmemişti. Matt bunu net olarak görebiliyordu ama Ophelie'ye bir şey söylemedi. Kararını kendisi vermek ve bununla

yaşamak zorundaydı. Ophelie'yi bir kere daha yaralamak istemiyordu. Ophelie öylesine büyük acılar çekmiş ve çekiyordu ki ona daha fazla acı veremezdi Matt. Ophelie'yle Pip'i yaralamak en son istediği şeydi.

Öğüt verir gibi bir tonla, "Bunları unutman gerekiyor," dedi.

"Bunları düşünmek sana acı vermekten başka bir şeye yaramaz.

Ted yok artık. Artık onu değil kendini düşünmelisin, Ophelie."

"İkisi her şeyi mahvettiler. Mezardan bile hayatımızı mahvetmeyi başardı o adam." Mektubu cebinde, Ophelie'nin kolayca bulacağı bir yerde bırakmakla büyük aptallık etmişti Ted. Matt, acaba bunu bilerek, yakalanmak için mi yaptı, diye düşündü. Belki de Ophelie'nin mektubu daha önce bulup ondan ayrılmasını umut etmişti. Böyle bir mektubun o zaman neden olacağı dramı hayal etmek bile acı vericiydi ve sonunda o acıyı vermişti zaten.

"Pip'e ne söyleyeceksin?"

"Hiçbir şey, onun bunları bilmesi gerekmiyor. Şu anda bile Ted'le benim aramda olan bir mesele bu. Zamanı gelince artık Andrea ile görüşmeyeceğimizi söylerim ona. Bunun için ona söyleyebileceğim bir neden bulmalıyım, ya da bunun nedenini daha sonra söyleyeceğim diyebilirim. Dün akşam korkunç bir şeyler olduğunu biliyor ama işin içinde Andrea'nın olduğundan haberi yok. Evden çıkarken nereye gideceğimi söylemedim ona."

"iyi yapmışsın." Matt onun elini hâlâ bırakmamıştı. Onu kollarına almayı düşündü ama Ophelie'nin buna bile katlanamaya-cağından korkuyordu. Ophelie o anda, sadece bir değil, iki kanadı birden kırılmış bir kuş kadar zayıf ve kötü görünüyordu.

"Galiba dün akşam aklımı yitirmiş gibiydim, Matt. Özür dilerim, sıkıntıyla seni de üzmem istemezdim."

"Olur mu öyle şey? Seni ve Pip'i ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Ama Ophelie belki de bilmiyordu bunu. Onları ne kadar çok sevdi-

246

DANIELLE STEEL

ğini kendisi bile daha yeni anlamaya başlamıştı ve şimdi Ophelie'ye bakarken bunu kesin olarak biliyordu. Hayatında çocuklarından başka hiç kimseyi bu kadar sevmemiş, kimseye bu kadar yakın

olmamıştı. Çocuklarını düşününce, Ophelie'ye söylemek istediği şeyi anımsadı. Onun elini bırakmadan, yumuşak bir sesle, "Dün güzel bir şey oldu," dedi. "Korkunç bir ihaneti ortaya çıkardım ama güzel bir şey yaşadım. Dün, Şükran Günü için bir ziyaretçim vardı. Yıllardır yaşadığım ilk gerçek Şükran Günü oldu." Ophelie kendi acısını unutmaya çalışarak, merakla, "Kimdi o?" diye sordu.

"Oğlumdu." Matt ona olanları anlatırken, Ophelie şaşkınlıktan açılmış gözlerle yüzüne bakarak onu dikkatle dinledi.

"Eski karının sana ve kendi çocuklarına bunu yaptığına inanamıyorum. Çocukların er geç gerçeği öğrenebileceklerini hiç düşünmemiş mi bu kadın?" Ophelie dehşet içindeydi, ikisi de sevip güvendikleri insanların ihanetine uğramışlardı. En korkunç ihanetlerden biriydi bu. Hangisinin daha korkunç bir ihanet olduğuna karar vermek zordu. Matt'in ve kendisinin yaşadığı ihanetler arasında fazla bir fark yoktu.

"Herhalde düşünmemiş. Sanırım çocukların beni unutacağını ya da öldüğüme inanacaklarını düşündü. Zaten neredeyse unutacaklardı beni. Robert de Vanessa da benim öldüğümü sanmışlar, öyle söylediler. Ama Robert emin olmak için beni aramaya devam etmiş, sağ olarak bulduğunda da çok şaşırdı. Harika bir çocuk oğlum, seni ve Pip'i en kısa zamanda tanıştıracığım onunla. Belki de Noel'i hep birlikte kutlarız." Matt bunu söylerken umutluydu ve bu konuyla ilgili planlar yapmaya başlamıştı bile.

Ophelie gülümseyerek, "Artık Noel kutlaması yapacak mısın yani?" deyince Matt de güldü.

"Bu yıl kaçmak yok. Yakında Auckland'a uçup Vanessa'yı da göreceğim."

Ophelie onun elini sıkarak, "Harika bir şey bu, Matt," derken Pip içeri girdi ve onları el ele görünce gülümsedi. Onların el ele olmasını farklı yorumlamıştı ve mutluydu.

Mousse da o anda koşarak içeriye girmiş, Matt'in salonunu kum içinde bırakmıştı. Pip, "Artık gelebilir miyim?" diye sordu.

Matt ortalığa saçılan kumlara aldırmadığını, üzülmemelerini söyledi.

Matt, "Tam da ben annene kumsala inip yürüyüş yapmamızı teklif edecektim," dedi. "Sen de gelmek ister misin?"

Pip divana oturdu ve yorgunmuş gibi, "Gelmek zorunda mıyım?" dedi. "Biraz üşüdüm de."

Matt, "Nasıl istersen. Fazla sürmez yürüyüşümüz," dedikten sonra Ophelie'ye baktı ve o başını salladı. Yürüyüş yapmayı o da istiyordu.

Paltolarını giyip dışarı çıktılar. Matt bir koluyla onu sarıp kendine çekti. Ophelie o anda sanki biraz daha küçülmüş, daha da narinleşmiş gibiydi. Kumsalda yürürken Ophelie destek arar gibi ona yaslandı. Matt artık tek arkadaşı, güvenebileceği tek kişiydi. Evliliği ya da ölmüş kocası hakkında ne düşüneceğini artık bilemiyordu. Matt dışındaki insanlar hakkında ne düşüneceğini ya da neye inanacağını da bilmiyordu. Ophelie yaşadıkları ve bunların ne anlama geldiği konusunda hiç konuşmak istemiyordu ve Matt bir koluyla onu sarıp, kumların üstünde hiç konuşmadan yürüdü onunla. Matt'le birlikte olmak, onun yanında bulunmak yeterliydi Ophelie için.

22

MATT ŞÜKRAN GÜNÜNDEN SONRAKİ PAZARTESİ GÜNÜ oğlunu görmeye gitti. Evine dönerken Pip'le Ophelie'yi görmek için onlara uğradı. Pip okuldan yeni dönmüş, Ophelie de o gün işinden izin almıştı. Bir şey düşünemeyecek kadar canı sıkılıyor, bütün hayatının değiştiğini hissediyordu. O sabah Ted'in giysilerinden kurtulmaya karar vermişti. Böylece, öldükten sonra bile olsa, yaptıkları için onu evden kovmuş, cezalandırmış gibi olacaktı. Ancak bu şekilde intikamını alabilirdi ve bunun kendisine iyi geleceğini biliyordu. Yaşamına devam etmeliydi. Ona ihanet etmiş ve başka bir kadından çocuk edinmiş bir adama hayatının sonuna kadar sadık kalamazdı. Tüm yaşamını bir yanılsama, bir düş üzerine kurduğunu artık biliyordu. Ama, ne kadar yalnızlık hissetse de, artık uyanmanın zamanı gelmişti.

Pip ev ödevini yapmak için odasına gidince Ophelie düşüncesini Matt'e açtı, ama o bu konuda fazla bir şey söylemeye çekindi. Ölen kocasının yaşarken bir hergele olduğunu söylemek istemiyordu

ona. Bu doğru olmazdı. Ophelie kararlarını kendisi vermeliydi. Yaşarken her zaman onu affetmeye hazır olmuştu ama ölümünün ardından bazı şeyleri yapmak kolay değildi. Ophelie kocasının bütün hatalarına hemen her zaman hoşgörüyüyle bakmış, onu affetmeye hazır olmuştu. Ama Matt onun artık farklı kararlar alabildiğini görüyor ve bunları sessizce onaylıyordu.

Matt gitmeden önce, bir hafta sonra kutlanacak doğum günü için onunla randevulaştı ve tabii Pip'i de unutmadı. Pip'i unutması olanaksızdı, ilk tanıştıklarından beri onu hiçbir konuda unutmamıştı zaten. Ne de olsa Matt'le Pip'in arkadaşlığı daha önce başlamıştı ve küçük kız bunu her zaman söyleyip Matt'i güldürürdü. Gerçek buydu.

Doğum günü yemeği için Matt bu kez daha büyük ve güzel bir restoran seçmişti. Onu özel bir yere götürmek istemişti. Tedle Andrea'nın ona yaşattığı acılardan sonra bunu hak etmişti Ophelie. Bu konuda karar verdikten sonra, Ophelie ona, o gün öğleden sonra kuryeyle Andrea'dan bir mektup geldiğini söyledi. Aşağılık bir özür mektubuydu ve Andrea ondan af beklemediğini söylüyor, ama onu ne kadar çok sevdiğini, ne kadar üzgün olduğunu bilmesini istiyordu. Ophelie için iş işten geçmişti elbette ve Matt'e de söyledi bunu, özür dilemek için artık çok geçti.

"Sanırım bu beni çok katı bir insan yapıyor. Ama yapamam. O kadını bir daha asla görmek ve onunla konuşmak istemiyorum." Matt, "Bence çok mantıklı bu," dedi, sonra da, Sally'yi arayacağını ve o da isterse onunla konuşacağını söyledi.

Ophelie üzgün bir ifadeyle, "Galiba ikimiz de eski hesapları kapatıyoruz," dedi.

"Belki de zamanı geldi bunun." Matt bütün gün eski karısına ne söyleyeceğini düşünmüştü. Daha önce evliliğini ve yaşamını mahvettiği yetmiyormuş gibi, çocuklarını ve yaşamının altı yılını çalmış olan bir kadına ne söyleyebilirdi ki? Bu kayıpların yerinin doldurulması olanaksızdı. Bunu Ophelie de biliyordu.

Uzun süre konuştular, sonunda Ophelie ona, akşam yemeğine kalmasını söyledi. Matt daveti kabul etmekle kalmayıp yemeği hazırlamasına yardım da etti. Ama yemekten sonra kalmadı,

hemen gitti. Gelecek hafta doğum günü için yine buluşacaklardı ve Pip o günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Matt o gece Sally'yle konuştuktan sonra geç bir saatte Ophelie'yi aradı ve yorgun bir sesle, Sally'yle konuştuğunu söyledi.

"Ne dedi sana peki?"

"Bana yine bir sürü yalan söylemeye kalkıştı." Matt'in sesinden iyice şaşırılmış olduğu belliydi. "Ama başaramadı elbette, artık çok şey biliyorum. Onun için çaresiz kalıp, belki bir saat ağladı. Her şeyi çocuklar için yaptığını, onların Hamish ailesine ait olduklarını hissetmelerini istediğini, bunun onlar açısından daha iyi olacağını falan söyledi işte, yani bir anlamda bana cehenneme gitmemi söyledi. Ona göre ben onlar için gereksiz bir insandım artık. Kadın galiba kendini Tanrı sanıyor. Rezaletini temizlemek için söyleyeceği fazla bir şey yoktu elbette, hatta hiçbir şey yoktu. Senin doğum gününden sonra oraya uçup Vanessa'yı göreceğim. Orada sadece birkaç gün kalacağım. Sally, istersem kızımı Noel için buraya gönderebileceğini de söyledi. Ben de bunun beni mutlu edeceğini söyledim. Yani iki çocuğum da yanımda olacak." Matt duygulanmıştı ve Ophelie onun adına çok sevindi.

"Onları kayağa götürmek için Tahoe'da bir ev kiralamayı düşündüm. Belki sen ve Pip de gelirsiniz. Pip kaymayı biliyor mu?"

"Bayılır kaymaya."

Matt umut dolu bir sesle, "Ya sen?" diye sordu.

"Ben de kayarım ama pek de iyi sayılmam. Küçük teleferikleri sevmiyorum, yüksek yerler korkutuyor beni."

"O zaman iki kişiliklere birlikte bineriz biz de. Ben de öyle muhteşem bir kayakçı değilim aslında. Ama çok eğleniriz gibime geliyor. Umarım Pip'le birlikte gelersin." Matt bu davetinde çok samimiydi, ama Ophelie biraz tedirgin gibiydi.

"Çocukların seni yıllardır görmedi, şimdi iki yabancının sizinle gelmesine itiraz etmezler mi? Kimseyi rahatsız etmek istemem."

Son derece bencil davranmış olan eski eşlerinin aksine, birbirlerinin duygularını incitmemek için hem Ophelie hem de Matt çok dikkatli davranıyorlardı.

"Onlara soracağım elbette, ama itiraz edeceklerini sanmıyorum, özellikle de seni ve Pip'i tanıdıktan sonra. Geçen gün Robert'a sizden söz ettim zaten." Matt birden sustu, az kalsın, annesinin doğum günü için Pip'in sürprizi olacak portreyi oğlunun gördüğünü söyleyecekti.

Bir süre sonra Matt, ertesi gece yine her zamanki gibi sokak ekibiyle göreve çıkıp çıkmayacağını sorunca, Ophelie çıkacağını söyledi.

"Zor günler geçirdin, Ophelie. Neden biraz dinlenip kendine yardımcı olmuyorsun?" Onun bu işi yapmasını hiç istemiyor, tamamen bırakmasını diliyordu ama Ophelie onu dinlemiyordu.

"Onlara yardımcı olmazsam eleman eksikliği çekeceklerdir."

Ama şimdi ikisi de onun daha da derinden yaralandığını biliyorlardı, Ophelie artık sadece kocasıyla oğlunun ölümünü değil, evliliğini ve en iyi arkadaşının kendisine yaptığı ahlaksızlığı da düşünmek, bunların yaralarını da iyileştirmek durumundaydı, bunları unutmaya kolay olmayacaktı. Arkadaşının ona yaptığı kötülük acısını daha da artırmıştı. Yine de dayanıyordu ve Matt onun iyileşmeye başladığını anlayınca rahatladı. Sadece, onun sokak ekibiyle çalışması hiç hoşuna gitmiyordu, özellikle de bu kadar üzgün ve yorgunken çok daha kolay incinebilir, zarar görebilirdi.

Ama her şey yolunda gitti. Matt onu çarşamba günü aradığında, Ophelie salı gecesinin olaysız geçtiğini söyledi, perşembe gecesini de yine hiçbir terslik çıkmadı. Sokaklarda evlerinden kaçmış bir sürü genç insan ve çocuk görmüşlerdi, bazılarının üzerinde hâlâ evlerinden kaçarken giydikleri temiz giysiler vardı ve Ophelie onları görünce çok üzülmüştü. Sokaklardan birinde gördükleri temiz ve düzgün görünümlü birkaç genç adam, çalıştıklarını, ama bazı nedenlerle evsiz kaldıklarını söylemişlerdi. Sokaklarda insanın yüreğini parçalayan pek çok hikâye vardı.

Cumartesi Ophelie'nin doğum günüydü ve o gün beklediğinden de iyi geçti. Pip'in tüm hayalleri gerçekleşti. Yemeğe gitmeden önce evde bir kutlama yaptılar, Pip öyle heyecanlıydı ki yerinde duramıyordu. Matt'le birlikte onun arabasına gidip portreyi aldılar.

Pip annesine gözlerini yummasını söyledi, sonra onu öperek portreyi eline verdi. Gözlerini açıp portreyi görünce Ophelie'nin nefesi kesilir gibi oldu ve ardından bir çığlık attı.

"Aman Tanrım... harika bir şey bu... Pip!... Matt... "Portreyi elinde tutmuş, gözlerini ondan ayıramıyordu. Çok güzel bir portreydi bu, Matt Pip'in yalnız melek gibi yüzünü değil, ruhunu da yansıtmıştı tabloya. Ophelie resme bakıp bakıp çığlıklar atıyordu. Yemeğe çıkarlarken tabloyu elinden zorla bıraktı. Onu duvara asmak için sabırsızlanıyordu. Matt'in umut ettiği tepkiyi göstermişti ve gece boyunca ona durmadan teşekkür etti.

Yemek çok güzel geçti, Matt restorana bir de doğum günü pastası sipariş etmişti. Harika bir doğum günü partisi olmuştu ve eve döndüklerinde Pip esneyip duruyordu. Onun için büyük bir gece olmuştu. Portresini annesine göstermek için aylardan beri bek-

UrtlN 1CLLCJ1CCL

liyordu ve yorulmuştu. Annesini ve Matt'i öptükten sonra odasına çıkarken tablo yine Ophelie'nin elindeydi. Matt, onun bu armağanı bu kadar çok beğendiğini görünce çok mutlu olmuştu.

"Bunun için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Matt. Hayatımda aldığım en güzel hediye bu." Bu tablo gerçekten de, sadece Pip'ten değil, aynı zamanda Matt'den de gelmiş olan, gerçek sevgi dolu bir armağandı.

Matt gelip divana, onun yanına oturdu ve nazik bir ses tonuyla, "Sen insanı hayran bırakan, şaşırtan bir kadınsın," dedi. Ophelie dürüst ve gururlu bir kadındı, aynı zamanda Matt için çok değerli bir insan olmuştu, özellikle de Sally'nin kendisine yaptıklarını ve Ophelie'ye yapılanları gördükten sonra. Ender rastlanan insanlardan biriydi Ophelie, ama Matt de öyleydi. Ne yazık ki ikisinin de sevdiği insanlar çok zalim ve bencil çıkmıştı.

Matt onun yüzüne bakıp elini tutarken, Ophelie minnettarlık belirten bir ifadeyle, "Bana ve Pip'e karşı her zaman çok iyisin, Matt," dedi. Matt, Ophelie ona güvensin istiyor, güvendiğini de sanıyordu, ama bu güvenin derecesini bilemiyordu. Ophelie'ye söylemek istediği şey içinse büyük bir güven gerekiyordu.

"İnsanların sana karşı iyi olmasını hak ediyorsun sen, Ophelie. Pip de tabii." Matt onları ailesinin bireyleri gibi görüyordu, Ophelie ile Pip'in de ondan başka kimseleri yoktu zaten. Sahip oldukları her şeylerini kaybetmiş gibiydiler.

Matt onun yüzüne tekrar baktı, sonra yavaşça eğilip onu dudaklarından öptü. Yıllardan beri öptüğü ilk kadındı o, kocasının ölümünden beri Ophelie'ye de başka erkek eli değmemişti.

Yıldızlar gibi göklerde usulca salınan, kırılğan, sakıngan iki varlıktı onlar. Ophelie irkilmişti, bu öpücüğü hiç beklemiyordu, ama Matt'i rahatlatan bir biçimde, karşı koymamış ya da geri çekilmemişti. O anda sanki Matt'le birlikte orada asılı duruyor gibiydi. Matt geri çekildiğinde ikisi de soluksuz kalmışlardı. Matt Ophelie'nin ona kızmasından korkmuş, öyle olmayınca büyük bir rahatlama hissetmişti, onun ürkek halini görünce onu kollarına alıp sıkıca sardı.

"Ne yapıyoruz biz Matt? Çıldırıldık mı yoksa?" Ophelie'nin her şeyden önce kendini güvende hissetmeye ihtiyacı vardı. Ve artık yaşamının hiçbir anında bunu hissedemiyordu. Sadece Matt'le

MİJİNAK

A'Dİ

birlikteyken güvendeydi. Ophelie'nin yanında o da aynı güvenlik duygusu içindeydi.

"Çıldırıldığımızı hiç sanmıyorum. Uzun zamandır senin için bunları hissediyordum ben. Sandığımdan da uzun zamandır. Sadece duygularımı açarak seni ürkütmekten korkuyordum. Çok acı çekmiştin."

Ophelie, "Sen de çok acı çektin," diye fısıldadı. Matt'in yüzünü hafifçe okşarken, Pip'in ne kadar sevineceğini düşünüyordu. Bu düşünceyle gülümsedi ve Matt'e de söyledi.

"Ben zaten ona da âşığım. Sizi çocuklarımla tanıştıracığım günü dört gözle bekliyorum."

Ophelie mutlu bir ifadeyle, "Ben de öyle," deyince Matt eğilip onu tekrar öptü.

Ve öperken, "Doğum günün kutlu olsun sevgilim," dedi. O gece Matt gidince, Ophelie, içinde hiç kuşku olmadan, hayatımın en güzel doğum günüydü, diye düşündü.

OPHELIE DOĞUM GÜNÜNDEN SONRAKİ SALI GÜNÜ SO-kak ekibiyle göreve çıktığında, Bob ona, evsizlerin uyuduğu kutuları ve derme çatma yapıları kontrol ederken dikkatsiz davrandığını hatırlattı. Bunların yanına gidip içerde insan olup olmadığına bakıyor, varsa ve uyanıksa ihtiyaçlarını soruyorlardı, ama bunu yaparken bir sürprizle karşılaşmamak için sürekli tetikte olmaları gerekiyordu. Ophelie birkaç kez dalgın davranmış, grup halinde kendisine yaklaşan genç adamlara sırtını dönmüştü. Sokaktaki insanlar onların kim olduklarını, nereden geldiklerini, neler yaptıklarını her zaman merak ederlerdi. Bu nedenle her an dikkatli ve uyanık olmaları gerekiyordu, insanlar ne kadar dost canlısı görünse de sokaklarda her zaman orman yasaları geçerliydi. Gördükleri evsizlerin çoğu, kendilerine yapılan yardımlar için minnettarlığını gösteren nazik insanlardı. Ama aralarında kötü, sorun çıkaran ve zavallı insanların ellerindeki her şeyi zorla alan zorbarlar da vardı. Sokak ekibince dağıtılan malzeme ya da yiyeceklerin üçte birinin, hatta yarısının başkaları tarafından çalındığını öğrenmek insana acı geliyordu. Bu dünyada insanlar yaşamlarını devam ettirebilmek için her şeyi yapabiliyorlardı. Diğerleri gibi Ophelie de biliyordu bunu. Onlara yardımcı olmak için yapılabilecek tek şey, elden geldiğince bir şeyler vermek ve bunların bir fark yaratacağını ummaktı.

İkinci duraklarından sonra kamyonete yürürken Bob endişeli bir ifadeyle, "Hey, Opie! Arkanı kolla, kızım. Neyin var senin?" diye sordu. Kimsenin başına bir şey gelmemesi için onu uyarıyordu. Ekibin güvenliği ayrı ayrı hepsine bağlıydı. Bazen rahat davranşalar, birbirleriyle, hatta yardım ettikleri insanlarla şakalaşsalar bile hep uyanık olmaları, etraflarını kollamaları gerekiyordu. Başlarına bir şey gelmemesi için, en kötüsünü göz önünde tutmalıydılar. Sokaklarda öldürülmüş polis, gönüllü ya da sosyal yardım görevlileriyle ilgili pek çok hikâye vardı, önlenemez son çoğunlukla da yapmamaları gereken bir şeyi yaparken, sözgelimi

sokaklarda yalnız dolaşırken gelirdi. Bunu iyi bilirlerdi, yine de kendilerinin istisna olduğunu ve kimsenin onlara dokunamayacağını düşünme eğilimi ağır basardı. Hepsi için güvenlik, uyanık olmaya ve uyanık kalmaya bağlıydı. Ophelie birden irkildi, etrafına bakındı ve, "özür dilerim. Bundan sonra daha dikkatli olacağım," dedi.

"Dikkatli olmalısın. Ne oluyor sana böyle? Âşık olmuş gibi bir halin var." Bob âşık insanların halini iyi biliyordu, çünkü kendisi de ölen karısının en iyi arkadaşıyla büyük bir aşk yaşamaktaydı. Ophelie kamyonete binerken dönüp ona baktı ve gülümsedi. Bob haklıydı. Bütün gece kendinde değildi. Matt'i düşünmüştü. Bütün gün onu düşünmüştü. Bir gece önceki öpüşü ona hem haz vermiş, hem de kafasını karıştırmıştı. Bir yandan, istediği her şeydi bu, ama öte yandan hiç istemediği bir şeydi. İncinme. Açıklık. Sevgi. Acı. Ted öldüğünde bunların hepsi bir araya gelip onu dizlerinin üstüne çökertmiş, Andrea'nın mektubunu bulduğunda ise ölecek gibi olmuştu. Bir an için, öldüm sanmıştı. Şimdi hissettiklerini ayıklamaya çabalarken, uyuşmuş durumdaydı. Ted, Andrea, kendisi, şimdi de Matt. Kafa yorulması ve kavranması gereken bir yığın şey vardı. Ve aynı zamanda, o güçlü çekimle kendini serbestçe düşmeye bırakıp Matt'in kolları arasına ve hayatına girmek vardı.

"Bilmem. Belki de âşığıyım," dedi dürüstçe. O sırada Hunters Point'e doğru hareket etmişlerdi. Vakit çok geçti ama bu saatlerde daha güvenliydi orası. Sorun çıkaranların çoğu bu saate kadar yatmış oluyor, mahalle sakinleşiyordu.

Bob merakla ona bakarak, "İşte ilginç bir haber," dedi. Yaklaşık üç aydır birlikte görev yapıyorlardı, genç adam ona büyük saygı ve sevgi duyuyordu. Zeki, dürüst, sağlam, gerçekçi bir kadındı. Kibirli değildi, her zaman doğruluktan yanaydı. Sadeliği ve içtenli-ğiyle Bob'un kalbini kazanmıştı.

ZDO

UAIN1Eİ.LE. J1

Bob, samimi bir ifadeyle, "Umarım iyi bir adamdır," dedi. "Sen hak ediyorsun bunu."

Ophelie, "Teşekkür ederim, Bob," diyerek gülümsedi. O anda bu konudan söz etmek istemiyor gibiydi ve Bob da onu zorlamadı. Aralarında rahat bir arkadaşlık ilişkisi vardı, birbirlerini çok iyi anlıyorlardı. Bazen ciddi konulardan konuşur, bazen de havadan sudan söz ederlerdi. Onların işbirliği polis ortaklığını andırıyordu, görevlerini uyum içinde yapıyor, birbirlerine saygı duyuyor ve güveniyorlardı. Yaşamları buna bağlıydı. Ophelie bir sonraki durakta dikkatli davrandı ve Bob'un dediği gibi "arkasını kolladı." Ama o gece arabasıyla eve giderken, Matt konusunda kaygılı olduğunu anladı. Yapmakta olduğu iş ve açılan kapı konusunda. En son isteyeceği şey, dostluklarını ve —eğer ters gitmezse— muhtemel bir romantizmi tehlikeye atmaktı. Ona, kendine, hepsinden önemlisi de Pip'e zarar vermek istemiyordu. Eğer Matt'le bir ilişkiye girerlerse ve bunun tatsız bir yanı olursa bu her şeyi mahvederdi, bu ise Ophelie'nin en son isteyeceği şeydi. Ertesi sabah arabayla okula giderlerken onun sessiz ve düşünceli halini Pip hemen fark etti.

"Bir şey mi oldu anne?" diye sordu. O sırada radyoyu açtı ve Ophelie her zamanki gibi yüksek sestten irkildi. Güne başlamak için gürültülü bir yoldu bu. Pip bugünlerde annesinin ruh haliyle ilgili olarak daha az endişeliydi. Her ne olmuşsa, annesi o kötü günleri hızla geride bırakıyor gibiydi. Ama Pip Şükran Günü'nde olan biteni hâlâ bilmiyordu. Bütün bildiği bunun Andrea'yla ilgili olduğuydu, çünkü annesi Andrea'yı bir daha görmeyeceklerini söylemişti. Pip şoke olmuştu. Ama annesi sorularına yanıt vermemişti. Pip, "Hiç mi görmeyeceğiz?" diye sorduğunda Ophelie doğrulamıştı: "Hiç!"

Ophelie kızının sorusunu, "Yok bir şey, iyiyim ben," diye yanıtladı ama yüzündeki ifade pek de inandırıcı değildi. O gün Merkez'de de kendini işine verebilmek için büyük çaba harcamak zorunda kaldı. Danışma masasındaki Miriam bile durumu fark etmişti. Matt de, telefon ettiğinde sesinden onda bir şeyler olduğunu sezdi.

"İyi misin sen?" diye sorarken sesi endişeliydi.

Ophelie, "İyiyim galiba," dedi dürüstçe, ama bu cevap Matt'i tatmin etmedi. Kuşkusu dağılmamıştı.

"Ne demek şimdi bu? Paniğe mi kapılmayalım?" Ophelie onun bu cevabı üzerine güldü.

"Hayır, paniğe gerek yok. Galiba biraz korkuya kapıldım, o kadar." Ophelie bu korku kendisi açısından bir zamanlama ya da alışma meselesi mi, yoksa daha derin bir şey mi, bilemiyordu.

"Neden dolayı korkuya kapıldın?" Matt onun içindekini açığa çıkarmasını istiyordu, böylece kendini daha iyi hissedirdi. Doğum gününde Ophelie'yi öptüğünden beri Matt havalarda uçuyordu. İsteddiği şey tam da buydu. Ama kendisi bunu anlamamıştı.

Ophelie'ye beslediği duyguların bir süredir farkında olmasına karşın, ortada önem verilecek bir şey yokmuş gibi davranmıştı.

"Şaka mı ediyorsun? Sen, ben, hayat, kader, iyi şeyler, kötü şeyler... hayal kırıklığı, ihanet, senin ölmen, benim ölmem... daha devam edeyim mi?"

"Hayır, bu kadarı yeter, en azından şimdilik. Gerisini yüz yüze görüşmemize sakla. O zaman bütün gün konuşabiliriz bunları." Görünüşe bakılırsa konuşma gerçekten de uzun sürecekti. Sonra Matt birden ciddileşti. Ophelie'nin korkuya kapılmasına üzülmüş, kendindeki güven duygusunu onunla paylaşmak istemişti. Yumuşak bir sesle, "Güvenini tazelemek için ne yapabilirim?" diye sorunca Ophelie içini çekti.

"Eminim bir şeyler yapabilirsin, sadece bana biraz zaman tanı, Matt. Evliliğimle ilgili hayallerimi daha yeni kaybettim. Bundan daha fazlasına dayanabilir miyim, bilemiyorum. Doğru zaman olmayabilir bu." Matt bunu duyunca birden ne söyleyeceğini şaşırdı.

"En azından bize bir şans tanıyacaksın, değil mi? Henüz bir karar verme. İkimizin de mutlu olmaya hakkımız var. Daha başındayken her şeyi mahvetmeyelim. Şans tanıyacak mısın bize?"

"Tanımaya çalışacağım." Ophelie o anda başka bir şey söylemedi. Matt'in başka bir kadınla belki de daha mutlu olabileceğini düşündü. Kendisinden daha az acı çekmiş, daha basit bir kadın onu daha çok mutlu edebilirdi. Ophelie bazen kendini son derece yıpranmış hissediyordu. Oysa Matt'in yanındayken her zaman huzurlu, sağlıklı, güvendedi ve bu önemli bir şeydi.

Matt o hafta sonu kente gelip onları yemeğe götürdü. Pazar günü de Ophelie Pip'i alıp kumsala onu görmeye gitti. O gün Robert de Stanford'dan gelmişti ve Matt onları tanıştırmak için sabırsızlanıyordu. Ophelie delikanlıyı çok sevdi. Ondan etkilenmişti. Robert yakışıklı bir çocuktı, uzun yıllar ayrı kaldığı babasına çok benziyordu. Genler, çoğu zaman olduğu gibi görevini en iyi şekilde yapmıştı. Delikanlı bir ara annesinin ihanetinden açıkça söz etti ve onun yaptıklarından utandığını saklamadı. Yine de onu bu haliyle kabul ediyor, hatta seviyor gibiydi. Affeden bir kalbe sahipti. Ama Vanessa'nın gerçeği öğrendikten sonra çok kızdığını, o günden beri annesiyle konuşmadığını da açıkça söyledi.

Ophelie kızıyla kente dönerken kendini yine daha iyi hissetmeye başlamıştı. Kumsalda yürürken Matt birkaç kez kolunu onun beline atmış, elini tutmuş, ama hiçbir baskı yapmamış ya da Pip'e bir şey hissettirmemişti. Kendini toparlaması için Ophelie'ye zaman tanıyacaktı. Geçmiş, bugünkü ya da gelecekteki ilişkileri Matt için çok önemliydi, dikkatli davranmaya ve onu kalbine alabilmesi için Ophelie'ye istediği kadar zaman tanımaya çalışıyordu.

Pazartesi akşamı Matt, Ophelie'yi aramak için telefonun başına gittiğinde, daha ahizeyi kaldırmadan telefon çaldı. Arayanın Ophelie olmasını umut etti. Ophelie bir gün önce çok mutlu ve rahat bir görünüm sergilemiş, Matt pazar akşamı ona telefon ettiğinde de çok iyi olduğunu söylemişti. Ona kendisini sevdiğini söylemeyi düşündü Matt, ama sonra vazgeçti, bunu telefonda değil, onu gördüğünde, yüzüne söyleyecekti. Ama telefon eden ne Ophelie'ydi ne de Pip. Auckland'dan Sally arıyordu ve ağlıyordu eski karısı. Matt'in aklına hemen kızı geldi. Vanessa'nın başına kötü bir şey geldiğini düşünüp çok korktu.

"Sally?" Onun ne söylediğini anlamıyordu Matt, ama aradan yıllar geçse de sesini tanıyordu. "Ne var? Ne oldu?" Mattin diğer ucundan gelen sesler arasında sadece, "Birden düştü... tenis kortu... "

sözlerini anlayabildi. Sonra onun, kızlarından değil de kocasından söz ettiğini anlayınca rahatlar gibi oldu, ama bunun için de kendinden utandı.

"Ne? Seni anlamıyorum. Hamish'e ne oldu?" Peki ama Sally neden onu arıyordu ki?

Sally önce birkaç kez hıçkırdı, sonra konuşmaya başladı. "Öldü. Bir saat önce tenis kortunda kalp krizi geçirdi. Onu hayatta tutmaya çalıştılar, ama... öldü o." Sally tekrar hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlarken Matt boşluğa baktı ve son on yılı gözlerinin önünde canlandı. Sally'nin onu terk ettiğini ve Auckland'a gideceğini söylediği günü anımsadı. Karısının, arkadaşıyla olan ilişkisi, onu bırakıp arkadaşına gidişi... sonra da çocukları alıp Auckland'a uçması... "Ben Hamish'le evleneceğim, Matt," diyerek onu kalbinden vurması... çocuklarını görebilmek için dört yıl boyunca oralara gidip gelmesi ve altı yıldır çocuklarını görememiş olması... şimdi bu kadın ona telefon ediyor, Hamish'in öldüğünü söylüyordu. O anda, kendisine ihanet etmiş olan eski arkadaşı... eski karısı... ya da, kendisi için neler hissettiğini bilemiyordu Matt... bir şey düşünemiyordu bile.

"Matt? Orada mısın?" Sally arada bir hıçkırıp ağlayarak durmadan konuşuyor, cenaze töreni, çocukları hakkında bir şeyler söyleyip duruyordu, acaba Robert cenaze törenine gelir miydi, Hamish hep iyi davranmıştı ona... hem onun Hamish'den olan çocukları henüz çok küçüktü... Matt şaşkındı.

"Evet, buradayım," dedi ve sonra oğlunu düşündü. "Robert'a telefon edip haber vermemi ister misin? Telefon haberinin onu sarsacağını düşünüyorsan arabaya atlayıp gidebilirim Stanford'a." Kaderin bazen insanlara yardımcı olduğunu düşünmek ne garipti. Öz babası hayatına yeniden girerken üvey babasını yitirmişti Robert. Hayatta ne garip şeyler oluyordu.

Sally, "Ben onu aradım zaten," dedi, telefonla ölüm haberinin Robert'ı nasıl etkileyeceğini bile düşünmemişti. Sally böyleydi işte. Matt merakla, "Peki nasıl karşıladı haberi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Hamish'i çok severdi."

Matt telefonu kapamak için acele ederek, "Ben şimdi ararım onu," dedi.

Sally aralarındaki mesafeyi, zamanı ya da onun duygularını hiç hesaba katmadan, "Cenazeye gelmek ister misin?" diye sordu.

Hamish, Sally'nin de yardımıyla ona ihanet etmiş, neredeyse hayatını mahvetmişti.

IbO

DANlfLLfc MECL

Matt hiç düşünmeden, "Hayır," dedi.

Sally istekli bir ses tonuyla, "Belki Noel'de çocukları da alıp

Vanessa'yla biz geliriz oraya," diye konuştu. "Bizimle beraber cenaze törenine gelmeyeceksen bu hafta kızını görmek için buraya

gelmenin doğru olmayacağını düşünüyorum." Matt, çocuklarını göremeden geçirdiği altı boş ve uzun yıldan sonra Vanessa'yı

görmek için perşembe günü uçağa atlayıp Auckland'a gitmeyi düşünmüştü. Ama bu durumda gitmesi doğru olmazdı herhalde.

"Pekâlâ, bekleyeceğim, ortalık sakinleştikten sonra geleceğim, sen daha önce Vanessa'yı buraya göndermezsen tabii." Matt bilinçli

olarak, "Getirmezsen," değil de "Göndermezsen," sözcüğünü kullanmıştı. Sally'nin buraya gelmesini ve eski karısını görmeyi hiç

istemiyordu. "Şu anda senin düşünmen gereken pek çok şey var zaten." Sally cenaze törenini, ölen kocasını, alacağı yeni kararları ve

tahrip edeceği yeni yaşamları düşünmek durumundaydı. Robert'in dönüşüyle onun ihanetini, kötülüğünü kesin olarak öğrendikten

sonra, Matt'in ona karşı dostça duygular besleyebilme-si olanaksızdı. Sally'yi, yaptıkları için asla affetmeyeceğini iyi

biliyordu.

Matt acısını belli eden bir ses tonuyla, "Zor bir durum, biliyorum,"

dedi, ama Sally onu duymamış gibiydi. "Her şeyi sat gitsin, Sal. Ben yaptım bunu. Önemli değil. Yapacak başka bir şey bulursun nasıl

olsa, buna devam etmeye gerek yok." Bunlar on yıl önce kendisinin Matt'e söylediği sözlere çok benziyordu. Ama Sally artık

anımsamıyordu elbette. İnsanın hayatını değiştirecek hassas

konularda ne söylerse söylesin, daha sonra bunları anımsamaz, ya

da söylediklerinin sorumluluğunu almazdı. Başka insanların duyguları ya da mutluluğu onun için hiç önemli değildi.

Sally ciddi bir sesle, "Gerçekten satmalı mıyım sence?" diye sordu, bu söz onu ilgilendirmişti, ama Matt bir an önce telefonu kapatmayı ve oğlunu aramayı düşünüyordu.

"Hiçbir fikrim yok Sally, artık kapatmalıyım. Hamish'in ölümüne üzüldüm, çocuklarına başsağlığı dilerim. Ness'i görmeye geleceğim zaman sana haber veririm. Söyle ona, daha sonra arayacağım onu."

Matt bunu söyledikten sonra telefonu kapadı.

Robert'a telefon açtı ve onu Stanford'daki odasında buldu.

Oğlu ağlamıyordu, ama sesinden çok üzgün ve umutsuzluk içinde olduğu belliydi.

Matt, "Üzüldüm oğlum, biliyorum, onu çok severdin," dedi. "Ben de hep sevdim onu," derken, 'hayatımı mahvetmeden önce tabii,' diye düşündü.

"Biliyorum evliliğinizi bozdu o, ama bize her zaman gerçekten iyi davrandı. Annem için üzüliyorum. Telefonda benimle konuşurken berbat bir haldeydi." Matt, 'ama şirketlerinin geleceğini

düşünürken hiç de berbat bir halde değildi,' diye düşündü. Sally

her zaman kendi çıkarını düşünürdü. Eski karısı her zaman

böyleydi, hiç değişmemişti. O zaman da Hamish'in daha iyi bir

koca olacağını düşünmüştü. Hamish'in daha çok parası, daha fazla

evi, oyuncakları vardı ve daha eğlenceli bir adamdı, bunun için

kocasını hiç düşünmeden bırakıp ona gitmişti. Onun yaptıklarını

hâlâ hazmedemiyordu Matt ve bu fikri asla değişmeyecekti.

Sally'nin ihaneti ona çok pahalıya patlamış, sevdiği herkesi ve işini kaybetmişti. Aslında işi diğerleri kadar önemli değildi, ama sevdiği

insanlar, yerleri doldurulamayacak kayıplardı. Hayatının on yılı

kırık bir kalple ve acı çekerek geçmişti.

Matt, "Cenaze töreni için oraya gidecek misin?" diye sorunca

Robert bir süre tereddüt etti.

"Annem için gitmem gerekir, ama bir yandan da final sınavlarım

var. Nessie'yle konuştum, o, gitmesem bile annemin fazla

üzülmeyeceğini düşünüyor. Annemin yanında bir sürü insan var."

Toplam yedi çocuk... Dördü Hamish'in ilk evliliğinden, Vanessa,

ikisi de Sally ile Hamish'in kendi çocukları... Robert da annesi için çok önemliydi ama onca çocukla pekâlâ oyalanabilirdi Sally. "Sen ne diyorsun baba?"

"Buna sen karar vermek zorundasın. Ben senin adına karar veremem. Benim Stanford'a gelmemi ister misin?" Matt'in oğlu için endişelendiği sesinden belliydi.

"Merak etme baba, ben iyiyim. Bu bir tür şok oldu elbette... ama düzeleceğim. Hamish iki kez kalp krizi, iki de kalp ameliyatı geçirdi. Kendine pek iyi bakmazdı. Annem her zaman, bunun bir gün olacağını söylerdi zaten." Hamish içki ve sigara içerdi, yıllardan beri aşırı kiloluydu ve elli iki yaşında ölmüştü.

Zbl

DANltLLhMfcfcL

"Ne zaman istersen gelebilirim oğlum, sen telefon et yeter. Eğer ders çalışmayacaksan belki bu hafta sonu birlikte bir şeyler yapabiliriz."

"Bütün hafta sonu arkadaşlarla grup çalışması yapacağız baba. Ben seni ararım. Teşekkür ederim."

Matt telefonu kapadıktan sonra bir süre oturup düşündü, sonra Ophelie'yi aradı. Nedenini bilmiyordu ama Hamish için üzülmüştü, Hamish'in onun çocuklarına sevgiyle yaklaşması olabiliyordu nedeni, ya da belki bir zamanlar onu dost bilmiş olması. Her neyse, sonuçta Sally'den çok onun için üzülmüştü.

Matt, Ophelie'ye olanları anlatınca o da Robert adına üzüldü ve bir an için, kadınsı bir içgüdüyle, Sally'nin dul kalmasının Matt'i nasıl etkileyeceği geldi aklına. Matt bir zamanlar o kadını sevmiş, on yıl da bu ayrılığın acısını çekmişti. Kadın artık serbestti, ikisi arasında yeni bir ilişki doğması pek olası değildi ama hiç belli olmazdı. Çok tuhaf olaylar yaşamışlardı. Sally sadece kırk beş yaşındaydı ve kendine yeni bir erkek arayacaktı. Bir zamanlar Matt'i, evlenip ondan çocuk doğuracak kadar sevmişti.

Matt Ophelie'ye, "Sally Noel'de Vanessa'yı buraya getirebileceğini söyledi, Robert'ı da görmek istiyormuş," dedi. "Umarım gelmez. Ben onu değil, çocuklarımı görmek istiyorum." Matt, o hafta Auckland'a uçup Vanessa'yı göremediğine üzülmüyordu. Ama

bugünlerde oraya gitmesi doğru olmazdı. Orada şimdi her şey karmakarışıktı, Vanessa da Hamish'in ailesiyle, annesiyle ve diğer çocuklarla meşgul olacaktı. Matt oraya gitse bile kızı onunla yeterince beraber olamayacaktı. Matt durumu anlıyordu. Altı yıl bekledikten sonra bir iki hafta daha bekleyebilirdi. Böyle olması daha iyiydi. Ophelie merakla, "Buraya neden gelmek istiyor ki?" diye sordu. Matt, "Tanrı bilir. Belki de sadece beni taciz etmek için," dedi ve güldü. Sally ile telefonda konuşurken onun ağladığını duyması Matt'in canını sıkıyordu. Ama ne var ki bu konuşma, onu eski karısına yaklaştırmak şöyle dursun, Matt'e sadece, onun yıllar boyu kendisine ne kadar acı çektirdiğini anımsatmıştı. Ophelie'nin o kadını düşünüp endişe duyabileceği ya da onu yeni başlayan romantik ilişkileri için potansiyel bir tehdit olarak görebileceği aklına bile gelmedi.

Haftanın geriye kalanı ikisi açısından da epeyce telaşlı geçti. Noel ve Yılbaşı tatillerinin yaklaşması nedeniyle sokaklarda işler biraz daha zordu, insanlar daha çok içiyor, uyuşturucu kullanıyordu ve hava soğuktu. Bir gece kontrol ettikleri yerlerde dört ölmüş insan buldular. Her zamanki gibi berbat, yürek burkan bir işti.

Matt oğlunu görmek için onun okuluna gitti. Sonra da Vanessa'ya telefon edip onunla konuştu. Nedenini bilmiyordu ama, Sally de o kadar işinin arasında sadece konuşmak için onu birkaç kez aradı. Matt onun iyi bir arkadaşı olmak istemiyordu ve bu konuda Ophelie'ye şikâyetinde bulundu.

Huzurla geçen tek anları, güneşli bir pazar günü öğleden sonra sahildeki buluşmalarıydı. Ophelie ile Pip, Matt'i görmek için kumsala gittiler. Robert sınavlarına çalıştığından gelememişti. Noel'e de sadece iki hafta kalmıştı.

Üçü birlikte kumsalda yürüyüş yaparken Matt onlara, Noel ve Yılbaşı tatilleri için Tahoe'da kiraladığı evden söz etti. Kayak yapmak için Robert'la birlikte Tahoe'ya gidecekti, Vanessa'nın da geleceğini umuyordu.

Ophelie, tedirginliğini belli etmemeye çalışarak, "Sally hâlâ buraya gelmeyi düşünüyor mu?" diye sordu. Matt'in eski karısının ortaya çıkmasının onu bu kadar rahatsız etmesine kendisi de şaşıyordu

ama gerçek buydu. Özellikle de kadın Şimdi dul kalmıŐken. Gerçi Ophelie kendisi bile bunun bir paranoya olduğunu kabul ediyordu. Gerçek olamazdı. Görünen o ki Matt onunla asla ilgilenmiyordu. Yine de bilinmezdi. Pek çok garip olay yaŐanmıŐtı. Örneğin kendi kocası onun en yakın arkadaşından ocuk sahibi olmuştu. Bu olay Ophelie'nin dünyaya bakışını alt st etmişti.

Matt, "Tanrı bilir. Beni hiç ilgilendirmiyor. Eğer Nessie gelirse onu Tahoe'ya getirecek birini bulurum. Sally burada olsa bile onu görmeye hiç niyetim yok," diyerek Ophelie'nin yüreğine su serpti. "Pip'le senin de gelmenizi istiyorum. Noel'de ne yapmayı düŐünüyorsunuz?" Noel gecesi bu yıl Ophelie için geçen yılkinden bile daha acı verici bir konuydu.

"Bilemiyorum Matt. Ailemiz gittikçe küçülüyor gibi. Geçen yıl Noel'i Andrea'yla geçirmiŐtik." Andrea o zaman beş aylık hamileydi. Bebeğin babasının Ted ve Andrea'nın dostluğunun sahte ol-

204

DAİNİCLLK 31 CCL

duğunu öğrendiği için, Şimdi bunu düşünmek bile rpertiyordu Ophelie'yi. "Sanırım Pip'le sakın bir Noel geçireceğiz. Belki ertesı gün Tahoe'ya gelmek iyi olabilir. Ama Noel günü kızımla yalnız olsam daha iyi olacak." Matt onlara baskı yapmış olmamak için başını sallamakla yetindi. Ophelie'nin bu konuda ne kadar hassas olduğunu biliyordu, ne kadar üzüntü verici olursa olsun, Noel onlar için onurlandırılması gereken acı-tatlı anılarla dolu bir akŐamdı. "Noel sonrasında dört gözle beklenecek bir Şey olması iyi olacak." Ophelie ona bakıp gülümsedi. Pip sahilde epeyce uzaklaŐtıėı için, Matt başını eğdi ve öpüŐtüler. Matt o anda vücudunu saran elektriği kendini zorlayarak bastırdı. Ophelie'den daha fazlasını bekliyordu ama son birkaç haftada çok Şey olmuştu, onu korkutup kaçırmak istemiyordu. Ağır ve dikkatli gidiyorlardı, aceleye gerek yoktu. Ophelie'nin onunla bu tür bir ilişkiye girme konusunda hâlâ tedirgin olduğunu biliyordu. Bu iliŐkide daha ileriye gidip gitmeme konusunda hâlâ tereddtlyd Ophelie. Matt o güne kadar onu sadece birkaç kez pmŐt ve ne kadar

sürerse sürsün beklemeye razıydı. Ama Ophelie'ye karşı tutkusunun farkındaydı. Ophelie'nin son zamanlarda yine çok büyük acılar çektiğinin de bilincindeydi elbette. Buna rağmen, onun içinde de arzu dalgalarının kabardığını hissedebiliyordu. Çekinceleri ne olursa olsun, Ophelie'nin de ona gittikçe daha çok yakınlaşmaya başladığı açıkça görülüyordu.

Daha sonra Pip de onların yanına geldi ve Tahoe konusunu aktardıklarında fikri çok beğendi. Günü geride bırakırlarken Ophelie daveti kabul etmişti. Ve Matt ondan başka bir konuda da söz almaya çalışmıştı.

Anne kız oradan ayrılmadan önce, şömine başında otururlarken Matt ciddi bir tonla, "Senden Noel için sadece bir tek şey istiyorum," dedi.

Ophelie gülümseyerek ona baktı, "Neymiş o?" diye sordu. Ophelie kızı için Noel hediyesi almıştı ama Matt için de çarşıya çıkıp bir şeyler alması gerekiyordu.

"Şu sokak ekibini bırakmanı istiyorum." Matt ciddiydi. Ophelie ona bakarak içini çekti. Matt onun için şimdiye kadar çok değerli bir insan olmuştu, ama Ophelie bu konuda ne yapacağı-

ZOD

nı, ne zaman yapacağını ya da yapıp yapmayacağını bilemiyordu. Matt'e karşı güçlü duygular besliyordu ama bu duyguları korkularıyla her zaman çatışma halindeydi. Matt yine de ondan yanıtlar ya da sözler beklemiyordu. Ve bu konu dışında ona asla baskı yapmıyordu.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun Matt, bu iş çok önemli benim için. Onlar için de tabii. Bu işin benim için ne kadar doğru bir uğraş olduğunu biliyorum. Ayrıca bu ekipte çalışacak insan bulmak hiç kolay değil."

Matt ona üzgün bir ifadeyle bakarak, "Neden öyle, biliyor musun?" dedi. "Çünkü insanların çoğu hayatını riske atmaktan korkacak kadar zeki, onun içinde bu tür işlerden kaçıyorlar." Matt birkaç kez, onun bu işi, bilinçaltı bir intihar isteğiyle yaptığını bile düşünmüştü. Ama Ophelie'nin nedenleri ne olursa olsun, sonunda onun bu işi yapmasını engellemeye kararlıydı. Onun Merkez'de

görev yapmasına aldırıyor, ama sokak ekibinde çalışmasını hiç istemiyordu. Ona saygı duymama sorunu değildi bu; onu bizzat kendisine karşı korumak, başkaları için kendini feda etme ideallerinden kurtarmak meselesiydi. "Ophelie, ciddiym ben. Hem kendin hem de Pip için bu işi bırakmanı istiyorum. O insanlar bunu yapacak kadar çılgınsalar bırak yapsınlar, sen de evsizlere başka şekillerde yardım edebilirsin. Bu işi bırakmak zorundasın, kendine borçlusun bunu."

Ophelie, "Orada yapılan hiçbir iş sokak ekibininki kadar yararlı değil. Onlar o muhtaç insanların bulunduğu yerlere gidiyor, onlara ihtiyaçları olan şeyleri veriyorlar. Gerçekten umutsuz olan insanlar yardım istemek için bize kadar gelemiyorlar. Bizim onlara gitmemiz gerekiyor," dedi. O da aynı şekilde, sürekli telefonda Matt'i ikna etmeye çalışıyordu, ikisi arasında çözümsüz bir mücadele idi bu ve Ophelie kararında ısrarlıydı. Ama Matt de çabasından vazgeçmiyordu ve vazgeçmeye de niyeti yoktu.

Ophelie, "Senin anlamadığın şu. Sokaklarda yaşayan o insanlar kötü kişiler ya da suçlular değil," diye devam etti. "Onlar kederli, ihtiyaç içinde, kırılmış, umutsuzca yardım bekleyen insanlar. Bazıları sadece çocuk, ya da yaşlı kişiler. Bu işi başkası yapsın diyerek bırakamam onları. Ben yapmazsam kim yapacak? Bazıları gerçekten iyi, dürüst insan-

zoo

DA1N1CLLE 31CCL

lar, onlara karşı bir sorumluluğum var. Noel'de başka ne istiyorsun?" Son cümlesini biraz konuyu değiştirmek için, biraz da başka fikirler edinme ihtiyacıyla söylemişti, ama Matt başını iki yana sallamakla yetindi.

"Senden tek istediğim bu. Eğer istediğimi yapmazsan, Noel Baba hediye olarak çorabının içine bir kömür parçası koyacaktır, ya da bir parça geyik pisliği." Matt bazen, acaba o haklı da ben mi abartıyorum diye düşünüyordu. Ophelie çok inandırıcı şeyler söylüyordu, ama o hâlâ ikna olmamıştı.

Ophelie onun bu söylediğine güldü, ama Matt aslında onun Noel hediyesini çoktan paketleyip bir kenara koymuştu. Ophelie'nin bu

hediye den hoşlanacağını sanıyordu. Ophelie'nin izniyle Pip'e de çok güzel bir bisiklet almıştı, kentteki parkta ya da onu görmeye geldiğinde kumsalda binebilsin diye. Matt sevinçliydi, çünkü daha çok bir babanın vereceği türden bir hediye ydi bu, annesi Pip'e böyle bir şey hediye etmeyi düşünmezdi. Ophelie haftalardır çarşı pazar dolanıp kızına giysi ve oyunlar arıyordu. Zor bir yaşıydı Pip, oyuncak çağını geçmişti, büyük kız hediyeleri verilecek çağa da daha yeni giriyordu. On ikisinde, ikisinin tam arasında bir yerdeydi. Matt bisikleti kumsaldaki garajında, bir örtünün altına saklamıştı ve Ophelie kızının bu hediye yi görünce sevinçten çıldıracağına emindi.

Matt'in hiç istemeyeceği bir hediye, Noel'den bir hafta önce geldi. Sally telefonda, bir gün sonra Vanessa ve en küçük iki çocuğ uyla beraber oraya geleceğini bildiriyordu. Hamish'in dört çocuğ u tatil için annelerine gitmiş, o da 'onu görmek için' San Francisco'ya gelmeye karar vermişti. Matt'in bütün istediğ i kızını görmekt i, bu konuda çok heyecanlıydı, ama eski karısını görmek istemiyordu. Sally ona Ritz'de kalacaklarını söylemişti. Matt telefonu kapar kapamaz Ophelie'yi arayıp durumu anlattı. Ophelie o sırada sokak ekibine katılmak üzere hazırlanıyordu.

Matt sinirlenmişti, "Şimdi ne yapacağım ben?" diye sordu. "Onu görmeyeceğim, benim görmek istediğ im sadece Nessie. Haber in iyi kısmı ise, benimle Tahoe'ya geliyor. Nessie yani, Sally değil," diye düzeltti ama Ophelie endişelenmişti bir kere ve bunu Matt'e belli etmek istemiyordu. Henüz eski karısının hayaletinden etkilenmeyecek kadar tutkun değildi Matt'e. Ya Matt ona yeniden âşık olursa? Onu daha önce sevmişse, tüm olanlara karşın belki yine sevebilirdi. Ophelie o kadını son günlerde pek düşünmemişti, ama onun kısa bir süre sonra gelecek olması onu birden rahatsız etti. Altıncı hissi ona, Matt'in onu göreceğini, ona karşı beslediğ i eski duygularının yeniden canlanabileceğini söylüyordu. Erkekler bu konularda zayıf olurlardı, Sally'nin onu görmekte ısrar etmesi de kadının bir şeyler planladığını gösteriyordu. Ophelie kendi duygularını elinden geldiğince belli etmemeye çalışarak onu uyardı.

"Sally mi? Saçmalama Ophelie. O benim için yıllar önce öldü ve gömüldü. O şimdi sadece sıkılıyor, ne yapacağını bilemez bir halde. Tek düşündüğü, şirketi ne yapacak. Sen sakın onun için endişelenme, üzme kendini. Ben onu on yıl önce hayatımdan çıkarıp attım." Matt neşeli bir sesle ve mutlu bir tonla konuşuyordu ama Ophelie'nin kadınlık antenleri alarmdaydı.

"Biliyorsun, çok garip şeyler yaşadık."

"Benim için öyle değil. Ben yıllar önce bitirdim bu işi, o da benden önce bitirmişti zaten. Hatırlasana, daha zengin ve daha eğlenceli bir adam için terk etmişti beni."

"Ama şimdi paralar onun, kocası da öldü. O şimdi korkuyor ve yalnız, inan bana, daha çok haberler alacaksın sen ondan." Matt onun bu sözlerine hemen itiraz etti. Ama Sally'nin Ritz'e yerleşip bir saat sonra onu araması, bu itirazın etkisini azaltır gibi oldu. Sally'nin sesi çok tatlıydı ve Matt'e, gelip onunla çay içip içmeyeceğini sordu. Uçak yolculuğu onu çok yormuştu, berbat bir durumdaydı ama Matt'i görmeyi de çok istiyordu. Matt onun bu sözlerine öylesine şaşırmıştı ki bir süre ne söyleyeceğini bilemedi. Ophelie'nin uyarıları geldi aklına, ama onların saçma olduğunu düşünüyordu. Sally sadece eski günlerin hatırına dostça davranmaya çalışıyordu, öyle de olsa Matt isteksizdi, özellikle de çocuklarını ondan kaçırmaması Sally'den iyice soğumasına neden olmuştu. O kadından nefret ediyordu aslında, ama bir parçası da içgüdüsel olarak anıları canlandırıyor. Ama böyle düşündüğü için kendine de kızıyordu. Sally onun iplerini hâlâ eline alıp alamayacağını deniyordu, onun işkence tarzıydı bu. Matt onu değil de kızını görmek istediğini belirtmek için,
ZOÖ

"Nessie nerede?" diye sordu. Bütün istediği, en kısa zamanda kızını görebilmektir.

Sally cilveli bir ses tonuyla, "Burada," diye yanıt verdi. "O da çok yorgun."

"Ona söyle, daha sonra da uyuyabilir. Bir saat sonra lobide olacağım, orada beni beklesin." Matt bunu söylerken öyle

heyecanlıydı ki, az daha telefonu Sally'nin yüzüne kapatacaktı, eski karısı mesajını kızına ileteceğini söyledi, ama o da heyecanlıydı. Matt duş alıp tıraş oldu, lacivert spor ceket, gri pantolon giydi. Ritz-Carlton'un lobisine girdiğinde çok yakışıklı görünüyordu. Kapının yanında bir an durup meraklı gözlerle etrafa bakındı. Kızını tanıyamazsa ne yapacaktı? Ya çok değişmişse, diye düşündü... ya... ama biraz ilerde gördü onu, yüzü hiç değişmemişti, aynı küçük kız yüzüydü, ama vücudu gelişmiş, âdeta bir genç kadın olmuştu, uzun sarı saçları da aynıydı, birbirlerinin kollarına atılırken ikisi de ağlıyordu. Kızı yüzünü onun boynuna gömdü, durmadan babasını öpüyor, yüzünü okşuyordu. Birbirlerini kollarında sıkarken, uzun yıllar süren ayrılığın acısı açıkça belli ediyordu kendini. Matt onu kollarından bırakmayı hiç istemese de kendini zorladı ve onu iyice görebilmek için kendinden biraz uzaklaştırdı. Kızına sevgi dolu, hayran gözlerle bakarken ikisi de gözyaşları arasında gülmeye başladılar.

"Ah, baba... tıpkı eskisi gibisin... hiç değişmemişsin." Genç kız sürekli gülüyor ve ağlıyordu ve Matt hayatında kendi küçük kızı kadar güzel bir çocuk görmediğini düşündü. Ona bakarken yüreği sanki parçalanır gibi oldu ve ondan ayrı geçen yıllarının kendisine ne kadar büyük acılar verdiğini anladı. Altı yıl süresince hissetmemek için kendini zorladığı ne varsa hepsi geri geldi.

"Evet ama sen epey değişmişsin! Vay canına!" Harika bir vücudu vardı, tıpkı annesinin genç kızlığı gibi. Vanessa kısa etekli gri bir elbise, yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, hafif ve kibar bir makyaj yapmış, kulaklarına da herhalde Hamish'in armağanı olan minik elmas küpeler takmıştı. Hamish, Matt'in çocuklarına her zaman cömert davranmıştı. "Ne dersin? Çay içelim mi? Yoksa başka bir yere mi gitmek istersin?" Matt'in tüm istediği kızıyla beraber olmaktı.

Vanessa bir an tereddüt eder gibi durdu ve Matt o anda onun arkasında, biraz ilerde onları gördü. Kızını gördükten sonra etrafta kimler olduğunun farkında bile olmamıştı. Sally, iki küçük erkek çocuk ve dadıya benzeyen bir kadınla, lobinin ortalarında bir yerde duruyordu. Yıllar onu pek yıpratmamıştı, hâlâ güzeldi, ama eski

günlerine kıyasla biraz daha kiloluydu. Çocuklar da şirindi. Altı ve sekiz yaşlarındaydılar. Bütün o ayrılık yıllarından sonra Vanessa'yı babasıyla yalnız bırakmak yerine onları rahatsız etmek ister gibi ortaya çıkıvermişti eski karısı, ama Matt onu görmek istemiyordu ve hemen suratını asınca Vanessa da öfkeli gözlerle annesine baktı. Sally'nin sırtında kısa etekli siyah bir elbise, seksi ayakkabılar ve vizon manto vardı, kulaklarına da yine ölen kocasının hediyesi olduğu belli, kızınınkinden çok daha büyük elmas küpeler takmıştı. "Özür dilerim Matt, umarım kızmazsın bana... dayanamadım işte... senin çocukları da görmeni istedim." Matt oğlanları Auckland'da en son gördüğünde büyüğü iki yaşında, küçüğü ise birkaç aylıktı. Ama çocuklar ne kadar şirin olursa olsun, Matt o anda Sally ve çocuklarıyla değil, kendi kızıyla beraber olmak istiyordu. Sally geçmişte ona yeterince zarar vermişti, Matt'in şimdi tek isteği, onun kendisini rahat bırakıp ortadan kaybolmasıydı.

Matt çocuklara gülümseyerek merhaba dedi, saçlarını okşadı ve dadıyı da nazikçe selamladı. Annelerinin kötü şeyler yapmış olması çocukların suçu değildi elbette, ama Matt onun durumu anlamasını istiyordu.

"Sanırım Vanessa'yla ben bir süre için yalnız kalmak istiyoruz. Birbirimize anlatacağımız çok şey var."

Sally huzur bozucu bir tavırla, "Elbette, anlıyorum," dedi ama hiç de anlamışa benzemiyordu. Başkalarının, özellikle de Matt'in isteklerine hiç aldırmazdı. Vanessa'nın öfkeli bakışını da görmezden geldi. Vanessa onun, babalarını kendilerinden altı yıl boyunca uzak tutmasını hâlâ affetmemişti, asla da etmeyecekti. Sally, ilk tanıştıklarında Matt'i kendisine hayran bırakan, ama artık hiç etkilemeyen o cilveli gülümsemesiyle, "Çocuklara Macy'ye gidip Noel Baba'yı görebileceğimizi, sonra da Schwarz'a gidebileceğimizi söyledim," dedi. "Eğer bir işin yoksa yarın akşam yemeğini birlikte yeriz diye düşündüm." Matt onun bu gülümsemesinin arkasında

I/O

bir köpekbalığı olduğunu biliyordu, artık bu gülümsemeye kanmayacak kadar derinden ısırılmış, yaralanmıştı. Ama kadın

büyük oyuncuydu doğrusu. Onlara bakan herkes, onun, karşısındaki erkeğe çok nazik ve sevecen davrandığını sanabilirdi. Ama Matt onun bu tavırlarını hiç umursamıyordu.

Matt, belli belirsiz, "Sana haber veririm," dedikten sonra Vanessa'yi kolundan hafifçe tuttu ve lobinin sonundaki çay salonuna götürdü. Birkaç saniye sonra, Sally, dadı ve çocukların döner kapıdan çıkıp kaldırımın kenarında bekleyen bir limuzine bindiklerini gördü. Sally artık eskisinden de zengin bir kadındı. Ama Matt'in görüş açısından, bu kadar çok para onun çekiciliğine hiçbir şey eklemiyordu, bunu hiçbir şey yapamazdı zaten. Sally, bir insanın isteyebileceği her şeye sahipti: güzellik, yetenek, beyin, tarz, üslup... Tek eksiği bir kalpti.

Masaya otururlarken Vanessa hafif bir sesle, "Her şey için çok üzgünüm baba," dedi. Babasını anlıyor, durumu büyük bir nezaketle idare ettiği için onu takdir ediyordu. Olup bitenleri ağabe-yiyle uzun uzun konuşmuştu. Robert annesi adına hep mazeretler buluyor, kardeşine, sen onun insanlar üzerindeki etkisini anlamıyorsun diyordu. Oysa bağışlayıcı olmak Vanessa'nın hiç içinden gelmiyordu. O, on altı yaşında bir kızın tüm enerjisiyle ve bu olaydaki tüm haklılığıyla annesinden nefret ediyordu. Açık açık, "Annemden nefret ediyorum, baba," dediğinde Matt bu duyguyu paylaşmıyor değildi ama onu kıskırtmak, ya da annesine duyduğu nefreti destekler görünmek istemedi. Vanessa'nın hatırı için biraz daha ihtiyatlı davranmaya özen gösterdi. Ne var ki, olanlara kılıf uydurmak ya da bunları açıklayabilmek zordu. Sally kendi çıkarını düşünerek altı yıl boyunca onları babalarından uzaklaştırmış, ona göstermemiştii. Çocuklar için neredeyse bir yaşam demekti bu. Şimdi, babayla çocuklar, aradaki boşluğu kapatmaya çalışıyorlardı. "Yarın akşam onunla yemeğe gitmek zorunda değilsin baba. Ben sadece seninle olmak istiyorum." Vanessa her şeyi anlıyordu ve on altı yaşına rağmen çok olgundu. O da çok şey yaşamıştı.

Matt hiç düşünmeden, "Ben de seninle olmayı yeğlerim kızım," dedi. "Annenle savaşmak istemiyorum, ama onunla iyi dost olmak

O1U11NA1S.

Z/1

da istemem doğrusu." Matt'in, eski karısına nazik davranmak istemesi olağandışı ve övgüye layık bir şeydi. "Seni anlıyorum baba."

Ritz'in lobisindeki çay salonunda üç saat oturup konuştular. Matt ona, daha önce öğrendiği halde, altı yıllık ayrılıklarının nedenini tekrar anlattı. Sonra kızına, arkadaşlarını, okulunu, yaşamını ve hayallerini sordu. Kızıyla beraber olmak müthiş bir şeydi, bunun her anını yaşamak, tadını çıkarmak istiyordu. Kızı ve Robert, Noel'i anneleri olmadan, onunla Tahoe'da geçireceklerdi. Sally iki küçük çocuğunu alıp, bazı arkadaşlarını görmek için New York'a gidecekti. Gideceği hiçbir yer yokmuş ve yapacak şeyler arıyormuş gibiydi. Matt, bu kadar nefret etmese ona belki acıyabilirdi bile. Sally ertesi gün onu telefonla tekrar aradı ve akşam yemeğinde beraber olmaları için ikna etmeye çalıştı. Ama Matt onun bu davetini sabırla reddetti, sonra Vanessa hakkında konuşup onu övdü.

Dürüstçe konuşup, "Onu çok iyi yetiştirmişsin. Harika bir çocuk o," dedi.

Sally, "Evet, iyi kızdır," diyerek onu onayladı. Dört gün daha burada kalacağını söyleyince Matt telaşlandı, onun bir an önce buradan gitmesini istiyor, onu görmeye tahammül edemiyordu. Sally, "Ee, sen nasılsın, neler yapıyorsun Matt?" diye sorunca, Matt bu soruya ne cevap vereceğini bilemedi, onunla kendi yaşamı konusunda sohbet etmeyi hiç istemiyordu.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim. Hamish'in ölümüne üzüldüm. Senin yaşamında büyük bir değişikliğe neden olacak bu. Auckland'da kalacak mısın?" Matt konuşmalarını sadece iş, ev ve çocuklarla sınırlı tutmak istiyordu ama Sally'nin niyeti başkaydı.

"Şu anda hiçbir fikrim yok. Şirketi satmaya karar verdim.

Yorulduğum artık Matt, işi gücü bırakıp gül koklamak istiyorum bundan böyle." Böyle düşünmesi güzeldi, ama Sally'yi iyi tanırdı Matt, gülleri koklamak yerine, ezmek ve yapraklarını yakmak daha hoşuna giderdi. Matt bunu yaşamıştı.

"Mantıklı bir düşünce." Matt ona kısa ve heyecansız yanıtlar vermekle yetiniyordu. Sally kaleyi almaya çalışırsa, köprüyü

indirip hendekteki timsahların onu yemesini umut etmeye niyeti yoktu.

III

Sally gülümseyerek, "Sanırım hâlâ resim yapmaya devam ediyorsun, bu konuda büyük bir yeteneğin vardı," dedi. Bir an tereddüt eder gibi oldu, sonra âdeta çocukça ve üzgün bir tavırla konuşmaya devam etti. Sally'nin istediğini elde etmek için kullandığı bir taktikti bu da, Matt neredeyse unutmuştu bunu. Sally, "Matt..." dedi ve bir an yine tereddüt ettikten sonra, "bu akşam benimle yemeğe çıkma fikrinden nefret ediyorsun, değil mi?" diye sordu. "Senden bir şey istemiyorum, tek istediğim savaş baltasını gömmek." Bunu zaten yapmıştı oysa, Matt biliyordu, yıllar önce onun sırtına gömmüştü. Ve balta hâlâ orada duruyordu, paslanmış, çürümüş olarak. Şimdi onu oradan çıkarmak işleri daha da kötüleştirir, Matt'in ölesiye kan kaybetmesine neden olurdu. Sally'ye bakarak, yorgun bir ifadeyle, "ince bir düşünce," dedi. Bu kadın onu yoruyordu, o kadar çok oyunu vardı ki. "Ama yemeğin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Buna hiç gerek yok. Külleri kurcalamayalım. Aslında birbirimize söyleyecek bir şeyimiz de yok."

"Özüre ne diyorsun? Senden birçok konuda özür dilemem gerekiyor, öyle değil mi?" Yumuşak bir tonda konuşuyordu, sesi öyle incinmiş gibi çıkıyordu ki Matt ölecek gibi oldu. Bunu yapmaması için ona bağışlamak istedi. Onun bir zamanlar kendisi için neler ifade ettiğini hatırlamak o kadar kolaydı ki, ama bir o kadar da zordu. Bunu yapamazdı Matt. Bu onu öldürürdü.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin, Sally," dedi. Onun eski kocası olarak, bir zamanlar tanıyıp sevdiği, sonra da hayatını neredeyse mahvettiği adam olarak konuşuyordu. Aralarında neler yaşanmış olursa olsun, onlar hâlâ aynı insanlardı ve ikisi de iyi günler kadar kötü günleri de hatırlıyorlardı. "Her şey geçmişte kaldı artık."

Sally hâlâ umutluymuş gibi, "Seni sadece görmek istiyorum. Belki yeniden dost olabiliriz," dedi.

"Neden? Bizim dostlarımız var. Birbirimize ihtiyacımız yok." "İki çocuğumuz var. Aramızda tekrar bir bağ kurulması belki onlar için önemlidir." İşin tuhafı, geçen altı yılda bunu hiç aklına getirmemişti. Ancak şimdi akıl ediyordu. Çünkü, amacı her ney-
SIG1NAK 273

se, ona yönelik bir taktikti bu. Her ne olursa olsun, Matt bunun sadece Sally'nin çıkarını gözettiğini biliyordu, kendisinin değil. Sally'nin yaradılışındaki narsisizm onu hep kontrolü altında tutuyordu. Bütün derdi kendi ihtiyaçlarıydı, başkasının değil. Matt, "Bilemiyorum..." dedi. Tereddütlüydü. "Bunun bir yararı olacağını sanmıyorum."

"Olmaz mı hiç? Bağışlama. Anlayış. Şefkat... Biz on beş yıl evli kaldık. Yeniden dost olamaz mıyız yani?"

"Hatırlatmak çok mu kabalık olacak bilmiyorum ama, beni en iyi arkadaşım ile aldattın sen, çocuklarımı da alıp uzaklara gittin, sonra da altı yıl boyunca onları benden uzak tuttun. Senin 'dost' dediğin insanlar arasında bile yenir yutulur şey değil bunlar. Ne dostluğundan söz ediyorsun sen?"

Sally hemen, "Biliyorum... biliyorum... pek çok hata yaptım," dedi, ardından, Matt'in hiç hoşlanmadığı bir şekilde sesine günah çıkarır gibi bir ifade verip, "Eğer senin için bir teselli nedeni olacaksa söyleyeyim, Hamish ve ben asla mutlu olmadık. Aramızda birçok sorun vardı."

Matt vücudundan soğuk bir ürperti geçtiğini hissetti, "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. "Ben hep sizin mutlu olduğunuzu düşündüm. Hamish sana ve çocuklara çok cömert davranırdı."

Arkadaşı zaten iyi bir insandı. Sally ile gidinceye kadar Matt de çok severdi onu.

Sally, "Cömertti, evet," dedi. "Ama asla istediğimiz gibi olamadı. Yani senin gibi demek istiyorum. Çok içerdin ve bu da sonunda ölümüne neden oldu." Duygusuz bir sesle konuşuyordu. "Aslında cinsel yaşamımız hemen hiç olmadı."

"Sally, lütfen... Tanrı aşkına. Bunları bilmek istemiyorum." Matt dehşet içindeydi ve artık sert konuşuyordu.

Sally, "Özür dilerim, senin ne kadar erdemli bir insan olduğunu unutmuşum," dedi ve içinden, 'sosyal olarak belki öylesin ama yatakta hiç de öyle değildin,' diye geçirdi. Eski kocasını iyi tanıyordu ve onu özlemişti. Hamish her zaman açık saçık fıkralar anlatır, çıplak kadın resimlerine bakmaktan hoşlanır, ama yatağa karısıyla birlikte değil de, eline içki şişesini alıp bir porno film izleyerek girerdi.

S 18

274

DANIELLE STEEL

"Neden her şeyi burada bırakmıyoruz? Bu tür konuşmalar bizi hiçbir yere götürmez. Filmi geriye saramazsın artık. Her şey bitti, hikâyenin sonu geldi."

"Hayır bitmedi, hiç bitmemişti zaten. Bunu sen de biliyorsun." Matt'in en duyarlı yerine dokunmaya başlamıştı Sally. Matt on yıldır bundan saklanıyordu aslında. Ne olursa olsun, ya da ne kadar kötü olursa olsun bu kadını hep sevmişti. Sally de bunu biliyor, hâlâ hissedebiliyordu, içinde bir radar ekranı ve hata yapmayan içgüdüleri olan bir köpekbaliğıydı bu kadın.

Matt boğuk bir sesle, "Umurumda bile değil, bitti bu iş," dedi. Ama onun bu sert ve boğuk sesle konuşması her zaman olduğu gibi Sally'yi yine tahrik etmişti. O da Matt'i bir türlü unutamamıştı aslında. Onunla tüm ilişkisini kesmiş, istemediği bir organ gibi kesip atmıştı onu hayatından, ama o kesiğin etrafındaki bütün sinirler hâlâ taze ve canlıydı.

"Pekâlâ, benimle yemek yeme, ama birlikte bir şeyler içelim hiç olmazsa. Sadece gör beni, konuş benimle, Tanrı aşkına. Ne fark eder ki? Neden yapamayasın bunu?" Matt kendi kendine hatırlattı: 'Artık daha fazla acı çekmek istemiyorum.' Ama dayanılmaz bir güç tarafından ona doğru itildiğini hissediyor, bunun için de kendinden nefret ediyordu.

"Dün lobide yeterince gördüm seni."

"Hayır, görmedin. Sen sadece Hamish'in dul karısını, onun iki çocuğunu ve kendi kızını gördün."

Matt, "Sen busun işte, öyle değil mi?" dedi, kendini zavallı hissediyor, onun farklı bir yanıt vermesini istemiyordu.

"Hayır, ben bu değilim. Senin için bu değilim, Matt." Aralarında derin bir sessizlik oldu, sonra Matt inler gibi bir ses çıkardı. Bu kadın çıldırtıyordu onu, hep çıldırtmıştı zaten, terk edip gittikten sonra bile. Matt'i çıldırtmayı her zaman başarabiliyordu. Sinir uçlarının nerede olduğunu biliyor, onlarla oynamaktan zevk alıyordu.

"Tamam, tamam. Yarım saat, daha fazla kalamam. Seni göreceğim, savaş baltalarını gömeceğiz, birbirimizle dost olduğumuzu söyleyeceğiz, ama sonra Tanrı aşkına, beni çıldırtmadan çek git hayatımdan." Sally sonunda istediğini elde etmiş, yapacağını yap-

MCINAK
275

mıştı işte. Her zaman da yapardı. Matt'in ömür boyu cezasıydı bu. Sally'nin onu bırakıp giderken yaşamaya mahkûm ettiği zindandı. Sally yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim Matt," dedi. "Yarın saat altıda olur mu? Oteldeki daireme gel, orası sakın ve sessiz olacak, rahatça konuşabiliriz."

Matt ona yine teslim olduğu için kendine kızarak, soğuk bir tavırla, "Pekâlâ, görüşürüz," dedi. Sally içinden, 'Umarım yarın akşama kadar davetimi iptal etmez,' diye geçirdi. Onu yarım saat bile görse her şeyin değişebileceğini biliyordu, işin kötüsü, telefonu kaparken Matt de biliyordu.

MATT ERTESİ GÜN SAAT BEŞTE ARABASINA ATLAYIP KENTE gitti. Otele on beş dakika erken varmıştı. Bir süre lobide oyalanıp etrafı seyretti ve saat tam altıda Sally'nin dairesi önünde durup zili çaldı. Oraya gelmeyi hiç istememişti ama er geç onunla yüzleşmesi gerektiğini biliyordu. Bunu yapmadığı takdirde hayatının sonuna kadar kurtulamayacaktı ondan.

Sally ciddi bir yüz ifadesiyle kapıyı açtı, üzerinde şık, siyah bir elbise vardı, siyah çoraplar ve yüksek topuklu ayakkabılar giymişti ve uzun sarı saçları kızınıninkiler kadar güzeldi. Hâlâ eskisi kadar hoş bir kadındı.

Sally rahat bir tavırla, "Hoş geldin Matt," dedikten sonra ona bir koltuk gösterdi ve bir kadeh martini ikram etti. Matt artık pek içmiyordu ama Sally onun eskiden martiniyi çok sevdiğini unutmamıştı. Matt içki kadehini fazla düşünmeden aldı.

Sally, kendine de bir martini hazırlayıp Matt'in karşısındaki divana oturdu, ilk birkaç dakika sıkıntıyla birbirlerini süzdüler, ama birkaç yudum martiniden sonra ikisi de biraz rahatladı. Ve bir süre sonra, beklendiği gibi, ikisi de aralarındaki elektriği hissetmekte gecikmediler. Daha doğrusu Sally hissetti, Matt'in hissettikleri biraz farklıydı. Henüz bu farkın adını koyamıyordu ama, Sally'ye karşı hissettiklerinde küçük de olsa bir değişiklik olduğunu anlayıp rahatlamıştı.

Sally, martininin içindeki zeytinle oynayarak, "Neden tekrar evlenmedin?" diye sordu.

Matt onun güzel bacaklarına hayranlık dolu gözlerle baktı ve gülümseyerek, "Sen beni tedavi ettin," dedi. Sally'nin bacakları hâlâ eskisi kadar güzeldi, kısa eteği de Matt'e etkileyici bir görüş alanı sağlıyordu. "On yıldır inzivada yaşıyorum. Münzeviyim ben... bir sanatçıyım..." Bu konuda rahattı ve Sally'ye kendini suçlu hissettirmek gibi bir niyeti yoktu. Onun yaşamıydı bu ve şikâyetçi değildi. Aslında artık bunu eski yaşamına yeğliyordu.

Sally ona ilgiyle bakarak, "Kendine neden yapıyorsun bunu?" diye sordu.

"İşin aslı, hoşuma gidiyor böylesi, istediğim her şeyi daha önce yaptım, kanıtlamak istediğim her şeyi kanıtladım. Sahilde yaşıyor ve resim yapıyorum... yanıma gelen çocuklarla, köpeklerle konuşuyorum." Pip'i anımsayarak gülümsedi ve birden Ophelie'nin, kendine özgü havasıyla bu kadından çok daha güzel olduğunu düşündü, ikisi her bakımdan çok farklıydılar.

Sally nazik bir tavırla, "Kendine daha güzel bir yaşam kurmalısın Matt," dedi. "Tekrar New York'a gitmeyi düşündün mü hiç?" Sally, Auckland ya da Yeni Zelanda'yı pek sevmemiş, New York'a dönmeyi düşünmüştü hep. Ve artık serbestti, ne isterse yapabilecekti.

Matt dürüstçe, "Bunu hiçbir zaman düşünmedim," diye yanıtladı. "Orada yaşadım, bu yeter bana." Bir an için bile olsa Ophelie'yi düşünmesi onu kendine getirmiş, Sally'den uzak durmasına yardımcı olmuştu.

"Paris ya da Londra'ya ne diyorsun?"

"Olabilir, ama sahil kuşu olmaktan bıktığım zaman ancak. Henüz o aşamaya gelmedim. Gelince belki Avrupa'ya giderim. Ama şimdi Robert dört yıl burada olacağına göre, bir yere kımıldamak istemem doğrusu." Vanessa da babasına, iki yıl sonra ya UCLA'ya(*) ya da Berkeley'e gitmek istediğini söylemişti. Matt şimdilik hiçbir yere gitmeyi düşünmüyor, çocuklarının yakınında kalmak istiyordu. Uzun zaman kandırılıp onlardan uzak yaşamaya mahkûm edilmişti, artık her anını onlarla geçirmek için elinden geleni yapacaktı.

"Bu tür bir yaşamdan nasıl olup da sıkılmadığına şaşıyorum
1 Los Angeles, California Üniversitesi.

Matt, sen eskiden çok daha hareketli bir adamdın. Nasıl olur da bir münzevi gibi yaşarsın?" Matt, bir zamanlar New York'un en büyük reklam ajansının sanat yönetmeniydi ve çok ünlü, önemli müşterileri vardı. O ve Sally, bu müşterileri eğlendirmek için uçaklar, evler kiralarlardı. Ama Matt artık özlemiyordu bunları, on yıldır da özlememişti.

"Sanırım bir yere geldikten sonra büyüyüp kendimi toparladım. Bazılarımızın başına gelir böyle şeyler."

Diğer taktiklerinin pek bir işe yaramadığını gören Sally, "Bir yıl bile yaşlanmamış gibisin," diyerek yeni bir taktik dener. Kendisini bir sahil kulübesinde Matt'le beraber yaşarken düşünemiyordu, böyle bir yaşam öldürürdü onu.

"Şey, yaşımı hissediyorum. Yine de teşekkürler, aslında sen de yaşlanmış görünmüyorsun." Aslında Sally eskisinden daha iyi görünüyordu, aldığı birkaç kilo onu daha da güzelleştirmiş, cinsel çekiciliğini artırmıştı. Eskiden oldukça siskaydı ama Matt severdi onun o halini. Matt, eski karısının yüzüne bakıp, "Ee, şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ne yapacağımı düşünüp duruyorum, her şey henüz çok taze." Sally yas tutan bir dula pek benzemiyordu, değildi de zaten. Daha çok, serbest bırakılmış bir suçluyu andırıyordu. Kocasının ölümüyle kendini harap etmiş olan Ophelie'ye hiç benzemiyordu, iki kadın arasındaki farklar çok büyüktü. Sally, "Ben ne zamandır New York'u düşünüyorum," dedi ve sonra utangaç bir ifadeyle Matt'e baktı. "Bunun çılgınca bir fikir olduğunu biliyorum ama düşünmeden de edemiyorum, acaba... " Gözlerini Matt'in gözlerine dikti ve cümlesini yarım bıraktı. Bitirmesine gerek de yoktu. Matt onu çok iyi tanıyordu. Bütün mesele de buydu işte, onu iyi tanıyordu.

"Oraya seninle beraber gitsek ve bir süre için de olsa yeniden başlasak... düşündüm de... yani acaba yeniden bir araya gelebilir miyiz, zamanı geriye çekip tekrar birbirimizi sevemez miyiz... Tanrım, ne kadar güzel olurdu, değil mi?... "Matt bir an için düşündü ve Sally başını salladı. Matt onu iyi anlıyordu, her zaman anlamıştı zaten. Sally'nin sandığından da iyi anlamıştı. "Mesele ne, biliyor musun Sally?" diye konuştu. "On yıl boyunca ben de hep bunu istedim. Açıkça değil elbette. Kendime her gün işkence yapmadım, sen Hamish'le evlenmiştin, bizim için hiç umut yoktu... ama o öldü, artık onun karısı değilsin... ama garip olan şu ki, Sally... şimdi bunu yapamayacağımı anlıyorum. Sen güzelsin, hâlâ eskisi kadar güzelsin, birkaç martini daha içersem seninle yatağa girebilir, kendimi cennette hissedebilirim... ama sonra ne olacak? Sen hâlâ sensin, ben de benim... daha önce her şeyi paramparça eden nedenler hâlâ yerinde duruyor ve her zaman da duracak. .. belki de canını sıkıyorum. Ama gerçek şu ki, seni ne kadar seversem seveyim, ki belki hep seveceğim, artık seninle beraber olmak istemiyorum. Bunun bedelini çok ağır ödedim, pahalıya mal oldu bana. Ben, beni seven bir kadınla olmak istiyorum. Senin bunu hiçbir zaman hissetmediğinden eminim. Aşk bir eşya değil, bir alışveriş, duygusal bir ilişkidir, insanın aldığı ve verdiği bir armağandır... gelecek sefer bu armağanı istiyorum... armağan almak ve ben de vermek istiyorum..." Bunları söylerken kendini huzur içinde hissetti. On yıldır beklediği şansı yakalamış, ama

gerçekte onu istemediğini anlamıştı, inanılmaz bir kurtuluş duygusuydu bu, aynı zamanda da kayıp... hayal kırıklığı, zafer ve özgürlük.

Sally biraz sinirlenmiş gibi, "Sen her zaman böyle romantiktin zaten," dedi. işler onun istediği gibi gitmiyordu.

Matt gülümseyerek, "Ama sen hiç değildin," diye yanıtladı. "Belki de sorun buydu. Ben bütün romantik saçmalıklara inanırım. Ama sen her şeye eskisi gibi devam etmek istiyorsun. Adamın birini gömdün, şimdi diğerini mezardan çıkarmaya çalışıyorsun.

Çocuklarımıza neler yaptığını hiç düşünmüyorsun bile. Mesele şu ki, beni az kalsın öldürüyordun, ama ruhum serbest artık, oralarda bir yerlerde uçup duruyor... ve sanırım özgür olarak kalmak hoşuna gidiyor."

Sally, "Sen her zaman biraz kaçıktın böyle," diyerek güldü. Ama Matt hayatında hiç bu kadar akli başında olmamıştı ve bunun bilincindeydi. "Peki, bir ilişkiye ne dersin?" Sally şimdi onunla bir anlaşma oyunu oynuyordu ve onun bu haline Matt üzüldü.

"Böyle bir ilişki aptalca olur ve kafa karıştırır. Sen öyle sanmıyorsun? Sonra ne olacak peki? Seninle yatağa girmeyi çok isterim. Ama bütün sorunlar o zaman başlar işte. Ben bunu umursam, sense aldırmazsın. Ortaya başka biri çıkar ve ben tepe üstü pencereden aşağı atılırım. Ama bu şekilde yer değiştirmek hoşuma gitmez benim. Seninle yatmak benim için en azından çok tehlikeli bir spor olur. Ve ben, kendi acı çekme eşiğime çok saygılıyım. Bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum. Aslında yapamayacağımı biliyorum."

Sally kendine bir martini daha koyarken, sinirli bir tavırla, "Peki ne olacak o zaman?" diye sordu. Üçüncü martinisini içiyordu, oysa Matt ilk kadehini bile bitirmemişti. Artık içmekten de hoşlanmıyordu, martiniler bile eskisi gibi zevk vermiyordu.

"Ne mi olacak? Senin dediğini yapacağız, yani birbirimizle dost olduğumuzu söyleyip birbirimize şans dileyecek, sonra da vedalaşıp kendi işimize bakacağız. Sen New York'a gidip eğlenir, kendine yeni bir koca bulursun, Paris, Londra ya da Palm Beach'e gidip çocuklarını yetiştirirsin, ben de seni Robert ve Vanessa'nın

düğünlerinde tekrar görürüm." Sally'den ve Sally için istedikleri sadece buydu, başka talebi yoktu.

Sally sert bir ifadeyle, "Ya sen ne yapacaksın Matt?" diye sordu.

"Sahilde kalıp çürüyecek misin orada?"

"Belki. Ama belki de yaşlı, güçlü bir ağaç gibi uzar, köklerimi toprağa salar, her on dakikada bir de o ağacı sarsmadan ya da dallarını kesmeye kalkmadan altında oturan insanlara bakıp hayatın tadını çıkarırım. Sakin bir yaşam bazen çok iyidir." Ama bu kavram Sally'ye çok yabancıydı. Heyecanı severdi o, yaratmak için ne yapmak zorunda kalırsa kalsın.

"Bu şekilde düşünecek kadar yaşlı değilsin sen, Matt. Tanrı aşkına, daha kırk yedi yaşındasın. Hamish elli iki yaşındaydı ama senden çok daha hareketliydi."

"Ama öldü işte. O zaman belki onunki de iyi bir fikir değildi. İkisinin ortasında kalmak en iyisi bence. Fakat ne olduysa oldu, ikimizin yollar ayrıldı. Eğer birlikte olursak ben seni çılgına çeviririm, sen de beni öldürürsün. Güzel bir manzara çıkmaz ortaya, değil mi?"

"Başka biri mi var?"

"Belki, ama mesele bu değil. Eğer seni gerçekten çok sevseydim, her şeyi bir kenara bırakır, seninle dünyanın sonuna kadar gidebilirdim. Beni bilirsin. Romantik bir aptalım ben, senin aptalca bulduğun her şeyim ben. Ama ben yapıyorum bunları. Sorun şu ki sana âşık değilim. Seni sevdiğimi sanıyordum, ama galiba yolun bir yerinde trenden atladım ve bunu bilemedim. Çocuklarımızı ve anılarımızı çok seviyorum, benim çılgın, gençken kaybolmuş eski bir parçam seni hep sevecek. Ne var ki, yeniden deneyecek ya da senin arkandan gidecek kadar sevmiyorum seni, Sally." Matt bunları söyledikten sonra kalktı, eğilip onun başının tepesini öptü, Sally, onun kapıya yürüyüp açtığını gördüğü halde kımıldamadı yerinden. Onu durdurmaya çalışmadı. Artık yapılacak bir şey olmadığını anlamıştı. Matt kesin ve söylediği her sözcüğün anlamını bilerek konuşmuştu, hep öyle yapardı ve öyle yapacaktı. Matt kapıda bir an durdu, yaşamından sonsuza kadar çıkmadan önce ona son bir kez daha baktı.

Yıllardan beri ilk kez olarak kendini bu kadar iyi hissederek, "Elveda Sally," dedi. "Şansın açık olsun."

Sally sarhoş olmaya başlamıştı, kapı kapanırken, "Senden nefret ediyorum," dedi.

Matt için büyü en sonunda bozulmuştu, her şey bitmişti artık.

MATT NOEL'DEN BİR AKŞAM ÖNCE BİRBİRLERİNE HEDİYE-
lerini vermek için Ophelie'nin evine gitti ve onlarla akşam yemeği yedi. Anne kız Noel ağacını süslemişler ve Ophelie, Fransız âdeti gereğince o akşam kaz eti pişirmeye söz vermişti. Pip kaz etinden nefret ediyordu ve hamburger yemek istemişti ama, Ophelie Matt'le birlikte güzel bir Noel yaşamak istiyordu ve Matt'i hiç bu kadar mutlu görmemişti.

Son hafta ikisi de çok meşgul olduğundan hemen hiç konuşmamışlardı. Matt ona Sally'yi gördüğünden söz etmemişti ve şimdilik söylememeyi yeğliyordu. Sally ile arasında geçenler onun özel yaşamıydı, bunu Ophelie'yle paylaşmaya henüz hazır değildi. Ama Sally ile konuşmak onu rahatlatmış, özgürlüğünü hissettirmişti ona, Ophelie bile, neler olduğunu bilmediği halde bunu görebiliyordu. Matt o akşam yine her zamanki gibi ona karşı olağanüstü nazik ve sevecendi.

Hediyelerini o akşam açacaklardı ama Pip yemek sonrasını bile bekleyemedi. Matt'in hediyesini hemen verdi ve açmasını istedi.

Matt onu ancak Noel günü açacağını söyleyince de kızdı.

"Hayır! Şimdi açacaksın!" Pip bir yandan ellerini çırpıp bir yandan zıplarken, Matt onun heyecanlı bakışları altında paketi açtı ve içindekini görür görmez kahkahayı bastı. Paketten bir çift kocaman, sarı renkli ve tüylü Büyük Kuş terliği çıkmış ve Matt'in ayaklarına tam gelmişti.

Matt küçük kızı kucakladı, "Çok sevdim bunları!" dedi. Sonra terlikleri ayağına geçirdi ve yemeğin sonuna kadar da çıkarmadı-

"Çok güzel bunlar. Artık hepimiz Tahoe'da terliklerimizi giyebiliriz. Senle annen de Grover ve Elmo terliklerinizi

getirirsiniz." Pip bunu yapacağına dair söz verdi ve Matt'in ona aldığı güzel bisikleti görünce sevinçten ne yapacağını şaşırdı. Bir süre yemek odasıyla salonda bisikletle dolaştı, az kalsın Noel

ağacını devirecekti. İçerde rahat binemeyeceğini anlayınca annesi yemeği hazırlaymcaya kadar dışarıda binmek istedi ve evin önüne çıktı.

Beyaz şaraplarını yudumlarırken Matt, Ophelie'ye, "Pekâlâ, sen hazır mısın hediye?" diye sordu. Bunun iki tarafı da keskin bir kılıç olacağını biliyordu, Ophelie'nin belki de önce canı sıkılacaktı, ama bir süre sonra memnun olacağım düşünüyordu. "Biraz oturur musun şuraya?" Ophelie başını sallayıp oturdu, Pip hâlâ dışarıda bisikletiyle dolaşıyordu. Matt bir süreliğine Ophelie'yle yalnız kalmış olmasına memnundu. Ophelie onun uzattığı sarılı paketi aldı ama ne olduğunu anlayamadı, büyük, yassı bir kutuydu ve içinden hiç tıkırtı gelmiyordu.

Ophelie, "Nedir bu?" diye sorarken duygulanmış görünüyordu. "Aç da gör." Ophelie kutuyu dikkatle açtı, ama içindeki her neyse, birkaç kat kâğıda sarılmıştı, kâğıtları teker teker açtı ve son kâğıt parçasını da kaldırdınca birden içeri çıktı, gözleri hemen doldu. Bir elini ağzına koydu ve gözlerini yumdu. Chad'dı bu. Ve kendisine tıpatıp benzemişti. Matt, doğum günü için ona Pip'in portresini, şimdi de Chad'inkini yapmıştı. Ophelie bir süre sonra gözlerini açıp Matt'e baktı ve ağlayarak başını onun göğsüne yasladı.

"Aman Tanrım, Matt... teşekkür ederim... teşekkür ederim. .."

Tekrar portreye baktı, oğlu ona bakıp gülümsüyordu, onu yeniden görüyordu Ophelie. Bu resim ona oğlunu ne kadar özlediğini anımsatmış, ama aynı zamanda yarasına merhem olmuştu. Harika bir resimdi. "Nasıl yaptın bunu?" Gülümsemesi de dahil her şeyiyle Chad'ın ta kendisiydi portre.

Matt elini cebine attı ve çıkardığı bir şeyi ona uzattı. Chad'ın çerçeveli fotoğrafıydı bu, fikir ilk aklına geldiğinde Ophelie görmeden salondan almıştı. "Özür dilerim, ben bir kleptomanım." Ophelie fotoğrafı görünce güldü.

"Bu resmi çok aradım, biliyor musun? Nereye gittiğini bir türlü anlamadım. Pip aldı sandım, ama ona sorup canını sıkmak istemedim. Ağabeyinin resmini odasında, ya da bir çekmecede saklıyor-dur diye düşündüm... ama haftalarca aradım onu." Sonra

fotoğrafı götürüp masanın üstüne, eski yerine koydu. "Matt, sana nasıl teşekkür edeceğim?"

"Teşekküre hiç gerek yok. Seni seviyor ve mutlu olmanı istiyorum." Matt başka şeyler de söyleyecekti ama Pip o sırada arkasında Moussela koşarak içeri girdi. Küçük kız bisikletle gezerken köpek de onun peşinden koşup durmuştu.

Pip holdeki sehpalardan birini devirip diğerinin de tam kenarından geçerken, "Bisikletimi çok seviyorum!" diye bağırdı ve onların tam önünde ani bir frenle durdu. Büyük bir bisikletti, çocuk bisikleti değildi ve bu nedenle çok sevmiştii onu Pip. Ama Ophelie ona Chad'm portresini gösterince Pip bir an konuşamadan şaşkın gözlerle bakakaldı.

"Vay canına... ona tıpatıp benzemiş... "Annesine baktı, sonra anne kız el ele tutuşup tekrar portreye baktılar. Üçünün de gözleri dolmuştu. Duygusal bir an yaşıyorlardı, ama Ophelie mutfaktan gelen kokuyu duyunca birden telaşlandı. Kaz eti iyice pişmişti ve yanmak üzereydi.

Ophelie yemek servisi yaparken Pip, "Hah!" der gibi bir ses çıkardı. Güzel bir yemek yediler ve çok güzel bir akşam geçirdiler, ama Ophelie Matt'in hediyesini vermek için kızı yatmıcaaya kadar bekledi. Ophelie için özel, önemli bir hediyeeydi bu ve Matt'in seveceğini umuyordu. Gerçekten de, Matt hediyesini görünce, tıpatıp Ophelie'nin portreyi gördüğünde gösterdiği tepkiyi verdi. Ophelie'nin babasından kalma, ellili yılların Breguet marka bir saatiydi bu. Çok güzel bir saatti ve Ophelie'nin artık onu vereceği ne bir kocası, ne oğlu, ne de erkek kardeşi vardı. Ophelie oğlunun portresini aldığıında ne kadar mutlu olduysa, Matt de saati koluna takarken o kadar mutlu ve duygulanmış görünüyordu.

Matt güzel saate tekrar baktı ve eğilip Ophelie'yi öperken, "Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi, sonra hafif bir sesle, "Seni seviyorum," diye ekledi. Sally ile paylaştıklarına hiç benzemiyordu bunlar, Ophelie'yle paylaştıkları onun hep istediği, arzu ettiği şeyler-

MLrlJNAK

di. Yaşadıkları her şey sessiz, sakin, güçlü ve gerçektir, iki iyi insanın yavaşça ve sağlam bağlarla birbirine bağlanmasıydı bu. Matt onun için hemen her şeyi yapabiliyordu ve Ophelie de biliyordu bunu. Aynı şekilde, onun Pip için de her şeyi yapacağından emindi. Çok iyi, harika bir kadındı Ophelie ve Matt kendini çok şanslı bir adam olarak görüyordu. Onun yanında kendini nasıl güvende hissediyorsa, Ophelie için de aynı şey geçerliydi. Paylaştıkları güç çemberinin içinde hiçbir şey dokunamazdı onlara.

Ophelie, "Ben de seni seviyorum Matt... Mutlu Noeller," diye fısıldadı ve onu öptü. Ve bu öpücükte Matt için hissettiği her şey, şimdiye kadar reddettiği tüm tutkular vardı.

Matt onlardan ayrılıp giderken Ophelie'nin babasının eski, güzel saati kolundaydı. Ophelie yatağına uzandı ve gülümseyerek oğlunun portresine baktı, Pip'in kırmızı bisikleti ise küçük kızın yatağının yanında duruyordu. Gerçekten de Noel'in büyüsyüdü bu.

Ophelie'yle Pip'in birlikte geçirdikleri 'gerçek' Noel akşamı ise çok daha zor ve kaçınılmaz olarak acılı geçti. Anne kız o akşamı da olabildiğince iyi geçirmek için ellerinden geleni yaptılar, ama onlarla beraber olmayanları düşünmeden de edemediler.

Andrea'nın yokluğunu hissettiler, Ted'le Chad'ın sürekli yoklukları ise hiç sonu gelmeyecek kötü bir şaka gibiydi. Daha akşam bile olmadan Ophelie ellerini kaldırıp, "Tamam, bu kadar yeter! Gelebilirsiniz artık!" diye bağırarak istedi. Ama onlar gelmediler ve artık hiç gelmeyeceklerdi. Ophelie, onların yokluğuyla birlikte, bir zamanlar kutsal tuttuğu evlilik anılarının da Andrea ve bebeği yüzünden bir daha temizlenemez bir şekilde lekелendiğini anlamıştı.

O gün zor bir gündü ve sona erdiğinde ikisi de sevindi. O gece Pip yine annesinin yanında yattı, uyumadan önce onları teselli edip neşelendiren tek şey, ertesi sabah Tahoe'ya gidip Matt ve ailesini göreceklerini düşünmek oldu. Pip, söz verdikleri gibi, Grover ve Elmo terliklerini de koymuştu bavula. Saat onda küçük kız derin bir uykuya dalmıştı, ama Ophelie kızma sarılıp uzun süre uyumadan yattı.

Bayram ve tatiller artık bir yıl öncesine kıyasla daha iyi ve rahat geçiyordu, bunun en büyük nedeni de, ailenin yarısının artık on-zöö

UANILLLfç MfcfcL

larla beraber olmayacağı gerçeğini kabul etmeleri, buna alışmalarıydı. Yine de, bazen güç geçiyordu bugünler, çünkü bunun hiçbir zaman değişmeyeceği gerçeğini de anlamaya başlıyorlardı. Artık kutsal saydıkları eski aile yaşamları tam anlamıyla bitmişti. Bazı şeyler günün birinde belki düzelebilirdi ama asla eskisi gibi olamazdı. Ophelie gibi Pip de anlıyordu bunu. Matt'in sık sık araması onlara yardımcı oluyordu. Andrea'dan hiç ses çıkmamıştı, Ophelie de zaten onu ne görmek, ne de sesini duymak istiyordu, hayatından tamamen çıkarmıştı onu. Pip bir gün Andrea'dan söz etmiş, ama annesinin yüz ifadesini görünce bunu bir daha yapmamıştı. Ophelie'nin bu konudaki mesajı net ve yüksek sesle verilmişti. Andrea artık onların dünyasında yoktu. Ophelie yatağında uzanmış uyumaya çalışırken, önce Ted'le Chad'ı, sonra da Matt'i düşündü. Yaptığı portreyi çok sevmişti, onun Pip'e karşı davranışlarını da çok beğeniyordu.

Tanıştıklarından beri Matt'in onlara gösterdiği nezaket, sevgi ve saygı ölçülemezdi. Ophelie ona âşık olduğunu, her geçen gün ona biraz daha yakınlaştığını hissediyor, yine de ne yapmak istediğini bilemiyordu. Hayatına başka bir erkeği sokmak için hazır olup olmadığından emin değildi, belki de bunu hiçbir zaman yapamayacaktı. Bunun nedeni sadece, bir zamanlar Ted'i sevmiş olması değildi, ayrıca, Şükran Günü'nden beri, iki insan arasındaki sevginin anlamına olan inancını da yitirmişti. Onun için şimdi bunun anlamı, üzüntü, hayal kırıklığı, ihanet ve bir zamanlar inanıp güvendiği her şeyin yitirilmesi idi. Matt ne kadar iyi ve nazik olursa olsun, bunları hiç kimseyle tekrar yaşamak istemiyordu. O da bir insandı ve insanlar çoğu kez de aşk ve sevgi adına, birbirlerine korkunç şeyler yapabiliyorlardı. Bunlara tekrar inanmak ve her şeyi yeniden riske atmak ona biraz fazla geliyordu. Artık hiçbir şeyden emin değildi, artık hiç kimseye, hatta Matt'e bile, eskisi gibi güvenemeyeceğini biliyordu. Ama Matt, özellikle

de Sally yüzünden yaşadıklarından sonra, bundan daha iyisini hak ediyordu elbette.

Her şeye rağmen, ertesi sabah yola çıkarken ikisi de neşeliydiler. Ophelie, yolda kara rastlamaları olasılığına karşı arabaya zincir ve yardım malzemesi aldı. Ama yollar Truckee'ye kadar tamamen temizdi ve Matt'in tarifiyle Ophelie Squaw Valley'yi kolayca

ML.1NAK

287

buldu. Matt, Ophelie'yle Pip için iki de fazla yatak odası bulunan çok güzel bir ev kiralamıştı. Evde kendisi ve çocukları için de üç yatak odası daha vardı.

Oraya vardıklarında Vanessa ile Robert kayağa gitmişlerdi, Matt ise, şöminesi yanan salonda, sıcak çikolata ve bir tabak sandviçle onları bekliyordu. Büyük ve çok güzel bir evdi, Matt, siyah kayak pantolonu ve kalın, gri süveteri içinde çok yakışıklı, sağlıklı ve güçlü görünüyordu. Gerçekten de yakışıklı bir erkekti ve Ophelie içinde ona karşı bir şeyler hissetti. Matt ona çok çekici geliyordu ama o hâlâ bu konuda bir şeyler yapmaya çekiniyordu. Geri dönmek için hâlâ çok geç değildi, ne var ki bunu yaparsa ona büyük bir hayal kırıklığı yaşatacağını biliyordu. Ama belki de, daha sonra umutsuzluk ve acı çekmektense, şimdi hayal kırıklığı yaşamak ikisi açısından da daha iyiydi. Kendini onun kollarına atmak Ophelie'ye büyük bir risk gibi geliyor, bir yandan da bunu yapmayı çok istiyordu. Matt konusunda kendisiyle sürekli mücadele halindeydi, ama her şeye rağmen ona gittikçe yaklaştığını hissediyordu. Bundan sonra onsuz bir yaşam düşünemiyordu. Ve tüm korkularına karşın onu sevdiğini biliyordu.

Matt oları görür görmez Pip'e, "Elmo ve Grover terliklerinizi getirdiniz mi?" diye sorunca küçük kız başını sallayıp güldü. "Ben de Büyük Kuş'u getirdim." Diğerleri gelmeden önce, Matt müziği açtı ve üçü de komik terliklerini giyip şöminenin karşısına geçtiler ve gülmeye başladılar. Bir süre sonra Vanessa ile Robert geri döndüler. İkisi de harika çocuklardı ve Vanessa, Ophelie ve Pip'le tanıştığına çok sevindi. Pip'i görür görmez çok sevmişt,

annesine de utangaç bir tavırla ve hayranlık dolu gözlerle bakıyordu. Ophelie'nin nezaketi ve âdeta elle tutulur gibi açıkça görülen zarafeti genç kızı hemen etkilemişti. Matt'in onda gördüklerini Vanessa da görmüştü. Bir süre sonra, onlar odalarında bavullarını açarken o da mutfakta yemek hazırlığı yapan babasına yardım etmeye gitti ve bunu ona söyledi.

"Ondan neden hoşlandığını anladım, baba. Çok iyi ve zarif bir kadın Ophelie. Bazen gülümserken bile o kadar üzgün görünüyor ki. insanda ona sarılma isteği uyandırıyor." Matt de aynı duygular içindeydi. "Pip'i de sevdim, çok şirin kız!"

DANIKLLfc S1ÜKL

O gece iki kız çocuğu hemen dost oldular. Vanessa onu uyumak için kendi odasına davet edince Pip büyük bir heyecan duydu ve çok sevindi. Küçük kız pijamasını giyerken annesine, Vanessa'nın harika, çok güzel ve son derece akıllı bir kız olduğunu söyledi. Çocuklar yattıktan sonra Matt'le Ophelie, şömine karşısında, ateş sönmeye yüz tutuncaya kadar birkaç saat oturdular. Müzik, sanat, Fransa'daki siyasi olaylar, çocuklarla ebeveynleri, Matt'in resimleri ve ikisinin hayalleri gibi çeşitli konularda sohbet ettiler. Tanıdıkları insanlar, hatta çocukken sahip oldukları köpekler hakkında bile konuştular. Birbirlerini daha iyi tanımak için konuşurken pek çok konuya değindiler ve birbirleri hakkında her şeyi öğrenmeye çalıştılar. Odalarına çekilmeden önce Matt onu yine öptü ve birbirlerinin kollarında uzun süre kaldılar. Aralarında güçlü bir bağ oluştuğunu artık ikisi de çok iyi biliyordu.

Ertesi sabah beşi birden evden çıkıp küçük teleferik kuyruğuna girdiler. Robert orada rastladığı birkaç üniversite arkadaşıyla beraber kayacaktı, Vanessa da Pip'i alıp uzaklaşınca, Matt Ophelie'nin yanında kalmak istedi.

Ophelie, eskiden kalma, basit, siyah renkli ama şık kayak elbisesi içinde çok güzel görünüyordu, Matt'e bakarak, "Sana engel olmak istemem," dedi. Başında büyük bir kürk şapka vardı ve ona çok yakışmıştı. Ama Matt, giydiği güzel kayak giysisine bakarak onun usta bir kayakçı olduğunu düşünmemeliydi.

Matt, "Beni engellemezsin, inan bana," dedi. "Ben de beş yıldır kayak yapmadım. Buraya çocuklar için geldim. Benim yanımda kalmakla bana iyilik yapacaksın, hiç belli olmaz, beni kurtarmak zorunda bile kalabilirsin." Ama bir süre sonra ustalık konusunda birbirlerine uyum sağladılar ve ağır bir tempoyla ara pistlerde kayıp eğlendiler. Bütün istedikleri de buydu zaten. Öğle yemeği vakti gelince restorana gidip çocukları beklediler, onlar da bir süre sonra kıpkırmızı ve sağlıklı yüzlerle geldiler. Pip başlığını ve eldivenlerini çıkarırken çok neşeliydi, çok eğleniyordu ve Vanessa da mutlu görünüyordu. Pistte rastladığı birkaç yakışıklı çocuk onu bir süre izlediği için biraz utanmış gibiydi, ama bunun sadece bir eğlence olduğunu düşünüyordu. Annesinin aynı yaşta yaptığı gibi yapmıyor, asla kontrolden çıkmışa benzemiyordu.

Çocuklar öğleden sonra akşama kadar kaydılar, Matt'le Ophelie de uzun bir pistte aşağıya kayıp eğlendiler ama kar yağmaya başlayınca eve döndüler. Matt müziği açıp şömineyi yakarken Ophelie ikisine birer bardak sıcak romlu içecek hazırladı. Ellerine dergi kitap türünden bir şeyler alıp divana oturdular ve okumaya başladılar, ama arada bir başlarını kaldırıp birbirlerine bakıyor, gülüm-süyorlardı. Ophelie onun yanında ne kadar huzur içinde olduğunu görüyor, buna şaşıyordu. Ted hemen her konuda güç, bencil, tedirgin ve tartışan bir adamdı. Ophelie bu farklılıktan Matt'e de söz etti. Matt'le onun uyumu, huzur, pek fazla gizlenmeyen tutku ve derin bir sevginin karışımıydı. Bunun yanında onlar çok iyi iki dosttular.

Matt başını salladı, "Benim de hoşuma gidiyor bu," dedi ve bir an düşündükten sonra Sally ile görüşmesinden ona söz etmeye karar verdi.

Ophelie sıcak romlu içkisinden bir yudum alıp, "Onun için hiçbir şey hissetmedin mi yani?" diye sorarken, ipucu arar gibi onun gözlerine baktı. Sally'nin dul kaldığını öğrendiğinden beri bu konu onu tedirgin ediyordu.

"Hiç de korktuğum ya da beklediğim kadar etkilenmedim. En azından kafamda, ondan kurtulmak için kavga etmek zorunda kalacağımdan korkuyordum. Ama öyle bir şey olmadı.

Konuşmamız üzücü ve garipti, aramızın hiç de iyi olmadığı zaten bilinen bir gerçektir ve bu da bir kez daha anlaşıldı. Onun bütün istediği beni yola getirmek, benden istediğini almaktır, ama ben ona yaklaşıacak yerde sadece acıdım. Aslında çok üzgün bir kadın o. On yıla yakın bir süre ona kocalık etmiş bir adamın bir ay önce ölmüş olması da onu üzmüştür elbette. Ama Sally bir insana sadık olacak kadınlardan değildir." Ophelie, kadının Matt'e çektiği o kadar acıdan sonra yaptığı bu yüzşüzlüğe şaşırmış, âdeta şoke olmuştu. Ama anlaşıldığı kadarıyla, kadın suçluluk duygusu hissetmiyordu. Ophelie bunu öğrendiği için rahatlamış gibiydi, ama, "Onunla konuştuğunu neden daha önce söylemedin bana?" diye sordu. Matt ona yaşamı konusunda pek şey anlatmıştı, ama eski karısıyla görüştüğünü söylememesi biraz garipti.

"Galiba bu görüşmeden sonra biraz düşünmek istedim. Ama o

S 19

2yu

DANIELLE, S1 ttL

odadan çıkarken, kendimi on yıldan beri ilk kez olarak özgür bir adam gibi hissettim. Gidip onu görmek, yaptığım en iyi işlerden biri oldu." Ophelie'ye bakarken mutlu bir insan gibi görünüyordu ve Ophelie de ona gülümsedi.

Ophelie, kendi evliliği konusundaki duygularının da bu kadar kolayca çözümlenip değişmesini diledi ve hafif bir sesle, "Buna sevindim," dedi. Ama onun görebileceği, konuşabileceği, tartışacağı, kızıp bağıracağı, olanların nedenini soracağı ya da bunu ona açıklayacak hiç kimsesi yoktu. Tek seçeneği, bu zor durumdan zamanla, yalnız başına ve sessizce çıkmaktır.

Çocuklar eve döndükten sonra Ophelie yemek hazırladı, sonra hepsi şöminenin yakınına oturup hikâyeler anlattılar. Vanessa Auckland'daki erkek arkadaşlarından söz ederken Pip hayranlıkla onu dinliyordu, ama Robert ikisiyle de dalga geçmeye başladı. Bu huzurlu aile ortamı Matt'le Ophelie'yi duygulandırmıştı. Hem yıllardır çocuklarına hasret kalmış olan Matt'in, hem de Ted'le Chad'ı kaybetmiş olan Ophelie'nin özlemini çektiği bir manzaraydı bu. Ateşin başına oturmuş gülüşüp duran üç çocuğun ortasında

kalan iki yetişkin olmanın verdiği bir bütünlük, bir doğallık vardı burada. Daha önceki yaşamlarında ikisinin de asla gerçekten sahip olmadıkları, ama her zaman istemiş oldukları bir şeydi bu.

Mutfakta Ophelie çocuklar için bir tabağa kurabiye koyarken, Matt de ikisi için birer kadeh şarap hazırladı ve gülümseyerek ona baktıktan sonra, "Ne güzel, değil mi?" dedi.

Ophelie de gülümseyerek, "Çok güzel," diye yanıtladı. Dünya standartlarının çoğuna, hatta onlarınkine göre bile, gerçekleşen bir rüyaydı bu. Matt'in tüm istediği ise bunun devam etmesiydi.

Ophelie'nin de kendisi gibi boğuştuğu sorunları ve kurtulması gereken korkuları vardı, bunu biliyordu Matt, ama ikisinin de aynı sonuca varmalarını, sonunda birbirlerini bulmalarını istiyordu.

Ona karşı her zaman dikkatliydi Matt, onun ne kadar ürkek olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Çünkü Ted'in yaptıklarını, en azından Ophelie kadar iyi biliyordu. O kadar kötü bir şeydi ki bu, Ted sanki onu lanetlemiş, cezalandırmış, ya da yaşamının sonuna kadar kimseye güvenmemeye mahkûm etmişti. Bunun nasıl bir lanet olduğunu Matt'ten daha iyi kimse bilemezdi. Ama en azından şimdilik Tahoe'daki küçük dünyalarında bundan kurtulmuş gibiydiler.

Yılbaşı yemeği için yakındaki bir restorana gittiler, yemekten sonra da eğlenceleri görmek için bir otele girdiler. İnsanlar kayak giysileri, kalın, parlak süveterler giymişlerdi, sadece birkaçında Ophelie gibi kürk vardı. Ophelie, siyah renkli kadife tulumu, siyah tilki kürkü ve ona uygun şapkasıyla çok şık görünüyordu.

Pip annesinin kıyafetini pek beğenmemiş gibi bir tavırla "Kara bir mantara benziyorsun anne," dedi. Ama Vanessa beğenmişti giyinişini. Ophelie bu kıyafeti nasıl olsa giyecekti. Kızının daha tutucu moda öğütlerine pek aldırmıyordu ve Matt de beğenmişti kıyafetini. Ophelie ne giyerse giysin, ya da İngilizceyi ne kadar iyi konuşursa konuşsun, Fransız kadını olduğunu her zaman belli ediyordu. Boynuna taktığı bir eşarp, kulaklarında-ki küpeler ya da on dokuz yaşından beri sahip olduğu kayışlı bir Hermes çanta, her şey onun Fransız kökenini ortaya koyuyordu. Gardrobundan çıkardığı giysiler ve onları taşıma tarzı da aynı etkiyi yaratıyordu.

Ve bu kez Ophelie, kökeninin ve etraflarındaki atmosferin verdiği bir rahatlık içinde, Pip'in Noel'de bir kadeh şampanya içmesine izin verdi. Matt de aynı konuda Vanessa'ya izin verdi ve alkol için yaşı henüz çok genç olmasına rağmen, arabayı kullanmayacağı için Robert'e de biraz şarap ikram etti. Robert şaraptan hiç de etkilenmiş görünmüyordu, Matt onun, öğrencilerin çoğu gibi Stanford'da ara sıra bir şeyler içtiğinden emindi. Robert mantıklı bir delikanlıydı. Otelin salonunda otururlarken saat on ikiyi vurdu, hepsi Fransız usulü birbirlerini her iki yanaktan öptükten sonra birbirlerine Mutlu Yıllar dilediler. Matt Ophelie'yi, ancak eve döndükten ve çocuklar yattıktan sonra büyük bir tutkuyla öpebildi. Salonda, şöminenin karşısında birbirlerine sarılmış oturuyorlardı, yalnızdılar, ateş sönmek üzereydi ama içerisi hâlâ sıcaktı. Çok güzel bir akşam geçirmişlerdi. Özellikle de birbirleriyle çok iyi anlaşılan çocuklar çok eğlenmişti, ama onlar da çok mutluydular. Matt hayatında bu kadar mutlu olduğunu anımsamıyordu, Ophelie de son derece huzurluydu. Son aylarda, hatta geçen bir yılda yaşadıklarına rağmen,

uzun zamandır ağırlığını hissettiği yüklerin sırtından birer birer düştüğünü hissediyordu.

Matt onu iyice kendine çekip, "Mutlu musun?" diye sordu. Sadece şömine ateşiyle aydınlanan karanlık odada fısıldaşarak konuşuyorlardı, ikisi de çocukların uyuduğundan emindi. Pip o gece de Vanessa'nın odasında yatmıştı. İki kız çok çabuk ve çok iyi arkadaş olmuşlardı. Pip kendinden birkaç yaş büyük olan Vanessa'ya, hiç sahip olamadığı ve özlemini çektiği bir abla gibi bakıyordu. Vanessa'nın kendisinden büyük ya da küçük kardeşlerinin hepsi erkek olduğu için o da bir kız kardeşten hoşlanmıştı.

Ophelie fısıltı gibi bir sesle, "Çok mutluyum," diye yanıtladı. Matt'in yanında kendini hep mutlu, güvende hissediyor, sevildiğini de biliyordu. İçinde hep, onun yanındayken kendisine hiçbir zarar gelmeyeceği hissi vardı. Matt'in tek arzusu da onu korumak, çektiği tüm acılara karşı ona bir kalkan ve yaralarına merhem olmaktı. Bunları yapmak asla gözünü korkutmuyordu.

Matt onu tekrar öptü ve bu kez, yumuşakça ve sessizce, birbirlerini eskisine göre daha çok keşfettiler. Ophelie, onun ellerinin bedeninde gezindiğini hissedince Matt'i ne kadar çok istediğini anladı. Sanki Ted'in ölümünden sonra geçen on dört ay süresince tüm kadınlık duyguları ölmüştü de şimdi Matt'in ellerinde yavaşça yeniden can buluyordu. Matt'in içinde de ona karşı çok güçlü bir arzu vardı, onu tüm benliğiyle istiyordu. Divanda uzun süre birlikte oturduktan sonra uzandılar, vücutları, kolları, bacakları birbirine dolanmıştı, Matt bir süre sonra fısıldayarak konuştu: "Burada bu şekilde uzanıp biraz daha kalırsak başımız derde girecek." Ophelie on yıldan beri ilk kez kendini bir genç kız gibi hissedip kıkırdadı. Matt bir sonraki sorusunu sormak için tüm cesaretini topladı, ama zamanlama ikisi için de doğru olmalıydı. Ophelie'nin kulağına eğilip, "Odama gelmek ister misin?" diye sordu ve onun baş sallayarak evet yanıtını verdiğini görünce rahat bir nefes aldı. Ophelie'yi uzun zamandan beri, kendine bile itiraf edemediği kadar çok arzu ediyordu.

Divandan kalktılar, Matt onun elini tuttu ve ikisi de ayaklarının ucuna basarak sessizce yürüdüler. Ophelie, çocuklarından gizlenmek ister gibi korkuyla yürüyüşlerine bakıp gülmemek için kendini zor tutuyordu, ama evde onların dışında herkes uyumuştur. Odaya girince Matt kapıyı kapayıp kilitledi ve onu elinden tutup yatağına götürerek oturttu. Sonra gelip onun yanına uzandı. Bir an için, pencereden içeri süzülen ay ışığına baktı ve, "Seni çok seviyorum, Ophelie," diye fısıldadı. Öpüşerek birbirlerini soyarken ikisi de rahat ve sıcaktılar ve birkaç saniye sonra battaniyenin altına girdiler. Matt nazikçe ona doğru uzanırken onun titrediğini hissediyor, onu sevip mutlu etmek için elinden geleni yapıyordu. Ophelie, "Ben de seni seviyorum, Matt," diye fısıldarken, Matt onun sesindeki titreşimi duyabiliyordu. Ophelie'nin ne kadar korktuğunu hissedebiliyordu ve o yüzden, onu kendine çekerek uzun süre hiç kımıldamadan tuttu. "Her şey yolunda sevgilim... benim yanımda güvendesin... sana hiçbir kötülük gelmeyecek, söz veriyorum..." "

Ophelie'yi öperken yanaklarındaki yaşlarını hissetti ve Ophelie, "Çok korkuyorum Matt... " diye fısıldadı.

"Lütfen korkma... seni o kadar çok seviyorum ki... seni asla üzmeyecek, incitmeyeceğim, söz veriyorum." Ophelie ona inanıyordu ama hayata inanmıyordu artık. Eline bir fırsat geçtiğinde hayat ikisini de incitebilirdi. Ophelie kendini korumaktan vazgeçer de ona kendi dünyasına tamamen girme izni verirse korkunç şeyler olabilirdi. Ophelie onu kaybedebilir, Matt ona ihanet edebilir, onu terk edebilir ya da ölebilirdi. Artık hiçbir şeyin garantili olmadığını biliyordu Ophelie. Artık hiçbir şeye, hiç kimseye, hatta Matt'e bile güvenemezdi. Bu kadar yakın olmaları tehlikeliydi. O anda, bunu yapabileceğini düşündüğü için büyük bir aptallık yaptığını anladı.

Acı çeker gibi bir sesle, "Matt, yapamam... " dedi. "Çok korkuyorum." Matt'le sevişemez, onun kendisine bu kadar yakın olmasına izin veremezdi. Ondan bu kadar hoşlanması çok korkutucu bir şeydi, onu bir kez hayatına, ruhuna, bedenine ve kalbine sokarsa, artık hiçbir şey güvende olmayacaktı. Matt bunların hepsine sahip olurken, insanların hayatlarını mahveden şeytanlar, kötü ruhlar da onlara sahip olacaktı.

Matt sakın bir tavırla, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Bekleyebiliriz. .. acele etmemize gerek yok ki... ben hiçbir yere gitmiyo-

UANlbLLJbblttL

rum. Seni terk etmeyeceğim, incitmeyeceğim ya da korkutmayacağım... her şey yolunda, seviyorum seni." Matt bunları bütün kalbiyle söylüyordu, daha önce hiçbir erkekten duymadığı bir şekilde, Ted'den bile. Özellikle de Ted'den. Ophelie, Matt'i hayal kırıklığına uğrattığı için kendini çok kötü hissediyordu. Ama buna hazır olmadığını biliyordu, bir gün hazır olacak mıydı hiç bilmiyordu. Bunu söylemek zordu. Tüm bildiği, şu anda bunu yapamayacak olduğuydu. Matt'e bunu yapması için izin vermek çok korkunç bir şey olacaktı. Ve Matt onu beklemeye hazırdı. Matt onun nazik vücudunu yanında hissederek uzun süre kollarında tuttu o gece, onu çok arzu ediyordu, ama şimdilik buna

da razıydı. O anda bundan fazlası mümkün değilse bu da yeterliydi. Ophelie kalkıp giyinmeye başladığında şafak söküyordu. Bütün gece Matt'in yanında kalmış, ona sokulup biraz uyumuştı. Onun yanında çıplak yattığı için hiç de sıkılmış değildi. Matt'i istiyordu ama bu arzusu henüz yeterli değildi. Matt onu öperek gönderdi. Ophelie kendi odasına gidip yattı ve uyudu, iki saat kadar derin bir uykuya daldı, uyandığında, o kurşun gibi ağırlığı yine göğsünde hissetti. Ama bu kez değişikti bu ağırlık. Chad'la Ted için değil, Matt'in istediğini yapamadığı içindi. Onu aldatmış gibi hissediyordu kendini ve hayal kırıklığına uğrattığı için kendinden nefret ediyordu. Duş aldıktan sonra giyinirken, onu gördüğünde ne olacağını düşünüp tedirgin oldu, ama görür görmez her şeyin yolunda olduğunu anladı. Matt onu salonun diğer ucunda gülümseyerek karşıladı ve güven vermek ister gibi, gelip kolunu onun beline doladı. İnanılmaz bir adamdı Matt, Ophelie bir an için kendini onunla sevişmiş gibi hissetti. Şimdi onun yanında kendini eskisinden daha da güvende hissediyordu. Paniğe kapıldığı için aptallık ettiğini düşündü. Ama, sabırlı olduğu için minnettardı Matt'e. Yılın o ilk gününde kayarken, bir gece öncesinden hiç söz etmediler. Kaydılar, sohbet ettiler, eğlendiler ve son gecelerini çocuklarla yemek yiyerek geçirdiler. Matt çok üzgündü, çünkü Vanessa ertesi gün Auckland'a uçacaktı, ama babası bir ay kadar sonra onu görmeye gidecekti oraya. Ophelie ile Pip ertesi sabah arabayla yola çıkacaklar ve Pip bir gün sonra okuluna başlayacaktı. Robert'in iki

SİĞINAK

295

hafta daha tatili vardı, delikanlı, arkadaşlarıyla kayak yapmak için Heavenly'ye gidecekti. Ophelie ile Matt arasında hiçbir şey çözümlenmiş değildi, ama onlar zamanlamanın sadece kendilerine bağlı olduğunu biliyorlardı. Ophelie, Matt o gece ona ısrar etmiş, baskı yapmış, ya da kızmış olsa aralarındaki romantik ilişkinin bile sona ermiş olacağını biliyordu. Ama Matt bunu yapmayacak kadar akıllıydı ve şimdi Ophelie'yi daha da çok seviyordu. Ertesi sabah

birbirlerine hiçbir söz ya da randevu vermeden ayrıldılar, aralarında sadece sevgi ve umut vardı. Bu da ilk tanıştıkları zaman hissettiklerinden çok daha güçlüydü ve şu anda ikisi için de yeterliydi.

26

MATT, AUCKLAND'A UÇAN KIZI VANESSA'YI HAVAALANI-na götürdükten sonra, dönüşte Ophelie'yle Pip'i görmek için onların evine uğradı. Kızı gittiği için üzgündü, kumsaldaki münzevi yaşamına geri dönmeden önce orada bir fincan çay içmek iyi geldi ona. Geçen hafta paylaştıkları hayatın tam kendi istediği şey olduğunu şimdi her zamankinden çok daha iyi anlıyordu. Yalnızlıktan sıkılmıştı artık, ama şimdilik başka bir seçeneği yoktu. Ophelie şimdilik, tutkulu ve romantik bir gelecek vaadine rağmen, arkadaşlıktan daha fazlasına hazır değildi. Matt'in tek yapabileceği, aralarında, eğer olacaksa, neler olabileceğini görmektir. Eğer Ophelie ona daha fazla yaklaşmak istemezse, Matt en azından ona ve Pip'e iyi bir arkadaş olabilirdi. Matt bunun da bir olasılık olduğunu biliyordu. Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktu. Bunun kanıtını fazlasıyla görmüşlerdi.

Matt salona girdiğinde, Pip'le Chad'ın portrelerinin duvarın güzel bir yerine asılmış olduğunu görünce sevindi.

Ophelie gururlu bir ifadeyle gülümseyerek, "Çok güzel görünüyorlar, değil mi?" dedi ve ona tekrar teşekkür etti. "Vanessa gitmeden önce kendini nasıl hissediyordu?" Matt'in hem kızını hem de oğlu Robert'i çok sevmiştir. Babaları gibi çocuklar da çok iyi, nazik, iyi kalpli ve değerli insanlardı. Ophelie gerçekten sevmiştir onları.

Matt, "Gittiği için üzgündü Vanessa," diye yanıtladı ve Ophelie'nin çıplak olarak yanında yattığı geceyi düşünmemeye çalıştı. Ophelie ona tam olarak güvenseydi çok daha mutlu olacaktı Matt, ama şansları varsa, bunun ileride bir gün olmasını umut ediyordu. "Birkaç hafta sonra ona görmeye gideceğim. Seni ve Pip'i çok sevdi."

Ophelie hafifçe gülümseyerek, "Biz de onu çok sevdik," dedi. Pip ev ödevini yapmak için odasına çıkınca Ophelie üzgün bir ifadeyle

Matt'in yüzüne bakarak, "Tahoe'da olanlar için özür dilerim Matt," dedi. Bu konu o gecedен beri ilk kez açılıyordu. Matt konuyu açarak onu sıkmaktan, ya da hele ona baskı yapmaktan çekinmişti. Bunun ikisi arasında hiç konuşulmadan bir sır olarak saklanması gerektiğini düşünüyordu. Ophelie, "Öyle davranmamalıydım," diye devam etti. "Fransızcada bunu yapanlara allumeuse denir. Sanırım İngilizcede bunun için daha da çirkin bir sözcük var. Yani bu şekilde davranmak güzel bir şey değil. Niyetim seninle alay etmek ya da kandırmak değildi. Sanırım böyle davranarak sadece kendimi kandırdım ben. Kendimi buna hazır sanıyordum ama olmadığımı anladım."

Matt onunla bu konuda konuşmak istemiyor, söyleyeceklerinden onun başka anlamlar çıkarmasından korkuyordu. Aralarındaki kapıları kapamak istemiyordu. Onun istediği, bu kapıları ardına kadar açık tutmak ve ona, hazır olduğunda bunlardan geçme olanağı sağlamaktı. Eğer bir şeyler olacaksa, ne olursa olsun onu bekleyecekti. O zamana kadar, aralarındaki ilişki kısıtlı bile olsa, onu mümkün olduğunca çok sevecekti. "Sen hiç kimseyi kandırmadın, Ophelie. Zaman garip bir kavramdır, onu tanımlayamazsın, satın alamazsın ve insanlar üzerindeki etkisini önceden tahmin edemezsin. Bazı insanların çok, bazılarının da az zamana ihtiyacı vardır. Sen ne kadar zamana ihtiyaç duyuyorsan o kadar kullan."

Ophelie üzgün bir ifadeyle ona bakarak, "Peki, ya oraya hiç gelememsem?" diye sordu. O noktaya hiç gelememekten korkuyordu. Korkularının derinliği ve bunların insanı hiçbir şey yapamaz hale getiren etkisi onu dehşete düşürmüştü.

Matt, "Oraya hiç gelemesen bile seni hep seveceğim," dedi ve Ophelie, duymak istediğinin bu olduğunu anladı. Matt her zamanki gibi onu rahatlatmak istiyor, ona baskı yapmaya, ya da taciz etmeye çalışmıyordu. Matt'le birlikte olmak, her zaman, kumsalda uzun, huzur dolu bir yürüyüş yapmaya benziyordu. Onun söyledikleri Ophelie'ye huzur veriyordu. "Kendine işkence etme,

UANIKLLfcMfcfcL

Ophelie. Düşünmen gereken birçok şey var. Beni de o listeye ekleme. Ben halimden memnunum." Matt bunu söyledikten sonra gülümseyerek masanın üzerinden uzanıp onu dudaklarından öptü ve Ophelie de itiraz etmedi. Aslında hoşlanmış, mutlu olmuştu. Onu sevdiğine dair güçlü bir duygu vardı içinde, ne var ki bu konuda ne yapacağını henüz bilemiyordu. Eğer birini sevecek ve birlikte olacaksa, bu erkeğin Matt olacağından emindi. Öte yandan, Ted'in onun kadınlık yaşamını bitirmiş olması ihtimalini de göz önünde tutuyordu. Kocasının Ophelie üzerinde bu kadar iktidar kurmaya hiç hakkı yoktu, ama Ophelie bunu kabullenmekten ne kadar nefret etse de Ted bunu yapmıştı. Ophelie'nin bir daha hiç bulamayacağı ya da yerine koyamayacağı bazı temel özelliklerini mahvetmişti. Kaybolmuş bir şoset çorap gibi bir şeydi bu. Bu çorabın içi sevgi ve güvenle doluydu ama Ophelie onun nerede olduğunu bilemiyordu. Ted onu bir yerlere atmış, kaybetmişti herhalde. Giderken onu yanına bile almamıştı. Ophelie merak ediyordu, kendisi Ted için ne anlam taşımıştı, öldüğünde onu seviyor muydu? Yoksa hiç mi sevmemişti? Bunların yanıtını hiçbir zaman alamayacaktı. Ophelie'nin elinde şimdi sadece sorular kalmıştı.

Matt gitmeden önce, "Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordu. Ophelie cevap vermek üzere ağzını açtı ama onunla göz göze gelince birden sustu. Matt, yüzündeki ifadeden onun ne yapacağını anladı ve bundan nefret etti. "Sokak çalışması mı?"

Ophelie kahve fincanlarını lavaboya koyarken, "Evet," dedi.

Onunla bu konuyu yine tartışmak istemiyordu.

"Tanrım, bu işten vazgeçmeni ne kadar çok isterdim. Seni ikna etmek için ne yapmam gerektiğini bilemiyorum. Günün birinde başına kötü bir şey gelecek Ophelie. Böyle bir şey yaşamayı hiç istemiyorum. Arkadaşlarının bugüne kadar şansları yaver gitmiş olabilir, ama bu her zaman böyle olacağı anlamına gelmez.

Kendinizi tam anlamıyla riske atıyorsunuz, açık hedef halindesiniz hepiniz. Haftada iki gece onlarla çalışıyorsunuz, er geç birinize bir şey olacak."

Ophelie, "Merak etme, olmaz," dedi ama Matt her zamanki gibi ikna olmamıştı.

Matt saat beşte gitti, birkaç dakika sonra da Alice, Pip'le kalıp ona bakmak için geldi. Bu artık alışılmış bir program haline gelmişti. Ophelie bu işi eylülünden beri yapıyor, sürekli olarak felaket tellallığı yapan Matt'in aksine, kendini hep güvende hissediyordu. Matt'in fikrine katılmıyordu. Birlikte çalıştığı ekibi çok iyi tanıyor, onların ne kadar etkili ve güçlü olduklarını iyi biliyordu. Arkadaşları her zaman duyarlı ve dikkatliydi. Kendilerine kovboylar diyorlardı, ama sokaklarda ne yaptıklarını bilen, kendi arkaları kadar Ophelie'nin de arkasını koruyan kovboylardı onlar. Ophelie de artık yaptığı işte ustalaşmıştı. Artık sokaklardaki masum değildi. Ophelie saat yedide kamyonete bindi ve direksiyonun başındaki Bob'un yanına oturdu, Jeffle Millie de diğer araçtaydılar. Araçlar o gece ihtiyaç sahiplerine dağıtılacak yiyecek, giyecek, ilaç gibi malzemeye doluydu. Bir işadamı onlara sürekli olarak giysi veriyordu. O gece hava çok soğuktu. Bob sırtarak onun yüzüne bakıp, "Paçalı donunu giymeliydin," dedi.

Sonra her zamanki samimi konuşmasıyla, "Ee, işler nasıl?" diye sordu. "Noel nasıl geçti?"

"Fena sayılmaz. Noel akşamı kötüydü." Bob başını salladı, ikisi de zor günler yaşamış insanlardı. "Ama ertesi gün Tahoe'ya gidip arkadaşlarla kayak yaptık, çok eğlenceliydi."

"Güzel, biz de geçen yıl Alpine'e gitmiştik. Bu yıl da çocukları götürmek istiyorum ama çok pahalıya mal oluyor o yerler."

Ophelie bunu duyunca, parası olduğu için şanslı bir insan olduğunu düşündü. Bob'un beslemesi gereken üç küçük boğaz vardı ve geliri de azdı, ama çocukları için elinden geleni yapıyordu.

"Ee, romantik yaşamın nasıl gidiyor bakalım?" Bütün gece sokaklarda dolaşırken birçok konuda sohbet ediyorlardı, ikisi de dul ve çocuk sahibi yetişkinlerdi. Birbirlerine bir sürü öğüt ve bilgi veriyor, kapalı bir bürodakine kıyasla daha rahat ve açık konuşuyorlardı. Masa başı işi değildi onlarınkisi.

Ophelie onu anlamamış gibi, "Ne romantik yaşamı?" diye sorunca Bob gülerek onun kolunu dürttü.

"Hadii, benimle dalga geçme dostum. Daha bir-iki ay önce gözlerinde bazı parıltılar vardı. Biraz çarpılmış gibi gelmiştin bana... o

DA1N itLLt 5 1 EX

zamandan bu yana neler oldu, söylesene?" Bob severdi Ophelie'yi, dürüst ve iyi kalpli bir kadındı o, ve Jeff e de sıkça söylediği gibi, sokaklarda birlikte çalışırken onun ne kadar cesur olduğunu da görüyordu. Ophelie hemen hiçbir şeyden korkmuyordu. Hiçbir zaman onların gerisinde kalmamış, arkalarına saklanmamış, her hafta onlarla beraber çalışıp muhtaçlara yardım etmişti ve halen de ediyordu. Kadrolu alışan üç eleman da seviyordu onu. Bob ısrarla, "Evet, romantik durumdan ne haber?" diye tekrar sordu.

Kamyonetle göreve giderken konuşacak çok zamanları oluyordu. "Ben korkağın tekiyim, Bob. Galiba biraz da aptalım. Harika bir adam o, onu seviyorum, ama yapamıyorum işte. Ya da en azından şimdilik yapamıyorum diyelim. Çok acı günler yaşadım, sanırım onun etkisi." Ted'i ve Andrea'nın bebeğini, yazdığı mektupta Andrea'nın Ophelie ve Chad konusunda söylediklerini, Ophelie'nin akıl hastası oğluna iyi bakamadığım, hatta hastalığın sebebi olduğunu ve Ted'in de ona hak verdiğini ima eden o korkunç satırları Bob'a anlatamazdı elbette. O zalimce mektubu bir türlü unutamıyordu. Hatta bir gün, Andrea'nın söyledikleri acaba doğru muydu, Chad'ın sorunlarını ben mi abarttım diye sormuştu kendine. Andrea'nın Ted'i ustalıkla idare etmesi bir yana, belki de söylediklerinde bir gerçek payı olabilirdi. Ophelie o mektup konusunda kendine bir süre işkence ettikten sonra, Pip'in de kendisi gibi bulup okumasını önlemek için yakmıştı kâğıdı.

"Biliyorum, biliyorum. Karım öldüğünde benim başıma da bir sürü berbat şey geldi. şimdi inanması g elbette, ama insan zamanla alışıyor işte. Yani hayatın devam ettiğini görüyor ve acıya alışıyorsun. Haa, sırası gelmişken söyleyeyim." Bob sustu ve ilgisiz gibi görünmeye çalışarak, 'Opie'ye değil pencereden dışarı baktı. Ophelie ona taktıkları bu kısa adı seviyordu. "Yakında evleniyorum." Bob sonunda bombasını patlatmıştı ve Ophelie bir sevinç çığlığı attı.

"Bravo sana! Harika, müthiş bir şey bu. Peki çocukların ne diyor bu işe?"

"Çocuklar seviyor onu... çok seviyorlar... hep sevdiler zaten."

Ophelie onun nişanlısının, ölen karısının en iyi arkadaşı olduğunu biliyordu ve bu da dul erkekler arasında sık rastlanan bir olaydı. Dul kalan erkeklerin çoğu, ölen karılarının kız kardeşleri ya da en iyi arkadaşlarıyla evlenirdi. Her zaman duyulan hikâyelerdendi bu.

Ophelie çalışma arkadaşı adına sevinmişti, "Peki, ne zaman?" diye sordu.

"Ah şey, bilmiyorum... bu onun ilk evliliği olacak, onun için büyük bir düğün istiyor. Bense nikâh dairesine gidip hemen bitirmek istiyorum işi."

"Oyunbozanlık etme de işin zevkini çıkarmaya bak. Umarım bundan sonra bir kez daha evlenmezsin."

"Evet, ben de öyle umarım. Ama iyi bir kadın o, ayrıca benim en iyi dostum."

"Bu en iyisi işte." Tıpkı Matt'le kendisi gibi. Ama ne kötü ki kendisi korkularından kurtulup bir türlü onunla gerçek bir ilişkiye giremiyordu. Bu konuda Bob'u kıskanır gibi olduğunu hissetti. Ama onun karısı Ted'den çok daha önce ölmüştü. Belki bir gün kendisi de korkularından kurtulup tedbiri bir kenara bırakır ve Matt'le ciddi bir ilişkiye girebilirdi, öyle umuyordu.

Bir süre sonra Misyon'un yakınlarındaki Hunters Point'e gelip biraz yardım malzemesi dağıttılar ve olaysız bir şekilde oradan ayrıldılar. Bu da Matt'in korkularının ne kadar yersiz olduğunun bir kanıtıydı işte. Kahve içip bir şeyler yemek için bir yerde durduklarında Ophelie çok rahattı, Jef ve Millie'yle şakalaşıp duruyordu. Hava çok soğuktu ve yardım malzemesi dağıttıkları zavallı evsizler onlara minnet kalmışlardı.

Tekrar yola çıkarlarken Bob, "Uuu, bu gece çok soğuk!" diye söylendi. Her zaman yaptıkları gibi, yükleme doklarını, demiryolu kenarlarını, köprü altlarını, daracık sokakları dolaşıp malzeme dağıtıyorlardı. Üçüncü, Dördüncü, Beşinci ve Altıncı sokaklarda çalışıyorlardı ve Bob bu bölgeden hiç hoşlanmadığını söyledi. Bu

sokaklarda çok fazla uyuşturucu alışverişı oluyor, buralarda yaşayan-larsa buna bir son vermek için alıcı ve satıcılara müdahale etmeye çalışıyorlardı. Ne var ki sokaklardaki bu işlere karışmak hiç de iyi bir fikir değildi. Onların ulaşmaya çalıştığı insanlar o kötüler değil, sadece yaşam savaşı veren ihtiyaç sahipleriydi. Bazen sinyallerin karıştığı olabiliyordu. Ama Jeff bu semti seviyor, bazen haklı da

UANltLLt aitEL

çıkıyordu, çünkü bu bölgede kapı eşiklerinde, arka sokaklarda, paçavralar ve muşambalar altında, büyük karton kutular içinde yaşayan pek çok evsiz insan vardı.

Bir süre sonra, Beşinci ve Altıncı sokaklar arasında, adı Jesse olan daracık bir sokağa girdiler, çünkü Millie Jeff e, sokağın sonunda birkaç evsiz gördüğünü söylemişti ve ikisi birden arabadan aşağı atladılar. Orada çok sayıda insan olmadığı için Bob'la Ophelie arabalarında kaldılar, iki arkadaşları bu işi halledebilirdi, ama Jeff onlara el sallayıp palto ve uyku tulumu istedi. Bunlar Bob'la Ophelie'nin kamyonetindeydi ve Ophelie hiç beklemeden aşağı atladı.

Omzunun üzerinden, "Ben götürürüm," diye seslendi, Bob tereddüt içindeydi ama Ophelie öyle hızlıydı ki, Bob daha araçtan inmeden o istenenleri kucaklayıp daracık sokağı yarılamıştı.

Bob, "Hey, bekle!" diye seslenerek onu izledi, ama sokak boş görünüyordu, sadece diğer uçta büyük bir "dam" vardı. Jeff le Millie sokağın diğer ucuna varmışlar ve Ophelie de onlara yaklaşmıştı ki, bir kapı eşiğinden çıkan uzun boylu, zayıf bir adam onu yakaladı. Bob adamın Ophelie'ye doğru uzandığını görünce onlara doğru koşmaya başladı. Adam kolunu tutmuştu ama, ne gariptir ki Ophelie hiç korkmamıştı. içgüdüsel olarak öğrendiği gibi, adamın gözlerinin içine bakıp gülümsedi.

"Uyku tulumu ya da ceket ister misin?" Ophelie, adamın uyuşturucu bir maddenin etkisinde olduğunu görebiliyordu, ama bakışlarıyla ondan korkmadığını ve zarar vermeyeceğini yeterince anlatmıştı adama.

"Hayır bebeğim, istemem. Başka neyin var bakalım? istediğim herhangi bir şey var mı sende?" Adamın iri ve vahşi bakışlı gözleri vardı ve hiç durmadan çevresini gözetliyordu.

"Yiyecek, ilaç, kalın ceket ve paltolar, yağmurluklar, uyku tulumları, boyun atkıları, şapkalar, çoraplar, torba bavullar, muşambalar, ne istersen var."

Ama adam öfkeli bir sesle, "Bu pislikleri satıyor musun sen?" diye sordu, o sırada Bob da yanlarına varmış, yerini almıştı.

Ophelie sakın bir tavırla, "Hayır, bunlardan istediğini sana parasız vereceğiz," dedi.

"Neden?" Adam sinirli görünüyordu ve tavırları düşmancaydı, hızlı hareket ediyordu. Bob biraz geride, hareketsiz durmuş onlara bakıyordu. Tehlikeyi seziyor, ama onların arasındaki hassas dengeyi bozmak da istemiyordu.

"Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Bu züppe de kim?" Adam Ophelie'nin kolunu hâlâ bırakmamıştı ve şimdi daha çok sıkıyordu. "Polis mi bu?"

"Hayır, değil. Biz Wexler Merkezi'nden geliyoruz. Sana ne verebilirim?"

"Defolun başımdan, kaltak. Sizden hiçbir bok istemiyorum."

Bob, "Bu kadar yeter," diyerek sessizce adama yaklaşırken, Jeff le Millie de sokağın diğer ucundan ağır adımlarla onlara doğru yürüdüler. Bir şeyler olduğunu anlamışlardı, ne olduğunu göremiyor, ama adamın sesini duyabiliyorlardı. Bob sakın ama kesin bir tavırla, "Bırak onu, bayım," dedi.

"Nesin sen? Onun pezevengi mi?"

"Başının derde girmesini istemezsin, biz de istemeyiz. Bırak onu, ahbap." Bob sakın konuşuyordu ama artık silah taşımadığına üzülmüştü. Silahını çekmesi adam üzerinde mutlaka caydırıcı bir etki yapar, hiç kuşkusuz geriletirdi. O anda Jeff le Millie de geldiler ve adam birden, kolundan tuttuğu Ophelie'yi hızla kendine doğru çekti, iyice öfkelenmişti.

"Neler oluyor burada? Siz de kimsiniz? Sivil polise benziyorsunuz." Jeff biraz geriden, "Polis değiliz biz," diye seslendi. "Ama ben eski bir donanma komandosuyum ve o hanımı hemen bırakmazsan seni

mahvederim." Adam Ophelie'yi çekerek sokağın'ortalarındaki bir kapı eşiğine götürdü ve Bob, orada onu bekleyen iki kişi daha olduğunu gördü. En nefret ettikleri durumdu bu, bir uyuşturucu alışverişinin tam ortasına düşmüşlerdi. "Dinle bayım, sizin ne yaptığınız bizi hiç ilgilendirmiyor, biz buralarda yaşayan evsizler için ilaç, yiyecek ve giyecek getirdik. Siz istemezseniz tamam, ama bizim işimiz var. Siz kendi işinize bakın, bu benim umurumda bile değil." işler kötüye gittiğinde yapabilecekleri tek şey o adamlarla sert konuşmaktı, ama konuşmalarını destekleyecek hiçbir şeyleri yoktu. Ophelie'yi yakalamış olan uyuşturucu satıcısı onlara inanmamış görünüyordu.

t 1

Adam Millie'yi gösterip, "O kim? O da polise benziyor," dedi ama Ophelie sesini çıkarmadı. Millie kendisine de polis gibi görünürdü hep.

Jeff hiç çekinmeden, "Eskiden polisti, ama fahişelik yaptığı için meslekten atıldı," dedi, ama adam ona yine inanmamıştı.

Adam, "Pislik yapıyorsun, sen dostum. O kadın tam bir polis gibi kokuyor, bu da," dedikten sonra kolunu bırakıp Ophelie'yi onlara doğru itti, Ophelie sendeleyerek geriledi. Böyle bir şey beklemediği için dengesini güçlkle buldu ve doğrulduğu anda silah sesleri duyuldu. Adamın silah çektiğini fark etmemişlerdi. Adam saniyesinde, bale yaparcasına havaya sıçrayıp fırlıdak gibi döndü ve koşarak kaçmaya başladı.

Jeff onun arkasından koşarken Bob bağırdı ve aynı anda kapı eşiğindeki iki adam gözden kayboldular. Derken bir kapının kapandığı duyuldu. Her şey yıldırım hızıyla olmuştu, hepsi Jeff e ve peşinden koştuğu adama baktılar, şimdi Millie de koşmaya başlamış, Jeff e sesleniyordu. Silahlı değillerdi ve adamın arkasından koşmanın hiçbir yararı olmayacaktı. Onu yakalasalar bile hiçbir şey yapamayacaklar, ayrıca vurulma riskini de göze almış olacaktı. Onlar polis değildiler ve Bob hemen oradan uzaklaşmak istiyordu. Kamyonete koşmasını söylemek için Ophelie'ye döndü ama döner dönmez onun yerde yattığını gördü, her taraf kan içinde kalmıştı. Silahlı adam onu vurmuştu.

Hemen yere diz çöküp onu kaldırmaya çalışırken, "Lanet olsun, Opie... ne yaptın sen?" diye bağırdı. Hafif yaralandığını sanmıştı ve bir an önce onu oradan götürmek istiyordu ama biraz dikkat edince yarasının ağır olduğunu gördü, orada açık hedef halindeydiler. Etrafta başka uyuşturucu alışverişleri de devam ediyordu. Oraya gelmekle hiç iyi etmemişlerdi.

Bob avazı çıktığı kadar bağırdı. Onu ilk işiten Millie oldu. Bob ona işaret etti, o da Jeff i çağırdı. Ophelie'nin Bob'un kollarında yattığını ikisi de görmüştü şimdi ve koşup geldiler. Jeff hemen cep telefonunu çıkarıp 911 İmdat'ı aradı. Bob şoka girmiş gibiydi, Ophelie baygındı ama Bob onun nabız atışlarını almıştı, hâlâ soluk alıyordu ama çok güçlkle.

Jeff yaralı Ophelie'nin yanına diz çökerken Millie sokağın çıkışına koştu, gelen ambulansa yol gösterecekti. Jeff, "Lanet olsun!" diye homurdadı. "Atlatacak mı dersin?"

Bob sıkılı dişlerinin arasından, "Durumu iyi görünmüyor," dedi. Jeffe kızıyordu, bu sokağa hiç girmemeliydiler. Uzun zamandır ilk kez böyle aptalca bir iş yapmışlardı. Bob, işi Ophelie'ye bırakıp onu daha yakından izlemediği için kendine de kızıyordu. Ama silahsız olduklarından, bunun gibi bir durumda birbirlerini korumak için hemen hiçbir şey yapamazlardı. Bir süre önce, kurşun geçirmez yelek giyip giymeme konusunda konuşmuşlar, ama sonunda buna ihtiyaçları olmadığına karar vermişlerdi. O zamana kadar buna gerçekten de hiç ihtiyaç duyulmamıştı. Ophelie'nin yüzüne bakan Bob, "Dul bir kadın, bir de küçük kızı var," dedi.

"Biliyorum dostum... biliyorum... neredede kaldı bu lanet herifler?"

Bob parmağını Ophelie'nin boynuna götürüp tekrar nabzına bakarken, "Geliyorlar, duydum," dedi. Nabız yavaşlıyordu, Ophelie sadece birkaç dakika önce yaralanmıştı ama bu süre onlara asırlar gibi geldi. Birkaç saniye sonra siren sesini duydular ve Jeff Millie'nin el salladığını gördü, sağlık görevlileri koşarak onlara doğru geliyordu.

Ophelie'yi hemen tekerlekli bir sedyeye yatırıp götürürlerken adamlardan biri Ophelie'nin koluna bir kan torbası bağladı.

Gelenlerden biri, yanlarında koşan Jeffe, "Kaç kurşun yarası var?"

diye sordu. Bob ambulansı hastaneye kadar takip etmek için hemen koşup kamyonetine atladı. San Francisco Devlet Hastanesi'nin acil servisi kentin en iyilerindendi. Motoru çalıştırıp kamyoneti döndürürken içinden dua ediyordu.

Jef sağlık görevlisine, "Üç silah sesi duyduk," diye yanıt verirken adamlar tekerlekli sedyeyi hızla ambulansın içine sokup yaralının yanına atladılar. Adamlardan biri kapıyı kaparken ambulans hemen hareket etti, Jeff de kendi kamyonetine koştu. Millie direksiyon arkasında onu bekliyordu ve iki kamyonet de ambulansın peşine takıldılar. Başlarına ilk kez böyle bir şey geliyordu ama bunun ilk oluşu bir teselli olamazdı elbette. Millie gece trafiğinde gözlerini yola dikmiş, sağ sol yapıp bü-

S20
yük bir hızla ambulansın peşinden giderken, "Kurtulacak mı dersin?" diye sordu.

Jeff derin bir iç çekerek başını iki yana salladı. Bunu söylemekten nefret ediyordu ama kurtulacağını hiç sanmıyordu ve Millie de aynı kanıdaydı. "Hayır, sanmıyorum," dedi. "Yakın mesafeden üç kurşun yedi. Adam kurşun yerine bezelye tanesi atmadıysa ölecektir. Kimse kurtulamaz bu tür yaralardan. En azından bir kadın kurtulamaz."

Millie yüzünü buruşturarak, "Ben kurtulmuştum," dedi.

Yaralanması, malulen emekli olmasına neden olmuş ve iyileşip kendini toparlaması çok uzun zaman almıştı, ama sonunda yaşamını sürdürmeyi başarmıştı Millie. Görevdeki ortağı erkekti, o da Millie'yle birlikte yaralanmış, ama ölmüştü. Böyle durumlarda bazen şansın da büyük rolü oluyordu.

Yedi dakikada hastaneye vardılar ve üçü de kamyonetlerden atlayıp sedyenin peşinden içeri koştular. Sağlık görevlileri Ophelie'nin giysilerinin bir bölümünü kesmiş, onu âdeta yarı çıplak bırakmışlardı, her yanı kan içinde olduğundan neler olup bittiğini anlamak olanaksızdı. Ophelie, baygın bir halde ve yüzüne bir oksijen maskesi takılmış olarak büyük bir hızla acile alındı ve onu gözden kaybettiler. Sokak ekibinin üç görevlisi sessizce bir kenara oturdular, kime haber vereceklerini, ya da haber vermeleri gerekip

gerekmediğini bilemiyorlardı. Bunu Ophelie'nin küçük kızına bildirmek büyük bir günah olurdu, ama biraz düşününce kızın yanında bir çocuk bakıcısı olduğunu anımsadılar. En azından ona haber vermeleri gerekiyordu.

Jeff, "Ne diyorsunuz çocuklar?" diye sordu. Ekip başı oydu ama bu da kolayca verilecek bir haber değildi.

Bob üzgün bir tavırla, "Bana böyle bir şey olsaydı çocuklarım bilmek isterdi," dedi. Üçü de hasta gibi görünüyorlardı ve Jeff holdeki duvar telefonuna gitmeden önce durup Bob'a baktı.

"Kızı kaç yaşındaydı?"

"On iki. Adı da Pip."

Millie, "Çocuk bakıcısı ya da küçük kızla benim konuşmamı ister misin?" diye sordu. Onları bir kadının araması hiç kuşkusuz daha az korkutucu olurdu. Ama küçük bir kıza, annesinin göğsü-

SIGINAK

307

ne iki, midesine de bir kurşun yediğini söylemekten daha korkunç ne olabilirdi ki? Jeff başını iki yana sallayıp telefona doğru giderken, diğer ikisi acil servisin kapısına yakın bir yerde duvara dayanıp beklemeye başladılar. En azından, henüz hiç kimse gelip Ophelie'nin öldüğünü söylememiştir. Ama Bob bu haberin gecikmeyeceğine emindi.

Safe Harbour'daki yazlık evde telefon çaldığında saat sabahın ikisini biraz geçiyordu. Matt iki saattir uyuyordu ve telefon sesiyle yatağından fırladı. Çocuklarına kavuştuğu günden beri telefon sesleri onu heyecanlandırıyor, olağandışı saatlerde gelenler de korkutuyordu. Arayanın kim olduğunu merak etti, Robert de arayabilirdi, Auckland'dan Vanessa da. Ama arayanın Sally olmaması için dua etti.

El yordamıyla ahizeyi aldı ve uykulu sesiyle, "Alo?" dedi.

"Matt." Arayan Pip'ti ve tek bir kelime söylemiş olmasına rağmen sesinin titrediği belliydi.

"Kötü bir şey mi oldu?" Ama o daha söylemeden Matt ne olduğunu anlamıştı ve birden bir korku dalgasının içinde yayıldığını hissetti.

"Annem vurulmuş Matt, şimdi hastanede. Gelebilir misin?"

Matt üstündeki örtüyü atıp çıplak ayakla yere basarken, "Hemen, canım," dedi. "Ne olmuş?"

"Bilmiyorum, önce Alice'le konuştular, sonra ben de konuştum onlarla. Adam bana onun üç kurşun yediğini söyledi."

Matt boğulur gibi bir sesle, "Yaşıyor mu?" diye sordu.

"Evet." Sesi güçlükle çıkıyor, ağlıyordu Pip.

"Adam bunun nasıl olduğunu da söyledi mi?"

"Hayır. Gelecek misin?"

"Hemen geliyorum." Matt o anda doğruca hastaneye mi, yoksa eve, Pip'e mi gitsin bilmiyordu. Hemen Ophelie'nin yanına gidip onu görmek istiyordu ama Pip'in de ona ihtiyacı olduğu belliydi.

"Ben de seninle gelebilir miyim, Matt?"

Matt'in tereddüdü sadece bir saniye sürdü, ayağına bir kot pantolon alıp geçirirken, "Pekâlâ," dedi. "Giyin ve beni bekle.

Hemen geliyorum oraya. Annen hangi hastanedeymiş?"

308

DANIELLE STEEL

"San Francisco Devlet Hastanesi'nde. Biraz önce götürmüşler oraya, olay kısa süre önce olmuş. Bütün bildiğim bu kadar."

"Seni çok seviyorum, Pip. Biraz sonra görüşürüz." Matt onunla daha fazla konuşup boşuna zaman yitirmek istemiyordu. Giyinip cüzdanıyla anahtarlarını aldı ve arabasına koştu. Evin sokak kapısını bile kilitlemedi. Hastaneyi arabadan aradı ama kimse henüz tam olarak ne olduğunu bilemiyordu, Ophelie ameliyattaydı.

Matt dağ yolunda elinden geldiğince süratli gitti ve otoyola çıkınca gazı kökledi. Köprüden âdeta uçarcasına geçti, otoyol girişinde görevli kadına ücreti âdeta atarak ödedi ve Ophelie'nin evine Pip'in telefonundan yirmi dört dakika sonra vardı. Eve girip vakit kaybetmek istemedi, korna çaldı, Pip hemen dışarı fırladı ve arabaya koştu, üstünde bir kot pantolon ve holde bulduğu kayak parkası vardı. Yüzü sapsarıydı ve çok korktuğu belliydi.

Matt, "İyi misin sen?" diye sorunca Pip başını iki yana salladı. O anda ağlayamayacak kadar korkuyordu. Kızın neredeyse bayılacak gibi olduğunu gören Matt, bunun olmaması için içinden dua

etmeye başladı. Ophelie için daha da çok dua ediyordu. Annesinin sokak ekibiyle gece yanları sokaklarda dolaşmakla ne büyük çılgınlık yaptığını küçük kıza söylemedi. Matt'in korktuğu ve bir gün olacağını tahmin ettiği şey olmuştu işte. Ama haklı çıktığını düşünerek teselli bulamazdı elbette. Ophelie'nin yaşayıp yaşamayacağını kimse bilemiyordu. Üç kurşun yiyen bir insanın yaşaması mucize olurdu ama Matt bu şekilde vurulup da yaşayan bazı insanlar biliyordu.

Pek konuşmadan hastaneye vardılar, Matt arabayı acil servisin parkına bıraktı ve Pip'le birlikte koşarak içeri girdiler. Jeff, Bob ve Millie onları kapıdan girer girmez gördüler ve kim olduklarını hemen anladılar, ya da en azından küçük kızın kim olduğunu anlamışlardı. Kızıl saçları dışında annesine çok benziyordu. Bob, ona yaklaşıp hafifçe omzuna dokundu ve, "Pip?" dedi. "Ben Bob."

"Biliyorum." Pip onu ve diğerlerini annesinin tarifinden tanımıştı. Sinirli olmasına karşın sakın görünmeye gayret ederek, "Annem nerede?" diye sordu. Matt öfkeli bir ifadeyle kaşlarını çatıp kendini onlara tanıttı. Ophelie'nin yaptıkları için onları suçlayamazdı ama kızıyordu işte.

Millie, "Ameliyatta, kurşunları çıkarıyorlar," diye yanıtladı.

Matt, ekibin sorumlusu olduğunu hissettiği Jeffe bakarak, "Nasıl peki?" diye sordu.

"Bilmiyoruz. Onu ameliyata aldıklarından beri bize bir şey söylemediler." Hepsine saatler kadar uzun gelen bir süre orada durup beklediler, sonunda yorulup oturdular.

Bob kahve almaya gitti. Millie, bir eliyle Matt'in elini tutan Pip'in diğer elini tuttu. Konuşmadan oturuyorlardı, hiçbirinin özür dilemek, durumu açıklamak ya da diğerlerini rahatlatmak için bir şey söyleyecek hali yoktu. Pip de dahil hiçbiri fazla umutlu değildi ve hiçbiri Pip'e yalan söylemek istemiyordu. Ophelie'nin yaşama şansı hepsine göre hayli zayıftı.

Matt bir süre sonra, "Onu vuran adam yakalandı mı?" diye sordu. Jeff, "Hayır, ama onu yakından gördük," diye yanıtladı. "Eğer poliste resmi varsa yakalarız adamı. Ben arkasından koştum ama

yakalayamadım, sonra da Ophelie'yi bırakmak istemediğim için geri döndüm." Matt başını salladı. Ophelie ölürse, adam yakalansa bile ne işe yarayacaktı bu? Matt ve Pip için hiçbir anlam taşımayacaktı onun yakalanması. Ophelie ölecek olursa, hiçbir şey onu geriye getiremeyecekti ki.

Matt birkaç kez hemşirelerin odasına gidip durumu sordu, ama onlar da henüz bir şey bilmiyorlardı, Ophelie hâlâ ameliyattaydı. Ameliyat yedi saat sürdü, ama sonuç iyiydi, o hâlâ yaşıyordu. Jeff Merkez'i arayıp olayı haber vermiş, gazeteciler de danışma masasını arayıp bilgi istemişlerdi ama hastaneye henüz gelen olmamıştı, bu da onlar açısından iyi bir şeydi. Sabahın dokuz buçuğunda, bir doktor bilgi vermek için bekledikleri yere geldi. Matt'le Pip onun ne söyleyeceğini korku içinde bekliyorlardı. Matt oraya geldiklerinden beri küçük kızın elini bırakmamıştı ve yapacağı her şeyi diğer eliyle yapıyordu, ikisi birbirlerine sımsıkı yapışmış gibiydiler.

Operatör doktor, "Yaralımız yaşıyor," diyerek yüreklerine biraz su serpti. "Ama ne olur, henüz bilemiyoruz. Kurşunlardan biri akciğerini delip sırtından çıkmış, ikinci kurşun ensesini delip geçmiş ama omurgaya dokunmamış. Bu kadar ağır yarala-

310
ra rağmen şanslı sayılır, ama tehlikeyi henüz atlatmış sayılmaz. Üçüncü kurşun yumurtalıklardan biriyle apandisi parçalamış, midesine ve bağırsaklarına hasar vermiş. Dört saat boyunca bunların üzerinde çalıştık. Yani burada yapılabilecek her şeyi yaptık diyebilirim."

Pip güçlükle duyulabilen bir sesle, "Onu görebilir miyiz?" diye sordu. Küçük kız o saate kadar hiç konuşmamıştı, ama doktor başını iki yana salladı.

"Henüz değil, şu anda yoğun bakımda. Ama bir iki saat sonra durumunu iyi görürsek gelip görebilirsiniz onu. Şu anda hâlâ narkozun etkisi altında ve baygın. Kendine geldiğinde de biraz sersemlemiş gibi olacak, onu bir süre bu halde tutacağız."

Pip, "Ölecek mi?" diye sorarken Matt'in elini âdeta bir mengene gibi sıkıyordu. Matt, doktorun yanıtını beklerken nefesini tuttu.

Doktor Pip'in yüzüne bakarak, "Umarız ölmez," dedi. "Ama çok kötü yaralanmış, henüz hiçbir şey belli değil. Fakat ameliyatı ve travmayı atlattı, oldukça güçlü bir kadın. Biz elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Bob içinden dua ederken, "Umarız yaşar," dedi. Pip tekrar yerine oturdu, ağaçtan yapılmış küçük bir heykeli andırıyordu.

Hastaneden ayrılmayacaktı, Matt ve diğerleri de aynı şekilde düşünüyorlardı. Orada saatlerce sessizce oturup beklediler, öğle saatinde bir hemşire gelerek yoğun bakıma gidebileceklerini söyledi. İnsana korku veren bir yerdi burası. Ophelie'nin yattığı camlı bölmede bir sürü makine, monitörler ve her tarafa uzayan kablolar görölüyordu. Her yanında iğneler, sargılar ve tüpler olan Ophelie'nin yanında, onu sürekli gözetleyip kontrol altında tutan üç hemşire duruyordu. Matt'le Pip bölmeye girdiklerinde Ophelie'nin yüzü iyice solgundu ve gözleri kapalıydı.

Yatağın ayak ucunda durdular. Matt, dolan gözlerini Pip'in görmemesi için büyük gayret gösterirken, küçük kız, "Seni seviyorum, anne," diye mırıldandı. Matt güçlü olması gerektiğini biliyordu ama o anda tek istediği şey, uzanıp Ophelie'ye dokunabil-mekti. Böylece ona hayat verebilecekti sanki. Hastane çalışanlarının, onun için ellerinden geleni yaptıkları belliydi.

Ophelie, onla-

S1GINAK

311

rın orada kaldığı süre içinde hiç kımıldamadı. Hemşire artık gitmeleri gerektiğini söylediğinde, onlar da zaten oradan ayrılmayı düşünüyorlardı. Ophelie'yi her saat sadece beş dakika görebileceklerdi. Dışarı çıkmaya hazırlanırken Pip'in gözyaşları yanaklarına süzölüyordu. Annesini kaybedeceğini düşünüyor, korkudan ne yapacağını bilemiyordu, çünkü annesinden başka kimsesi yoktu. Aile olarak dünyada sadece annesi vardı. Çıkmadan önce ona bir kez daha baktıklarında, Ophelie, sanki kızının korkularını hissetmiş gibi gözlerini açtı ve önce Pip'e, sonra da

Matt'e baktı. Sonra, sanki onlara cesaret vermek istermiş gibi gülümsedi ve gözlerini tekrar kapadı.

Pip küçük camlı bölmenin içinde, "Anne?" diyerek ona baktı. "Beni duyuyor musun?" Ophelie hafifçe başını salladı. Burnunun üstünde bir oksijen maskesi vardı, ama ona acı vermeyen yeri sadece başıydı.

Ophelie, "Seni seviyorum, Pip," diye fısıldadı, sonra Matt'e baktı.

Bakışları Matt'in neler söyleyeceğini bildiğini gösteriyordu.

Vurulup yere düşerken en son düşündüğü şey, 'Matt haklı çıktı'

olmuş, sonra her şey kararmıştı. Şimdi Matt orada, karşısında

duruyordu ve Ophelie onun kendisine kızgın olmasından

korkuyordu. Matt'in Pip'in yanında olmasına çok sevinmişti,

ikisinin nasıl olup da bir araya geldiğini merak ediyordu. Herhalde

Pip aramıştı onu. Ophelie, "Merhaba, Matt," diye mırıldandı,

ardından tekrar gözlerini kapayıp uykuya daldı. Dışarı

çıktıklarında ikisi de ağlıyorlardı, ama bunlar hem üzüntü, hem de

rahatlama gözyaşlarıydı. Ophelie iyileşecek gibi görünmüştü

onlara, yine de henüz emin olamazlardı bundan.

Eski yerlerine döndüklerinde, diğerleri, "Ophelie nasıl?" diye

sordular. Yoğun bakım servisinin bekleme odasında bekliyorlardı

ve Matt'le Pip'in oradan gözyaşları içinde çıktığını görünce büyük

bir korkuya kapılmışlar, Ophelie'nin öldüğünü sanmışlardı.

Pip gözlerini silerken, "Bizimle konuştu," dedi.

"Konuştu ha?" Bob şoke olmuş ve çok heyecanlanmıştı. "Ne söyledi peki?"

Pip mutlu bir gülümsemeyle, "Beni sevdiğini söyledi," diye

yanıtladı. Ama Pip de diğerleri de bunun çok uzun ve korkulu bir te-

312

DANIELLE STEEL

davi süreci olacağını biliyorlardı. Ophelie henüz kurtulmuş sayılmazdı.

Diğerleri öğleden sonra Merkez'e gittiler, ama akşam saatlerinde,

göreve çıkmadan önce tekrar geleceklere söz verdiler. Evlerine

gidip birkaç saat uyumaları gerekiyordu. Ayrıca Merkez'de, sokak

ekibinin güvenlik konusunun tartışılacağı bir toplantı yapılacaktır. Ophelie'nin yaralanması herkesi şoke etmişti. Hepsinin silah taşıma izni olduğu için, Jeff ve Bob bundan böyle silah taşıyacaklarını söylemiş, Millie de onlarla aynı fikirde olduğunu belirtmişti. şimdi herkes birbirine, sokak ekibinin gönüllüler için uygun bir çalışma ortamı olup olmadığını soruyordu. Herkes bu konuda olumsuz fikir belirtmekteydi, ama Ophelie için çok geç olmuştu.

Matt akşama kadar Pip'le beraber hastanede kaldı, Ophelie'yi iki kez daha gördüler. Birincisinde Ophelie uyuyordu, ama ikincisinde onun çok acı çektiğini anladılar. Matt'le Pip gidince Ophelie'ye morfin yaptılar. Matt, hiç olmazsa bir saat için eve gidip dinlenmesi, temizlenmesi ve bir şeyler yemesi için Pip'i ikna etmeye çalıştı. Pip, morfinden sonra rahatça uyuyan annesini görünce, sonunda isteksizce de olsa gitmeye razı oldu. Matt'le küçük kız eve girdiklerinde Mousse sevinçle havlayarak onları karşıladı. Matt hemen mutfağa girip kendileri için tost ve omlet yaptı. Telesekreterde, Pip'in okulundan gelen iki geçmiş olsun mesajı vardı. Alice'in o sabah evden ayrılmadan önce onları aradığı anlaşılıyordu. Kadın, gitmeden önce mutfak masasına bir mesaj bırakmıştı, ihtiyaç olduğuanda Pip'in hemen kendisini çağırmasını istiyordu. İkinci bir mesajda da, öğleden sonra tekrar gelip Mousse'u sokağa çıkardığını bildirmişti.

Matt yemekten önce köpeği alıp sokakta biraz dolaştırdı, sonra Pip'le mutfak masasına oturdular, ama ikisi de berbat bir haldeydi, iki gemi kazazedesi gibi görünüyorlardı. Pip o kadar yorgundu ki ancak zorla birkaç lokma atabildi ağzına, Matt de bir şey yiyemedi. Küçük kız ürkek gözlerle Matt'e bakarak, "Hemen oraya dönelim mi, ne dersin?" diye sordu. Onlar yokken hastanede iyi ya da kötü bir şey olmasını istemiyor, Matt'in yemeğini bitirmesini beklerken sabırsızlıkla yerinde kıpırdanıp duruyordu.

MUINAK

İli

Matt ona sabırlı olmasını öğütler gibi baktı ve, "Oraya dönmeden önce ikimiz de duş yapsak nasıl olur?" dedi. ikisi de berbat bir haldeydiler, ikisinin de uykuya ihtiyaı vardı. Hiç olmazsa biraz

uyumaları gerekiyordu ve Matt, hastaneye gitmeden önce biraz uyuması için Pip'i ikna etmeye çalıştı.

Ama Pip, "Ben yorgun değilim," deyince Matt fazla ısrar etmedi. Duş yapıp temizlenme konusunda anlaştılar, Pip ondan sonra hemen hastaneye gitmek istedi. Matt onunla tartışmadı, çünkü o da gitmek istiyordu. Evden ayrılmadan önce Mousse'u tekrar çıkarıp biraz dolaştırdı, sonra hastaneye gidip yoğun bakım servisinde-ki divana oturarak beklemeye başladılar.

Hemşire, Ophelie'nin arkadaşlarının onu ziyarete geldiğini, ama ziyaret saatinde onun uyuduğunu ve hâlâ uykuda olduğunu söyledi. Matt'in sorusunu da, hâlâ kritik durumda diye yanıtladı.

Pip divana oturur oturmaz daha fazla dayanamamış, hemen uykuya dalmıştı, Matt onun rahatça uyuduğunu görünce sevindi. Bir ara küçük kıza baktı ve Ophelie ölürse ona ne olacağını düşündü. Bunu düşünmeye tahammül edemiyordu ama bir olasılıktı. Böyle bir durumda, kimsenin itirazı olmazsa Pip'i yanına alır, ya da kentte bir daire kiralardı. Hemşire gecenin ikisinde yanına geldiğinde, Matt, kafasının içinde bu tür berbat olasılıklarla boğuşup duruyordu. Hemşirenin yüzünde ciddi bir ifade vardı ve Matt onu görünce paniğe kapıldı.

Hemşire hafif bir sesle, "Eşiniz sizi görmek istiyor," deyince Matt düzeltmeye gerek görmedi. Pip'in elini yavaşça divanın üstüne bıraktı ve hemşireyi izleyip yoğun bakıma gitti. Ophelie uyanıktı ve merakla onu bekliyordu. Matt'e yanına gelmesini işaret edince, Matt onun kötü bir şeyler sezdiğini sanıp yine paniğe kapıldı.

Eğilip yavaşça yanağına dokununca, Ophelie fısıldayarak konuştu, ama nefes alırken bile zorluk çektiği belli oluyordu.

"Üzgünüm Matt... sen haklıydın... özür dilerim... Pip'e bakarsın, değil mi?" Matt korktuğunun başına geldiğini anladı. Ophelie öleceğini sanıyor, korkuyor ve Pip için ondan yardım istiyordu.

Ophelie'nin burada akrabası olmadığını, sadece Paris'te birkaç uzak kuzeninin yaşadığını biliyordu. Kendisi ölürse Matt dışında Pip'e bakacak hiç kimsesi yoktu.

DANİCLL S 1 ECL

"Bakacağımı biliyorsun, Ophelie... seni seviyorum... sen hiçbir yere gitme, sevgilim... burada, bizimle beraber kal... ikimizin de ihtiyacı var sana... iyileşmek zorundasın... " Matt yalvarır gibi konuşuyordu.

Ophelie, "iyileşeceğim," diye fısıldadıktan sonra tekrar uykuya daldı, hemşire de Matt'e gitmesini işaret etti.

Matt, hemşire odasının önünden geçerlerken, yanındaki hemşireye, "Durumu nasıl?" diye sordu. "Değişen bir şey var mı?"

Genç kadın. "Dayanıyor," diye yanıtladı. Matt'le çocuğun, kısa bir süre dışında hastaneden gece gündüz hiç ayrılmamaları hemşireyi etkilemişti. Böyle şeyler onların dikkatinden kaçmazdı ve pek çok insanın böyle durumlarda o kadar umursamaz olması onu hep şaşırtırdı. Oysa Matt'le Pip eve gidip döndükleri iki saate yakın süre dışında hep hastanede kalmış, yaralıyı yalnız bırakmamışlardı. Sabahleyin nöbet değişikliğinde onlar hâlâ oradaydılar. Ama Ophelie sabah saatlerinde biraz daha iyi görünüyordu.

Matt, Pip'i tekrar eve götürdü ve ona, üstünü başını değiştirmek zorunda olduğunu söyledi, ya yeni bir şeyler satın alacak, ya da kendi evine gitmesi gerekecekti. Kahvaltı ederken bu konuyu tartışıp, hastaneye giderken Macy's mağazasına uğrayıp Matt için bir şeyler almaya karar verdiler. Pip onun bir yere gitmesini istemiyordu.

Matt bir ara Robert'a telefon ederek olanları anlattı, sonra Alice'i arayıp, arada sırada eve gidip köpeği dolaştırmasını söyledi. Pip'in okulunu aradığında, oradakiler, onun bir süre okula gelmesine gerek olmadığını söylediler. Okul yetkilileri çok anlayışlı davrandılar ve Bayan Mackenzie'nin en kısa zamanda iyileşmesini umduklarını söylediler. Wexler Merkezi'nden de birçok kişi aramıştı ama Matt onlarla konuşmak istemiyordu, hiçbirini aramadı.

Macy's'de kısa bir süre kaldıktan sonra hastaneye dönüp yoğun bakımdaki nöbetlerine tekrar başladılar. Ophelie o gece biraz daha iyi görünüyordu. Bob, Jeff ve Millie de onu ziyarete geldiler, onlar da olumlu gelişmeye dikkat çektiler. Onlar gittikten sonra Matt,

Pip'i, rahat uyuması için hemşirenin getirdiği bir battaniyeye sarıp divana yatırdı.

"Seni çok seviyorum, Matt."

Matt hafif sesle, "Ben de seni seviyorum, Pip," dedi. Kendine bir hafta yetecek kadar giysi ve iç çamaşırı almıştı. Er geç kumsaldaki evine dönecekti ama, Pip ona ihtiyaç duyduğu sürece kentte kalmaya karar vermişti. Evine kısa sürede dönemeyeceği de belliydi.

Pip, "Annemi de seviyor musun?" diye sordu, ikisi arasında neler olduğunu bilemiyordu. Bu konuda annesi de Matt de son derece ketum davranıyorlardı.

Matt ona bakıp gülümseyerek, "Evet, onu da seviyorum," deyince Pip de gülümsedi.

"iyileştiği zaman evlenecek misin onunla?" Annesi için, 'eğer iyileşirse' değil de, 'iyileştiği zaman' demesi Matt'in hoşuna gitti. O da Pip gibi düşünmek istiyordu. "Annemin sana ihtiyacı var Matt, benim de tabii." Küçük kızın böyle konuşması onu neredeyse ağlatacaktı ve Matt ne diyeceğini bilemedi. Matt Ophelie'ye karşı duygularından emindi ama, o, vurulmadan önce, kendi duygularından emin olamamış ya da bu konuda ne yapmak istediğini bilememişti.

Soruyu dürüstçe, "Bunu çok isterim, Pip," diye yanıtladı. "Galiba bunu ona sormamız gerekiyor, değil mi?"

"Bence o da seni seviyor, ama korkuyor. Babam her zaman nazik değildi ona karşı. Çoğu kez Chad konusunda bağırır çağırırdı anneme. Chad çok hastaydı ve intihar girişimi gibi çok kötü şeyler yaptı. Babam Chad'ın hasta olduğunu kabul etmiyor ve annemin garip olduğunu düşünüp ona bağırıyordu." Pip bunları kendi sözcükleriyle anlatmıştı, ama Matt'in bildiği kadarıyla, olanlar tam olarak böyleydi. "Sen bize karşı hiçbir zaman kaba davranmadın, ama galiba annem korkuyor, evlenirseniz belki sen de babam gibi kaba davranırsın diye. Babam çok zekiydi, ama aksi ve hırçın bir adamdı, galiba anneme yeterince nazik davranmıyordu, ama annem yine de onu çok sevdi ve ölmesinden korktu hep. Babam her zaman çok meşguldü, ama sanıyorum her şeye rağmen severdi

bizleri.. . belki sen ona, bize karşı hep nazik olacağını söylersen annem sana evet diyebilir. Ne dersin?" Matt onun bu sözlerine ağlasın mı, yoksa gülsün mü bilemiyordu, bir an düşündü ve sonra eğilip alnından yavaşça öptü onu.

"Annen benimle evlenmezse, o zaman ben de belki seninle ev-

LJIXIS IILLC O I
lenirim. Sen çok mantıklı konuşuyorsun, Pip. Ben böyle düşünüyorum."

Pip kendini tutamadı ve boş bekleme odasında bir kahkaha attı. O gece orada onlardan başka kimse yoktu, küçük kız kahkahadan sonra onun yüzüne baktı, "Bana göre fazla yaşlısın sen, Matt, ama oldukça yakışıklısın... bir baba olarak yani."

"Sen de çok tatlı bir kızsın."

Pip birden ciddileşti ve merak içinde, "Soracak mısın ona?" dedi. Küçük kızın kafasının içinde pek çok şey olduğu belliydi.

"Elimden geleni yapacağım. Ama sanırım kendini iyi hissetmesini beklememiz gerekir, öyle değil mi?"

Pip bir an düşündü, sonra kaşlarını çatarak ona baktı. "Bence o kadar beklemen gerekmez," diye konuştu. "Ayrıca ona evlenme teklif edersen kendini çok daha iyi hissedecektir. Ne diyorsun? Kendini iyi hisseder ve o günün gelmesini dört gözle beklemeye başlar."

"Bu da bir fikir elbette." Ya da evlenme teklifi onu korkudan öldürebilirdi. Bu olasılığı Pip'ten çok daha iyi biliyordu Matt. Tahoe'da onun kendisiyle sevişmekten korktuğu geceyi çok iyi anımsıyordu. Evlilik, Pip'in umduğu kadar iyi bir çözüm yolu olmayabilirdi. Ama Pip bunu umduğuna göre, o da ummak istiyordu. Pip biraz sonra, onunla konuşmaktan memnun bir halde uykuya daldı, Matt uzun bir süre sessizce oturdu ve gülümseyerek, uyuyan küçük kıızı seyretti.

Bir süre sonra kalkıp Robert'a telefon etti ve söz verdiği gibi gelişmeleri ona anlattı. Robert o sabah Stanford'dan hastaneye gelmek istediğini söylemiş, ama Matt, onun Ophelie'yi göremeyeceğini anlatıp, gelişmelerden onu haberdar edeceğine söz

vermişti. Robert Ophelie'nin sağ olduğunu duyunca çok sevindi, vurulduğunu öğrendiğinde şoke olmuştu.

Ophelie'nin vurulduğu haberi o gece saat on bir haberlerinde verildi. Ama hastane gazete muhabirlerini kabul etmiyordu.

Televizyon haberlerinde spikerler üzgün ve kasvetli yüz ifadeleriyle, Wexler Merkezi'ndeki gönüllülerden birinin vurulduğunu, hâlâ yaşadığını, San Francisco Devlet Hastanesi'nde tedavi gördüğünü, hâlâ sağ, ama durumunun kritik olduğunu bildirdiler.

SİĞINAK

317

Jeff gecenin ilerlemiş bir saatinde geldi ve Matt'e Ophelie'yi vuran adamın yakalandığını söyledi. Pip uyuduğu için fısıldaşarak konuşuyorlardı ve Jeff bu haberi ona verebildiği için mutluydu.

Arkadaşlarıyla birlikte karakola gitmişler, sabıkalıların resimlerine bakarak bulmuşlardı. Adam, Ophelie'yi vurduğu Jesse sokağından sadece üç blok ötede bir uyuşturucu satışını tamamladığı anda tutuklanmıştı ve silahı hâlâ üzerindeydi. Ertesi gün, kurallar gereği, onu karakolda, sıraya dizilmiş birkaç kişi arasından teşhis etmeleri gerekiyordu, ama Ophelie'yi vuran kişiyi hemen tanıyacaklarına hiç kuşku yoktu. Adamın uzun yıllar hapiste kalacağı belliydi. Zaten uzun bir sabıka listesi vardı. Bütün bunlar iyi haberlerdi ama Ophelie'nin durumu hâlâ iç açıcı değildi. Hayatı hâlâ pamuk ipliğine bağlı görünüyordu.

Ama Ophelie, ertesi sabah onları gördüğünde gülümsedi ve evine ne zaman gidebileceğini sordu. Doktorlar onun durumunu kritikten çıkarıp ciddi kategorisine almışlardı, içlerinden biri de, durumunun iyiye doğru gittiğini söyledi. Pip bunu duyunca çok sevindi, ama Matt'in sevinci onunkinden bile daha büyük gibiydi. Ophelie onlara eve gidip biraz dinlenmelerini söyledi, yüzü hâlâ solgundu ama daha iyi görünüyordu, acıları da azalmış gibiydi. Matt, biraz dinlenmesi için Pip'i eve götüreceğini, öğleden sonra tekrar geleceklerini söyledi. Yoğun bakımdan çıkarlarken Pip, aralarında gizli bir anlaşma varmış gibi Matt'e baktı ve annesine,

bir akşam önce konuştukları konudan şimdi söz edip edemeyeceğini sordu.

Matt birden şaşırdı. "Şimdi mi? Biraz daha iyileşmesini beklememiz daha iyi olmaz mı acaba, ne dersin? Ağrıları sancıları biraz daha azaldığında bizim söylediklerimizi daha kolay kabul edebilir."

"Ama şimdi, hâlâ yatıştırıcı ilaçların etkisindeyken konuşursan çok daha iyi olur gibime geliyor." Pip istediği sonucu alabilmek için her türlü çareye başvuruyordu, ama Matt ona bakıp sadece güldü ve hastaneden çıkıp otoparka yürüdüler.

Matt, "Yani sen şimdi ne söylemek istiyorsun bana, teklifimi kabul etmesi için annen sakinleştirici mi almış olmalı?" dedi. Ophelie'nin vurulduğunu öğrendiği andan beri ilk kez olarak ken-

UA1N 1CLLH S 1 CCL

dini bu kadar neşeli hissediyordu. Ophelie'nin durumu şimdi eskisinden çok daha dengeli, çok daha iyi görünüyordu ve bu da Matt'i mutlu etmişti. Yine de, endişeden tam olarak kurtulmuş saymıyordu kendini.

Pip, "Şey, o ilaçların yardımı olabilir elbette," diye yanıtladı. "Onun ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun, tekrar evlenmekten çok korkuyor. Bunu bana kendisi söyledi."

Matt yüzünü buruşturarak, "Peki ama, ben en azından onu vurmam. Bunun da dikkate alınması gerekir," dedi.

Pip, "Herhalde dikkate alır," diyerek güldü.

Eve girdiklerinde onları gören Mousse sevinçten çılgına döndü.

Herkesin birden onu neden yalnız bıraktığını anlayamıyordu hayvan. Matt, köpek de dahil, hepsi için yiyecek bir şeyler hazırladıktan sonra biraz dinlenmek için divana uzandı, iki gecedir uyumuyordu. Pip'se, evin içinde oraya buraya gidip gelirken çok daha iyi görünüyordu. Matt'in yanında olması onu çok mutlu ediyordu. Matt, Ophelie iyileşip eve dönünceye kadar onunla kalacağına söz vermişti.

Hastaneye düşündüklerinden biraz daha geç gittiler. Ophelie zor bir gece geçiriyordu. Ama hemşire, böyle ağır bir yaralanma ve ameliyat sonrası bunun doğal olduğunu söyledi. Ophelie çok acı çekiyordu, o nedenle morfin yapmışlardı. Yine de durumu ciddi

olmaktan çıkmış, iyileşmeye yüz tutmuştu. Ophelie herkesi şaşırtan büyük bir gelişme gösteriyordu ve Matt o gece Pip'i eve götürmeye karar verdi. O gece gerçek bir yatakta uyuyabilirlerdi, küçük kız isteksizce kabul etti bunu. Hastaneden çıkmadan önce annesini öptü ama Ophelie derin uykudaydı. Gece saat dokuzda eve geldiler, yarım saat sonra Pip kendi yatağında derin bir uykuya dalarken, Matt de Ophelie'nin yatağına uzanıp hemen sızdı. İkisi de sabaha kadar uyudu. Hastaneye gitmeden önce kahvaltı ettiler. Ophelie'yi görünce ikisi de rahatladılar. Yüzüne biraz renk gelmiş ve onu rahatsız eden, burundaki tüp çıkarılmıştı. Durumunun dengeli olduğu söyleniyordu ama Ophelie her şeyden şikâyet ediyordu. Fakat hemşire bunun iyiye gidişin bir belirtisi olduğunu söyledi. Ophelie, Matt'le Pip'in içeriye girdiğini görünce gülümsedi.

MG1NAK

319

Ophelie, oraya sanki üç kurşun yarası aldığı için değil de dinlenmek üzere gelmiş gibi, "Siz ikiniz neler yapıyorsunuz bakalım?" diye sordu. Matt'le Pip kendilerini tutamayıp güldüler, ikisi de çok sevinçliydi.

"Matt kahvaltıda Fransız tostı yaptı anne, çok iyi de gözleme yaptığını söyledi."

Ophelie, "Güzel, bana da biraz getirin bari," dedi ama ikisi de onun uzun bir süre sıvı gıdalarla besleneceğini, halen de seruma bağlı olduğunu biliyorlardı. Ophelie gözlerini Matt'e çevirip, "Pip'e baktığın için teşekkür ederim, Matt," dedi. Kızı için bunu isteyebileceği başka hiç kimse yoktu ve bunu ikisi de biliyordu. Zaman, koşullar ve Ted, Ophelie'nin pek çok insandan kopmasına neden olmuştu, Pip'ten başka gerçek yakını da yoktu. "Bütün bu olanlar için üzgünüm. Galiba benim aptallığım yüzünden oldu," dedi. Ne var ki sokak ekibiyle yaptığı çalışmaları gerçekten sevmiştii.

"Sana söylemiştim demeyeceğim, ama neler hissettiğimi biliyorsundur. Jeff bana, bundan böyle sokak çalışmaları için gönüllü

yardımcı almayacaklarını söyledi ki en doğrusu da bu. Harika bir fikirdi ama son derece de tehlikeliydi."

"Biliyorum. O gece durum çok çabuk kontrolden çıktı. Yere düşerken bana ne olduğunu bile anlayamadım." Vurulduğunda onun oracıkta ölebileceğim düşünmek bile istemiyorlardı, olayla ilgili konuşurlarken Pip anlamlı bir ifadeyle Matt'e bakıp duruyor, ama Matt onu görmezden geliyordu. Öğle yemeğinde bu konuyu tekrar tartıştılar.

"Sen orada öyle dikilip dururken ona evlenme teklif edemem herhalde, değil mi?"

Pip, onu tehdit eder gibi, "Şey, ama bunu fazla gecikmeden yapsan iyi olur," deyince Matt kendini tutamayıp kahkahayı bastı. "Neden? Annen hiçbir yere gitmiyor, orada işte. Acelemiz ne?" Pip sanki ayağını ısrarla yere vuracaktı gibi bakarak, "Acelelerimiz var, çünkü ben ikinizin bir an önce evlenmenizi istiyorum," dedi.

"Ya annen istemezse bunu?"

Pip kaşlarını çatarak azarlar gibi baktı ona. "Pekâlâ, o zaman UA1N1ELLE 3 1 EEL

bana göre çok yaşlı olsan da ben evlenirim seninle. Heeyy... senin kadar ağırkanlı birini görmedim!" Matt tekrar Ophelie'nin yanına girerken, Pip ona yine kaşlarını çatarak baktı ama bu kez onu yalnız gönderdi içeri.

Matt ise ona, "Sana hiçbir söz vermiyorum," dedi. "Annenin kendini nasıl hissettiğine bakacağım önce." Küçük kızla bu konuda iddiaya girmek, kendisiyle birlikte ona da hayal kırıklığı yaşatmak istemiyordu. Pip ne derse desin, aceleye getirilecek bir konu değildi bu. Pip'in düşüncesi doğrudu, bunu bütün kalbiyle istiyordu ve Matt onu da seviyordu, ama on iki yaşındaki bir kızın değil, kendi içgüdüsüne güvenmesi gerektiğinin de bilincindeydi.

içeri girmeden hemen önce Pip ona baktı ve, "Tanıdığım en korkak insansın sen!" diyerek Matt'i tekrar güldürdü. Matt camlı bölmeye girince Ophelie'nin huzur içinde yattığını, sonra meraklandığını gördü.

"Pip nerede?"

Matt, "Bekleme odasındaki divanda uyuyor," diye yalan attı ve kendini saçmalamış gibi hissetti, sonra birden, acaba Pip haklı mı diye düşündü. Ophelie'nin vurulması belki de her şeyi değiştirmişti. Hayat kısaydı ve gerçektir, ikisi birbirlerini seviyorlardı. Belki de kalbini ona tekrar açmasının zamanı gelmişti. Bu riski almaya değeri.

Ophelie, yorgun bir ifadeyle, "Bunu herkese yaşattığım için çok üzgünüm," diye konuştu. "Başıma böyle bir şey geleceğini asla düşünemezdim." iyileşmesi epeyce uzun sürecekti, doktor öyle söylemişti, kurşunların verdiği hasar düşünülürse şaşırtıcı bir şey değildi bu. Ama çok daha kötüsü olabilirdi ve olmasına da az kalmıştı.

Matt, "Hep böyle bir şey olacak diye korktum," dedi.

Ophelie, "Biliyorum, sen haklıydın," derken Matt onun elini tutup saçlarını okşadı.

"Bazen pek çok konuda haklı çıkıyorum, bazen de haksız."

Ophelie minnettarlık belirten bir ifadeyle ona bakarak, "Pek çok konuda haksız çıkmadın," deyince Matt rahatladı.

"Böyle düşündüğüne sevindim."

SİĞİNAK

321

"Tanrı'ya şükür ki Pip kumsalda seni bulmuş." Buna ikisi de güldüler.

"Yanlış hatırlamıyorsam sen beni gördüğünde pek sevinme-miştin."

Ophelie, mahcup bir tavırla, "Seni çocuk tecavüzcüsü sanmıştım," dedi. "Yani o zaman da yanılmıştım." Gülümseyerek Matt'e baktı, gözlerini kapadı, tekrar açtı. Başına gelenlere rağmen çok huzurlu görünüyordu. Cesur bir kadındı ve Matt onu bütün kalbiyle seviyordu.

"Peki, şimdi ne düşünüyorsun?"

"Senin şimdiye kadar edindiğim en iyi dost olduğumu..." Ophelie bir an durdu, sonra onun gözlerinin içine bakarak, "Seni seviyorum," diye ekledi. "Çok seviyorum." Aslında Matt'i hak etmediğini düşünüyordu, özellikle Pip'in, onun ve kendisinin başına bunca derdi açtıktan sonra.

"Ben de seni seviyorum Ophelie... " Ona sormaya çekiniyordu ama Pip'in yine kızacağını düşününce cesaretlendi ve gülümsedi.

"Benimle evlenecek kadar seviyor musun beni?" diye sorunca Ophelie şoke olmuş gibi bakakaldı.

"Doğru mu duydum, yoksa ilaçların etkisi mi bu?"

"ikisi de olabilir. Sen ne duydun peki?"

Ophelie'nin gözleri doldu, hâlâ korkuyordu ama eskisi kadar büyük değildi bu korku. Vurulduğunda neredeyse her şeyini kaybedecekti. Daha fazla ne kaybedebilirdi ki? Aslında Matt'le olursa kazanacağı çok şey vardı.

Gözyaşları yanaklarına süzülürken, "iyi bir şey duydum gibi geldi bana," dedi. "Ama sakın benimleyken ölmeye kalkma Matt... bir kez daha yaşayamam bunu... "

Matt, "Ölmem," dedi ve eğilip onu öptü. "En azından uzun bir süre ölmeyeceğim. Sen de tekrar vurulmamak için gayret edersen memnun olurum. Buraya geldiğinde ölmek üzere olan ben değildim... " Bir an durdu, sonra ciddi bir tavırla ekledi. "... Eğer seni kaybetseydim ben de ölürdüm Ophelie... seni o kadar çok seviyorum ki... "

Ophelie, "Ben de seni," deyince Matt eğilip onu tekrar öptü, ama o anda hemşire geldi ve Matt'e artık gitmesi gerektiğini söyle-

S21

t

ill

DANIELLE STEEL

di. Yoğun bakım ziyaretçileri orada beş, en çok on dakika kalabiliyordu, ama, bilmek istediklerini öğrenmek için onlara bu kadarı da yetmişti.

Matt dışarı çıkmadan önce, "Kesin mi, peki?" diye sordu. "Benimle evlenecek misin?" Yanıtı onun ağzından duymak istiyordu.

Ophelie yumuşak bir sesle, "Evet," dedi ve bunu yürekten söylediği belliydi. Artık buna hazırdı, zamanı da gelmişti zaten.

Hemşire ona kapıyı gösterirken Matt, "Pip'e söyleyebilir miyim?" diye sordu.

"Evet, söyleyebilirsin." Ophelie'nin bütün yüzüne mutlu bir gülümseme yayılmıştı ve Matt çıktıktan sonra hemşireye bakıp, "Nişanlandım," dedi.

Hemşire şaşırmıştı, "Ben sizi evli sanıyordum," dedi.

"Evliyim... ama değilim... yani evliydim... yani öyle gibiydim... evleneceğim." Ophelie öyle heyecanlıydı ki başı dönüyordu. Demek bunu yapabilmek için üç kurşun yemesi gerekiyordu. Büyük bir bedel sayılmazdı.

Hemşire, "Kutlarım," dedikten sonra onun ateşine baktı. Tam o sırada Matt bekleme odasına dönmüş ve Pip, onun ne yaptığını keşfetmeye çalışarak gözlerini yüzüne dikmişti.

Endişeli bir bakışla, "Yine mi korktun yoksa?" diye sorunca Matt, heyecanını saklamaya çalışarak başını iki yana salladı.

"Hayır, korkmadım."

Pip'in gözleri iyice açıldı. "Yani teklif ettin mi?"

"Evet, ettim."

Pip gibi Matt de kendini tutmakta zorluk çekiyordu. "Peki ne dedi?" Pip bunu sorarken nefesini tuttu, ama Matt gülümseyerek onu kucakladı. Pip artık onun da kızı sayılırdı.

"Evet dedi." Yine gözleri dolmuştu Matt'in. Çok duygusal bir gün geçirmişlerdi.

"Evet mi dedi? Aman Tanrım! Yaşasın! Evleneceksiniz yani!

Tanrım, Matt!" Matt'in kollarını bedenine sardı ve Matt odanın içinde onu savurup döndürmeye başladı. "Basardın! Basardın!"

"Birlikte başardık! Bu fikri ve cesareti bana sen verdin, beni teşvik ettin, teşekkür ederim sana. Eğer sen dürtüklemeseydin ben belki bir yıl daha beklerdim."

SİĞINAK

323

"Belki de onun vurulması iyi oldu, yani... biliyorsun işte..." "Hayır, bilmiyorum. Ama yine böyle bir şey yapmaya kalkarsa bu kez onu ben öldürürüm."

Pip, "Ben de," diyerek ona hak verdi. Sonra iki suç ortağı gibi divana oturdular. Pip'in sayesinde her şey yolunda gitmişti, artık tek yapacakları şey, bir tarih kararlaştırmaktı.

OPHELIE HASTANEDE ÜÇ HAFTA YATTI. MATT BU SÜRE içinde Pip'i hiç yalnız bırakmadı. Pip, annesi hastaneye yattıktan bir hafta sonra okuluna başladı ama her gün okul çıkışından sonra onu ziyaret etti. Matt sabahları hastanede, Ophelie'nin yanında kalıyor, okul çıkışında da Pip'i alıp annesine getiriyordu. Bu programı üç hafta boyunca uyguladılar. Ophelie hastaneden taburcu olunca Matt onu eve getirip odasına çıkardı. Ophelie'nin altı hafta daha dikkatli olması gerekiyordu.

Doktorlar akciğeri kurtarmış, mideyi onarmış ve bağırsakların bir sorun çıkarmayacağını söylemişlerdi. Ophelie tek yumurtalıkla yaşayacak, isterse çocuk sahibi de olabilecekti, apandis de gitmişti. Şanslı bir kadındı Ophelie. Merkez'den gelen Louise Anderson, onun böyle tehlikeli bir iş yapmasına izin verdiği için özür diledi. Ama Ophelie ısrarla, bu işi kendisinin istediğini söyledi, onun seçimiydi bu. Ophelie sokak ekibiyle çalışmayı çok sevmişti ama artık hiçbir gönüllü katılmayacaktı o ekibe. Ophelie, Matt izin verirse birkaç ay sonra gelip Merkez'de yine çalışabileceğini söyledi. Şimdi Matt'in de bu konuda konuşmaya hakkı vardı. Ne var ki Matt şu anda bundan pek emin değildi. Ophelie'nin evde Pip'le beraber kalmasının daha iyi olacağını düşünüyordu. Ophelie eve dönünce, Matt Ted'in eski çalışma odasında uyudu. Ophelie'nin ihtiyacı halinde orada bulunmak istiyordu ve Ophelie de mutluydu bu durumdan. Hâlâ yardıma ihtiyacı vardı ve böyle kendini çok daha güvende hissediyordu. Pip ise sevinçten uçuyordu.

SİĞİNAK

325

Düğün planlarını yapmaya başlamışlar, Vanessa'nın da gelebileceği haziran ayında evlenmeye karar vermişlerdi. Matt, Auckland'a telefon edip kızına haberi vermiş, o da çok sevinmişti. Robert'a da hastaneye geldiğinde verdiler haberi.

Ophelie eve döndüğünde Pip, "Yeniden bir aile olacağız," dedi.

Pip'in bu fikri çok sevdiği belliydi, Ophelie de mutluydu. Bu noktaya varabilmeleri hiç de kolay olmamıştı ama sonunda başarmışlardı. Ophelie, verdikleri karardan sonra çok rahatlamıştı.

Balayı için Fransa'ya gitmeyi, hatta çocukları da götürmeyi düşünüyorlardı. Pip bayılmıştı bu fikre.

O gün Matt Pip'i almak için okula gitmişti, Ophelie yatağında dinleniyordu. Vurulmasından altı hafta sonraydı, Ophelie kendini daha güçlü hissediyordu ama henüz araba kullanamıyordu. Zaten evden sadece birkaç kez çıkmıştı. Yemek için aşağı inebilmesi bile sevindiriyordu onu.

Sokak ekibi de birkaç kez eve gelip onu ziyaret etmişti. Onları düşünürken telefon çaldı ve Ophelie ahizeyi alıp cevapladı. Hattın diğer ucundaki ses yabancı değildi ama çok zayıftı ve Ophelie bundan pek hoşlanmadı. Arayan Andrea'ydı, Ophelie telefonu hemen kapamayla düşündü, ama Andrea bunu anladı ve kapatmaması için âdeta yalvardı.

"Lütfen... bırak da bir dakika konuşayım... önemli bu." Garip bir ifadeyle konuşuyordu, onun vurulduğunu duyduğunu ve şoke olduğunu söyledi. "Sana yazmak istedim ama ben de hastanedeydim." Konuşma tarzı Ophelie'yi meraklandırmıştı. Soğuk ama meraklı bir ifadeyle, "Kaza falan mı geçirdin?" diye sordu.

Karşı tarafta bir sessizlik oldu. Andrea aylardan beri onu aramak istemiş, ama cesaret edememişti. Bilmesi gerekiyordu. Sakin bir tavırla, "Kanser var bende," dedi. "iki ay önce anlaşıldı, ama uzun zaman önce başladığını sanıyorlar. Bir yıldır mide ağrıları çekiyordum ama sinirden sanıyordum. Galiba yumurtalıkta başlamış, ama şimdi ciğerlerimde ve kemiklerimde de var. Çok hızlı ilerliyor." Kabullenmiş, ama üzgün bir ifadeyle konuşuyordu. Ophelie şoke olmuştu, ona ne kadar kızarsa kızsın böyle bir şeyin başına gelmesini istemezdi, gözleri doldu.

"Kemoterapi yapıldı mı?"

"Evet, hâlâ devam ediyor, iki ameliyat geçirdim, kemodan sonra radyasyon da yapacaklar, ama ben... başarabileceğimi sanmıyorum. Durum kötü görünüyor. Beni herhalde görmek istemezsin sanırım, ama bir şeyi bilmem gerek... Willie'yi alıp bakar mısın benim için?"

Andrea bunu sorarken ikisi de ağlıyordu.

Ophelie şaşkına döndü. "Şimdi mi?"

Andrea üzgün bir sesle, "Hayır," dedi. "Ben öldükten sonra. Fazla uzun süreceğini sanmıyorum, herhalde birkaç ay daha yaşarım." Ophelie ağlamaya başladı, hayat bilinmeyenler, haksızlıklar ve hatalarla doluydu, insanlara böyle şeyler nasıl oluyordu? Ted'e, Chad'a... ve şimdi de ona. Bunları düşününce Matt'e daha da çok minnettar olduğunu hissetti. Ama duydukları onu şoke etmişti. Andrea tüm yaptıklarına rağmen bunu hak etmemiştir, ama galiba o böyle düşünmüyordu. "Belki de sana yaptıklarım yüzünden Tanrı beni cezalandırıyor, Ophelie. Bunun için 'üzgünüm' demenin yetmeyeceğini biliyorum, ama üzgünüm. Bunu düşünecek çok zamanım oldu... üzgünüm... Willie'yi alacak mısın?" Ophelie ağlamaktan konuşamıyordu, çok zalimce bir şeydi bu. Gözyaşları arasında, "Evet, alacağım," dedi. O anda, sekiz dokuz aydan beri tanınmasına rağmen, Matt'in Pip'le kendisi için yaptıklarını düşündü. Andrea'nın da başka kimsesi ve seçeneği olmadığını biliyordu. Ted'in çocuğu bile olsa, Ophelie bebeğin vaftiz annesiydi ve çocuğun hiçbir suçu yoktu. "Nerede o şimdi? Şu anda ona bakan birisi var mı?"

Andrea yine yorgun bir sesle, "Bir bakıcı tuttum," dedi. "Ben ölünceye kadar Willie'nin yanımda kalmasını istiyorum." Bunu istediğinden eminmiş gibi konuşuyordu, korkunç, inanılmaz bir şeydi bu. Andrea kırk beş yaşındaydı ve oğlu ne babasını ne annesini tanıyacaktı.

Ophelie onunla konuşurken Matt geldi ve şaşkın gözlerle ona baktı. Ophelie'nin ağladığını anlayınca odadan çıktı. Onu rahatsız etmek istemiyordu. Ophelie olanları daha sonra anlatırdı nasıl olsa. Ophelie üzgün bir sesle, "Senin için şu anda yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. Aralarında atılmış olan köprüleri tekrar

SİĞINAK

327

kurmanın çok güç olduğunu biliyordu ama özellikle de böyle bir durumda ona kötü davranamazdı.

Andrea, gittikçe zayıflayan sesiyle, "Seni tekrar görmek isterim," dedi. "Ama çoğu zaman hasta hissediyorum kendimi. Kemoterapi berbat bir şey."

"Ben de henüz dışarı çıkamıyorum, ama çıkar çıkmaz gelirim."

"Sence sakıncası yoksa, vasiyetimi değiştirip Willie'yi sana bırakacağım. Bunu yapabilecek misin, benim yaptıklarım için ondan nefret etmeyeceksin, değil mi?"

Ophelie sakın bir tavırla, "Senden nefret etmiyorum ben," dedi.

"Sadece üzgünüm. Bana çok acı verdi bu." Ama onu dinlerken affettiğini de biliyordu. Andrea bunu yalnız başına yapmamıştı ki. Ted de bu ihanetin bir parçasıydı, işin en zor taran da bu olmuştu zaten. Ama o zamandan beri çok şey değişmişti.

Andrea, "Seninle teması kesmeyecek ve gelişmeleri bildireceğim," diye devam etti. "Acil durum formuna senin telefonunu yazacağım." Bunu daha önce yapmış, ama araları bozulunca silmişti numarayı. "Acil bir şey olur da sana telefon edemezsem diye numaranı bakıcıya da vereceğim."

Ophelie, Andrea'nın söylediklerinden çok etkilenmişti ve evden dışarı çıkamadığı için üzülüyordu. "Dayanmalısın, Andrea. Hemen teslim olamazsın," dedi. Onu görürse tekrar strese gireceğini biliyordu. Yaşadıklarının üzerinden henüz yeterince zaman geçmemişti. "Seni ararım. Nasıl olduğunu bildir bana."

Andrea ağlayarak, "Bildiririm," dedi. "Teşekkür ederim. Ona iyi bakacağını biliyorum."

Ophelie, "Bakacağıma söz veriyorum," dedikten sonra Matt'le olanları ona söylemeyi düşündü. Onun da bilmeye hakkı vardı. "Hazıranda Matt'le evleniyorum."

Hattın karşı tarafında uzun bir sessizlik oldu ve hafif bir iç çekiş duyuldu. Andrea, Ophelie'nin yaşamını tam olarak mahvetme-miş olduğunu öğrenmenin huzuru içindeydi sanki, bunu öğrendiği için de affa uğradığını hissediyordu. Barışçı bir ifadeyle, "Buna çok sevindim, Ophelie. iyi bir adam o. Umarım ikiniz çok mutlu olursunuz," dedi.

UJ\İ>İ 1CLLL O I £EL

"Ben de öyle umuyorum. Seni yakında arayacağım Andrea, kendine dikkat et."

Andrea, "Seni seviyorum... tekrar özür dilerim," diye fısıldadı ve telefonu kapadı. Ophelie ahizeyi yavaşça yerine koyarken Matt tekrar içeri girdi.

Merakla Ophelie'ye baktı, "Kimdi o?" diye sordu. Ophelie'nin üzgün olduğu belliydi.

Ophelie onun yüzüne baktı, "Andrea," dedi.

"Onunla ilk kez mi konuştun?" Ophelie başını salladı.

"Senden özür mü diliyordu yoksa? Bunu yapması gerekir zaten."

Matt, Andrea ile Ted'in yaptıklarına hâlâ çok kızılıyordu ve Ophelie o anda, bebeğin bakımı konusunu Matt'e danışması gerektiğini anımsadı. Ama bunu nasıl reddedebilirdi ki? Reddedebileceğini hiç sanmıyordu ve reddetmeliydi de. Bebek ne de olsa Ted'in çocuğu ve Pip'in üvey kardeşiydi.

"O ölüyor Matt."

Matt birden irkildi. "Ne demek şimdi bu? Ne olmuş?"

"iki ay önce anlaşılmış, yumurtalık kanserine yakalanmış. Kanser akciğerleriyle kemiklerine de sıçramış. Ancak birkaç aylık ömrü kaldığını söyledi bana. Çocuğunu alıp bakmamı istedi benden.

Yani bizden... " Bunu gecikmeden Matt'e söylemek istemişti. "Ben

de tamam dedim. Sen ne diyorsun? Evleneceğimizi ona söyledim.

Eğer sen istemezsen bunu yapamayacağımı söylerim ona. Ama

başka kimsesi yok onun. Ne diyorsun?" Matt yatağın ucuna oturup

bir an düşündü. Yaşamlarına büyük bir ek gelecekti, bunu hiç

beklemiyordu ama Ophelie'nin ne demek istediğini de biliyordu.

Onun bunu reddetmesi çok zordu, çünkü bebek Ted'in çocuğu ve

Pip'in üvey kardeşiydi. Garip bir durumdu bu.

"Ailemiz hiç beklenmedik bir şekilde büyüyor galiba. Onu

reddedebileceğini hiç sanmam. Gerçekten ölecek mi acaba?"

"Öyle sanıyorum. Sesi berbat geliyordu."

Matt uzanıp onu öperken, "Fazla seçeneğimiz yok herhalde, ama

bebek en azından şirin," dedi. Çok iyi bir adamdı Matt, ama bunu

şimdilik Pip'e söylemeyeceklerdi. Bu üzücü bir haberdi ve Pip son

haftalarda annesi için zaten yeterince üzölmüştü. Andrea'nın

öleceğini hemen öğrenmemesi daha iyi olurdu.

SİĞINAK

Birkaç gün sonra Andrea'dan bir teşekkür mektubu geldi, ondan sonra Ophelie'yi aramadı. Ophelie onu aramayı düşündü ama hâlâ çok halsizdi ve bunu daha sonra yapabilirdi, iki hafta sonra Matt onu, Pip'i ve köpeği alıp kumsala götürdü. Kısa bir yürüyüşten sonra güneşte oturdular. Mart ayıydı ama hava yaz mevsimindeki gibiydi. Düğünleri hakkında konuştular ve sadece çocuklarını ve Matt'in Bolinas'ta tanıdığı bir rahibi çağırıp kumsalda evlenmeyi kararlaştırdılar, ikisi de kalabalık, büyük bir düğün istemiyordu. Pip'i sahile götürdüklerinden iki gün sonra, güneşli bir günde ikisi tekrar oraya gittiler. Ophelie deniz havası ve güneşin kendisine iyi geldiğini söylemiş, Matt de kabul etmişti, ama onun aklında bir şey daha vardı. Matt'in evinde yiyecek bir şey olmadığından, sahile giderken bir piknik sepeti almışlardı. Safe Harbour'daki eve girince, Matt sepeti masaya koyup müziği açtı. Ophelie onun ne düşündüğünü biliyor gibiydi ve bu kez hazırdı. Bunun için uzun zaman beklemişlerdi. Bunun Tahoe'da olması gerekiyordu ama olmamıştı.

Matt gelip kolunu onun beline doladı, onu öptü ve Ophelie onun yüzüne baktı. Matt daha ona dokunmadan önce, onun kendisine ait olduğunu anlamıştı. Yatak odasına girdiklerinde Matt onu yavaşça soyup yatağa yatırdı ve birbirlerine sarılıp kendilerini tutku denizinin dalgalarına bıraktılar, iki yaşamın, iki insanın, iki kalbin, iki dünyanın birleşmesiydi bu ve tüm arzularıydı, ikisinin de umudu ve hayaliydi. Ve şimdi, Safe Harbour'da, birbirlerinin kollarında, bu hayal en sonunda gerçekleşiyordu.

28

OPHELIE, ANDREA'NIN İKÎ HAFTA ÖNCEKİ TELEFONUN-dan beri onu aramak istiyordu. Ne var ki, yaralandığından bu yana birikmiş bir sürü işten bir türlü baş kaldıramadı. Onu vuran adamın avukatı onun tanıklığını engellemek istediği için, Ophelie bir ön duruşmaya çıkmak zorunda kalmıştı. Matt'le birlikte gittiği yorucu sabah duruşmasında savunmanın talebi reddedildi. Ophelie hâlâ yorgundu, ne zaman Andrea'yı aramayı düşünse her seferinde, onu engelleyen bir şey çıkıyordu karşısına. Ama o gün,

Pip okuldan dönmeden önce onu aramaya karar verdi. Ahizeyi eline almak üzereydi ki Andrea'nın çocuk bakıcısı onu aradı. Ophelie, "Ben de şimdi onu arayacaktım," dedi. "Andrea nasıl? Aradığına sevindim."

Hattın diğer ucundaki ses güçlükle konuşuyor gibiydi, sanki kötü bir haber verecekti. Kadın, "Bugün  ğleye doğru öldü," deyince Ophelie başına bir darbe yemiş gibi oldu.

"Aman Tanrım... Çok  z ld m... bilmiyordum... ama... bana daha birkaç ay ömrüm var demişti. Bu kadar çabuk öleceğini hiç düşünemedim."  l m hiçbir zaman planlı bir şekilde, beklenen zamanda gelmezdi zaten. O anda, Ophelie'nin aklına bir yıl kadar önce Andrea'nın bebeği doğurduğu an geldi. Ne kadar heyecanlanmış, sevinmiş, duygulanmış, mutlu olmuşlardı. Ophelie, Andrea'yı artık o günkü haliyle anımsayacağını anladı. Onu hasta haliyle görmediğine de memnundu. Yaklaşık yirmi yıllık arkadaşlıktan sonra yaşamları birbirinden kopmuştu, ama belki de böyle olması istenmişti. Andrea'nın, artık içinde Ophelie'nin bulunma-

dığı bir yol izlemesi gerekiyordu belki. Ophelie'ye büyük acılar yaşatan korkunç bir hata yapmıştı, bu hatadan bir  ocuk olmuştu ve o  ocuk şimdi Ophelie'ye geliyordu. Hayatın bu garip oyunları, insanı hiçbir zaman beklediği yere g t rm yordu. insanın kaderini tahmin etmesi olanaksızdı.

Cenaze konusunda bir şey yapması gerekip gerekmediğini öğrenmek için, "Cenaze töreni nasıl olacak?" diye sordu. Ne kadar garipti, her zaman düğünlerden, güzel şeylerden söz ederlerdi, hatta Ophelie küçük Willie için bir vaftiz partisi bile vermişti, çünkü onun vaftiz annesiydi. şimdi ise bebeğin annesi için cenaze töreni yapılacaktı. Ama dadı ona, Andrea'nın tören istemediğini söyledi. Yakılmak ve küllerinin denize serpilmesini istediği için onu alıp götürmüşlerdi. Cenaze töreni yapılmayacak, yas tutanlar, mezar taşı gibi şeyler olmayacaktı, sadece anılarda kalacaktı Andrea. Bunun daha temiz olacağını düşünmüştü ve Ophelie de ona bu kez hak verdi. Böylelikle herkes daha az acı çekecekti.

Andrea evini ve her şeyini satmış, geriye sadece Willie kalmıştı. Dadısı Willie'yi akşama doğru oraya getirebileceğini söyleyince, Ophelie artık olanları Pip'e söylemesi gerektiğini düşündü. Matt'le Pip okuldan geldiklerinde Ophelie onları mutfakta bekliyordu. Annesinin yüzüne bakan Pip kötü bir şeyler olduğunu hemen anladı. Matt her şeyi biliyordu, çünkü okula giderken Ophelie onu cep telefonundan aramış, olanları anlatmıştı. Matt de ona, kendisine ve Pip'e her konuda destek olacağını söylemişti. Pip, "Kötü bir şey mi oldu anne?" diye sorarken onu bu halde en son gördüğü günü anımsadı, gerçi Ophelie o zaman daha kötü bir haldeydi ama küçük kız yine de korkmuştu. Onun Matt'le evlenmekten vazgeçtiklerini söyleyeceğinden korkuyordu, ama Ophelie her şeyin yolunda olduğunu, sadece kötü bir haber aldığını söyledi.

"Yoksa Mousse'a bir şey mi oldu?" Köpeği bahçedeydi ve Pip görmemişti onu, ama Ophelie ona bakıp gülümsedi. Matt'den başka kimseleri kalmamıştı artık.

"Hayır, Andrea bugün ölmüş." Pip birden şoke oldu ve üzgün bir ifadeyle annesine bakakaldı. "Andrea hastaydı kızım. İki hafta kadar önce telefon etti bana, ama bunu bir süre söylemek istemedim."

Pip annesinin yüzüne soran gözlerle bakarak, "Ona hâlâ kızgın mıydın anne?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Beni arayıp hasta olduğunu söyleyince barışır gibi olduk."

"Ne yaptı o sana?" Ophelie'yle Matt göz göze geldiler ve Matt onun ne söyleyeceğini merak etti, ama sonra Pip'e söylediğini onayladı.

"Bunu sana bir gün anlatırım kızım, ama yeterince büyüüp yetişkin olduğun zaman."

Pip ciddi bir ifadeyle, "Demek o kadar kötü bir şeydi ha," dedi. Annesini iyi tanıyor, yapılan hareketin çok kötü olduğunu anlıyordu, aksi takdirde annesi Andrea'yı çok daha önceden affeder, onunla tekrar görüşmeye başlardı.

"Evet, öyleydi." Ama Pip ilerde, Willie'nin üvey kardeşi olduğunu da öğrenmeliydi.

Küçük kız üzgün bir ifadeyle, "Peki ama Willie'ye ne olacak?" diye sordu. Küçük oğlan artık öksüzdü, bunu düşünmek bile ona korkunç geliyordu.

Ophelie, "Bizimle yaşayacak," deyince gözleri büyüdü kızın.

"Öyle mi? Hemen geliyor mu?"

"Bugün geliyor." Pip bu habere sevinmişti ve Matt gülümsedi. Çok garip şeyler oluyordu, her şey gibi bunların da böyle olması isteniyordu demek. Matt hayatın ne kadar garip olduğunu tekrar düşündü. Olaylar farklı gelişseydi Ophelie yaralandığı zaman ölebilir-di. Ama öyle olmamıştı işte, onlar evlenecekler ve Ted'in başka bir kadından olan çocuğu da onlarla birlikte yaşayacaktı. Hayatın olağanüstü, çoğu kez de karmaşık ve hiç beklenmeyen yanlarıydı bunlar.

Dadı akşama doğru bütün eşyalarıyla birlikte Willie'yi getirdiğinde Ophelie'yle Pip onları bekliyorlardı. Ophelie için duygusal bir andı, çünkü çocuk sadece Ted'in değil, aynı zamanda, on sekiz yıl arkadaşlık ettiği Andrea'nındı. Bebeği dört aydır görmemişlerdi ve Willie epeyce büyüyüp gelişmişti. Ophelie dadıya, onlarla kalıp çalışmasını teklif edince kadın tereddüt etmeden kabul etti. Ev git-

MUİNAK

333

tikçe hareketleniyor ve kalabalıklaşıyordu. Ne var ki Ophelie bebeğe tek başına bakamazdı, insanın bütün gününü alacak bir işti bu. Çocuğa bakacak birine çok ihtiyacı vardı, bunu kendisi yapabilse bile, o zaman Matt'le Pip'e hiç zaman ayıramayacaktı. Bu konuyu biraz düşündükten sonra Matt'e açtı ve o da, Pip açısından bir sakıncası olmadığı takdirde olumlu karşıladı, ama Ophelie, kızının bundan hoşlanacağını biliyordu. Nasıl olsa yakında evlenecekleri için Matt'in kendi odasına taşınmasını istedi. Matt'in yattığı oda olan, Ted'in eski çalışma odası bebekle dadısına verildi. Bu ayarlama şimdilik yeterliydi. Chad'm odası hâlâ kutsal sayılıyordu, oraya kimse giremezdi. Ama bir süre sonra daha büyük bir eve ihtiyaç duyacakları konusunda Matt'le aynı fikirdeydi Ophelie. Çünkü Robert ve Vanessa için de ayrıca iki oda lazımdı. Vanessa geldiğinde geçici bir süre için Pip'in odasında

yatabilirdi, bu fikir küçük kızı çok sevindirdi. Yine de bu ev onlara iyice küçük gelmeye başlamıştı. Matt'in Safe Harbour'daki tek yatak odalı ve küçük salonlu sahil evi ise Matt'le Ophelie'nin küçük romantik kaçamaklarına ancak yeterdi. Ve bu da fena bir fikir değildi elbette.

O gece geç saatlerde, dadıyla bebek odaya çekilip Pip de Mousse'u alıp yatınca, Matt gelip Ophelie'nin yanına uzandı ve gülümseyerek onun yüzüne baktı.

"Burada her şey çok çabuk değişiyor, değil mi aşkım?"

"Tamamen öyle. Bir de benim hamile kaldığımı düşünsene!" Elbette Ophelie bunu şaka olsun diye söylemişti. Willie'nin de gelişiyse aile yeterince büyümüştü zaten ve onun şimdi ya da daha sonra bu aileyi biraz daha büyötmeye hiç niyeti yoktu. Uyumadan önce, her konuda çok iyi davrandığı için Matt'e tekrar teşekkür etti.

Matt mutlu bir gülümsemeyle, "Bu evde bir gün içinde neler olabilir, kestirmek çok zor," dedi. "Hoşlanmaya başladım bundan."

"Ben de öyle." Ophelie bunu söylerken ona sokulup sarıldı. Birkaç dakika sonra Clay Sokağı'ndaki evin tüm sakinleri derin bir uykuya dalmışlardı.

HAZİRANDAKİ DÜĞÜN GÜNÜ PARLAK GÜNEŞİ VE HAFİF esintisiyle harika bir gündü. Urukta küçük balıkçı tekneleri vardı ve sahil bomboştu. Safe Harbour hiç bu kadar güzel görünmemişti onlara.

Rahip on bir buçukta geldi ve töreni on ikide yapmaya karar verdiler. Ophelie, eteği topuklarına kadar inen beyaz renkli, sade, dantelli bir elbise giymiş, eline bir demet sümbölteber almıştı, Vanessa ile Pip ise beyaz keten elbiseler giymişlerdi. Matt ve Robert spor ceket ve pantolon giyiyordu. Dadısının kucağında olan Willie'ye de mavili beyazlı denizci kıyafeti giydirilmişti ve yürümeye henüz başladığı için ayaklarında ilk patikleri vardı. Ophelie onun annesine benzediğini görünce çok rahatlamıştı. Küçük oğlan Pip'e de biraz benziyordu ama, Ted'e benzememesi rahatlatıcıydı. Hepsi bir arada güzel bir aile tablosu oluşturuyorlardı ve içlerinden biri bunu söyleyince Pip sevindi. Willie'nin, Ophelie'nin çocuğı olmasa bile, yine de aileden biri

olduğunu bilmiyordu ve uzun zaman da öğrenemeyecekti, Ophelie öyle olmasını umuyordu.

Hepsi neşeliydiler ve ertesi gün hep beraber Fransa'ya gideceklerdi. Paris'te bir hafta, Cap d'Antibes'de, Eden Roc'da da iki gün kalacaklardı. Matt'in hepsini birden götüreceği pahalı bir balayı seyahati olacaktı bu, ama Matt bunun önemli olmadığını, yıllardan beri doğru dürüst para harcamadığını söylemişti. Hepsi bu seyahati dört gözle bekliyordu. Ophelie'yle Matt, seyahatten döner dönmez yeni bir ev arama konusunda anlaşmışlardı. Clay Sokağı'ndaki ev artık onlara çok küçük geliyordu.

SİĞINAK

335

Robert babasının sağdıcı, Vanessa şeref nedimesi, Pip de gelinin resmi nedimesiydi. Yüzükleri Willie'nin eline vermeyi düşünmüşler, ama onun diş kaşımaya başladığını görünce yüzükleri yu-tabileceğinden korkup bundan vazgeçmişlerdi. Rahip, yaşamları ve aileleri bir araya getirme, ruhun yeniden dirilmesi ve geçmişte açılan yaraların iyileşmesi konusunda kısa ve duygulu bir konuşma yaptı. Umuttan, neşeden, paylaşmadan, aileden ve aileleri bir arada tutan sevgi ve lütuflardan söz etti. Ophelie din adamını dinlerken sahile, bir yıl kadar önce Pip'in resim yapmakta olan Matt'i bulduğu noktaya baktı. Onları buluşturan, bir araya getiren güzel kaderlerini ve şanslarını düşünmemek olanaksızdı. Bütün bunları onlara sağlayan da, köpeğiyle birlikte kumsalda yürüyen küçük bir kız olmuştu. Matt onun sahile doğru baktığını görünce o da aynı şeyleri düşündü, biraz sonra da göz göze geldiler. Olağanüstü bir şans bir araya getirmişti onları. Ama bunun gerçekleşmesi için şanstın, mutlu olaylardan, hatta aşktan bile fazlası gerekmişti. Yaşamlarını yeniden geri almak ve uzanıp ona tutunacak gücü bulmak için akıllı ve cesur davranmak zorunda kalmışlardı. Eski yaralan koruyarak hiç denememek, hayata asla dokunmamak ve kaçıp saklanmak çok daha kolay olurdu. Ama onlar cesur davranmış, karanlık ve soğukta güçlkle yürümüş, dans etmiş, kötü ruhlara meydan okumuş, korkularla yüzleşmiş ve kaçmayı reddetmişlerdi.

O gün kutladıkları Şey sadece bir aşk anlaŐması değil, aynı zamanda cesaret, sadakat, umut ve inanç anlaŐmasıydı. Önceleri gevŐek olarak bağlı olan bütün parçalar, ince iplikler bir araya gelmiş ve büyük bir dikkatle onların yeni yaşamının kumaŐını dokumuŐtu. Yaptıkları,  l me teslim olmamak ve yaşamı kucaklamak, her Şeyden önceden onların se imiydi. Kolay yapılmış bir seçim değildi. Matt'le Ophelie'nin, diğer yandaki güvenliğe erişmek için üstünde yürüdükleri hassas dengeli gergin ipti. F rt nalarından kaçıp güvenli bir limana varıncaya kadar savaŐmıŐ ve sonunda aradıklarını bulmuşlardı.

Rahip Ophelie'ye, "Bu adamı hayatının sonuna kadar koca olarak kabul ediyor musun?" diye sorduğunda, Pip de annesiyle birlikte, "Evet," diye fısıldadı.

R zg rl  bir yaz günü, sis San Francisco kıyısı boyunca hızla ilerlerken, k  k bir kız yanında köpeğiyle kumsalda yürümektedir.

Pip Mackenzie on bir yaŐındadır ve daha Şimdiden trajediyle tanıŐmıŐtır; dokuz ay önce yaşanan korkunç bir kaza, annesini onulmaz bir acıya sürüklemiŐtir.

Fakat temmuzun bu serin öğleden sonrasında Pip, hüzünlü ve donuk dünyasını renk ve ıŐıkla dolduracak biriyle tanıŐacaktır. Pip'in saflığı ve tanıştığı yabancının sevecenliği bir kıvılcımı alevleyecek, yaŐamlar deęiŐecek ve umuda doğru bir yolculuk baŐlayacaktır.